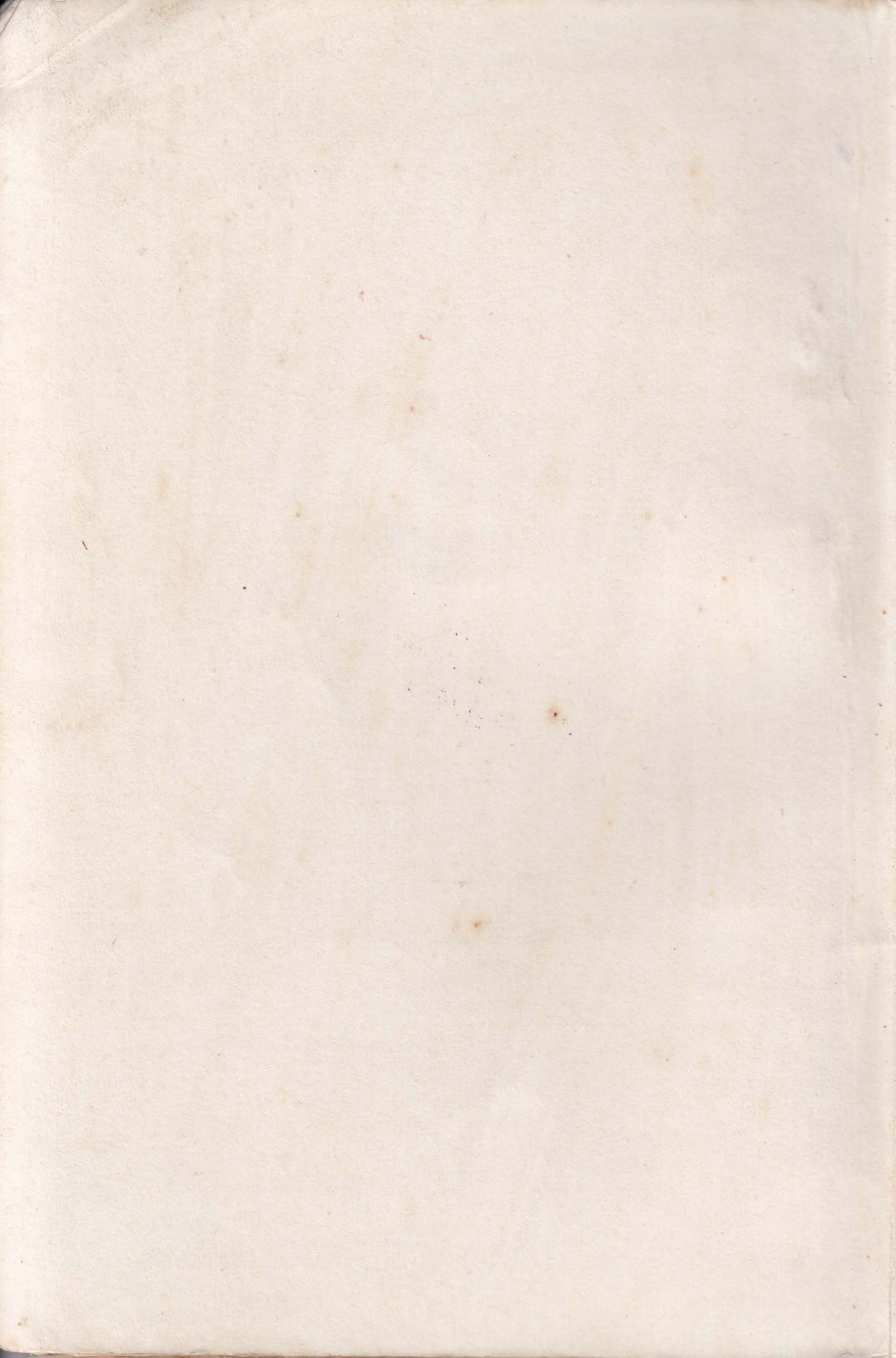

விழேக்ஸ்ரீச் சுமார்பிரத்தி

RAVANI

கலை நினைவுக்கான பொருள்
தமிழ்நாட்டின் வரலாறு
கலை நினைவுக்கான பொருள்

ஆழகேசரிச் சிறுகதைகள்

வரதர்

ஆழத்து இலக்கியப் புனைகதைத்துறையின்
ஆழகேசரிக் காலகட்டத்துச் சிறுகதைகள்
நாற்பத்திரண்டு. 1930 - 1958.

திருவிழாகல்யான்

தொகுப்பாசிரியர்:

செங்கை ஆழியான். க. குணராசா

வெளியீடு:

பண்பாட்டலுவல்கள் தினைக்களம்,
கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சர்,
வடக்கு கிழக்கு மாகாணம்,
திருகோணமலை.

எழுகேசரி சிறுகதைகள்

எழுகேசரி (1930-1958) பத்திரிகையிலிருந்து
தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறுகதைகளின் தொகுப்பு.

தொகுப்பு	:	செங்கை ஆழியான். க. குணராசா (கலாநிதி. க. குணராசா, முதுகலைமாணி, பி.எச்.டி.எஸ்.எல்.ஏ.எஸ்.1)
வெளியீடு	:	பண்பாட்டலுவல்கள் தினைக்களம், கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சர், வடக்கு - கிழக்கு மாகாணம், திருகோணமலை.
முதற்பதிப்பு	:	2000, ஒக்டோபர்.
அட்டை அமைப்பும் ஓவியமும்	:	ரமணி.
அச்சுப்பதிப்பு.	:	பதிப்பகத் தினைக்களம், வடக்கு - கிழக்கு மாகாணம், திருகோணமலை.

EELAKESARI KATHAIKAL

A Collection of Selected Short Stories from Eelakesari
1930 - 1958.

Compiled by	:	Sengai Aaliyan K. Kunarasa, (Dr. K. Kunarasa, M.A,Ph.D, SLAS I)
Published by	:	Department of Cultural affairs, Ministry of Education, Cultural Affairs and Sports, North - East Province, Trincomalee.
First Edition	:	2000, October.
Cover Design	:	Ramani.
Printed at	:	Printing Department, North - East Province, Trincomalee.

அணிந்துறை

‘ஸமேகேசரி’ யாழ்ப்பாணத்தில் 1930ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட முதலாவது பிரதேச பத்திரிகையாகும். 1941ல் யாழ்ப்பாணத்தில் ‘உதயகாரகை’ என்னும் முதலாவது பத்திரிகை வெளிவந்தபின் தொடர்ச்சியாக பல்வேறு பத்திரிகைகள் வெளிவந்து ஓர் அறிவார்த்தச் சூழலை உருவாக்கின. இந்தச் சூழலில் 1930ல் வெளிவந்த ஸமேகேசரியின் உறவு ஓர் அரசியற்குழலின் விளைவு ஆகும். இதிலே “ஸமேகேசரி”யின் பங்கு வெறுமனே அரசியற் குழலை ஏனைய துறைகளின்றும் பிரித்துப் பாராமல் கலை, இலக்கியப் பண்பாட்டுச்சுழலை ஒருங்கிணைத்துப் பார்த்தது. அந்தப் பார்வையில் நவீன தமிழ் எழுத்துகளின் உருவாக்கமும் தவிர்க்க முடியாமல் நிகழ்ந்தது.

காந்தீய சிந்தனையின் பாதிப்பின் காரணமாக ‘ஸமேகேசரி’ப் பண்ணையில் உருவாக்யோர் யாழ்ப்பாண சமூகத்தை வேறொரு கண்கொண்டு பார்த்தனர். இலங்கை முழுவதற்குமான தேசியம் ஒருபுறம்; இந்தியத் தேசியம் மறுபுறம் முக்கியமாக சாதி சமத்துவம் பற்றிய உணர்வும் தவிர்ந்த படைப்புகள், சிறுகதைகள் கவிதைகளாக வெளிவந்தன. இவற்றில் வெளிவந்த சிறுகதைகளை முழுவதும் தொகுத்து வெளியிடுவது இயலாது. எனவே இவற்றைத் தன்னந்தனியனாகத் தேர்வு செய்து இந்தத் தேர்வுமறை பல்பரிமாணத் தேர்வுமறையானதாகும் எனக் கேள்வி எழும்புதல் நியாயமானதே. எமது அமைச்சிடம் வெளியிடுமாறு செங்கை ஆழியான கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க இது வெளிவருகிறது. இது எந்தவொரு தனிநபரின் விருப்பத்திற்கும் இணக்க வெளிவருவதல்ல. அதையும் ஒருகாலகட்டத்திற்குரிய இலக்கிய முயற்சியை ஆவணப்படுத்தும் ஒன்றாகவே வெளிவருகின்றது. முன்பு வெளியான மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகளும் அவ்வாறோதான். தொடர்ச்சியாக இதுபோன்ற முயற்சிகள் யாரெவர் முயற்சித்தாலும் அதை ஆய்விற்குட்படுத்தி வெளியிட நாம் ஆயத்தமாயிருக்கிறோம். காலகட்டப்பணிகளை ஆவணப்படுத்தல் என்பது மிகவும் முக்கியமானதல்லவா.

க. பரமேஸ்வரன்,
செயலாளர்,
கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள்,
விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு,
வ.கி.மா., திருகோணமலை.

வெளியீட்டுநூர்

முன்னர் மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகளை வெளியிட்ட நாம் இப்போது “ஸ்மூகேசரி”க் கதைகளை வெளியிடுகிறோம். “ஸ்மூகேசரி” மறுமலர்ச்சியின் தாய் போன்றது. ஸ்மூகேசரிப் பண்ணையில் உருவாகியவர்கள்தான் “மறுமலர்ச்சி”யை உருவாக்கினர். “ஸ்மூகேசரி” உருவாகி (1930) பதினாறு வருடம் தான்டிப் பருவம் எய்திய பிள்ளைதான் “மறுமலர்ச்சி” (1946). முறையின்படி பார்த்தால் “ஸ்மூகேசரிச் சிறுகதைகள்தான் முதலில் வெளிவந்திருக்கவேண்டியது. ஆனால் கதைகளைத் தேடி தொகுத்தெடுப்பதில் காலம் தாழ்த்தவேண்டி ஏற்பட்டது. ஆயினும் என்ன இரண்டையும் நாம் வெளிக்கெண்டு வந்ததன்மூலம் ஒருகாலப் பணியைச் செய்து முடித்த திருப்தி எமக்குள் எழுகின்றது. இதற்காக இதன் தொகுப்பாசிரியர் செங்கையாழியன், க. குணராசா அவர்களுக்கு எமது நன்றி.

எமது நாட்டின் படைப்பாளிகளில் பலரும் தத்தம் படைப்பு முயற்சிகளில் ஈடுபெடுவதோடு இத்தகைய தொகுப்பு முயற்சிகளையும் ஆவணப்படுத்தி பல்வேறு வெளியிட்டு நிறுவனங்கள் ஊடாக இவற்றை வெளிக்கொணர வேண்டும். இதற்குரிய முன் உதாரணம்தான் எமது முயற்சி. ஆயினும் அண்மைக்காலங்களில் எமக்கான (பணிகளிற்கான) ஒதுக்கீட்டில் வெட்டு விழுவது தொடர்ந்து எமக்கு இவற்றைச் செய்வதில் ஒரு இடர்பாட்டை தந்துள்ளது. இதையும்தான்டி. நாம் ஈடுபெட முயற்சிப்பதுபோல, ஏனைய பொது நிறுவனங்களும் முன்வரின், இடர்பாடு களைந்து “நாம்” முன்னேற வாய்ப்புண்டாகும். இதை வெளியிடுவதில் ஊக்கம் காட்டிய எமது முன்னைநாள் செயலாளர் திரு. க. பரமேஸ்வரன் அவர்களையும் பெரிதும், இந்நாள் செயலாளர் திரு. க. பரமேஸ்வரன் அவர்களையும் பெரிதும் பாராட்டவேண்டும். மற்றும் பதிப்பகத் தினைக்கள் ஊழியர்களுக்கும் எமது நன்றிகள் உரியது.

எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம்,
உதவிப் பணிப்பாளர்,
பண்பாட்டலுவல்கள்.

ஈழகேசரிச் சிறுகலைகள்

முன்னுரை

1930ஆம் ஆண்டு ஜான் மாதம் 22ஆந் திகதி “ஈழகேசரி” என்ற வார ஏடு வெளிவந்துள்ளது. ஈழத்தின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, இலக்கிய வளர்ச்சியில் மிக்க அக்கறையோடு இருபத்தெட்டாண்டுகள் தொடர்ந்து வெளிவந்த ஏடு ஈழகேசரியாகும். நவீன இலக்கியத்திற்கு ஆரோக்கியமான தடமும் தளமும் அமைத்துக்கொடுத்ததோடு ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாக்களை இனங்கண்டறியத்தந்த பெருமையும் ஈழகேசரிக்குள்ளது. ஒரு காலகட்டத்தின் இலக்கியச்சக்தி ஈழகேசரியெனில் அது ஒருபொழுதும் மிகையாகாது.

1. ஈழகேசரியின் தோற்றம்:

�ழத்துப் பிரமுகர்கள் வரிசையில் குரும்பசிட்டி நா. பொன்னையா அவர்களின் முக்கியத்துவத்தினைக் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிட முடியாது. ஈழகேசரிப் பத்திரிகைகளுமல்ல தனது சமூகத்திற்கு அனப்பாரிய தொண்டாற்றிய இப்பெரியார் ஈழகேசரிப்பொன்னையா எனக் குறிப்பிடப்பட்டார். 1926ஆம் ஆண்டு சுன்னாகத்தில் ஒரு புத்தகசாலையையும், 1928இல் திருமகள் தனவட்சிமி அச்சகத்தையும் நா. பொன்னையா ஆரம்பித்தார். நல்லதொரு பத்திரிகையை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்ற வேணவாவின் பயனாக ஈழகேசரியைத் தொடங்கும் திட்டம் வகுக்கப்பட்டது. பொன்மூர் அரசியற்றிட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தகாலம். தமிழ் மக்களுக்குப் பாதகமான நடைமுறைகளை விமர்சிப்பதற்கும், மக்கள்முன் அக்கருத்துக்களைக்கொண்டு வருவதற்கும் ஒரு பத்திரிகை அவசியமென உணரப்பட்டவேளை. பொன்னையா அவர்கள் தன் பத்திரிகையை ஆரம்பித்தார். மற்போக்கான எண்ணங்கொண்ட அரசியல்வாதிகள் அவர் முயற்சிக்குக் கைகொடுக்க முன்வந்தனர். சர்வசன வாக்குரிமை கிடைக்கவிருக்கும் தருணத்தில் ஒரு தேசிய வெளியீட்டின் முக்கியம் உணரப்பட்டதாகப் பொன்னையா குறிப்பிடுகிறார். அரசியல் அடிமைத்தனத்திற்கும் அந்நியமோகத்திற்கு மெதிராக மக்களின் கருத்தினை உருவாக்கவேண்டிய அவசியம் இருந்தது.

�ழகேசரி முதலாவது இதழ் பத்திரிகையின் குறிக்கோணைப் பின்வருமாறு தன் ஆஸிரியத் தலையங்கத்தில் கூறுகிறது. “அடிமைக் குழியிலாழ்ந்து, அந்நியர் வயப்பட்டு, அறிவிழந்து, மொழிவளங்குன்றி, சமயமிழந்து,

சாதிப்பேய்க்கு ஆட்பட்டு. சன்மார்க்க நெறியிழந்து. உன்மத்தராய். மாக்களாய் உண்டு உறங்கி வாழ்தலே கண்டகாட்சியெனக் கொண்டாடுமிக் காலத்தில் எத்தனை பத்திரிகைகள் தோன்றினும் மிகையாகாது.”

குரும்பசிட்டி நா. பொன்னையா அவர்கள் ஆரம்பித்த இந்தப்பத்திரிகைக்கு ஸழகேசரி எனப்பெயர் வைத்தமைக்கான காரணம் மிகத் தெளிவானது. சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்களின் நினைவுக்காக அவர் உயிர் வாழும் காலத்திலேயே இப்பெயர் குட்டப்பட்டது.

“எமது தேச நன்மைகருதித் தமது தள்ளாதகிழிப்பருவத்தில், தம்மாற் செல்லுதற்கியலாத நிலையிலும் மனைவி மக்களைத் துணைகொண்டு சாகரங் கடந்து எங்களை ஆஸ்பவர்களிடம் எங்கள் குறைகளை நிவர்த்திக்கவேண்டிச் சென்றிருக்கும் எங்கள் தாதாவும். தனக்கென வாழாப் பிறர்குரியானஞ் வளர்ன்றும். அருட்கொடை அண்ணலும். அன்னை பணியினரிய சிங்கேறுமாகிய இலங்கைச் சிங்கம் (ஸழகேசரி) கொடை அன்றை சேர்பான்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள் பாரி சமேதராய் இங்கிலாந்து சென்றதற்கறிக்குறியாகவே “ஸஜகேசரி” யென்னுந்திருநாமம் புனைந்து இந்த வெளியிட்டை அன்னாருக்கு அப்பணஞ் செய்து வெளியிட்டுள்ளோம்! என ஸஜகேசரியின் முதலாவது இதழ் பேசுகின்றது.

ஸஜகேசரி தொடர்ந்து 1958 ஜூன் 06ஆந் திகதிவரை வெளிவந்தது. ஸஜகேசரியின் வெளியிட்டாளராகவும் ஆசிரியராகவும் ஆரம்பத்தில் அமர் நா. பொன்னையா விளங்கினார். நாங்காண்டுகளின் பின்னா திரு. சோ. சிவபாதசுந்தரம் ஸஜகேசரியின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அதன் பின்னர் அ. செ. முருகானந்தம் சிலகாலமும், அவரினை அடுத்து இராஜ அரியரத்தினமும் ஸஜகேசரியின் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றினர். அமர் நா. பொன்னையாவின் மரணத்திற்குப் பின்னர் வெளியிட்டாளராக முத்தையா சபாரத்தினம் என்பவரும் ஸஜகேசரியின் இறுதிவரை இராஜ அரியரத்தினம் ஆசிரியராகவும் விளங்கியுள்ளனர்.

2. ஸஜகேசரியின் இலக்கியப் பணி:

நமது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை வாரி வழங்கியதோடு நவீன இலக்கியத்தின் வருகைக்கும் செழுமைக்கும் ஸஜகேசரி தன் கதவுகளை அகலமாகத் திறந்துவிட்டிருந்தது. ஒரு பக்கம் பண்டிதர்களும் வித்தவான்களும் இலக்கியத்தின் பழமையைப்பேணும் கட்டுரைகளை எழுதிக்குவிக்க, மறுபறும் நவீன புனைக்கதையாசிரியர்களும் கவிஞர்களும் தம் பங்களிப்பினைக் குறைவின்றி வழங்கி வந்துள்ளனர். மகாவித்துவான் சி. கணேசையர், ச. ந. நவீந்தக்கிருந்துப்பாரதியர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், வே. மகாலிங்கசிவம், புலவர் மு. நல்லதம்பி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை முதலோனோர் இலக்கியக்கட்டுரைகளைச் சுவைபடத் தந்தனர். மறுபக்கம் நூற்றுக்கணக்கான நவீன இலக்கியப்படைப்பாளிகள் தம் ஆக்கங்களை ஸஜகேசரியில் தவழவிட்டனர்.

தமிழகத்திற்கும் ஸஜத்திற்குமிடையில் இலக்கியப்பாலமிட்ட சேவை ஸஜகேசரிக்குரியதாகும். ஸஜகேசரி ஆசிரியர் பொன்னையா அவர்கள் இந்தியா சென்று அங்குள்ள அரசியற்றலைவர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆகியோரின் நட்பினையும் ஆதரவையும் பெற்றிருந்தார். ராஜாஜி இராஜகோபாலாச்சாரியர், நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம்பிள்ளை, கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, கல்கி கிருஸ்னமுர்த்தி, ஆனந்தவிகடன்

வாசன், தினமணி சொக்கலிங்கம் முதலான தமிழரினர்கள் ஈழகேசரிக்கு ஆதரவளித்து வந்தனர். ஈழகேசரியின் தலையாய் சேவையைப் பாராட்டி வந்துள்ளனர். தமிழகக் கல்லூர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆகியோரின் படைப்புக்கள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்தன.

3. ஈழகேசரியும் புனைக்கதைத்துறையும்:

நவீன ஆக்கவிலக்கியத்திற்குக் களம் அமைத்த பெருமை ஈழகேசரிக்கேயுபியது. நூற்றுக்கணக்கான புனைக்கதையாசிரியாக்கள் ஈழகேசரி தமிழலகிற்குத் தந்துள்ளது. இப்பணி சற்று விரிவாக நோக்குப்படவேண்டும்; நோக்குவோம்.

- 3.1. ஈழகேசரியில் பல தொடர்க்கதைகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் சில நாவல்களாகவும் சில குறுநாவல்களாகவும் இருக்கின்றன. ஈழகேசரியில் வெளிவந்த முதலாவது தொடர்க்கதை அருணோதயம் அல்லது சிம்மக்கொடி என்பதாகும். இது 1934களில் தொடராக வெளிவந்தது. இக்கதையின் தலைப்பு அக்காலகட்டத்து முதல்தமிழ் நாவலாசிரியர்களுக்குரியதாக விளங்கியது. ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், வட்டுவர் துரைச்சாமிஜியங்கார், வ. க. கோதைநாயகி அம்பாள், ஆகியோரின் நாவல்களின் தரத்தினை ஒத்தது. தலைப்பிலும் சரி, விடயப்பரப்பிலும் சரி இந்த மண்ணிற் குரியதாக சிம்மக்கொடி அமையவில்லை. இதனை எழுதியவர் வரணி ச. எஸ். இராசையா என அறியப்படுகிறது. இவரால் பவளகாந்தன் அல்லது கேசரி விஜயம் என்றொரு நாவலும் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை ஈழகேசரியில் வெளிவந்த ஒரு விளம்பரத்திலிருந்து அறியமுடிகின்றது.

அருணோதயம் அல்லது சிம்மக்கொடி என்ற தொடர்க்கதையைத் தொடர்ந்து கே. வி. செல்லத்துரை என்பவர் எழுதிய ‘கசீலா’ (1939), வில்லன் என்பவரின் ‘மல்லிகை’ (1940), க. ச. சச்சிதானந்தன் எழுதிய ‘அன்ன பூரணி’ (1942), வரதர் எழுதிய ‘சோழவின் காதல்’ (1943), ச. ந. என்ற ச. நமசிவாயம் எழுதிய ‘ட்ராம் விபத்து’ (1944), சம்பந்தன் எழுதிய ‘பாசம்’ (1947), சொக்கன் எழுதிய ‘மலர்ப்பலி’ (1947), பரணி எழுதிய ‘அஸ்தமனவேளை’ (1949), கசின் எழுதிய ‘சகடயோகம்’ (1949), உபகுப்தன் (கனக செந்தி நாதன்) எழுதிய ‘விதியின்கை’ (1955), கசின் எழுதிய ‘இதயஹாற்று’ (1951), வ. அ. இராசரத்தினம் எழுதிய ‘கொழுகொம்பு’ (1955), தேவன் - யாழ்ப்பானம் எழுதிய ‘கண்டதும் நடந்ததும்’ (1956) முதலான தொடர்க்கதைகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றில் அன்னபூரணி, பாசம், கொழுகொம்பு, கண்டதும் நடந்ததும் ஆகியன விதந்துரைக்கத்தக்க நாவல்களாம். அக்காலகட்டத்தில் இவற்றின் ஆக்கத்திற்னும், இந்த மண் சார்ந்த பிரச்சினைகளைக் கருப்பொருட்களாகவும் இவை கொண்டிருந்தமையால் பலராலும் சிலாக்கப்பட்டன.

- 3.2. ஈழகேசரியில் வெளிநாட்டு எழுத்தாளர்கள் சிலரின் நாவல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன. தோமஸ் ஹார்டியின் ‘வெறுங்கனவு தான்’ என்ற நாவல் இலங்கையர்கோனால் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டது (1939). ரவீந்திரநாத் தாகூரின்

‘அறுந்த தனளகள்’ என்ற நாவல் ரவீந்திரன் (சி. வைத்தியலிங்கம்) என்பவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது (1939). ஜவான் டேர்சினோல் என்ற ருசிய எழுத்தாளரின் ‘கிளாறாலிச்’ என்ற நாவல் இலங்கையர்கோணால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது (1940). இந்த ருசிய எழுத்தாளரின் இன்னொரு நாவலான ‘மாலை வேளையில்’ என்பதும் இலங்கையர்கோணால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது (1941). ஜேர்மனிய எழுத்தாளரான தோமஸ் மானின் ‘மனவிகாரம்’ என்ற நாவல் சோனாசலம் (இராஜ அரியரத்தினம்) என்பவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்தது (1945). நம்நாட்டு ஆங்கில எழுத்தாளரான ஜே. சி. எதிர்வீரசிங்கம் என்பவரால் எழுதப்பட்ட சரித்திரக்கதையான ‘தங்கப்புச்சி’ என்பது இராஜ அரியரத்தினத்தால் தமிழாகப்பட்டு வெளிவந்தது (1948). எனவே ஈழகேசரி பிறநாட்டு இலக்கியங்களை நமது வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்துள்ளது. பிறமொழி இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்த இலங்கையர்கோன், சி. வைத்தியலிங்கம், சோ. சிவபாதசுந்தரம், இராஜ அரியரத்தினம் ஆகியோரின் புனைக்கதைகளில் உருவமும் உள்ளடக்கமும் ஏனைய ஈழத்து எழுத்தாளர்களிலும் பார்க்கச் சிறப்பாக அமைந்தமைக்கு அவர்களின் ஆங்கிலப்புலமையும் பிறமொழி இலக்கியப்பரிச்சயமும் மிக முக்கியமான காரணிகளாக இருந்துள்ளன எனத் துணியலாம்.

4. ஈழகேசரி சிறுகதைகள்:

1930 - 1958 காலகட்டத்தில் ஈழகேசரியில் 513 சிறுகதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இச்சிறுகதைகள் சுட்டிந்திர்கின்ற பொதுப்பன்புகள் அல்லது இச்சிறுகதைகளின் சார்பாக எடுக்கக்கூடிய தகவல்கள் பின்வருவனவாம்:

4.1. இச்சிறுகதைகளில் பெரும்பாலானவை சமூகச்சிறுகதைகளாகவும், பதினெட்டுச் சிறுகதைகள் வரலாற்றுச் சிறுகதைகளாகவும் இருக்கின்றன. இவற்றில் பல சிறுகதை என்ற வரையறைக்குள் அடங்காதவை.

4.2. ஈழகேசரியின் ஆரம்ப ஆண்டுகளாக 1930, 1931, 1932 ஆகிய ஆண்டுகளில் இப்பத்திரிகையில் ஒரு சிறுகதைதானும் வெளிவரவில்லை. ஈழகேசரியின் முதலாவது சிறுகதை 1933ஆம் ஆண்டு ஜைலை மாதத்தில் வெளிவந்தது. அன்டெட்டி த. சிவலிங்கம் என்பவர் பறைச்சேரியில் தீ விபத்து அல்லது வேதாந்த ஜயங்கார் என்ற சிறுகதையை எழுதியிருந்தார். ஈழகேசரியின் முதலாவது சிறுகதை எழுத்தாளர் இவரே.

4.3. ஈழகேசரியின் எல்லா திதழ்களிலும் சிறுகதைகள் வெளியிடப்படவில்லை. சராசரியாக ஆண்டொன்றிற்குப் பத்துச் சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. ஆண்டிற்கு முன்று சிறுகதைகளிலிருந்து முப்பத்தெட்டுச் சிறுகதைகள்வரை வெளிவந்திருக்கிறது.

4.4. ஈழகேசரியின் ஆயுள் காலத்தில் மொத்தமாக வெளிவந்த 513 சிறுகதைகளை 158 சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் ஆக்கியள்ளார். இவர்களில் சுயா (ச. நல்லையா) 38 சிறுகதைகளை எழுதி எண்ணிக்கையில் முதலிடம் பெறுகின்றனர். அடுத்து வ. அ.

இராசரெத்தினம் (28), கே. டானியல்(19), அ. செ. முருகானந்தன் (18), புதுமைலோலன் (15), க. சிவகுருநாதன் 9கசின் (14), சொக்கன் 913), வரதர் (13), இ. நாகராஜன் (13), பவன் (12), சு. வே. (11), சி. வைத்தியலிங்கம் (11), இலங்கையர்கோன் (10), ஆணந்தன் (9), எஸ். பொன்னுத்துரை (8) எழுதியுள்ளனர். இவர்கள் அனைவரும் ஈழகேசரிப் பண்ணையில் முகிழ்த்தவர்கள் எனக்கொள்வதில் தவறில்லை.

4.5. ஈழத்துத் தமிழ்லக்கியத்திற்குரிய முன்னோடி எழுத்தாளர்களான ஆணந்தன், சுயா, பானன், அ. செ. முருகானந்தன், சி. வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன், இலங்கையர்கோன், இராஜ. அரியரெத்தினம், சோ. சிவபாதசுந்தரம் ஆகியோர் ஈழகேசரியில் சிறுகதை எழுதியுள்ளனர். இவர்களின் காலாடியைப் பின்பற்றி சொக்கன், சு. வே. கனகசெந்திநாதன் (யாழ்ப்பாடி), கசின், வ. அ. இராஜரத்தினம், புதுமைலோலன், பரணி, இ. அம்பிகைபாகன் முதலானோர் தம் படைப்புக்களை ஈழகேசரியில் பதிவு செய்திருக்கின்றனர்.

4.6. இன்று கணிப்பிற்குரிய எழுத்தாளர்களாக விளங்குகின்ற எஸ். பொன்னுத்துரை, கே. டானியல், சிற்பி. டொமினிக் ஜீவா, என். கே. ரகுநாதன், மகன் (நந்தி), குறமகள், இ. நாகராஜன், அ. ந. க. கலைப்பித்தன், (சோமகாந்தன்), சிலவரம்புலி (பண்டிதர் வடிவேலு) ஆகியோரின் ஆரம்ப எழுத்துக்கள் ஈழகேசரியில்தான் வெளிவந்துள்ளன. இந்த எழுத்தாளர்களின் ஆரம்ப எழுத்துக்களுக்கு ஈழகேசரி தளம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது. எனவே ஈழகேசரியில் மூன்று தலைமுறை எழுத்துக்கள் இடம் பிடித்துள்ளன.

4.7. ஈழகேசரியில் நமது எழுத்தாளர்களுடன் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களும் சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கின்றனர். ரெ. திருமலை ஜயங்கார், சுத்தானந்த பாரதி, பி. கோதண்டராமன், திருச்சி என். நாராயணன், எம். எஸ். கமலா, கா. மு. செழிப், அகிலன், நலா ராமமூர்த்தி, ரி. பி. குஞ்சிதபாதம், மாயாவி, ஜி. கே. பொன்னம்மாள், திண்ணுக்கல் ரங்கராஜன் ஆகியோரின் சிறுகதைகள் ஈழகேசரியில் வெளியாகியுள்ளன.

4.8. இனங்காணமுடியாத புனைப்பெயர்களில் எழுதப்பட்ட பல சிறுகதைகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்திருக்கின்றன. பரிதி, சுமாதி, ரத்னா, எஸ்வி, வி. கற்பனை, மனி, குதன், என்னம்ர, தத்சீ, துமகேது, புவனஜோதி, பாணன், நாதம், பிரகஸ்பதி, மக்னில், பவன், காளிபுத்திரன், நஶந்ததிரம், செந்தில், ஒலன், வடிவு, ச. மு., பகம், தும்பிமுகன், கான், உமா, ஈசன், நாதன், லேகினி, வேம்பு, சரஸ்வதி தாசன், ரா. க., கா. க., மதிமுகன், மின்மினி, கஜமுகன், சரஸன், பூபால், விஜுயன், சிலம்பன், ஆரூரன், எஸ்கேஆர், துளசி, எஸ்பிரி, கடோற்கசன், சச்சி என்பன இனங்காணமுடியாத புனைப் பெயர்களாகவுள்ளன. நிச்சயமாக இவை ஈழகேசரிப்பண்ணையின் பிரபலங்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

- 4.9. ஈழத்தின் உன்னதமான தமிழ்ச்சிறுக்கதைகள் எனத்தெரிவு செய்யப்படக்கூடிய ஏழு சிறுக்கதைகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்துள்ளன. நமது இலக்கிய இருப்பினை இவை கூட்டி நிற்கின்றன. ஆண்நத்தின் தண்ணீர்த்தாகம் (1939), நவாலியூ சோ. நடராஜனின் கற்சிலை (1941), அ. செ. முருகானந்தனின் வண்டிச் சவாரி (1944), இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாதசரம் (1944), இராஜ அரியரத்தினத்தின் வயலுக்குப்போட்டார் (1945), கனகசெந்திநாதனின் ஒரு பிடி சோறு (1945), வ. அ. இராசரெத்தினத்தின் தோணி (1953) எனும் ஏழு சிறுக்கதைகளும் ஈழத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் உன்னதமான சிறுக்கதைகளாம்.
- 4.10. ஈழத்தின் சிறந்த சிறுக்கதைகளாக ஈழகேசரியில் வெளிவந்த பரிதியின் எதிர்பாராதது (1941), சி. வைத்தியலிங்கத்தின் நெடுவுடி (1942), சம்பந்தனின் கலாஷேத்திரம் (1942), சோ. சிவயாதசுந்தரத்தின் பொன்னர் செத்த கதை (1945), மயில்வாகனனின் ஏழையின் கொடை (1946), பவனின் ஆடசைச்சட்டம்பியார் (1946), சு. வே.யின் பாற்காவடி (1947), சில்வரம்புலியின் தெளிவு (1947), அழகு சுப்பிரமணியத்தின் சேதுப்பாடி (1949), தியாகராஜனின் நல்ல மாமி (1949), கே. டானியலின் வானம் வெஞுத்தது (1958) என்பனவற்றினைக் குறிப்பிடலாம்.
- 4.11. ஈழகேசரியில் பெண் எழுத்தாளர்கள் பலர் தம் படைப்புக்களைத் தந்துள்ளனர். அவர்களில் லலிதா, சாவித்திரி, ராஜேஸ்வரி, வஸந்தா, லேகினி, எம். எஸ். கமலா, பிரேமா, கமலம் கோணேசுபிள்ளை, குறுமகள், செல்வி. எஸ். தியாகராஜா, நீலா ராமலூர்த்தி, ஜி. கே. பொன்னம்மாள் என்போராவர். இவர்களில் தமிழகத்தினைச் சேர்ந்த எம். எஸ். கமலா என்பவர் ஈழகேசரியில் ஏழு சிறுக்கதைகளை எழுதியுள்ளார். ஏனையோர் ஓரிரு சிறுக்கதைகளையே எழுதியுள்ளனர்.
- 4.12. இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை ஈழகேசரியில் 1938ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த ஆண்டுமலில் ஐயோதிர்மகிழம் சாதேவசாஸ்திரியார் என்ற புனைப்பெயரில் நவபாரதம் என்றொரு சிறுக்கதை / நெடுங்கதை எழுதியுள்ளார். ஆசிரிய கலாசாலையையும் அதன் நடவடிக்கைகளையும் அதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களையும் வைத்து குறிப்பீடக இச்சிறுக்கதை எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அக்கால யாழ்ப்பாணத்துப் பிரமுகர்களின் முகமூடிகள் இச்சிறுக்கதையில் கிழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிற்காலத்தில் கே. டானியலும் இவ்வகையான சிறு கதைகளை எழுதியுள்ளார்.
- 4.13. ஈழத்துச் சிறுக்கதை இலக்கிய வரலாற்றில் அதிகம் பேசப்படுவார்கள் சி. வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், இராஜ அரியரத்தினம், வரதர், கனக. செந்திநாதன், சொக்கன், சு. வே., வ. அ. இராசரெத்தினம் என்பவர்களாவர். முதலிரு தலைமுறைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் இவர்கள். இவர்களுடன் நிச்சயமாக ஆண்நதன் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியவர். 1939லேயே மிக முற்போக்கான சிந்தனையோடு சாதியப்பிரச்சிலாயின் ஒரு பக்கத்தினை நன்கு படம்பிடித்துக்

காட்டியுள்ளார். அவரின் தண்ணீர்த்தாகம் என்ற சிறுகதை இத்தொகுதியின் முதலாவது சிறுகதையாக அமைந்துள்ளது. நான் நினைக்கின்றேன் இந்த மண்ணின் பிரச்சினையை மன்வாசனை யோடு சிறுகதையின் சரியான வடிவத்தில் முதன் முதல் எழுதியவர் ஆனந்தன் என. ஸழகேசரியில் அவர் எழுதிய ஹரிஜனங்களின் கண்ணீர். நான் அசரனா நீங்கள் அசரா? என்ற படைப்புக்கள் சிறுகதை வடிவத்தினை மீறியிருந்தாலும் அவற்றில் பதிக்கப்பட்டிருக்கும் சமூகச்செய்தி ஆனந்தனின் புரட்சிகரச் சிந்தனையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

5. ஸழகேசரிச் சிறுகதைத் தேர்வு முறை:

ஸழகேசரி இதழ்களில் வெளிவந்த சிறுகதைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு என்னால் பின்வரும் குறிகாட்டிகள் கைக்கொள்ளப்பட்டன.

- 5.1. உருவம், உள்ளடக்கம், உத்தி, பாத்திரவார்ப்பு, கலையழகு முதலான அம்சங்களில் மேம்பட்டுள்ளிருக்கும் சிறுகதைகள் முதலாவது தெரிவில் இடம்பிடித்தன. அவ்வகையில் தண்ணீர்த்தாகம், வண்டிச்சவாரி, ஒருபிடி சோறு, வெள்ளிப்பாதசரம், தோணி, கற்சிலை, வயலுக்குப்போட்டார் ஆகிய ஏழு சிறுகதைகள் தெரிவாகின.
- 5.2. உருவத்தில் சிறுகதைக்குரிய அம்சத்தோடு வலுவான சமூகச்செய்தியைக் கருவாகக்கொண்ட சிறுகதைகள் இரண்டாந் தெரிவில் அடங்கின. சமூக முடநம்பிக்கைகளுக்கு எதிரான சிறுகதைகளும், மானிட ஒருமைப்பாட்டினை விரும்புகின்ற சிறுகதைகளும், வாழ்க்கையில் பற்றுதலை / பிடிமானத்தை ஏற்படுத்தும் சிறுகதைகளும் இவ்வகையிற்றெரிவாகின. மனித மிருகம், புஞ்சிமெனிக்கா, கொள்ளிவாய்ப்பேய்கள், சவுக்கமரத்து முனி, வாழ்வாயித்த விலங்கு என்பன இவ்வகையின.
- 5.3. சிறந்த உள்ளடக்கத்தோடு சமூகத்தின் அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராகக் குரல்தரும் சிறுகதைகள் மூன்றாம் தெரிவில் அடங்கின. வர்க்கியம், சாதியம், பெண்ணியம் சார்ந்த பிரச்சினைகளையதார்த்தமாகவும் விடிவிற்கான வகையோடும் அனுங்கும் சிறுகதைகள் இவ்வகையின. விபச்சாரி, செல்லி, பாற்காவடி, தெளிவு, இதயத்தடிப்பு, இலட்சிய நெருப்பு, வானம் வெளுத்தது என்பது இவ்வகைச் சிறுகதைகளாகும்.
- 5.4. படித்து முடிந்ததும் மனதில் நெகிழ்ச்சியான ஓர் உணர்ச்சியை எஞ்சிநிற்க வைக்கும் சிறுகதைகள் அடுத்த தெரிவில் அடங்கின. எதிர்பாராதது, கலியாணமும் காதியும், மறுபிறப்பு, வேலைநிறுத்தம், துள்ளிய உள்ளம், பொன்னர் செத்தகதை, ஏழையின் கொடை, மன்னிப்பு, சிதைந்த வாக்கு, அறுவடை, விடிவு, கடற்கரைக் கிளிஞ்சல், ஆடசைமுகம், கனவுக் கோயில், மன்னிப்பு, நல்லமாமி, அமர உறவு, பத்மா, மாமி, நழுவியயழும், நிலவில் நடந்தது, செய்ந்நன்றி என்பன இவ்வகையினவாம்.
- 5.5. கடந்த தலைமுறைக்காலத்து வாழ்வையும் கலாசாரத்தையும் உயிர்ப்போடு பதிவு செய்திருக்கும் சிறுகதைகள் என் அடுத்த

தெரிவில் அடங்கின. நான் மேற்கூறிய சிறுகதைகள் அணைத்தும் அவ்வாறுன சமூகவாழ்க்கைப்பதிவுகளாகவும். யதார்த்தமான பகைப்புலப் பதிவுகளாகவும் விளங்குகின்றன. அவற்றோடு சேதுப்பாட்டி. ஆசைச்சட்டம்பியார்.ஆகிய சிறுகதைகளையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இந்த மண்ணில் கால் பதியாது கற்பணாலோக சஞ்சாரியாக விளங்கும் சிறுகதைகள் தெரிவில் அடங்கவில்லை.

5.6. கம்பீரமானதும் சுவைபயப்புதுமான உரைநடையையும், ஆத்ம விசாரணையில் தோய்ந்துநிற்பதுமான சிறுகதைகளையும் இத் தெரிவில் நான் சேர்த்துள்ளேன். கலாஷோததிரம், மாயை, கொதமி. நெடுவழி ஆகிய இவ்வாறானவை.

5.7. இன்று ஸமத்தின் சிறுகதை எழுத்தாளராக அடையாளம் காணப்படவர்களின் சிறுகதைகள் எனது அடுத்த தெரிவாக அமைந்தன. குருட்டு வாழ்க்கை, போலிக் கெளரவும், தேர்தல் விழா, பழக்கமில்லை என்பன இவ்வகையிலடங்குகின்றன.

6. ஸமுகேசரிச் சிறுகதைகளின் இலக்கியப் பங்களிப்பு:

நமது பழம்பெரும் இலக்கியப் பாரம்பரியங்களைப் பேணி, புதுமை இலக்கியத்தினை வளர்த்தெடுப்பதில் ஸமுகேசரி தன் பணிகளை நன்கு செய்துவந்துள்ளது. ஸமுகேசரியின் மகுட வாசகம் முதலில் எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாய் இரு என்பதாக இருந்தது. அத்துடன் யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர். தீதும் நன்றும் பிறந்தரவாரா எனவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. 1940களில் ஸமுகேசரியின் மகுடவாசகம் “சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்” என்பதாக மாறியது. மகுடவாசகத்தின் மாற்றத்திற்கேற்ப ஸமுகேசரியில் வெளிவந்த எல்லா இலக்கியவிவரங்களும் தம்பொருளாக அவற்றினைப் பிரதிபலித்தன. 1939இல் ஆனந்தன் எழுதிய தண்ணீர்த்தாக்கம் என்ற சிறுகதையிலிருந்து (முதல் சிறுகதை) 1958ஆம் ஆண்டு கே. டானியல் எழுதிய வானம்வெளுத்தது சிறுகதைவரை இவ்வாறான போக்கினைக் காணலாம். சமூக அநீதிகளுக்கெதிராக ஸமுகேசரிச் சிறுகதைகள் குரல் தந்தன. இத்தொகுதியின் முதற் கதையாக அமைந்த தண்ணீர்த்தாக்கத்துக்கும் இறுதிக்கதையான வானம் வெளுத்ததற்குமிடையில் கருப்பொருளில் ஒர் ஓற்றுமையைக் காணலாம். இத்தொகுப்பில் இது தற்செயலாக அமைந்த இணக்கப்பாடாகும். முதல் சிறுகதையில் 1939இல் முன்வைக்கப்பட்ட சாதியத்திற்கெதிரான கருத்துநெறி. இறுதிக்கதையான வானம்வெளுத்தது, 1958இல் வெளிவரும் வரை மாறவில்லை என்பதை இக்கதைகள் நிருபிக்கின்றன. அடக்கியோடுக்கப்பட்ட மக்களின் துயரங்களுக்கு விடிவு கிட்டவில்லையென்பதை இச்சிறுகதைகளின் கால இடைவெளி நிருபிக்கின்றது.

ஸமுகேசரிப்பண்ணையில் ஒன்று சேர்ந்த எழுத்தாளர்களுக்குப் புத்திலக்கியம் பற்றிய தெளிவும் நவீன இலக்கியவகைகளும் தெரிந்திருந்தன. அவர்களில் சிலர் ஒன்று சேர்ந்து 1942களில் மறுமலர்ச்சிச்சங்கத்தினை உருவாக்கியதன் மூலம் இலக்கியம் பற்றிய பொதுக்கருத்திற்கு அவர்கள் வந்துள்ளனர் எனக்கொள்ளலாம். அவர்களது எழுத்துக்களைத் தூக்கிப் பார்க்கும்போது அவர்கள் இலக்கியத்தை ஒரு சமூகச்சக்தியாகக் கருதிச்செய்தபடிருக்கின்றனர். சாதிக்கொடுமைக்கு எதிராகவும் முடநம்பிக்கைகளுக்கெதிராகவும் அவர்கள் தம் எழுத்துக்களில் போர்க்குரல்

தந்துள்ளனர். அவர்களது . . படைப்புக்களில் ஜனரஞ்சனத்தன்மை கூடுதலாகவிருந்தாலும் அவர்களில் சிலர் அன்று எழுதிய எழுத்துக்களின் உச்சத்தினை மேலி பின்வந்த காலத்தில் எத்தனை படைப்புக்கள் தேரின என்பார்க்கும்போது கவலையுண்டாகின்றது. இலக்கியமென்பதன் சித்தாந்தங்களையும், வரையறைகளையும், பயிற்சிகளையும், எழுத்துப் பட்டறைகளையும் வழிகாட்டிகளாகக்கொண்ட காலத்தில். அதாவது 1953இன் பின்னர் ஈழத்தின் உன்னதமான சிறுகதைகள் எத்தனை மலர்ந்துள்ளன என்பார்க்கவேண்டும். ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் ஈழத்தின் மண்வாசனையைக் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் ஈழகேசரிப்பண்ணை எழுத்தாளர்களுக்குத் திடமான தெளிவிருந்துள்ளது. 1954களில் மண்வாசனை புனைக்கதைகளில் ஒரு முக்கிய அம்சமாக வலியுறுத்தப்படுவதற்கு முன்னரே அவர்களின் எழுத்துக்களில் மண்வாசனையும் யதார்த்தப்பண்புகளும் விரவி வந்திருக்கின்றனவென்பதற்கு இச்சிறுகதைகள் சான்றாகின்றன. விரர்ச்சர்கள் பொதுவாகக் கூறுவதுபோல, அவர்கள் கற்பனைரத்தில் பயணம் செய்து தமக்குப்பரிசுசயமில்லாத மெரினாக்கடற்கரைகளைத் தம்படைப்புக்களில் சித்திரிக்கவில்லை. தாம் வாழ்ந்தபிரதேசத்தினைக் களமாகவும் தம்மைச் சார்ந்தமக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைப் பொருளாகவும் கொண்டு சிறுகதைகளைப் படைத்து உள்ளனர்.

காலகட்டத்தினை மனதிற்கொண்டு ஈழகேசரிச் சிறுகதைகளைக் கணிக்கும்போது தரமான தமிழகச் சிறுகதைகளுக்கு நிகரான நல்ல சிறுகதைகள், தரமான சிறுகதைகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்துள்ளன. அந்தத் தரமான சிறுகதைகளை மிஞ்சிய ஒரு பாய்ச்சலைக்கொண்ட சிறுகதைகள் ஈழகேசரிக்காலத்திற்குப் பின்னர் ஈழத்தில் எதிரபார்த்தலை வெளிவந்துள்ளன வென்று கூறுவது முற்றிலும் சரியான கணிபீடின்று. புனைக்கதைபற்றி ஈழகேசரிப்பண்ணை எழுத்தாளர்கள் கொண்டிருக்கும் விளக்கத்திற்கு அப்பால் இன்று ஈழத்தில் பிரபலயமான எழுத்தாளர்கள் எவ்வித மாற்றத்தையும் செய்துவிடவில்லை. ஈழத்தின் உன்னதமான தமிழ்ச்சிறுகதைகள் பதினைந்தினைத் தேர்ந்தெட்டுக்கில் நிச்சயமாக அதில் ஏழ சிறுகதைகள் முன்னரே குறிப்பிட்ட ஈழகேசரியில் வெளிவந்தனவாகவே அமையும்.

ஆனந்தனின் தண்ணீர்த்தாகம் சாதிய அடக்குமுறை அவலத்தையும் மானிட நேயத்தையும் சித்தரிக்கின்றது. அ. செ. மு. வின் வண்டிற்சவாரி யாழ்ப்பாணத்தின் வாழ்க்கை முறையையும் புகழ்ச்சிக்காகவும் போட்டிக்காகவும் சொத்துக்களையும் இழக்கும் அவலத்தையும் காட்டுகின்றது. செல்வச்சன்னதியின் பகைப்புலத்தில் ஒருபிடிசோற்றிர்காகப் பரதவிக்கும் வறிய மக்களையும் அவர்களை அவமதிக்கும் வசதிப்படைத்த மக்களையும் படம்பிடித்துக் கணக்கெசந்திநாதனின் ஒரு பிடிசோறு. இலங்கையின்கோவின் வெளிப்பாதசுரமும் வ. அ. இராசரெத்தினத்தின் தோணியும் கலாபூரவமான சிறுட்டிகள். முன்னது வல்லிபுரக்கோயில் பீண்ணையில் காதலையும் தேடலையும் மானிட ஆழ்மனதைத் தொடும்படியாகச் சித்திரிக்க. பின்னது மீவைத் தொழிலாளி ஒருவனின் தோணி ஒன்றைச் சொந்தமாகப்பெறும் கனவினை விபிரிக்கின்றது. நவாலியூர் சோ. நடராஜனின் கற்சிலை ஒரு கவித்துவப்படைப்பாகும். இராஜ அரியரத்தினத்தின் வெள்ளம் சொல்லப்பட்ட விதத்தால் கலாபூரவ வெளிப்பாடாக அமைந்துவிட்டது. இச்சிறுகதைகளில் பாசாங்கற்ற சகசமான மொழி கையாளப்பட்டிருக்கின்றது. சமூக முரண்பாடுகளையும் சமூக அவலங்களையும் அனுபவர்தியாக இந்த ஆசிரியர்கள் சித்திரித்து உள்ளனர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இச்சிறுகதைகளிலிருந்து அவற்றின் படைப்பனுபவத்தினை நாம் தரிசிக்க முடிகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இச்சிறுக்கதைகளைப் படிக்கும்போது நாம் வெறும் வாசகநிலையில்லாமல். அக்கதாமாந்தரோடும் களத்தோடும் கலந்து. கதாசிரியரின் படைப் பனுபவத்தின் பங்காளிகளாக மாறிவிடுகின்றோம்.

இத்தொகுதியில் இடம்பொறும் சானாவின் நாட்டியப்பெண் 1941 காலகட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றது. இந்தியாவிலிருந்து அக்காலகட்டத்தில் நடனமாட அழைத்துவரப்பட்ட மங்கையிடம் மனதைப் பறிகொடுத்துக் தவிக்கும் ஒரு அப்பாவியின் பாத்திர வார்ப்பு நன்கு அழைந்துள்ளது. நல்லதொரு சிறுக்கதையின் உருவும் எவ்வாறு அழையவேண்டுமென்பதற்குத் தக்க உதாரணமாகும் சிறுக்கதை இதுவாகும். பரிதி என்பவரின் எதிர்பாராதது சிறந்த உத்தி முறைக்கான உதாரணச் சிறுக்கதையாகும். வரண் (வரதர்) எழுதியிருக்கும் கல்யாணமும் கலாதியும் என்ற சிறுக்கதை யாழ்ப்பாணக் குடும்பத்தில் அற்ப காரணத்திற்காக வாக்குவாதப்பட்டுப் பிரிந்துவிடும் மச்சானமார் பின்னர் சடங்கொன்றில் ஒன்று சேர்ந்து உறவாடும் இயல்பு நிலையைச் சித்திரிக்கின்றது. ஆற்றறொழுக்கான நடை.

பிரிந்து செல்லும் கணவன் இறந்துவிட்டான் என்ற நிலையில் பிறிதொருவனுடன் வாழ்வை நடாத்தும் பெண்ணையும். பின்னர் இறந்துவிட்டதாக எண்ணப்பட்ட கணவன் திரும்பிவரும்போது ஏற்படும் சிக்கலையும் கருப்பொருளாகக்கொண்டு பலர் படைப்புக்கணாத் தந்துள்ளனர். மாப்பசானின் கருப்பொருள் இது. சி. வைத்தியலிங்கத்தின் நெடுவழி, பொபாலசிங்கத்தின் மன்னிப்பு ஆகிய சிறுக்கதைகள் இத்தகையன. வெவலவேறு படைப்புலங்களில் இக்கருப்பொருளை வைத்து இச்சிறுக்கதைகள் ஆக்கப்பட டிருக்கின்றன. மஹாகவி ஞாதாரமுர்த்திகூட இவ்வாறான கருப்பொருளை வைத்து கவிதை நாடகம் ஒன்றினைப் படைத்திருக்கிறார். “தன் வயித்துக்கு ரெண்டு பணம் சம்பாதிக்கத் தெரியாத மாப்பின்ஸளக்கு விட்டில் என்ன வேலை?” என்று கேட்ட மனைவியின் சுடுசொல்லால் வீட்டைவிட்டுக் காணாமல் போகிறான் நெடுவழியில் கணவன். டேவிட் சிங்கோவுடன் மணவி வாழும்போது திரும்பி வருகிறான். மலாயாவுக்குத்தொழில் தேடிச்சென்ற கணவன் கப்பலில் திரும்பும்போது (அது யுத்தகாலம்) கப்பல் குண்டு வீச்சிற்குள்ளாகின்றது. அதை நம்பி அவள் அவனுடைய நண்பனுடன் வாழுத் தொடங்குகிறான். கணவன் திரும்பி வருகிறான் மன்னிப்புச் சிறுக்கதையில். நெடுவழியின் கம்பீரமான உரைநடைக்காகவும், மன்னிப்பின் ஆவணமாகும் தகவலுக்காகவும் இச் சிறுக்கதைகள் வாசிக்கப்படவேண்டியவை.

முற்போக்கு அணியின் முத்தவரான அ. ந. கந்தசாமி எழுதிய குருட்டு வாழ்க்கை அவர் எழுதிய முதற் சிறுக்கதையான். அது ஈழகேசரியில் வெளிவந்தது. குருட்டு நிலையில்தான் மனந்த பெண் தன்னால் காதலிக்கப்பட்டவள் என நம்பி வாழும் ஒருவனுக்குக் கண்திரும்பியதும் தான் மனந்த பெண் வேறொருத்தி எனத்தெரிய வந்தபோது தன் கண்களை மீண்டும் குருடாக்கிக்கொள்கிறான். அவளை நேசிப்பதற்கு அதுதான் தக்க உபாயமென அவன் கருதுகிறான். நல்லதொரு சினிமாப்பாணிக்கதை. படித்து முடிந்ததும் உள்ளத்தில் வலி ஏற்படுகிறது. அ. ந. கந்தசாமியை ஈழகேசரிப் பண்ணைக்குரியவராகவும் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளராகவும் விமர்சகரிகள் சிலர் இனங்காண்கின்றனர். மறுமலர்ச்சியின் ஒரு கடிதத்தைத் தவிர அவர் வேறொழும் எழுதவில்லை. இந்த நிலையில் இக்கருத்து எள்ளளவும் பொருத்தமானதன்று.

வரதரின் விபச்சாரி என்ற சிறுக்கதையில் முற்போக்கான எண்ணங்கொண்டுள் இளைஞர் அவளுக்கு வாழ்வளிக்க முன்வருகிறான். அவளால் அதை

ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மரபு மீறிய சிந்தனையின் தடம் இச்சிறுக்கதையில் பதியப்பட்டிருக்கின்றது. ச. வேலுப்பிள்ளையின் இரண்டு சிறுக்கதைகள் இத்தொகுதியில் இடம் பிடிக்கின்றன. ஒன்று மனிதமிருகம்: மற்றையது பாற்காவடி. கோபிலகளில் பலியிடுதலுக்கு எதிரான குரலை 1944களில் ச. வே. தந்துங்கார், மனிதமிருகம் என்ற சிறுக்கதையில். பாற்காவடி விதந்துரைக்கத்தக்க ஒரு சிறுக்கதையாகும். ஆண்டவனுக்கு ஆடம்பரமாகக் காவடியெடுக்கும் ஒரு பணக்காரர் குடும்பத்தையும் பாற்காவடி எடுக்கும் ஒரு ஏழைப்பெண்'ஜெயமும் ஓபிட்டு சமூக ஏற்றத்தாழ்வின் இழிவு நிலையை நன்கு சித்தரிக்கிறார். வாழ்வின் நேரடிக்காட்சிப் பதிவுகளாக இச்சிறுக்கதை விளங்குகின்றது.

யாழிப்பாணச் சமூகத்தின் சாதியக்கொடுமையைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட சிறுக்கதைகளாக ஏற்கனவே விதந்துரைத்த ஆண்டனின் தண்ணீர்த் தாகம், ந. பாலசுப்பிரமணியத்தின் செல்லி, என். கே. ரகுநாதனின் இலட்சிய நெருப்பு, டொமினிக் ஜீவாவின் தேர்தல் விழா, கே. டானியவின் வானம் வெளுத்தது ஆகிய சிறுக்கதைகள் விளங்குகின்றன. பாலசுப்பிரமணியத்தின் செல்லி உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் சிறந்த படைப்பாகும். ஒரு சமூக மாற்றத்தை எளிதாகச் சித்தரிக்கின்றது. என். கே. ரகுநாதனின் இலட்சிய நெருப்பு என்ற சிறுக்கதை சி. வைத்தியினங்கத்தின் உள்ளப்பெருக்கு என்ற சிறுக்கதைக்கு எதிர்க்குருத்தாக எழுதப்பட்டது. அடக்கப்பட்ட மக்கள் தம் வாக்குகளைத் தேர்தலில் சரியாகப்பயன்படுத்தி. சாராயப்போதலுக்கும் காக்கும் வாக்குகளை விவைபேசியெற்கன மன்கவல் வைக்கிறார்கள் என்பதை டொமினிக் ஜீவாவின் தேர்தல்லிழா சித்தரிக்கின்றது. இப்படி வாழ்கின்ற சமூகம் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்ற கரிசனப்பாரவை இச்சிறுக்கதையிலிருக்கின்றது. மனித உணர்வையும் மேவிநிற்கின்ற சாதித்ததிப்பினைக் கே. டானியவின் வானம் வெளுத்தது விபரிக்கின்றது. உண்மையில் அச்சிறுக்கதையில் வானம் வெளுக்கவில்லை. அச்சிறுக்கதையின் உச்சம், மீண்டும் அதி உச்சமாகும்போது வானம் மீண்டும் இருண்டுவிடுகின்றது.

ஸமூகேசரியில் சிங்கள - தமிழ் காதலினைப்பினைச் சித்தரிக்கின்ற சிறுக்கதைகளாக செ. நடராசாவின் புஞ்சிமெனிக்கா, எஸ். கே.யின் விடிவு ஆகிய சிறுக்கதைகள் விளங்குகின்றன. புஞ்சிமெனிக்காவில் காதல் நிறைவேறாததால் சிங்களப்பெண் தற்கொலை செய்து கொள்கிறார். விடிவில், "தமிழர் சிங்களவர் என்ற பேதம் ஓழியவேண்டுமென்றால் கலப்பு மனம் சட்டப்படி கட்டாயமாக்கப்படவேண்டும்" என்கின்றார் 1947ஆம் ஆண்டுக்கதாநாயகன். இவ்வாறாக சிந்தனைப்போக்கு இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் பலரால் பேசப்பட்டது மாத்திரமல்ல. இலக்கியக்கருப்பொருளாகப் பல புனைக்கதையாசிரியர்களால் எடுத்தாயப்பட்டுமள்ளது. கலங்கிய குட்டையாக மாறிவிட இன்றைய இலங்கையில் சிங்கள - தமிழ் ஜக்கியத்திற்கு ஆட்சி அதிகாரக் கதிரைக்கான அரசியல்போட்டி நிலவும்வரை தெளிவதற்கு வாய்ப்பில்லை. நல்லுறவுக்கயிறு பலவிடங்களில் அறுந்தபோய் முடிச்சுக்களைக் கொண்டிருக்கின்றது.

பவன் என்பவர் எழுதியாள் ஆசைச்சட்டம்பியார். சில்வரம்புவி எழுதியாள் தெளிவு, அழகு கப்பிரமணியத்தின் சேதுப்பாட்டி. தியாகராஜனின் ஆசைமுகம், எஸ். பொன்னுத்துரையின் நிலவில் ஆகிய சிறுக்கதைகள் வாழிவின் நேரடி அனுபவப்பதிவுகளாக விளங்குகின்றன. ஆசைச்சட்டம்பியார் ஒரு காலகட்டத்தின் யாழிப்பாண ஆங்கில மேல்மட்ட சமூகத்தின் வாழ்வுப் பின்னணியையும் கல்வி முறையையும் நன்கு சித்தரிக்கின்றது. சில்வரம்புவியின் 'தெளிவு' ஒரு வித்தியாசமான எதிர்வு கூறல் கதை.

ஆலயப்பிரவேசத்தினை மையக்கருவாகக்கொண்டாலும் அக்காலச்சமுகத்தின் பல்வேறு தகவல்களைக் கலை அழகோடு ஆவணப்படுத்துகின்றது. சேதுப்பாடி, ஆசைமுகம் ஆகிய இரண்டும் மாணிடநேயத்தின் சிறப்பினை எடுத்து விபரிக்கின்றன. ஆசைமுகத்தில் ஆசிரிய மாணவி உறவின் உளவியற்றன்மைகளைத் தியாகராஜன் கத்தியில் நடப்பதுபோல வெகு நனினமாகவும் பிசிறின்றியும் சித்தரித்திருக்கிறார். எஸ். பொ.வின் நிலவில் நடந்தது கிழக்கிலங்கைப் பின்னணியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒழுக்கப்பாரம் பரியத்தினைப் பேணுகின்றது.

மயில்வாகனனின் ஏழையின் கொடை, நடனத்தின் சிறைதந்தவாக்கு, தியாகராஜனின் நல்லமாமி, புதுமைலோலனின் பத்மா, சொக்கனின் மறுபிறப்பு ஆகிய சிறுகதைகளைப் படித்து முடித்ததும் மனதில் ஏற்படுகின்ற உணர்ச்சி தவிர்க்க முடியாதது. இவை எதிர்பாராத திறர் முடிவினைக்கொண்ட சிறுகதைகளால். மனதினை அப்படியே சிலகணங்கள் நெகிழிவைக்கும் இயல்பினை ஏற்படுத்தும் பாங்கானவை. அறிவியலுக்கு ஒவ்வாத பேய், பிசாக், முனி முடநம்பிக்கைகளைத் தகர்க்கும் சிறுகதைகளாகத் துரையின் கொள்ளிவாய்ப்பேய்களும் கயாவின் சவுக்கமரத்து முனியும் அமைகின்றன. அவை வெளியான காலகட்டத்தின் மூடநம்பிக்கைக்கு இவை ஆப்பாகின்றன. சொக்கனின் கனவுக்கோயிலும் புதுமைலோலனின் கெளதமியும் கற்பனாவாத சிறுகதைகளாகும். கௌதமி வித்தியாசமான நடைப்பாங்குள்ளது.

எனவே, ஸழகேசரிச் சிறுகதைகள் நமது ஒரு காலகட்டத்து இலக்கிய இருப்பினை அறிய உதவுகின்றன. நமது இருப்பு ஆரோக்கியமானதாகும். ஆணால், ஸழகேசரிக்குப்பின்னர் இன்னும் செழுமையான சிறுகதைகள் நிறைய வெளிவந்திருக்கவேண்டும். அரைத்த மாவை அரைப்பதுபோல புதியபொருள், புதியசொல், புதியவடிவம் இன்றி நிறையச் சிறுகதைகள் இன்று வெளிவருகின்றன. சிறுகதைபற்றி நமது முன்னோர் கொண்டிருந்த விளக்கத்திற்கு அப்பால் நாங்கள் அதிக மாற்றங்களைச் செய்து கொள்ளவில்லை. போர்ச் சூழலில் நித்தம் அவலங்களைச் சந்தித்தபடி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற ஒரு சமுகத்திற்கு வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையையும், எவ்வாறான சமுதாயத்தை உருவாக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்ற தத்துவப்புரிதலையும் சுட்டிக்காட்டத்தக்க சிறுகதைகள் தேவைப்படுகின்றன. மாணிடப்போராட்டம் இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து முடிப்பதற்காகவும் மனித ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு எதிராகக் குரல்கொடுப்பதாகவும் நிகழ்வேண்டும். பேரினவாதம், வகுப்புவாதம், சாதியக்கொடுமை, சுரங்டல், பாலியல் ஏற்றத்தாழ்வு, அரசியல் ஆயோக்கியத்தனம், பிரபஞ்சமளவிய சூழல் பாதிப்பு போன்ற பல்வேறு அநியாயங்களுக்கும் எதிராகச் சிறுகதைகள் குரல்தர வேண்டியகாலமிது. இலக்கியம் மனிதசமுகத்தினைச் சென்றடையும் ஒரு ஊடகம் எனில் இவ்வாறான சமுகச் செய்திகள் விரவிவரவேண்டும். கலைக்காகவும் பொழுதுபோக்கிறகாகவும் சிறுகதை படைக்கின்ற காலச்சூழலை நாம் கடந்து. இந்த மண்ணில் ஏற்றத்தாழ்வுற்ற சகல சுதந்திரங்களையும் அனுபவிக்கும் மாணிட இருப்பினை நிலைநாட்டுவதற்கான தத்துவப் புரிதலோடுபனைகதைகளைப் படைக்கவேண்டிய காலத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம். பிரபஞ்ச முன்னேற்றத்திற்கும், உலக சமுகத்தின் ஒருங்கிணைந்த விடுதலைக்கும், உயர் மாணிடம் எதிர்பார்க்கும் சமுக மாற்றங்களுக்கும் உகந்த தத்துவப்புரிதலை மார்க்சியம் ஒன்றுதான் இன்றும் கொண்டிருக்கின்றது. அதற்கும் அப்பால் புதிய ஒழுக்கப் பாரம்பரியத்துடனும் தலையிலாச் சுதந்திரத்துடனும் பாதுகாப்புடனும் மனிதகுலம் வாழ புதிய வழிமுறைகளுக்கான தத்துவச் சிந்தனைகள் நமக்குத் தேவைப்படுகின்றன.

ஆழகேசரிச் சிறுக்கைத்தகளைத் தொகுப்பதற்கு எனக்குப்பதினாறு மாதங்களுக்குமேல் காலந்தேவைப்பட்டது. அவ்வளவு சிறுக்கைத்தகளையும் இத்துப் பழுதடைந்த பக்கங்களிலிருந்து படிப்பதற்கும் பிரதிசெய்வதற்கும் நீண்டகாலந் தேவைப்பட்டது. எனினும் இது ஒரு சந்தோசகரமான செயற்பாடாக எனக்குப்பட்டது நமது முன்னவர்களின் திறன்பொதிந்து கலாழிர்வமான படைப்புக்களையும். அதேவேளை சிறுபிள்ளைத்தனமான எழுத்துக்களையும் படிக்க நேர்ந்தது. முன்னதில் வியப்பும் பெருமிதமும் பின்னதில் சிரிப்பும் வருத்தமும் ஏற்பட்டன.

ஆழகேசரிச் சிறுக்கைகள் உங்கள் கரங்களில் தவழ்வதற்கு முக்கிய காரணராக விளங்குபவர் கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சின் செயலாளர் சுந்தரம் டிவுகலாலா ஆவார். எனது இனிய நண்பனின் தூண்டுதல் இல்லாவிட்டால் இப்பாரியபணி சாதிக்கப்பட்டிருக்காது. அவருக்கு இலக்கிய உலகு நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளது. ஆழகேசரிச் சிறுக்கைகள் வெளிவரவேண்டியதன் அவசியத்தையும், அவை எவ்வாறு தொகுக்கப்படவேண்டும் என்பதையும் குறித்து தக்க ஆலோசனை வழங்கிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் நன்றிக்கும் வணக்கத்திற்கும் உரியவர். ஆழகேசரியின் பழைய இதழ்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து பெற்றுந்தது. அவ்வகையில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நூல்கள் திருமதி பராஜீனிக்கழும் ஊழியர்களும் நன்றிக்குரியவர்கள். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் இல்லாத ஆழகேசரி இதழ்களின் தொகுப்பினைக் கலைப்பேரரசு ஏ. ரி பொன்னுத்துரை வழங்கியுதவினார். அன்னாருக்கு நன்றிகள். இத்தொகுப்பிற்குப் பல்வேறு நிலைகளில் ஆலோசனை வழங்கியவர்கள் ஆழகேசரிப் பண்ணையில் முகிழ்த்தவர்களான பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன், க. சொக்கவிங்கம் (சொக்கன்), தி. ச. வரதராசன் (வரதர்), வி. கே. கந்தசாமி (புதுமைலோலன்) ச. சரவணபவன் (சிற்பி), டாக்டர் சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி), வ. அ. இராஜரத்தினம், ச. வேலுப்பிள்ளை (ச.வே.) ஆகியோராவர், அவர்களுக்குச் சிரந்தாழ்த்துதிய நன்றிகள். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பீடாதிபதி பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், தமிழ்த்துறை சிரேட்ட விரிவுரையாளர் கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராசா, எனது நண்பன் ஆ. இராஜகோபால் (செம்பியன் செல்வன்) ஆகியோர் எனது முயற்சிக்குப் பலவழிகளில் உதவியினர். அவர்களுக்கும் நன்றிகள் உரித்தாகுக.

சிறந்ததொரு பணியை நிறைவேற்ற உந்துசக்தியாக விளங்கிய நண்பன் சுந்தரம் டிவுகலாலாவிற்கும் மீண்டும் என் உள்ளார்ந்த நன்றியும் வாழ்த்துக்களும்.

வணக்கம்.

சௌங்கக ஆழியான் க. குணராசா,

1. முதலாம் ஒழுங்கை,
பிறவுன் வீதி,
நீராவியடி,
யாழ்ப்பாணம்.
18.11.1998.

சமர்ப்பணம்

ஸமுகேசரியின் தொடக்குநரான

அமரர்

நா. பொன்னையாவிற்கும்,

ஸமுகேசரி ஆசிரியர்களாயிருந்து

அமரர்களாகவிட்ட

இராஜ. அரியரெத்தினம்.

அ. செ. முருகானந்தன்

ஆகியோருக்கும்.

நாடற்கால பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன் ஸ்ரீகேசரியில் ஆனந்தன், பண்டிதர், சச்சி ஆகிய புனைப்பெயர்களில் சிறுக்கதைகள் எழுதியனர் 1938 - 1944 காலகட்டத்தில் இச்சிறுக்கதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. மூத்தின் மிக முத்த எழுத்தாளர். பட்டதாரி. பண்டிதர். முதுகலைமாணி. ஆனந்தத்தேன் இவர்க்கிய கவிதைகளின் தொகுதியாகும். “சாவில் தமிழ் பயத்துச் சாக வேண்டும் - எந்தன் சாம்பல் தமிழ் மனக்க வேகவேண்டும்” என்ற பாடல் இவருடையது. அன்ன பூரணி ஸ்ரீகேசரியில் இவர் எழுதிய நாவல், “யாழ்ப்பானைக் காவியம்” இக்கவிஞரின் அன்மைக்காலக் காவியம், தமிழுலகிற்குப் பெருமை சேர்ப்பது. வடக்கு - கிழக்கு மாகாண ஆங்கள் விருது பெற்றவர். மாவிட்டபுரத்தினைச் சேர்ந்தவர். “தமிழர் யாழியல்” சிறப்பான அயங்கால. பருவப்பாலிய் படும்பாடு என்றாலாரு பெருங்காவியம் பாடவருகிறார். இயங்கு தமிழியலுக்கு மஞ்சகாரியியம் என்றாரு இலக்கண நாலை யாத்து வருகிறார்.

தண்ணீர்த் தாகம்

ஆனந்தன்

பங்குனி மாதம். வெயில் மிகவும் காய்தலாக அடித்துக்கொண்டிருந்தது. ரோட்டில் அவ்வளவு நடமாட்டமில்லை. தூரத்தில் மாத்திரம் ஒருவன் குடை பிடித்துக்கொண்டு வியர்க்க வியர்க்க விறுவிறுக்கத் தார் ரோட்டில் அவசரமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அதற்கப்பால் ஒரு கட்டை வண்டி கடா கடா என்று ஆடி ஆடி வந்துகொண்டிருந்தது. பகல்முழுவதும் வெயிலிலே திரியும் நாய்கூட கவரோத்தில் கிடந்த சிறுநிழலில் இளைத்துக்கொண்டிருந்தது. அவ்வளவு உக்கிரமான வெயில். பலர் பகலுறக்கம் போட்டார்கள். சீலர் புழுக்கம் தாளாமல் தவித்தார்கள். செட்டியார் புதினப் பத்திரிகையோடு தூங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தார்.

அந்த அரசுமரத்தின் கீழ்த்தான் பகல் முழுவதும் மீணாட்சிக்கு வேலை. நியாயல்லத்திற்குப் போகும் கிணை ஜோட்டும் பெரிய தெருவும் கோணமாய்ச் சந்திக்கும் சந்தி அது. அந்த அரசு மரத்தைச் சுற்றி வெயில் கடுமைக்கு உகந்த குளிர் நிழல். தட்டுச் சுள்கிலே சின்னச்சின்னக் கூறாகக் கத்தரிக்காய், பிஞ்சு மிளகாய் நன்றாக அடுக்கிப் பக்குவமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவனுக்குச் சோம்பேறித்தனமோ கொட்டாவியோ இல்லை. அன்றைக்கு வியாபாரம் அவ்வளவு ருசியாகவில்லை. கோடு கலைந்ததும் பள்ளிக்கூடம் விட்டதும்தான் வியாபாரத்தின் ருசி தெரியும். கொண்டுவந்த பெட்டியைக் காலி செய்துவிட்டே வீடு திரும்புவார். அப்பொழுது அவள் உள்ளத்தில் எழுவது ஆண்தக்கடல்தான்.

தலையைக் கோதிக்கொண்டே பள்ளமான அடியிற் சாய்ந்தாள். அரசமிலைகளை இடைபிடையே அசைக்கும் காற்று அவள் கூந்தலையும் ஆட்டிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு காகம் மாத்திரம் கொப்பிலேயிருந்து பலத்த தொனி வைத்தது.

அவளைப் பார்த்தால் யாருமே இழிகுலத்தவன் என்று சொல்ல மாட்டார்கள். அவனுடைய சிவந்தமேனியும் கருவண்டுக்கண்களும் யாரையும் கொள்ளள கொண்டுவிடும். அவள் ஜாதியைப்பற்றி யாருமே கேட்டதில்லை.

அப்படி அவர்கள் அறிந்திருந்தால் எப்பவோ அவள் வியாபாரத்தில் மன் விழுந்திருக்கும். ஊரார் மாத்திரம் அவளிடம் எதுவும் வாங்குவதில்லை. அவர்களுக்குத்தான் விசியந் தெரியுமே?

வெயில் எரிய எரிய அவனுக்குத் தாகம் எடுக்கத் தொடங்கியது. பொறுத்துப் பார்த்தாள். நா வறாத் தொடங்கியது. இனி அவனால் சகிக்க முடியாது. மெதுவாக அவற்றைப் பெட்டியிலே போட்டுக்கொண்டு கிளம்பினாள். பக்கத்தில் வீடுகளில்லை. அவையெல்லாம் காய்கறி விளையும் பூமியும் பற்றைக்காடுகளுந்தான்.

செழித்த கழுகுளங்ம் வாழைகளும் அங்கே கிணறு இருக்கவேண்டுமென்பதை ருசுப்படுத்தின. மெல்ல மெல்ல வீட்டின் அருகே வந்தாள். தெருவுமியே ஓடிய சேற்றுத் தண்ணீர் இன்னும் அந்த எண்ணத்தை பலப்படுத்தியது. உள்ளே பெட்டியை வைத்துவிட்டு அங்கும் இங்கும் பார்த்தாள். யாரையும் காணவில்லை.

கிணற்றைக் காணக்காண மேலும் தாகம் அவளை வாட்டியது. அடிநாவிலே சொட்டு ஜூலமில்லாமல் வறண்டு போயிற்று. அந்த வெயிலின் அகோரத்திற்கு யாருக்குத்தான் தாகமில்லை.

கிணற்றைக்கட்டிலே விளக்கிவைத்த செம்பிலே நிறையக் குளிர்ந்த ஜூலத்தைக்காண அவள் உள்ளாழும் வாயும் அதிலே ஆழ்ந்து போயிற்று. பாவம் அந்த விடாயை அடக்க இன்னொருவிடாய் உதவியாகவிருந்தது. தான் அந்த விடாயைத் தீர்க்க அருக்கதையற்றவள் என்பதை அவள் அறிவாள். இழிகுலத்தில் பிறந்த பெண்கள் எல்லாம் தாகசாந்தி செய்யக் கூடாதெனக் கடவுள் கட்டளையிட்டிருக்கிறார் என்பது அவள் அபிப்பிராயம். அந்தச் செம்பை மாறி மாறிப் பார்த்தாள். யாரையும் காணவில்லை.

“என்னடி செய்தாய் பாதகி” என்று மிரட்டல் கேட்டது அதிகார தோரணையில்.

ஏங்கி விலவிலத்துப் போனாள் மீனாட்சி. உடம்பு சொட்ட வியர்த்தது. நெஞ்சு திக் திக் என்று அடித்துக்கொண்டது. கண்கள் மிரள் மிரள் விழித்தன. அவள் தான்செய்த களவு பிடிப்பட்டதை எண்ணிக் கல்லாய்ச் சமைந்துபோனாள்.

உனக்கு அவ்வளவு மமதையா பறைச் சிறுக்கி என்று ஆத்திரத்தோடு ஒடிவந்தார் நடேசெய்யர். விபூதியைப் பொத்திக்கொண்ட கைகள் ஆத்திரத்தால் அங்குமிங்கும் எதையோ தேடின. கோபாக்கினி கணகளிலிருந்து பறந்தது.

“அவ்வளவு நெஞ்சுத் துணிவு! கிணற்றுக்குக் கிட்ட வந்து செம்புச் சலத்திலும் தொட்டுவிட்டாயே. அனுஷ்டான ஜலத்தில் தொட உனக்கு அவ்வளவு தைரியம் வந்துவிட்டது.” பல்லைக் கழித்துக் கழித்து ஆத்திரத்தோடு அவளை விழுங்கப்போனார். பாவம் பறைப்பெண்ணைல்லவா? உடலுக்குட் போனால் எப்படிப் பிராயச்சித்தம் செய்வது என்று விட்டுவிட்டார் போலும்.

“முதேவி நாயே! இனி என்னுடைய கிணற்றைத்தான் என்ன செய்வது. அனுஷ்டான பாத்திரத்தை வைத்துவிட்டு விபூதி எடுத்து வருவதற்கிடையில் இப்படிச் செய்துவிட்டாயா? இனி இந்தச் செம்பை.....! நீ அந்தக் கதிரன் மகள்லவா? என்னுடைய அனுஷ்டான ஜலத்தைத் தொட்ட நீ கொள்ளளவிலே போகமாட்டாயா? சிவன் உன்னை வதைக்க மாட்டானா?”

ஒரு மின்னல் மின்னியதுபோல் இருந்தது. உலகமே இருண்டு மடமடத்து அவள் தலையிற் கவிழ்ந்ததுபோல் இருந்தது. புமியே அவள் காலிலிருந்து நழுவிலிட்டது. இரத்தம் நெற்றியிலிருந்து குபிரிட்டது. களங்கமற்ற பார்வைக் கண்ணோரோடு இரத்தம் சேர்ந்து ஓடியது. செம்பு அலங்கோலமாய் உருண்டு போய்விட்டது. அது அவள் கனிவாயைப் பற்றப்போய்த் தோல்வியடைந்ததற் காக அழுது கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டிருந்தது.

முதேவி இனி இந்தப்பக்கம் தலைகாட்டு. உன் தலையை நுள்ளி எடுத்து விகுகிறேனோ இல்லையோ பார். உனக்கு இது போதாது போ நாயே வெளியே. சனியன்கள் வீட்டில் வந்து கூசாமர் கால் வைக்குதுகள்.

தங்கச் சிலைபோல இவ்வளவும் நின்ற உருவம், இரத்த ஆற்றோடு பெயரத் தொடங்கியது. பெட்டியை எடுத்துத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு மெதுவாக வொரியே போய்விட்டாள். அவர் ஏறிந்தபோது வாய்ச் செம்பு அவள் நெற்றியில் நன்றாய்க் கண்ணிட்டு விட்டது. தீண்டாமை அசுரனின் அசுரத்தன்மை அவள் பிறை நுதலில் இரத்தத்தை வாங்கிவிட்டது.

பாவம் தாகவிடாய் தீர்ந்த பாடில்லை. களவுக்கேற்ற தண்டனை கிடைத்து விட்டதல்லவா? ஒரு பிராமணனின் அனுஷ்டான பாத்திரத்தைத் தொட்டுவிட்டாள்லவா? எவ்வளவு பொல்லாத கோரக்களவு. இதற்கு இந்தக் தண்டனை போதுமா? சிவங்குடைய அனுஷ்டானத்தை முடிக்க விடாமல் தண்ணீரைத்தொட்டுத் தீட்டாக்கியவால்லவா? பெண்ணைத் திட்டிய திட்டுக்களைப் பார்த்துப் பகவான் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். “என் பிள்ளையின்” கட்டு நாவற்சியைத் தணிக்காத உனக்கு என் மீது ஒரு அன்பா?

உன்னுடைய அனுஷ்டானம் கொடிய நரகிற்கு வாயில்லவா என்று அழகேயோடுதான் அவர் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

சந்திரனுக்கும் இவள் முகத்திற்கும் நெடுங்காலம் ஓர் வித்தியாசம். அது இன்றோடு பூர்த்தியாகவிட்டது. அவள் மதி வதனத்திலும் மறு ஏற்பட்டு விட்டது.

ஏழையின் தண்ணீர் விடாய் என்றுதான் தீருமோ?

3

நடு நிசி. எங்கும் ஒரே நிசப்தம். ஆனால் அறைகளில் இருமூம் சப்தமும் குழந்தைகளின் கீச்சக்குரலும் இன்னும் ஒழிந்தபாடில்லை. ஜேயோ அம்மா என்று அடுத்த அறைகளில் வியாதிக்காரர் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது தெரிந்து. குழந்தைகளைத் தாலாட்டும் தாய்மாரின் பல தினுசான குரல். அங்கங்கே மின்சார விளக்குகள் தூங்கிக்கொண்டிருந்தன.

ஒரு கிழவன் பூநாலை இழுத்து விட்டுக் கொண்டு மூலையிலே செருமிக் கொண்டு நெஞ்சைத் தொட்டுபொர்த்தான். கஷ்டப்பட்டுக் கஷ்டப்பட்டு முக்கி முனகிக்கொண்டிருந்தான். அவனை யாரும் கவனிப்பார் இல்லை. அவன் சுற்றமெல்லாம் இன்று அவனைக் கைவிட்டுவிட்டன. அவன் அவர்கட்கெல்லர்ம் என்ன செய்தான். ஒரே ஒரு பிழை. வாலிப்பாய் இருந்த காலத்திலே தெரியாமல் தூரத்திலே உள்ள வெள்ளாளப் பெண்ணைப் பார்ப்பனத்தி என்று கலியாணம் செய்தான். சில நாட்கள் சென்றதன்பின் சுற்றமெல்லாம் அவனை இகழ்ந்து தள்ளிவிட்டது. அதன் பின்புதான் அவனுக்கு விடுமைய் புரிந்தது. தான் வெள்ளாளப் பெண்ணைக் கட்டிவிட்டு வென்று உணர்ந்ததும் மெல்ல அவனைக் கைவிட்டான். பெண்வழியால் லாபமுமில்லை. இனசனமுமில்லை. இன்றுவரையும் தனியேதான் காலந்தள்ளினான். இன்றைக்கு வியாதியாய்ப் போனான். கவனிப்பார் இல்லை. தாம் ஆசுபத்திரியிலே கிடக்கிறான்.

அவனுக்கு மேலும் மேலும் மூச்சவாங்கத் தொடங்கியது. தண்ணீர் விடாயெடுத்தது. அடிநாவிலே ஈரலிப்பில்லை. இருமி இருமி வறண்டு போயிற்று. தாகவிடாய் வரவர அதிகரித்தது. பேசுக்கொடுத்தாலோ இருமல் வாட்டுகிறது.

“அம்மா தண்ணீர் நாலை வழட்டுகிறது” என்று சொன்னான் அந்தக் கிழவன் கெஞ்சும் குரலில், பதிலேயில்லை. அடுத்த அறையிலிருந்து ஒரு இருமல்தான் அதற்குப்பதில். கொஞ்ச நேரம் நிசப்தம்.

“அம்மா என்னால் சகிக்கழுதியவில்லை. தண்ணீர் விடாயால் செத்துப் போய்விடுவேன். தண்ணீர் கொடுங்களம்மா.”

யாருமே மூச்சவிடவில்லை. தாதிகள் எல்லாம் ஒரே உறக்கம்போலும்.

ஒரு பெண்ணுருவம் அந்த மூலையருகே வந்தது. ஆமாம் அவளும் ஒரு தாதிப்பெண்தான். அந்த ஆஸ்பத்திரியில், காலதேவன் கீறிய கோடுகள் பதிந்த அவன் முகத்தை உற்றுப்பார்த்தது. ஆனாலும் அந்த முகம்

அவனுக்குச் சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது. கிழவன் தண்ணீருக்காக வாயைத் திறந்தான்.

“ஐயா பறைச்சி தொட்டுத் தண்ணீர் தந்தால் குடிப்பீர்களா? தாங்கள் பிராமணரல்லவா?” என்றாள் அவள்.

“அம்மா, அம்மா, குழந்தாய், பிராமணனானாலென்ன? பறையனா வென்ன? என் தாகத்திற்கு நீர் கொடம்மா! கொடிய மரண தாகம் நெஞ்சை அடைக்கிறது.”

அவள் ஒரு சின்னப் பாத்திரத்தில் இளங்குடான் நீரைக் கொண்டு வந்தாள். கிழவன் விடாய் அலாதியால் வாயைத் திறந்தான். ஆகா! உள்ளம் பூரிக்க - ஆதமா சாந்தியடைய - மெல்ல மெல்ல நீரை வார்த்தாள் பெண்மணி.

“அம்மா, இந்த மரண விடாயில் என்னைக் காப்பாற்றினாய். உன்குலம் நன்றாக வாழ்ட்டும். நீ யாரும்மா?”

“ஐயா, என்னைத் தெரியாதா? நன்றாக உற்றுப் பாருங்கள்” என்று குனிந்தாள் அந்தத் தாதி.

“ஞாபகம் இல்லையே.”

தன் நெற்றியை அவன் முகத்திற்கு நேரே பிடித்தாள். “இதோ பாருங்கள் இந்த மறுவை. தண்ணீர் விடாய்த்து அன்றொருநாள் உங்கள் விட்டில் வந்தேனல்லவா? தாகவிடாய் தாங்காமல் சிறுபிள்ளைத் தனத்தால் ஏதோ அனுவட்டான செம்பைத் தொட்டுவிட்டேன்று நீங்கள் செம்பால் எறிந்த காயம் இதுதான்.” அவள் நெற்றியைக் காட்டினாள் கிழவனுக்கு.

கிழவன் முகம்காட்டிய குறியின் உணர்ச்சி ஏதோ புதிதாய் இருந்தது. “ஆமாம், கதிரன் மகளல்லவா? எப்படியம்மா இங்கே வந்தாய். தாதியாகவும் வேலை பார்க்கிறாயே?”

“ஆம் ஐயா, எல்லாம் அந்தக்கிறில்தவப் பெரியாரின் கிருபைதான். அன்றைக்கு நீங்கள் தீர்க்காத தாகத்தை அந்தப் பெரியார்கள் தீர்த்தார்கள். கல்வியுமளித்துஇந்த நிலைமையில் வைத்தார்கள்.”

கிழவன் உள்ளம் வெடித்துவிட்டது. “என் மரண தாகத்தை நீக்கிய கரங்களுக்கா அன்று இரத்தக்கறை ஏற்படவேண்டும். இந்த விடாய்தானே அந்தப் பசலைக்கும் அன்று.”

“அம்மா, என்னை மன்னி. ஜாதிக்கர்வத்தால் அன்று உன்னை எறிந்த என்னை மனப்பூர்வமாய் மன்னி.”

கிழவன் அவள் காலடியில் விழ எழுந்தான். பாவம்! அப்படியே தொப்பொன்று விழுந்தான். விடாய் அடங்கியதோடு, அவள் கண் திறக்கவேயில்லை.

சூழகேசரி,
12.02.1939.

செ. சண்முகநாதன் என்ற சானா ஈழகேசரியில் மூன்று சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளபோதிலும் அவரை ஒரு நாடக ஆசிரியராகவும் நடைச்சித்திரங்களைத் திறனோடு படைக்கும் படைப்பாளியாகவும் தமிழுலகம் அறியும். ஓவியரும் கூட. மாழ்ப்பாண மக்களை வகைமாதிரியாக வைத்துப் பல நலைச்சித்திரங்களை எழுதியுள்ளார். பரியாரியும் அவரது நடைச்சித்திர நூல் நாடகாசியர், நடிகர், இயக்குநர், இலங்ககை வாசனாலியின் துறிச் நாடகப்பத்திப் பணிப்பாளர் எனப் பல நிலைகளில் சானா விளங்கியுள்ளார். கலையரக சொன்னவின்கத்தின் நாடக மாணவர். இவர் இயக்கிய வண்டன் ‘கந்தையா’ இருநூற்றி முப்பது தடவை மேடையேறியது. தெல்லிப்பழை இவர் பிறந்த ஊர். அமராகிளிடார்.

நாட்டியப் பெண்

சானா

மத்தியான நேரத்தில், நாடக சாலையில் பின்பக்கமாயுள்ள ஒத்தி கையறை ஜனசந்தஷ்டியில்லாமல் வணாந்தரமாகவேயிருந்தது. ‘சோமநாத்’ நடனக்கோண்டிடையைச் சேர்ந்த நடிகர்களும் நடிகைகளும் பெரும்பாலும் மத்தியான போஜனத்திற்கே போயிருக்கவேண்டும். இரண்டு மூன்று வேலையாட்கள் மாத்திரம் அங்குமின்கும் உட்காரந்தவண்ணம், அன்றிரவு நடக்கப்போகும் நடனத்திற்குத் தேவையான உடுப்புகள் திரை, ஜோடிப்பு முதலியவற்றைப்பற்றி திட்டங்கள் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். மூலையில் ஓர் இளம் நங்கை தனது ஜரிகைப் பாவாடையொன்றிற்கு மணி சேர்த்துத் தைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நடு அறையில் ஜம்பது அல்லது ஜம்பத்திரண்டு வயது என்று மதிக்கத்தக்க பெண் ஒருவன் சாயங் கதிரையில் சாய்ந்துகொண்டு ஏதோ வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். காலடிச் சத்தங் கேட்டதும் புத்தகத்தை மடிமேல் வைத்துவிட்டு. நிமிர்ந்து, தனது முக்குக் கண்ணாடிக்கூடாக உற்று நோக்கியதும், யாரோ ஒரு வாலிபன், அழகிய வாலிபன், சுந்தர ரூபன், அங்கவஸ்திரம் அணிந்து, ஜரிகைக்கெண்டைச் சால்வை தோளில் பறக்க, கையில் பிரம்புன் நிற்பதைக் கவனித்தாள். புன்னகையுடன் அவன் வரவழைக்கவே அவனும் அவளிடத்தில் வந்தான்.

“மன்னிக்கவேணும்” என்று சொல்லும்போது தடுமாறித் தனது பிரம்பைக் கீழே தவறவிட்டான்.

“அப்படி உட்காரும்” என்று அங்கிருந்த நாற்காலியைச் சுட்டிக் காட்டினாள் அந்தப் பெண்.

விழுந்த பிரம்பை கையில் எடுத்து, நாற்காலியில் உட்கார்ந்து “நாட்டியக்காரர்கள் எல்லோரும் எங்கே?” என்று வினவினான்.

“மத்தியான போஜனத்திற்குப் போயிருக்கவேண்டுமென்றே நினைக்கின்றேன். யாரையாவது அவசரமாகப் பார்க்கவேண்டுமோ?” என்று கேட்டேன்.

‘இல்லை, இல்லை’ என்று சொல்லும் பொழுது அவனது முகத்தில் ஒடிய இரத்தத்தைப் பார்த்த அப்பெண் அவன் பொய் புழுக்கிறானென்று தீர்மானித்துவிட்டாள்.

“உள்ளே வந்தது உமது அதிவ்டம். எவ்வாறு வந்தீர்?” என்று அப்பெண் கேட்க, தனது சட்டைப் பையில் இருந்த ஓர் காகிதத்தை எடுத்து “உங்கள் தலைவர் சோமநாத் எனது மாமனின் ஓர் வேண்டிய நண்பன், சோமநாத்தே இக்குழித்தைத்த நந்தார்” என்று அவளிடம் நீட்டினான். அவள் வாசித்ததும் அதில் ‘இதனால் வெங்கடேசனை அறிமுகப் படுத்துகிறேன் - சோமநாத்’ என்று எழுதியிருந்தது.

“அப்படியானால் நீர் மிகவும் அதிர்வட்சாலி. ஏனெனில் சோமநாத் ஒருவரையும் இங்கு விடுவதில்லை.” என்றாள் அப்பெண்.

“ஆமாம், இங்கிருக்கும் நடன மாதர்கள் எல்லோரும், கண்ணிகா மடத்திலிருக்கும் பெண்கள் போலவே சீவிக்கிறார்கள் என்று கேள்வியற்றிருக்கிறேன் - ஆனால் கலாநிதியும் மற்றவர்கள் போலத்தானே இருக்கிறாள்” என்று தலையசைத்துக் கேட்டான்.

அவ்வண்ணம் கூறியதும், இந்த வாலிபன் கலாநிதியைப் பார்க்கத்தான் வந்திருப்பதாக அறிந்து “ஆம், அப்படித்தான் அவனும் இருக்கிறாள்” என்று ஆமோதித்தாள். மூலையிலிருந்த அப்பெண்ணைப் பார்த்து “மனோன்மனி! நீ தைக்கும் அந்தப் பாவாடையை இங்கே கொண்டுவா. இந்தக் காலத்துப் பெண்களுக்கு என்னதான் தெரியும். ஒடிப்போய் சாப்பிட்டுவிட்டுவா” என்று சிரித்தபடியே அதிர்த்தாள். மனோன்மனியும் கிழவியின் மடியில் பாவாடையை, வைத்துவிட்டுக் கதவண்டையோடுள்ளாள்.

போன்றும் வெங்கடேசன் “அம்மணி, தயை செய்து கலாநிதியைப்பற்றிக் கொஞ்சம் எனக்குக் கூறவேண்டும். ஒரு கிழமையாக, ஒவ்வொரு இரவும் இந்த நடனக் கச்சேரிக்கு வந்துகொண்டேயிருக்கிறேன்” என்று பரிதாபமாகக் கேட்டான்.

அவள் விடை கூறுவதற்குமுன், யாரோ ஒரு வேலையாள் வந்து “அம்மணி! இரவு பத்து மணிக்கு என்ன போஜனம் வேண்டும்” என்று விசாரித்தான். அதற்கு அவள் “பாலும் பழும் கொண்டுவா - ராமு, ஏதாவது பலகாரமுங் கொண்டுவா. இராத்திரி நான் நன்றாகச் சாப்பிடவில்லை. உனக்குத் தெரியந்தானே பல்லில்லை. இலோசாகக் கடிக்கக்கூடியது ஏதாவது - போ” என்றாள்.

வெங்கடேசன் பக்கந்திரும்பி “தம்பி ஒரு நடனப் பெண்ணைப் பற்றி, அவள் நடனத்தைப் பார்ப்பதல்லாமல். நீர் அறிய வேண்டியது வேறு என்ன இருக்கிறது. அவர்கள் தங்கள் உடல், பொருள், ஆவி இம்முன்றையுந் தியாகஞ் செய்தே நடனமிடுகிறார்கள். கலாநிதியும் அப்படியே” என்று சிரித்தாள்.

“அப்படியல்ல. கலாநிதிக்கு நிகர் இக்கோட்டியில் ஒருவருமில்லை. அவள்முன் மற்றவர்கள் எல்லோரும் கானமயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி மாதிரி, ஏதோ உடம்பை அசைத்து நெளித்து ஆடப்பார்க்கிறார்கள். எவ்வளவு மெல்லியதாக வளையவேண்டிய இடங்களைல்லாம் வளைந்து கொடுத்தபடியல்லவோ இருக்கிறது. அவள் அந்த மழுரா நடனம் ஆடும்பொழுது” என்று பெருமுச்செறிந்து வர்ணிப்பதற்கு சொற்கள் கிடையாமல் திணிறினான்.

பின்பு மெதுவாக எழுந்து இரகசியம் சொல்வதுபோல் “அவனுக்கு யாராவது காதலர்கள் இருக்கிறார்களோ? இருக்கத்தானே வேண்டும்” என்று மனவருத்தத்துடன் கேட்டான்.

“இவைகளைல்லாம் உமக்கேன்? நீரேதாவது பத்திரிகை நிருபரோ? கலாநிதிக்கு நாட்டியத்தைவிட வேறு வாழ்வே கிடையாது. நீர் பார்த்து மகிழ்ந்த நடனந்தான் அவள் வாழ்வு. வேறொன்றும் கிடையாது” என்றாள்.

“காதலர்கள் இல்லை!” என்று குளிரிக்கொண்டே வெங்கடேசன் துள்ளிக் குதித்தான்.

“கலாநிதி, நாட்டியத்தின் மேற்தான் காதல் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் அவனுக்கு சிநேகிதன் ஒருவர் தானுண்டு” என்று சொன்னாள்.

“சிநேகிதன்!” என்று வெங்கடேசன் வியந்தான்.

“உம்மைப் பார்த்தால் வேஷ்டியின் நுனியைப் பிடித்த வேட்டைநாய் போலல்லவா இருக்கிறீர். அவள் சினேகிதன், உமது மாமனின் நன்பன். அதாவது எங்கள் தலைவர் சோமநாத் தான்” என்று சிரித்தாள்.

“அந்தக் கிழவனா?” என்று ஆவேசம் பொங்க எழுந்தான்.

“என்ன கிழவனா? அவருக்கென்ன ஐம்பத்தைந்திருக்கும்.”

“ஆனால் கடவுளே! கலாந்தி ஒரு இளமங்கையல்லவா? அவனுக்கு என்ன, இருபதுதானே இருக்கும். அவனுக்குச் சிநேகிதனாக தன் வயசின்னாக ஒருவன் அல்லவா இருக்கவேண்டும்” என்று மிகவும் ஆண்மைத்தனத்தோடு சொன்னான்.

“அவளைப்பற்றிய குறிப்புகள் நீர் எங்கே தேடி யெடுத்தீர்?”

“சொல்லவா வேண்டும். பார்த்தால் தெரியாதோ? அவள் தேகத்தில் ஒவ்வொரு அங்கங்களும், மென்மையான கால்களும்” என்று வெட்கத்தோடு கூறி “நான் அவளை எப்படியாவது பார்க்கவேண்டும்” என்று கெஞ்சினான்.

அப்பெண் தனது தோள்களைச் சுளித்துக்கொண்டு “சரி, ஏதாவது செய்யலாமென்னுதான் பார்க்கிறேன். சோமநாத் எனக்கு மிகவும் வேண்டியவர். நான் அவருக்கு ஒரு கடிதம் தருகிறேன். அவர் செய்வா ரென்றே நினைக்கிறேன். ஆனால் அவளை ஒருதரம் பார்த்த பின்பு நீர் இங்கு வருவது அவ்வளவு அழகல்ல. உமகுத் தெரியுந்தானே. அவர்கள் வாழுவு! உம்மையொத்த ஆடவர்கள் இங்கு வந்ததும். ஒருவேளை அவர்களை மயக்கி விடுவீர்களோ என்னமோ” என்று புன்னகை புரிந்தாள்.

அங்கிருந்த வேலையாட்களில் ஒருவனைக் கூப்பிட்டு கடதாசியும், மையும், பேணையும் வரவழைத்து, ஒரு கடிதம் எழுதி உறையில் போட்டோட்டி, வெங்கடேசனிடம் கொடுத்து “இதை சோமநாத்திடம் கொடுங்கள். ஒருவேளை கலாந்தியை ஒரு நிமிஷமாவது பார்க்க இது உதவும்.” என்று கண்ணணச் சிமிட்டினாள்.

“மிகவும் நன்றி. ஒரு நிமிஷம் பார்த்தாலே போதும்” என்றான்.

“ஆம் அதற்குப்பின் இறந்தாலும் மோசமில்லை. போய்வாரும்” என்று விடைக்கி அனுப்பினாள்.

*

*

*

சோமநாத் வெங்கடேசன் கொடுத்த காகிதத்தை வாசித்ததன்பின் மடித்து கையில் வைத்துக்கொண்டு, “ஏதாவது உமகுதவி புரியலாமென்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்று சிரித்தான்.

வெங்கடேசன் கொடுத்த கடிதம் “நன்பர் சோமநாத்! இப்பொழுது ஒரு மணித்தியாலமாக என்னுடன் பிதற்றிக் கொண்டிருந்த இந்த இராஷ்ட வாலிபன், கலாந்தியைப் பார்க்கவேண்டுமாம். நான் மயூரா நடனம் ஆடி முடிந்தபின் முகப் பூச்சுடனும், பொய்க்குந்தலுடனும் வரும்பொழுது எனது மேசையருகிலிருக்கும் வெளிச்சமொன்றே போதும். நான் நடனமாடிக் கலாத்திருப்பதால் பேசமுடியாதென்று சொல்லும். நான் அவனுக்கு வந்தனம் கூறியபின் சீக்கிரத்தில் வெளியே அழைத்துச் செல்லும். அல்லாவிடில், நான் ஞாபகமறதியில் என் மூக்குக் கண்ணாடியைப் போட்டு வந்திருப்பவர் யார் என்று அறிய விரும்பினாலும் விரும்புவேன். கலாந்தி” என்று இருந்தது.

சூக்கேசரி,
16.021941.

ஸமேகசரியில் பரிதி என்ற புனைப்பெயரில் எழுதப்பட்டிருக்கும் ஒரேயொரு சிறுக்கதை எதிர்பாராதது ஆகும். இப் புனைப்பெயரின் கதாசிரியா எவ்வளை அறியப்படவில்லை. எனினும் 1942களில் புதியதோரு உத்தியைக் கையாண்டு ‘எதிர்பாராதது’ எழுதப்பட்டுள்ளது. சோ. தியாகரராஜா ‘சோதி’ என்ற புனைப்பெயரிலும் தன் படைப்புக்களைத் தந்துள்ளார். ‘சோதி’யே ‘பரிதி’ ஆகவிருக்கலாம் என ‘சிற்பி’ எழுதுகிறார்.

எதிர்பாராதது

பரிதி

வெளியே.

அலைகடல் பேரோவி போட்டுக் குழுறியது. அகன்றவானில் யாதொரு நஷ்டத்திரங்களும் இல்லை. இடையிடையே வாள் வீச்சுப்போன்ற மின்வெட்டு.

ஜப்பாசிமாசம் அடைமழை தொடங்க அறிகுறிகள் தென்பட்டன. ஒருக்கணம் தென்மேற்கு மூலையில் ஒரு பெரிய மின்னல் கண்ணைப் பொறித்தடியது.

ஒரே இரைச்சல். மழை பொழியத் தொடங்கிவிட்டது என்று சொல்லுமுன் வெள்ளம் போட்டுவிட்டது. ஒவ்வொரு துளியும் ஒவ்வொரு பாறாங்கலலைப் போல விழுந்தன.

எங்கும் நிசப்தம். ஆனால் இடையிடையே ஆந்தையின் அலறல்மாத்திரம் கேட்டது. அதற்கும் மழைக் குளிரின் விரைப்புப்போலும்.

திடீரென்று ஒரு இடி; மேல் முகட்டிலிருந்து கற்கள் உருளுவதுபோல.

தொட்டிலில் ஆடு மிரண்டு கயிற்றை இழுத்துக் கதறியது. தாரத்தில் படுத்திருந்த குழந்தை பயத்தில் தாயை இறுக அணைத்துக் கடியது.

இரண்டு நாழிகையாகப் பெய்த மழை ஓய்ந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் காற்றுத் தொடங்கிவிட்டது. பக்கத்திலிருந்த கறிமுருங்கை ‘படார்’ என்று முறிந்தது. அவள் மனத்திலும் திரும்ப துயரம் ஆரம்பமாயிற்று.

உள்ளே.

அவளின் மனத்திலும் பெரும் புயல். அந்தக் குடிலில் மழை ஒழுக்குக்குச் சட்டிபானை வைக்கிறதும் எடுக்கிறதுமாய் அலுத்துவிட்டாள் அவள். இனி காற்றின் ஆவேசம். இதற்கு அவளால் செய்ய என்ன இருக்கிறது?

அவன் இருந்தால்?

அது இப்போது நடக்கக்கூடிய காரியமா?

ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு.....

குளிரில் போர்த்து முடிக்கொண்டிருக்கும் அந்தச் சின்னஞ்சிறிகிள் முனகல். கோடிப்பறத்தில் நின்று நடுங்கும் ஆட்டின் அழகை; பட்டி பெருக்கிய பெட்டெநாயின் உறுமல்; அவசைப்பற்றிய அளவிலா எண்ணம்; ஊரார் தன்னைப்பற்றிக் கூறும் வகை புராணம் எல்லாம் உருத்திரண்டுதான் பெருமுச்சாய் வெளிவந்தது. கண்முடி முழிக்கும் நேரம்.

முகட்டின் ஒலைகள் காற்றின் உக்கிரத்தால் சரசரவென்று பிடிங்குண்டன. சிறு மழைத்தூறல் அதன்வழியாகத் தலைமேல் விழுந்தன. “பாழாய்ப்போன காற்று என்னபாடுபடுத்துகிறது” என்று மனத்துள் சொல்லிக்கொண்டு மகனை எடுத்து மார்போடனைத்தாள்.

நிலம் தெப்பமாய் நனைந்துவிட்டது. குந்தியிருப்பதற்கு அந்தக் குடிலில் ஒருசாண் இடம்கூடக் கிடைக்காது. ஒழுகாத இடம் எங்கே இருக்கிறது என்று பார்ப்பதற்குள் விளக்கு அனைந்துவிட்டது.

‘தெய்வமே!’ என்று ஆகாயத்தைப் பார்த்தாள் கமலி! கூரையில் இருந்த சுரைக்கொடியின் பூ இவளின் பரிதாபம் பார்த்துக் கசிந்து நீர் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

தெருவில்.

கைக் குழந்தையோடு நின்று தவிக்கும் அவளுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. இடுப்பில் மெல்லிய கந்தைத் துணியால் மூடிய அவள் குழந்தை, கையில் மழைத் தூறல் பிடிக்காமல் வைத்திருக்கும் ஒரு பழஞ் சளகு. மடியில் அன்று மாலை புல்லு விற்றுக்கொண்ட இரண்டு பணத்துக்கு வாங்கிய வெற்றிலையும் பாக்கும்.

இவ்வளவுதான் - வெளிக்கிளம்பி விட்டாள் - எங்கே? “நாடோடியாய் வந்து தம் மகனை மயக்கிவைத்திருக்கும் பாவி” என்று கூறும் மாமன்மாமி வீட்டுக்கா? “தன்னுடைய சம்மதமின்றி - தனியாய் - கள்ளத்தனமாய் ஜம்பது ரூபாய் நைகையோடு போனவள் போனவளே” என்று புறங்கூறும் தகப்பன் குடிசைக்கா?

காவியங்களிலும் புராணங்களிலும் காதல் என்றால் ரசிப்போடு வாசிப்பதும், காதல்கொண்டு வந்தவளைத் தாசி - என்று வகைப்பூராணம் பாடுவதுமாய் இருக்கும் அந்தவூர் உயர்சாதி மக்கள் வீட்டுக்கா?

எங்கே? அதைத்தான் அவள் அந்தத் தெருவில் - தெருவென்று சொல்லும் கிராமசங்கம மன்போட்ட ஒழுங்கையில் - நின்று யோசித்தாள்.

பக்கத்துக் கேணியில் இருந்த சொறித் தவளைகளும் எங்கே? எங்கே? என்று கேட்பதுபோல் ‘கூப்பிட்டன். கரைகாணாக் கலத்திலிருக்கும் மாலுமி மனம்போல இருந்தது அவள் மனம்.

ஆம்! கடற்கரையில் இருந்த கலம்கரைவிளக்கம் சுழன்றுகொண்டுதான் இருந்தது.

அவள் அதைத் தற்செயலாகப் பார்த்தாள். அதே திக்கில் அவளுக்கும் ஒரு கலம்கரைவிளக்கம் தெரிந்தது. அது அவ்வூர் அண்ணமார் கோவில். அதன் வாசலில் உள்ள விளக்கு “மினுக், மினுக்” என்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. காற்றுக்கு அது அசைவது அவளை “வா, வா” என்று

அழைப்பதுபோல இருந்தது. அதன் அழைப்பு இல்லாவிட்டாலும் அவள் அங்கு போகாமல் வேறொஞ்சுதான் போவது!

கோவிலில்.

காலடி எடுத்து உள்ளே வைப்பதற்கு முன்னும் ஒரு நீண்ட பெருமுச்சு!

‘இராப்பொழுதை இனியாயினும் நிம்மதியாய்க் கழிக்கலாம்’ என்ற மனவமைதியில் - இவ்வளவும் பட்ட துயரத்திற்கு எல்லை வந்துவிட்டது என்ற சந்தோஷத்தில் பிறந்த பெருமுச்சு அது.

“கவாமி! உன் அமைதியான இருப்பிடத்தில் அடியாள் அடைக்கலமாக வந்திருக்கிறேன்” என்று அவள் வாய் தன்னையறியாமல் சொன்னது. இடுப்பில் கிருந்த குழந்தையை நிலத்தில் இறக்கிவிட்டாள். அவள் முழங்கால் ஊன்றி விழுந்து கும்பிட்டாள். ஆத்தை! ஆத்தை! என்று அலறியது குழந்தை.

“யாரது? உள்ளே வா! காற்றில் நில்லாதே” என்றது ஒரு குரல்.

கமலிக்கு ஒரே பயமாய்விட்டது! எழுந்து ஓடிவிடலாமா? என்றுகூடப் பார்த்தாள். ஆனால் “நீயா! இந்தநேரத்தில் ஏன் வந்தாய்?” என்ற கேள்வியின் குரல் முன்கேட்ட தொனியாய் இருந்தது. திரும்பிப் பார்த்தாள்!

அவள் தன் கண்களைக்கூட நம்பவில்லை. மனப்பிராந்தி என்றுகூட நினைத்தாள். ஆனால் தன் குழந்தையை அவன் எடுத்து அணைத்தவுடனே - அதன் அழுகைச் சப்தம் நின்றவுடனே - உண்மை - தன் கணவன் கந்தனே அவ்வருவம் என்பது தெரிந்தது. உடனே அவள் அவன் காலைக்கட்டிக்கொண்டு அழுதாள் - சிரித்து மகிழுவேண்டிய அவள் அழுதாள்.

அழுதுகொண்டிருந்த குழந்தை சிரித்தது - அணைத்துப்பிடிக்க ஆள் வந்துவிட்டதல்லவா? அவளின் இந்த அழுகை அவனுக்குப் பழைய கால அழுகைகளை நினைப்பட்டியது - ஒரு நிமிடம்.

முன்பு.

அதே அண்ணமார்கோவில் உற்சவத்திற்கு மனை தேவை. வேள்வி - உற்சவம் - கல்யாணம் - காவடி எல்லாவற்றையும் நடப்பிப்பது கந்தன்தான். தன் வடக்கன்மாட்டு வண்டியுடன் ‘மாஞ்சோலை’க்குச் சென்றான்.

மாஞ்சோலை கடற்கரைக் கிராமம். தென்னையும் பணையும் கூடலாக இருக்கும் அந்த ஊருக்கு மாஞ்சோலை என்று எந்தப் புண்ணியவான் பெயர் வைத்தானோ தெரியாது. என்றாலும் அங்கு கடற்கரையில் வசிக்கும் வெள்ளையன் தன் மகனுக்குக் !கமலி’ என்று பெயர் வைத்ததற்குக் காரணம் உண்டு.

அதன் கதை வேறு,

கந்தனை தனக்குதவியாக மனை அள்ளுவதற்கு வெள்ளையன் சேர்த்துக்கொண்டான். ஆடி மாசத்துப் பூரணை நிலவு அள்ளிப் பொழிந்து

கொண்டிருந்தது. மெல்லிய கடற்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. வளையி லிருக்கும் நன்டுகள் அங்குமின்குமாக ஒடிக்கொண்டிருந்தன. புதரிலிருக்கும் நரிகள் ஊளைபிடுவதும் விடுவதுமாக இருந்தன. கமலியும் போவதா நிற்பதா என்ற மனத்தோடு வந்துகொண்டிருந்தாள்.

வெள்ளையன் தாகசாந்தி செய்வதற்குத் தண்ணீர் கொண்டுவரும் கமலியைக் கூப்பிட்டான். பிற மனிஷன் நிற்பதால் வரும் வெட்கம் அவனுக்கு. அவள் சிறு குழந்தையா என்ன? அந்த நிலவொளியில் அவள் முகவிலாசம் பலமடங்கு எடுத்துக்காட்டியது. புடவைக்ட்டிய மாதிரியும் கொண்டை முடிந்த கோலமும் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. கந்தன் அவளைக் கோவில் விக்கிரகம் பார்ப்பது போலப் பாதாதிகேசம் பார்த்து முடித்தான். அவனும் பாராததுபோல பார்த்து நின்றாள். வெள்ளையன் வண்டியில் மணல் போட்டுவிட்டு வந்து பார்க்கும்போது அரைக்கடகம் மணல்தான் அள்ளிக்கொண்டு நின்றான் கந்தன். வெள்ளையன் கமலி கொண்டு வந்த தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு அந்தக் கடகம் மணலைத் தலையில் வைத்தான். வைத்து இரண்டுகவடு வைக்கமுன்பு - அவனும் தன் !மனம்போன்ற வெறும் பாத்திரத்தைக் கையில் கொண்டு திரும்பி இரண்டிட வைத்தபின்பு - ஜயோ! என்ற சத்தம் கந்தர் வாயினின்றும் பிறந்தது. கடகமும் மணலும் தரையிற் புரண்டன. அவள் மனமும் பாத்திரமும் மண்ணில் சிதறின்.

தகப்பனும் மகனும் ஓடிவந்து பார்த்தனர். காலில் மண்வெட்டிபட்டு இரத்தம் பெருகியது. வெள்ளையன் அவனைத் தாங்கிப்பிடித்தான். அவள் சீலையைக் கிழித்துக் கடல் தண்ணீரில் நனைத்துக் கட்டினாள். அவள் கண்களிலிருந்து விழுந்த கண்ணீர்த் துளிகளும் அதோடுதான் சேர்ந்துவிட்டன.

அவளைப் பார்த்துக்கொண்டு மணல் அள்ளுகையில் காலை வெட்டிவிட்ட கந்தனுக்குத் தெரியும்.

அதற்காக தன்னை முன்பின் அறியாத அவள் ஏன் அழவேண்டும் என்பதுதான் அப்போது புரியவில்லை.

பின்பு.

பல மாதங்கள் சென்றுவிட்டன ஒரே வசனந்தான். ஆனால் அதற்குள் நடந்த காரியங்கள் பல. கந்தனும் கமலியும் அடைந்த இன்பதுங்பாங்கள்தான் எவ்வளவு? எதிர்பாராத விதமாக கந்தனின் பெற்றோர் விவாகத்திற்குத் தடை செய்யாமலிருந்தது - பெரும் குடியனாய் மாறிய வெள்ளையன் கமலியைத் தன் மருமகனுக்கு - கணபதிக்கு - கொடுப்பேனன்று பிடிவாதம் செய்ததுதான் மிக முக்கியம். கமலியும் ஜந்துரூபா தட்டுமணியோடு இரவுக்கிரவாய்க் கந்தனைத் தேடிவந்ததும் வெள்ளையன் ஜந்தை ஜம்பதாக்கியதும் உலகத்தில் நடக்காத விடயங்களால்ல. கந்தன் கமலியை விவாகஞ்செய்துபின் பெற்றோரை அலட்சியம் செய்ததும் அவர்கள் கமலியை ஏசியதும் விதியின் விளையாட்டுத்தான்.

எதுதான் நடவாது? எதுதான் நடக்கும்?

நாம் எதிர்பார்ப்பதுதான் நடக்குமா? அவர்கள் விஷ்யத்தில் அப்படி யொன்றுமே நடைபெறவில்லை.

தூர்அதிவිෂ்டக்காரி என்று சொல்லும்படி அவன் ஒரு பெண்குழந்தையைப் பெற்றாள். மனதில் உள்ளதை விளையாட்டாக அவன் சொன்னது விணையாய் முடிந்தது. பெரும் பூசல் ஏக ரகளை.

“முன்னிருந்த தட்டுமணிதான் இப்போதும். என்ன சுகம் கண்டேன் நான்” என்ற கமலியின் குறைக்கும் கந்தனால் பதில் சொல்லமுடியவில்லை.

அவன் உடனே புறப்பட்டு விட்டான். அவனும் விசித்துவிசித்து அழு ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

“ஓருநாளா? ஒரு மாசமா? அவன் என்னிக்கையில் பல யுகம் போய்விட்டன. அவன் வந்தபாடில்லை.

*

*

*

இன்று.

“ஏன் அழுகிறாய் - நான் வந்தது - என்னைக் கண்டது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா, என்ன? அன்று மணவில் அழுதாய் - போகும்போது வீட்டில் அழுதாய் - இன்று கோவிலில் அழுகிறாய். அழுகையோடு பிறந்து வளர்ந்தாயோ?” என்று கேட்டான் கந்தன்.

“நீங்கள் கல்மனத்தோடு பிறந்து வளர்ந்தால் நான் அழுகையோடு பிறந்தது நூதன்மல்ல” என்றாள் அவன். குழந்தையின் ஈரத்தைச் சால்வையால் துடைத்துக்கொண்டு நின்றான் அவன்.

“அதை ஏன் துடைக்கிறீர்கள்? ஆண்குழந்தையானால் வீடாவது ஒழுகருமல்லவா?” என்றாள் குத்தலாக.

“சீசீசீ - பெண் குழந்தைதான் தாயோடு எப்போதும் இருக்குமே ஆண்குழந்தைக்குக் கல்மனது படைத்துவிட்டால்” என்றான் கிண்டலாக.

“போதும்! விடுங்கள். நீங்கள் இங்கு எப்படி வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டாள் கமலி.

“இன்று நான் போய் ஒரு வருடம் - நான் உழைத்த இருநாறு ரூபாவையும் கொண்டுவந்தேன் - உனக்குத்தான் - நகைப் பயித்தியமாச்சே மழை பொழிந்தது. இதில் இருந்தாற்போல் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டேன்.”

“நானும் எங்கே போவது என்பது தெரியாமல் இருக்கும்பொழுது கோவில் விளக்கு அழைத்தது - வந்தேன் - எதிர்பாராத விதமாயத் தங்களைக் கண்டேன்.”

எங்கள் விடயம் முழுவதுமே அப்படித்தான் என்று சொல்லிக்கொண்டு அவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கந்தன் முன்னடந்தான். புலரிக்காலத்துக் கோழி கூவியது.

ஆழகேசரி,
16.02.1941.

நவாலியூர் சோ. நடராஜன் நவாலியூர் சோமகந்தரப் புலவரின் மகன். நவாலியூர் சத்தியநாதன் என்ற புனைப்பெயரில் ஈழகேசரியில் முன்று சிறுக்கைகள் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் 'கற்சிலை' ஸமத்துமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பெருமை ரேர்க்கின்ற சிறுக்கை. இவற்றைவிட வேறு சிறுக்கைகள் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. கவிதைத்துறையில் சடுபாடுடையவர். ரவிந்திரநாத் தாகோர், ரதாக்ருஸ்னன் போன்ற மேதக்களின் நாடகங்களையும் கட்டுரைகளையும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். பூராதன இலங்கைப்பற்றியும் இந்தியக்கலைகள் பற்றியும் கட்டுரைகள் பலவற்றினை எழுதியுள்ளார். 'முருதக்கலம்மாம்' அவரின் கவிதை நூலாகும். காளிதாசரின் மேகதூதத்தையும் தாகீரின் கீதாஞ்சவியையும் தமிழில் தந்துள்ளார். இவர் தமிழாககம் செய்த இதேபடேசம், புவைவிடு தாது என்பன விதந்துறைக்கப்பட்ட படைப்புக்கள்.

கற்சிலை

நவாலியூர் சோ. நடராஜன்

கல்லிற் கோதிய அந்த உருவம் முடிந்து தன்னெதிரே நின்றகைக்கண்ட கணேசாச்சாரி புன்முறுவல் செய்தான், அக்கற்சிலையின் புன்முறுவல்போல. இந்த முறுவலின் வனப்புத்தானென்ன புதிதாய் உலகத்தைக் கண்டு அச்சியமடையும் குழந்தையின் அப்பழக்கில்லாத தூய உள்ளத்திலிருந்து எழும் மனோரம்மியமான புன்முறுவல் போன்றது. என்ன பூரணமான அமைவு. விஸ்வகர்மாவும் செய்யமுடியாத கற்சிலை! "என் உள்ளக் கோவிலில் இத்தனை காலமாகக் கண்ணாம் பூச்சி விளையாடிக்கொண்டிருந்த என் இலட்சியம் இன்றே இக் கல்லில் அமைந்தது". தன் வாழ்க்கையின் நோக்கமெல்லாந் திரண்டு சிற்றுளி மூலம் திவிவியமாக உருப்பெற்ற அச்சிலைமுன் கணேசாச்சாரி தெண்டனிட்டு அஞ்சவி செய்தான். சந்தோஷத்தினால் தன்னை மறந்து ஆனந்தக்கூத்தாடினான். இளமை முழுவதும் அவன் மனதில் தாண்டவமாடிய பல்வேறு உணர்ச்சியின் வரலாறுகள் போல அச்சித்திரசாலையைங்கும் சலவைக்கல்லிற் சமைந்த உருவங்கள் கிடந்தன. அந்தோ அந்த வாசற் கதவன்டை இரண்டு மோகினிச் சிலைகள். உயர் உள்ள மரக்கட்டையில் கிருஷ்ணனை நினைந்து அழுங்கும் இராதையின் சாயல். இந்த மூலையில் காமனை ஏரித்த சங்கரர் நில்லைட. அங்கே பாவத குமாரியின் தவக்கோலம். இவற்றையெல்லாம் தன் மனத்தில் கார்ப்பமாககிக் கையினாற் பிரசவித்த கணேசாச்சாரி தன் சித்திரசாலையில் ஒருவரும் பிரவேசிக்கக்கூடாதெனத் தடுத்துவிட்டான். எனது மனோவிலாசத்துக்கும் உள்ள அமைதிக்கும் ஏற்பட்ட இச்சிற்பசாலையில் மற்றவர்களுக்கு என்ன வேலை. இதென்ன தாசிகள் வீடா? நாடகசாலையா?

இவர்களெதற்காக இங்கே வரவேணும்? இது நூதனசாலையல்ல, மிருகசாலையுமல்ல. எனது மனச் சாந்திக்காக நான் செய்யும் விளையாட்டை மற்றவர்கள் பார்த்து அதிசயப் படவும்வேண்டாம். சிரிக்கவும் வேண்டாம்.

ஆனால் இது ஒரு நூதனசாலைதான். கணேசாச்சாரியின் உள்ளம் அங்கே திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு கல்லில் மின்னிடை: மனதில் மின்னல் போல உதயமான ஒரு குறிப்பைக் கல்லில் உருவாக்க என்னி உளியினால் உரமாக மோதுண்டு பிளவுபட்ட கற்கூட்டங்கள். கைவன்று, கால் ஒன்று, அதரம் ஒன்று, கண்ணிழை ஒன்று, பவளவாய் ஒன்று இவ்வாறாக மனித அங்கங்களைக் காட்டும் சிலைகளும் சம்பூர்ணமான உருவ அமைப்பை உடைய பல்வேறுவகைப்பட்ட உருவங்கள் போரில் வெட்டுண்டு கிடக்கும் வீரர் போலக் கல்லிற் காட்சியளித்தன. கணேசாச்சாரியின் மனோதரம் வரலாற்றுச் சின்னங்களா? அல்லது ஆவேச மின்னவின் இடங்களா?

இந்தக் கோலாகலத்துக்கிடையே சிதைந்துகிடக்கும் வெண்முகிற் கூட்டங்களின் மத்தியில் பூரண சந்திர நுதயமானதுபோல அவன் கல்லிற் செதுக்கிய மனிமேகலையின் உருவம் தோன்றிற்று. அசிரத்தையுடனில்நின்து சொரிந்த கூந்தல் அதன் செளந்தரியத்தைப் பார்த்து மகிழ்வதுபோல முகக் கண்ணாட்டோல் கையை நோக்கிக் குனித்த பூருவம். இவற்றிற்கெல்லாம் அழகு முத்திரையிட்டாற்போல பூராணங்களில் வரும் ஊர்வசி, திலோத்தமை ஆகிய தெய்வ அரம்பயார்க்குரிய கடவுளரும் காதலிக்கும் தெள்வதன சோபையையும் ஊட்டிவிட்டான் கணேசாச்சாரி.

அன்னநடையென்பார்கள். தூஷியிடை என்பார்கள். கைகளின் வனப் புத்தானென்ன?

வெண்மையான தாசி படர்ந்த தனது உள்ளங்கைகளை உற்றுநோக்கி என்ன கணேசாச்சாரி. “அநித்தயமே உருவான இந்தக் கரங்கள்தானா இந்நானன் சிலையை உண்டாக்கின. தெய்வங்கள்தான் மகா செளந்தரிய முடையனவாம். அந்த அழகுப் பொக்கிஷுத்தை நான் களவாடிவிட்டேன். அழிவில்லாத சனாதனமான ஒரு பெரிய சிறபத்தை ஒரு அபூர்வ சக்தியினால் சிருஷ்டிசெய்துவிட்டேன்.” இவ்வாறு என்னிய கணேசாச்சாரி பூரணம் பெறாது முடிவுறாது குனிந்துகிடந்த சிறபக் கலைகளைக் கண்டு தனது அபஜூங்களை நினைந்து வருந்தினான். திறமையற்ற கைகளே! மந்தமான என்மனே!

அந்தி மாலை. செஞ்சுநாயிறு ஒளி குறைந்து குறைந்து கடலில் மறையவே இருள் குழந்தது. ஆனால் கணேசாச்சாரியின் சித்திர சாலையில் நின்ற கற்சிலைகள் ஒளி வீசின. இரவினால் அவை சோபித்தன. இருஷ்டில் இவ்வாறு ஒளி பெற்று நூதனமாக விளங்கிய சிலைகளைக் கணேசாச்சாரி பார்த்தான். அவையெல்லாம் சலவைக் கல்லிற் சமைந்த சிலைகளை அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. அவை உயிர் பெற்று முச்சவிட்டுக் கொண்டிருப்பனபோலத் தோன்றின.

மனிதருள்ளத்திற் காதற்றியை மூட்டிக்கொண்டு மந்தமாருதம் அந்த மாலையில் ஊதிற்று. பக்கத்தேயுள்ள கடல்மேலே சுக்கிரன் உதயமானான். கணேசாச்சாரியின் மனதில் பரந்த மகிழ்ச்சிக் கடலில் இம் மனிமேகலையின் கற்சிலை சுக்கிரன்போல உதயமானது - எனக்கு இச்சென்ம்பலனளித்தது. ஏழேழு சந்ததிக்கும் நான் பிறந்த நாவலியென்னு மில்வழகிய கிராமத்துக்கும்

இவ்வுருக்குமே இச்சிலையினால் உலகப்பிரசித்தி ஏற்பட்டது. என்ன? இது சிலைதானா? என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் ஒங்கி ஒளிவிட்டு கொண்டிருந்த அந்தச் சுக்கிரசோபை இவ்வழகிய சிற்ப சாலையிற் கதிர்விட்டு அம்மண்டபத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்தது. காற்றில் அசையும் மெல்லிய பாவாடைக் கூடாக அச்சிலையின் கோமளமான தொடையும், காலும், கணைக்காலும், சதங்கை அணிந்த பாதங்களும் அப்பொழுது கணேசாச்சாரிக்கு ஒரு புதிய உணர்ச்சியை உண்டுபெண்ணின் மாணிக்கமயமான மேகலையும், அவன் கையினாற் செதுக்கிய நூண்ணிடை மேல் சுருங்கிக் குவிந்து தீரண்டு விளங்கிய அடிவயிறும் அதற்குமேலே சொல்லொன்ன வனப்பும் கும்பீரம் உடையதாய் மாணிக்கவாசகர் கூறியதுபோன்ற “ஸ்ரக்கிடைபோகா” இளங்கொங்கை முச்சொடு பொங்கிப் புறக்கிடும் சாட்சாத்காரமான சித்திர பாவமும் அவனை, அவன் உள்ளத்தே ஒளித்து மறைத்து வைக்கப்பட்ட ஓர் உணர்ச்சியின் ஆழத்தைக் கலக்கத் துவங்கின. அவவனர்ச்சிகள் சுப்த சமுத்திரங்களும் புயலிற் சீறியதுபோல் பொங்கிப் புரண்டு சமுன்று அலைந்தன. கழுகும் திரட்சிபோன்ற கழுத்து இந்த உணர்ச்சிப் புயலில் சுழிகளைபுண்டுபெண்ணின் யெளவனத்தின் புதுமை கட்டுக்கடங்காது வெளிவந்தாற்போன்ற கைகளின் வனப்பு. சௌந்தரியமே கொடிவிட்டுப் படர்ந்தாற்போன்றகாந்தள் விரல்கள். கண் என்றால் தூங்கி விழித்துக்கொண்டவர் ஆனந்தமான காட்சியொன்றைக் கண்டு திகைத்துக் கொண்டதைப்போல என்றுமாத்திரம் கூற முடியாது. நீண்டவை; சிகிரியா குகைச் சித்திரத்திற் றிட்டிய பெண்களின் பார்வைக்கு இலக்கணமானவை. இவ்வளவில் கணேசாச்சாரி விட்டுவிடவில்லை. பிரம்மதேவன் உலகில் உத்தமமான ஒவ்வொரு சுந்தரவள்துக்களிலும் திலப்பிரமாணம் எடுத்துத் திலோத்தமை என்ற பெண்ணணங்கைச் சிருட்டத்தின் அதன் அழிகிற சொக்கி உன்மத்தனானானாம். கணேசாச்சாரி கல்லிற் செதுக்கிய சிலையின் கொண்டையழுகே அதற்குப் போதுமானது. வெள்ளி வெளிச்சுத்தில் கணேசாச்சாரி தன்முன் நின்ற இந்த ஜகன் மோகினியை கண்ணாற் பார்த்து இதுவரை வெளிவராத ஒரு உணர்ச்சியி வீடுபட்டுத் தன்னை மறந்துபோனான். கற்சிலை புன்முறுவல் பூத்துத் தலையசைத்தது.

கணேசாச்சாரிக்கு உடலம் பதற்றி. கையிலிருந்த உளி கீழே விழுந்தது. உரை தமுதமுத்தது. அகலிகையைக் கணவிற் கண்ட இந்திரன் போலத் தான் சிருட்டித்த அந்த அற்புதச் சிலைமுன் உணர்ச்சிபொங்க நின்றவன் அதை வேகமுற்ற தன் கைகளால் கட்டித் தமுகிக்கொண்டான். சற்றுநேரத்துக்கெல்லாம் சித்தப்பிரமை கொண்டவன்போல் ஏதேதோவெல்லாம் குழந்தான். சிறிது நேரத்தில் புன்முறுவல் பூத்துத் தலையசைத்த அக்கற்சிலை திண்ணென்றிருந்தது.

அவனுக்குத் திக்பிரமை தீர்ந்ததுபோல. கையிலிருந்து விழுந்த உளியை எடுத்துக்கொண்டே இன்னொருமுறை சிலையைப் பார்த்தான். சிலையின் தேஜங்கும் சீவகளையும் அழகுச்சோபையும் எல்லாம் அஸ்தமயான மாதிரியே இருந்தன. பவளம் போன்ற அச்சிலையின் அதரத்தில் அம்மந்தகாசத்தைப் பிறப்பிப்பதற்கு ஒரு சிறிய செதுக்கல் வேண்டியிருந்தது. உளியைக் கைபிலெடுத்து அதற்பாகத்தில் ஒரு சிறு பொறிபோட உண்ணித்தவன் சிறிது உரமாக உளியை வைத்தானோ என்னமோ, மறுகணமே ஜகன் மோகினியான அச்சிலை கல்லோடு கல்லாய் வெடித்துச் சுக்கு நூறாயுடைந்து அச்சிற்பச் சாலையைங்கும் சிதறியது.

ஶ்ரீகேசுரி
29.6.1941.

ஆழத்தின் சிறுகதை மூலவர்களில் ஒருவராகச் சி. வைத்தியலிங்கம் கணிகப்பட்டு வருகின்றார். ஆங்கில, சமஸ்கிருத மொழிகளில் நல்ல தேர்ச்சியுடையவர். கலைமகன், கிராமாஹமியன், ஆண்நதவிகடன், ஸ்ரீகோசரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் இவரது சிறுகதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. சமூக சரித்தரக்கதைகள் இருபத்தைந்தினை இவர் படைத்துள்ளார். இவரது முன்றாம் ப்ரை என்ற சிறுகதை அல்லது கம்பனி பிட்ட கதைக்கோவையில் சிறுகதை இடம்பிட்டதற்கிண்ணது. இவரது சிறுகதைகள் அடங்கிய பறந்துகூடிய சிறுகதை இடம்பிட்டதற்கிண்ணது. இவரது சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதியில் 1990 இல் கங்காக்தம் என்ற பெயருடன் வெளிவந்தனர்து. கிராமிய மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையின் அம்சங்கள் மண்வாசனமோடு இவரது சிறுகதைகளில் கலந்திருக்கும். கம்பீரான உரைநடை. த. ப. வி. வின் எழுதுக்களில் சுப்ரமணியன். ஜவான் தேக்கனின் எழுதிய புனைப்பெயரிலும் சிறுகதைகள், மொழிபெயர்ப்புகள் செய்குள்ளார். அமராகவிட்டார்.

ନେତ୍ରବ୍ୟାଧି

சி. வைத்தியலிங்கம்

உலகம் அவர்ணுக்கில்லை. அவள் உலகத்திலில்லை. ஓன்றிலிருந்து மற்றொன்றைப் பிரிக்கமுடியாத கனத்த இருள் சூழ்ந்த உலகம்-அது இருக்கிறதோ இல்லையோ என்பதையும் அறியமாட்டாள். கால் முன்னே செல்கிறது. மனம் நிதானமில்லாமல் ஒடுவதும் நிற்பதும் குழுவதும் ஓய்வதுமாய் ஏதோ ஒரு அந்தர நிலையில் தொங்கி நிற்கிறது. நடக்கிறாள்... நடக்கிறாள்..... அது நெடுவழி.

சி. வைத்தியலிங்கம்

அவள் பெயர் முத்துமெனிக்கா. அவள் தோளின்மேல் அவனுடைய குழந்தை: ஆறோ ஏழுமாதக் குழந்தை-அயர்ந்து தூங்குகிறது. பச்சைக்குழந்தைக்குத் தாயின்தோனும் மார்பும் கவர்க்கப்படும். அது பேசாமல் தூங்குகிறது. வெளியே உலகம்: இருள் படர்ந்த உலகம். இரக்கம் தயை இல்லாத ஒரு முரட்டு உலகம்-இதை அக்குழந்தை அறியாது. இரக்கமுள்ள கடவுளே இந்தக் குழந்தையை என்றும் குழந்தையாய் இருக்கவிடு.

காலமோ கார்த்திகை மாசத்து நள்ளிரவென்றாலும் தைரியத்துடன் முத்துமெனிக்கா நடக்கலானாள். அவள் தோளின்மேல் கிடக்கும் குழந்தை, அதில்தான் அவள் உயிர்வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றாள். குழந்தையின் நினைவுவரும் வேவளாகளில்தான் அவள் கிணற்றுக்கும் குளத்துக்கும் ஆற்றுக்கும் பயப்பட்டாள். இல்லை, தன் இன்தவராகிய மனிதருக்கும் அவள் அஞ்சினாள்.

அதிக தூரம் வந்துவிட்டாள். மனம் இளைத்துப்போயிற்று. காலும் ஓய்ந்துபோய் விட்டது. தன் குழந்தையை ஒருமுறை இறுக அனைத்துக்கொண்டாள். மெல்ல மெல்ல மனமும் நிதானமடைந்து வந்தது. உலகம் இருப்பதையும் உணரலானாள். காற்று ஹோவென்று வீசுவதும் அவள் காதுகளில் கேட்டது. இருள்..... இருள்..... முன் இருள். அதையும் அறிந்தாள். மனமும் எங்கெங்கோவெல்லாம் சுற்றிச் சுழன்றுவந்து கடைசியாய் அவள் வாழ்க்கையைக் கோல் கொண்டு அளவிடத் தொடங்கியது.

துக்கம் வரும்பொழுது மனிதன் தன் பழையகால நிகழ்ச்சிகளை மனதிற்கொண்டு வந்து அதில் ஒரு ஆறுதலும் பெற்றுவிடுகிறான். இச்சமயங்களிலே சாரமற்ற வரண்ட வாழ்க்கையும், ஏதோ ஒருவகை இன்பத்தை மனிதனுக்குக் கொடுக்கிறது.

முத்துமெனிக்கா உலகம் அறியாத சிறு பெண்ணல்ல: சரத்கால சந்திரனின் வனப்போ, சிலப்பதிகாரத்தின் சாயலோ, மென்மையோ இவைகளொன்றும் அவுளித்தில் இல்லை. ஆனால், கர்நாடக சங்கீதத்தில் தொனிக்கும் நிரம்பியிருந்தது. அவள் உலக மேடையில் நடித்த சென்ற இருபுத்தைந்து வருஷங்களிலும் சோகரசமும் இன்பரசமும் மாறிமாறித்தான் கலந்திருந்த தென்றாலும், அவள் மற்றப் பெண்களைப் போல்லாமல் ஒரு அழுவுமான சிருஷ்டி. கல்வியறிவில்லாவிட்டாலும் பகுத்தறிவும் கற்பனையும் நிறைந்த ஒரு பெண்!

இத்தருணம் குழந்தைப்பருவத்தின் நினைவுகள் வந்து தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தன. தந்தையின் ஞாபகம்-அது ஒரு நீதி வாசகம்போல் நினைவுக்கு வந்தது. தாய்-முன்னெப்பொழுதோ எவ்விடத்திலோ கேட்ட இன்னிசைபின் நினைவுபோல-அவனும் வந்து தோன்றினாள். தன் தாய் இன்று உயிருடன் இருந்தால் அவள் மடியில் வீழ்ந்து குழந்தைபோல் தன் துக்கத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்று ஆவலாயிருந்தது. அவள் ஒருத்தியால் மாத்திரமே தன் மனவேதனையைப் பரிபூரணமாய் அறியமுடியுமென்று நினைத்தாள். ஆனால் அவள் இன்று அவள் பக்கத்தில் இல்லை. அவள் ஆறுதல்மொழிகள் காதுகளில் ஒலிக்கமாட்டா. அன்புக் கரங்களின் மென்மையான பாசமும் கிடையாது. அவள் கோபித்தாலும் அந்தக் கோபத்திலிருக்கும் தந்நலமற்ற தாய்மை வேறெவ்விடத்திலும் இல்லை. மெனிக்காவுக்குக் கதறி அழ வேண்டும் போலிருந்தது.

அழகை ஓய்ந்தது, கண்ணத்தில் கண்ணீர்விட்ட வடுவும் காய்ந்துபோய்விட்டது. தன் வாழ்நாளில் கண்ட கனவுகள், கட்டிய கோட்டைகள் இடிந்துபோனவைகள்-ஆ, அப்பொழுது அவனுக்குத் தன் புருஷன் நினைவு வந்தது. அவள் வாழ்க்கை இடிந்துதான் போய்விட்டதா? அன்று தன்னை வீட்டிலிருந்து வெளியேற்றிய கணவன்பால் அவனுக்கு ஒரு குரோதமும் தோன்றவில்லை. அவர் ஒரு பரிசுத்த ஆத்மா என்று நினைத்தாள். அவரைக் கொண்டுபோய் நடுச்சமுத்திரத்தில் நிறுத்திவிட்டது போன்ற உணர்ச்சி அவள்மேல் ஸ்டடிபோல் குத்தத் தொடங்கியது. உடனே, "நான்தான் பாதகி, துரோகி. எல்லாம் என்னால்தான் வந்தது. நானே என் தலையில் மண்ணையளிக் கொட்டிக்கொண்டேன்" என்று கத்தினாள்.

"அவர் ஒரு பாவமும் அறியாதவர். நான் அவரை மணக்கும்பொழுது வயக் கிருபது. நான் அவரை நேசித்தேன். அவரோ என்னை ஆவேசத்துடனும் முழு மனதுடனும் காதலித்தார். பொல்லாத காலம் எவர்க்கும் வருவதுதான். நான் ஒருநாள் அவருடன் சண்டை போட்டுக்கொண்டேன். அது ஒரு சாதாரண மனஸ்தாபத்தினால். "தன்வயிற்றுக்கு இரண்டுபணம் சம்பாதிக்கத் தெரியாத மாப்பிள்ளைக்கு வீட்டில் என்ன வேலையிருக்கிறது" என்று கேட்டுஷிட்டேன். என் நாக்குக் கொடியவாளினும் கூரியதாய் அவர் இதயத்தை அறுத்திருக்கவேண்டும். அதன்பின்னர்....."

பிரிவு: ஆம்; பிரிவுடன் கூடியது தனிமை. மனிதனைச் சில வேலைகளில் மிருகமாக்கும் தனிமை. முத்துமெனிக்கா தன் குடிசையில் தனியே இருந்தாள். அப்பொழுதெல்லாம் தன் கணவர் திரும்பிவருவார் என்று தினமும் எதிர்பார்த்திருந்தாள் வருவார்..... வருவார்.....இப்படிப் பல மாதங்கள் கழிந்து போய்விட்டன.

அவனோ வரவில்லை: அவனோ ஏழை. அதிலும் கட்டழகு குலையாத பெண். வயலில் போட்டது விளைந்தால்தான் வயிற்றை நிரப்பமுடியும். அவனுக்கு ஒரு துண்டு வயல் காணி இருந்தது. அதில் அயலவர் சிலருடைய உதவியிடன் சிறு தானியம் விதைத்திருந்தாள். வீட்டில் இருக்க நேரம் கிடையாது. காலைமுதல் மாலை வரையில் வயலில் நின்று கிண்டினால்தான் ஏதேனும் கிடைக்கும் இடைக்கிடை யாரும் வந்து முத்துமெனிக்காவுக்கு ஒத்தாசை செய்வார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் தர்மசிந்தை கொண்டவர்கள்.

அவள் வயலுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தது டேவிட்சிங்கோவின் வயல். அவன் நல்ல கட்டமைந்த வாலிபன். அவனும் வந்து உதவிகள் செய்து கொடுப்பான்.....

ஒருநாள் பெரு மழை பெய்தது. இல்லை, மழை நீர்வீழ்ச்சிபோல வீழ்ந்ததென்று சொல்லவேண்டும். இலங்கையின் மலைப்பிரதேசங்களில் மழை "பெய்வதில்லை". ஆறுகஞும் குளங்கஞும் நீர் நிலைகஞும் பெருக்கெடுத்து வயல்களைச் சூறையாட ஒடிவந்தன. முத்துமெனிக்காவின் வயல் பள்ளத்தாக்கில் வெள்ளாம் வந்து நிறைந்து பயிர்களை அழுக்கிவிட்டது. உழவர் மண்வெட்டியுடன் வந்து தங்கள் வயல்களின் வரம்புகளை வெட்டி வெள்ளத்தை ஓடச் செய்துகொண்டு நின்றனர். முத்துமெனிக்காவுக்கு உதவி செய்வோர் யாருமில்லை. நீரில்

அமிழ்ந்துபோகும் குழந்தையைப் பார்க்கும் தாய்போல் தன் வயலை வந்து பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். வயிறு பற்றி எரியத் தொடங்கியது. நெடுநேரம் இப்படி நின்றாள்.

டேவிட்சிங்கோ தன் வயலில் வேலை செய்துகொண்டு நின்றவன் இவளைக் கண்டான். தன் வேலைகளின் ஒரு பகுதியை முடித்துக்கொண்டு, ஓடோடியும் வந்து இவனுடைய வயலிலே வேலை செய்யத் தொடங்கினான். முத்துமெனிக்கா இதையும் பார்த்தாள். அவனுக்குத் தன் கணவரின் நினைவு வந்தது. அவர் இப்பொழுது இவ்விடம் இருந்தால்..... தன் கணவரின் தேவையை இருந்தாற்போல் நினைத்துப் பெருமுச்ச விட்டுக்கொண்டு நெடு மரம்போல் தனித்து நின்றாள்.

டேவிட்சிங்கோ இங்கு சிறிது அங்கு சிறிதாய் வயலின் அணைகளை உடைத்துவிட வெள்ளம் மெல்ல மெல்லப் படிந்துகொண்டிருந்தது. அப்பொழுது அவள் அவனைப்பார்த்து “சிங்கோ, நீ இன்று என் விழிற்றில் பால் வார்த்தாயப்பா. இல்லாவிடில் என் பச்சைக் குழந்தைகள் எல்லாம் நீரில் அழிந்துபோயிருக்குமே” என்றாள். அவள் முகத்தில் நன்றியறிதலுடன் கூடிய ஒரு பாவம் நிறைந்து நின்றது.

”இல்லை, மெனிக்கா-நாங்களோ குடியானவர்கள். என் வயலைப்போலத் தான் உன் வயலும். இந்த இளம் பயிர்கள் அழிந்துபோர்வதை எங்களால் பார்க்கவே முடியாது. பயிர் என்றால் என்ன உயிரில்லாத ஏதோ ஒன்றா? எங்களுக்கு அவை தானே எங்கள் பிள்ளைகளுட்டிமாதிரி. அதனால்தான்“

”நல்லாய்ச் சொன்னாய். ஆணால் இப்படி ஆபத்துக்குதவுறவர்கள் ஆயிரத்தில் ஒன்று. எல்லாரும் இப்படிச் செய்துவிடுவார்களா? நான் இதை என் உயிர் உள்ளளவும் மறக்கமாட்டேன்.“

டேவிட்சிங்கோவுக்கு இந்த வார்த்தைகளில் ஏதோ ஒரு இன்பம்-என்றும் சுவைக்காத ஒரு சுவைபோல், கேளாத ஒரு இன்னிசைபோல், காணாத ஒரு புதுமைபோல்-அவனுக்கு ஒரு தனிப்பட்ட அனுபவம் அன்று.....

இப்பொழுது மாரிக்காலம்.....என்று சொல்லுதற்கு முன்பே, மாரிக்காலமும் போய்விட்டது. இனி மாசுமறுவற்ற ஆகாயம்: கண்ணைக் கூசும் வெயில்: எங்கும் ஒரே தேசோமயமான பிரகாசம். மெல்லிய தென்றல்.....அறுவடைக்காலம் முடிவடைந்துவிட்டது.

முத்துமெனிக்கா தன் வயிற்றில் ஒரு துண்டில் அவரைச் செடி போட்டிருந்தாள். இன்னொரு பகுதியில் புடலங்கொடி படர்ந்து விட்டது.

டேவிட்சிங்கோ பயறு விதைத்திருந்தான். பாகற்கொடி படர்ந்து பூத்திருந்தது. புடலங்கொடிகள் நடக்கத்தொடங்குங் குழந்தை தட்டுத்தடுமொறி தாயின் சேலைத்தலைப்பைப் பிடிப்பதுபோல தென்னங்கயிற்றில் தாவிக்கொண்டிருந்தன. அவன் வயலில் வேலை செய்துகொண்டு நின்றான்.

காலமோ மாலை நேரத்து மயக்கமில்லாத தெளிந்த புலரிக்காலம். இந்த நேரத்துக்கு நிலா வீசும் இரவுபோன்ற ஓர் கன்மையும் மென்மையும் உண்டு.

பொழுது புலர்ந்துகொண்டிருந்தது. முத்துமெனிக்கா அவரைக்காய் ஆய்ந்து கொண்டு நின்றாள்.டேவிட்சிங்கோ புடலம் பிஞ்சுக்களுக்குக் கல்லுக்கட்டில் தூங்கவிட்டுக்கொண்டிருந்தான்.....

ஆழங்க அமைதி-புலிக்காலத்தில் இருக்கும் அமைதி: ஊழிக் காலத்தின் முடிவில் இருக்கும் அமைதிமாதிரி. புல்புண்டுகள், பட்சிகள், மிருகங்கள், காற்று-ஆழ்காற்றும் இந்நேரத்தில் ஆழங்க உறக்கத்துக்குப் போய்விடுகிறது. முத்துமெனிக்கா “தனிமை” என்றால் என்ன? என்பதை இன்று உணர்ந்தாள்.

தனிமை-இளமை-பிரிவு.....பயங்கரமான வார்த்தைகள்தான். சுந்தேகம் இல்லை. முழுமூர்த்திகள்போல் மூன்றும் ஒன்று சேர்ந்தால் ஒரு பெண்பேதையால் என்ன செய்யமுடியும்?

அவள் எதையோ எதிர்பார்த்தாள். என்ன அது? அது அவளுக்கே தெளி வாய்ப் புரியவில்லை. ஆனால் மனம் கூட்டிலடங்காமல் தூடித்தது. இடைக் கிடை ஏதாவது அரவங் கேட்கும். திரும்பிப்பார்த்து நடுங்குவாள்.....மீண்டும் எதற்கோ அவள் உள்ளாம் ஏங்கி ஒலிமிடும்.....

அவரைக்காய்க் கூடையும் நிறைந்து விட்டது. இனி அவளுக்கு இங்கே அலுவவில்லை. பலவிதமான உணர்ச்சிகள் அவள் உள்ளத்தில் நிறைந்து நீருண்ட மேகம் போல இருந்தது. எந்நேரத்திலும் அந்த உணர்ச்சிகளின் அதிர்ச்சியிலே அவள் உள்ளாம் வெடிக்கக்கூடும். அந்தவேணையில்தான் டேவிட் சிங்கோ எதிரில் வந்தான். அவள் அருகில் திடிரென அவள் கையைப் பற்றினான்.

“இதென்ன இது? என்னை விட்டுவிடு சிங்கோ.” என்று அவள் மெதுவாயச் சொன்னாள். ஆனால் அவன் பிடி இறுகியது. அவன் பிடியிலிருந்து விடுவிக்க முயன்று பார்த்தாள். ஆகற்றாமல் குனிந்து அவன் கையைக் கடித்துவிட்டாள். கையில் கடித்தும் பிடி இன்னும் நெகிழிவில்லை. கரத்திலிருந்து இரத்தம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

புலிக்காலத்தின் மங்கிய பொழுதில் முத்துமெனிக்கா அவனை இரக்கத் தோடு பார்த்தாள். தோள்கள் உயர்ந்து வலுவேறியிருந்தன. பார்வையில் காந்தம் ஓளிவீசியது. கைகள் இரும்பெனத்திரண்டிருந்தன.

பெட்டை நாய் கடிக்கக்கடிக்க ஆண்நாய் தொடர்ந்துபோய் வென்று விடு கின்றது. ஆண்மயில் ஆடும் அழகு கண்ட பெண்மயில் மயங்குகிறது. சேவலின் வீராப்புக் கூவலையும் நடையையும் கண்டு பேடு அடங்கித் தலை குனிகின்றது.

இப்பொழுது முத்துமெனிக்காவின் மேனி முழுவதும் பெண்மை பரவியது. மென்மை, இனிமை, ஏக்கம், வாஞ்சை, அவள் குனிந்து இரத்தம் கிஸிந்து இட்டதை நாக்கால் நக்கினாள். டேவிட் சிங்கோ காதலுடன் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

அத்தருணம் உலகமே ஸ்தம்பித்தது. மரங்கள் நடுங்கின.. காற்றுச் சுழன்று அடித்தது. பூமி அதிர்ந்தது.

கிழக்கு நன்றாக வெளுத்துவிட்டது. டேவிட்சிங்கோ எழுந்து சென்று கொடிகளைப் பார்த்தான். பிஞ்சு பிடித்திருந்தது.

முத்துமெனிக்கா மனப்புரிப்பில் கூடையின் சமை உணராமல் மிதந்து கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கையாட்டத்திலேயே உலகம் சுழல்வது போலிருந்தது.

அன்று அந்திப்பொழுது. சந்தையிலிருந்து வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தாள். வழியில் ஒரு கிழவனையும் கிழவியையும் - புருஷனும் மனைவியும் - வந்து கொண்டிருந்தார்.

கிழவன் தோல் சுருங்கிக் கூனி நடக்கமுடியாமல் மெல்லமெல்ல நடக்க, அவன் மனைவி தாங்கும் ஒரு கழிபோல் அவனை அணைத்துக்கொண்டு போனாள். முத்துமெனிக்கா இதைக்கண்டாள். கிழவியிடத்தில் அவள்ஏதையோ கண்டாள் பரிவாக? தியாக உணர்ச்சியா? இரக்கமா? அது என்னவென்று சொல்லமுடியாது. உடனே அவள் நெஞ்சில் வெட்டவெளி உண்டானதுபோல் ஓர் உணர்ச்சி தோன்றியது. மனம் பகீரன்றது. கிழவனமேல் காட்டும் உணர்ச்சி கிழவிக்கு எப்படி வந்தது? கிழவனிடம் ஆண்மையில்லை? அழகில்லை..... ஆனால் இருவரையும் ஏதோ ஒன்று சங்கிலிபோல் பிணைக்கிறது. அது பரிசுத்தமானது, தெய்வீகமானது, பவித்திரமானது என்று உணர்ந்தாள்.

அப்பொழுதுதான் அவனுக்குத் தான் அன்று காலை நடந்துகொண்டது மஹா பாவச் செயல்போலத் தோன்றி அவனை உயிருடன் சித்திரவதை செய்யத் தொடரங்கியது.

நேற்று - இன்று இரண்டும் அவள் வாழ்க்கையில் இரண்டு தீப ஸ்தம்பங்கள். இரண்டுக்குமிடையிலே மனோதீதத்துக்கு எட்டாத கற்பணையாலும் கடக்கமுடியாத பெரும் பிளவு.

நேற்று அவனுக்கு தனிமையான உருவம் ஒன்று இருந்தது. இன்றோ அவள் உருவமற்ற ஒரு உருவம். பேச்சற்ற ஒரு பேச்சு.....

முத்துமெனிக்கா மாத்திரம் ஏதோ உலகத்தில் இப்படி ஒன்றைப் புதுமையாய்ச் செய்துவிட்டாளென்று நான் இதைப் பிரமாதப்படுத்திச் சொல்லவில்லை. அவனைப்பார்த்தால் உண்மையில் எனக்கு இரக்கம்தான் உண்டாகிறது. அவள் பச்சாத்தாபப் படுவதைப் பார்த்து நான் அவனை மன்னிக்கையும் தயாராய் இருக்கிறேன். அவனும் பெண்தான், உலகத்தை வெறுத்த சந்நியாசினி அல்ல. அவள் அன்று இருந்த சூழ் நிலையில் - தருணம், தனிமை, பிரிவு, இளமை - அவள் இயற்கைவிதியின் ஒரு கட்டளையை மீறமுடியாத ஒரு நிலையில் இருந்தாளென்றுதான் சொல்லவேண்டும்.....அதனாற்தான் அவனைப்பார்க்க என் கண்ணும் கலங்குகிறது.

அவள், தான் செய்த தவறைக் காலப்போக்கில் மறந்திருக்கலாம். ஆனால் அவனுடன் அவள் உடலுக்குள் வளர்ந்துவரும் ஒரு ஜீவன் அந்த நினைவுக்கு நெய் வார்த்துக்கொண்டு வந்தது. சில சமயங்களில் நேரமே கழியாமல் பார்த்துடன் கனத்து தொங்கி இருக்கும் வேளைகளில் தன் வீட்டு வாசலிலே இருந்து தனக்குப் பிறக்கப்போகும் குழந்தையின் வாழ்வைப்பற்றி எண்ணாததெல்லாம் எண்ணி மனம் ஏங்குவான். தன் கணவர் திரும்பி வருவார் என்று அவனுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. அவர் வந்ததும் அவனுடன் எப்படித்தான் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அநேக நாட்களாய் மனத்தைத் திடப்படுத்திவைத்திருந்தாள். என்ன நடக்குமென்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். தன்னையை அனுபவிக்கவும் அவள் தயங்கவில்லை. ஆனால் தன் குழந்தையைப் பார்த்து உலகம் நகைக்குமே என்ற நினைவுவரும் சமயங்களில் தான் “என் மன்னை சுக்குநூறாய் வெடிக்காதா? ஜேயோ” என்று கதறிக் கண்ணீர் வடிப்பாள்.

இப்படி இன்னும் எட்டு மாசங்கள் அவள் வாழ்க்கையில் கழிந்தது.

டேவிட் சிங்கோவுடன் கூடி வாழவேண்டுமென்ற ஒரு எண்ணமும் அவள் நெஞ்சில் சிற்சில் வேணாகளில் உதிப்பதுண்டு - இயற்கைதானே: குழந்தையின் வருங்கால வாழ்க்கைக்கும் அது உசிதமாய் இருக்கும் என்று நினைப்பாள். ஆனால் தன்னைத்தொட்டு மனந்த புருஷனின் நாபகம் வரும். முன்னோருநாள் கண்ட கிழவனின் தோற்றமும் அவனைத் தாங்கிப்போன கிழவியின் தோற்றமும் மனக்கண்முன் தோன்றின. தன்னையே சபித்துக்கொள்வாள். “இல்லை, என் உயிர் போனாலும், அவளிடம் போக மாட்டேன்.” என்று மனத்திடம் கொள்வாள்.

குழந்தையும் பிறந்தது... தான் ஒரு தாய் என்ற அந்தப் பெருமையிலே தாய்மை உணர்ச்சி உள்ளுக்குள் அடங்கிக் கிடந்த மனவேதனையைத் தணித்து, அவள் மனசிலே அன்புப்பெருக்கை ஊறச் செய்தது. தன் குழந்தையின் பேச்சற்ற பார்வையும், “கிளி கலை” க்கும் அமிர்த ஓலியும் அவளை ஒரு ராணிபோல் ஆட்டிவைத்தன. குழந்தையின் மழலை மிழற்றலிலே மற்றவர்க்குத் தோன்றாத ஒரு அபூர்வ ஆழுதல் மொழியை அவள்கண்டு நெஞ்சு பூரிப்பாள். ஆனால் சிலவேணாகளில் தன் குழந்தையின் மதுரமான விளையாட்டுக்களில் அடிமையாகி அமரரும் அறியாத ஆனந்தத்திலே மூழ்கியிருக்கும் பொழுது உணவில் கடிபடும் கல்லுப்போல் அதன் பிற்கால வாழ்க்கையைப்பற்றிய நினைவு ஒடிவரும். நெஞ்சு தடுமாறுவாள். தற்கொலை செய்தகொள்ளலா மென்றும் நினைப்பாள். வேறுவழி அவனுக்குத் தோன்றாது. ஆனால் திடீரென்று குழந்தையின் அழுகைக்குரல் கேட்கும்.....குழந்தைக்காக எதையும் சகிக்கத்தக்க ஒரு மனோபலம் பிறந்துவிடும். எதையும் எதிர்த்துப் போராடத் தயாராயிருப்பாள்.

இப்பொழுது அவள் எவருக்கும் பயப்படவில்லை.: உலகத்துக்கும், தன் மனவேதனைக்கும், தன் கணவருக்கும் அவள் அஞ்சவில்லை.....

ஆனால் குழந்தை பிறந்த ஏழாவது மாசம், ஒரு காலை, அவள் தைதியம் எல்லாம் எப்படிக் குலைந்ததோ - அவளே அறியமாட்டாள். யாரோ குறிவைத்துச் சுட்டதுபோல் அவள் நடுங்கினாள். அன்று அவள் புருஷன் வந்திருந்தான்.

அவள் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவள் இத்தினத்தை. இன்னது நடக்கும் என்பதையும் ஒருவரு அறிவாள். எதையும் தாங்குவதாக மனத்திடம் கொண்டிருந்தவள். ஆனால் - அது ஏனோ?

அவன் இதொன்றையும் எதிர்பார்க்க வில்லை. மனக்கோட்டைக்களுடன் வந்தவன் - குழந்தையைக் கண்டான் முத்து மெனிக்காவையும் பார்த்தான் - அவள் நெஞ்சு படபடக்கவில்லை. அவள் அழுவில்லை, சிரிக்கவில்லை, மனம் சாந்தமாய் இருந்தது.

அன்று முழுவதும் அவர்கள் ஒரு வார்த்தையேனும் பேசவில்லை, பகலும் கழிந்து மாலையாய் மாறிக்கொண்டிருந்தது. முத்துமெனிக்கா அவன் முகத்திலும் விழிக்க முடியாமல் தைரியம் குன்றி ஒரு மூலையில் படுத்துக் கொண்டாள். அவன் மெல்ல அவளை அணுகி “மெனிக்கா” என்று கூப்பிட்டான். அவள் எழுந்திருந்து தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டாள்.

கண்ணீர் கண்களிலிருந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. “என்னை நீ எதிர்பார்க்க வில்லை யல்லவா?” என்று கேட்டான் அவள் புருஷன்.

“ஆ அப்படிச் சொல்லாதீர்கள்.”

“அப்படியானால்?”

“நான் உங்கள் வரவுக்காக இன்றும் நேற்றும் சென்ற மூன்று வருடங்களும் எதிர்பார்த்திருந்தேன்.”

“ஹம்.....” என்று ஒரு பெருமூச்சுக்கிளம்பியது. பின்னர் உரக்கச் சிரித்தான். அவன் சிரிப்பைக் கேட்டு அவள் பயந்துபோனாள். உடல் நடுங்கியது.

“நீங்கள் நான் சொல்வதை நம்ப வில்லையா?”

“நம்பாமல்? நீ இருப்பதும் நிஜம்தான். உன் குழந்தை இருப்பதும் நிஜம்தானே!”

“அது என் குற்றமில்லையே.”

“என்ன?” என்று உரக்கக் கத்தினான். அவள் கணவன். வீடு அதிர்ந்து விடும்போலிருந்தது.

“துரோகி. உன் குற்றமில்லை யென்றா சொல்கிறாய்? உண்மையில் உண்ணப்பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?”

“என்னைப்பற்றி ஒன்றுமே வேண்டாம். நான் சொல்வதை மாத்திரம் முதல் கேட்டுவிடுங்கள். நீங்கள் வரவில்லை; ஒரு கடிதம் இல்லை; என்னைப்பற்றிய நினைவு உங்களுக்கு இல்லை..... இங்கே எனக்கு ஒரு நாய் துணையில்லை. நான் ஒவ்வொருநாளும் உங்கள் வரவுக்காக ஏங்கிக்கொண்டிருந்தேன்.....தன்னாந் தனியே, ஒரு பெண்.....தனிமை இருந்தது; அதை நினைத்தாலே இப்பொழுதும் என் உடல் நடுங்குகிறது. பிரிவினால் உண்டான மன ஆத்திரம். வேதனை எல்லாம் இருந்தது. அத்துடன் இருந்தது பயங்கரமான இந்த இளைய இவைகளுக்கு அடிமையானேன். என் வல்லதமையில் இல்லாத ஒரு பொல்லாத காலத்தில் என்மேல் வலைவீழ்ந்துவிட்டது. இதை முன்பே நீங்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும்.”

“சரி சரி; உண்மேல் குற்றமில்லை.....” என்று சொல்லிக்கொண்டு திருந்பவும் உரக்கச் சிரித்தான். பின்னர் “மெனிக்கா, நீ மிருகம்போல் நடந்துகொண்டாய். அதன் பயனை அனுபவிக்கவேண்டுமென்பதும் உனக்குத் தெரியந்தானே” என்றான். இப்பொழுது அவன் குரல்மாறி வேதனையுடன் இருந்தது.

“நான்தான் எதற்கும் தயாராய் இருக்கிறேனே”

“அப்படியானால் இந்த வீட்டை விட்டுப் போய்விடு. அது இருவருக்கும் நல்லது.”

“சென்ற ஒன்றரை வருஷமாக நான் அதற்கு மனதைத் தயார் செய்து வைத்திருக்கிறேன். வேறு வழியில்லை என்பதையும் நன்றாய் உணர்கிறேன். நான் தவறு செய்துகொண்டோகில் தண்டனையை அனுபவித்துத்தான் தீர்க்க வேண்டும். ஆனால் நான் உங்களை ஒன்று கேட்கிறேன். கருணை வைத்து.....” அவளால் பேசமுடியவில்லை. தொண்டை தளதாத்தது. “என் பிழைகளை மன்னித்து விட்டதாக ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிடுங்கள். அந்தச் சொல், பட்டமரம்போல் தனித்து நிற்கும் எனக்கு ஒருவேளை ஏதாவது நன்மை செய்யலாம்,” என்றான்.

அவன் ஒன்றுமே பேசவில்லை; அவன் கண்களிலிருந்து எரியும் கண்ணீர் பொங்கி வழிந்தது.....

முத்துமெனிக்கா திடீரென்று பாய்ந்து அவனை இறுக அணைத்துக் கதறினாள்; பின்னர் கீழேவிழுந்து அவன் பாதங்களைத் தொட்டுத் தன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள். அப்பொழுது அவன் உருக்கம் நிறைந்த குரலில் “மெனிக்கா என் மன்னிப்பு உனக்கு வேண்டாம்; உலகம் உன்னை மன்னிக்க வேண்டும் முதல் அதைப் பெற்றுவா” என்றான்.

அவள் எழுந்து தன் குழந்தையை எடுத்து மார்புடன் அணைத்தவண்ணம் வீட்டிலிருந்து வெளியே காலடி வைத்தாள் நள்ளிரவு.....

முத்துமெனிக்காவின் சிந்தனைகள் அறுந்துபோயின. இப்பொழுது அவள் நிற்கும் நிலை, இடம், காலம், யாவும் நினைவுக்குவரவே தூரிதமாய் நடக்கத்தொடங்கினாள். மெல்லிய குளிர்ந்த காற்று வீசத் தொடங்கியது. ஒரு முச்சந்தி குறுக்கேவந்தது. அதன் மத்தியிலே ஒரு பிரமாண்டமான வெள்ளரசுமரம். அதன் நிழவில் நிழ்ச்சைகூடும் நிலையில் ஒரு புத்தவிக்கிரகம்; யாரோ வழிப்போக்கன் ஏற்றிப்போன ஒரு மெழுகுவர்த்தி எரிந்து அவியும் தறுவாயில் இருந்தது.

முத்துமெனிக்கா அந்த விக்கிரகத்தின் முன்னால் போய்நின்று அதையே உற்றுப்பார்த்தவண்ணம் நின்றாள். கண்கள் கலங்கிக்கொண்டிருந்தன. தன் குழந்தையை எடுத்து அந்த விக்கிரகத்தின் முன்னால் வைத்து கீழே வீழ்ந்து வணங்கினாள். “பெருமானே, சாந்தமூர்த்தியே, இந்தக் குழந்தையை உனக்கு அடைக்கலமாய் ஒப்பிக்கிறேன். நான் காற்றுக்குப் பயப்படவில்லை; மிருகங்களுக்கும் பயப்படவில்லை. ஆனால் என் இனத்தவராகிய மனிதரை நினைத்தாலே என் மனம் நடுங்குகிறது; இந்தக் குழந்தையை அவர்களிடமிருந்து காப்பாற்று.....”

அத்தருணம் வெளியே செபாலிமலர்கள் மலர்ந்துகொண்டிருந்தன.

முத்துமெனிக்கா தன் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு யுகம் யுகாந்தரமாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கும் அபாக்கியவதிகளான தாய்மாரின் அடிகளைப் பின்பற்றிச் சென்று கொண்டிருந்தாள். முன்னேகுரு உலகம்.....வழியோ நெடுவழி.

ஸ்ரீகேசரி
05.07.1942.

அ. ந. கந்தசாமி ஈருகேசரியில் தனது முதலாவது சிறுகதையை எழுதியபோது வயது பதினேடு. அதன் பின்னர் அவர் தேசாபிளாவி, சுதந்திரன் ஈருகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் பஸ்ஸியாற்றிய காலவேலனையில் கிட்டத்தட்ட நூற்று சிறுகதைகள் என்பன அறியக்கிடைக்கின்றது. இருத்த உறவு, ஜூந்தாவது சந்திப்பு என்பன தரமான சிறுகதைகள். முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கொண்டவர். அடக்கியோடுக்கப்பட மக்களின் விழிவிற்காக எழுத்தினை வரித்தவர். நாடகாசிரியர். இவரது 'மதுமாற்றம்' சிறந்ததோரு நாடகம் என விழாச்சாகளின் மதிப்பினைப்பெற்றது. இது நாலுருப்பெற்றிருக்கின்றது. கல்ந்திரன் என்ற பெயரில் நல்ல பல கவிதைகளையும் படைத்துவார். மனக்கண் அவர் எழுதிய நாவலாரும் சிப்பி என்ற புனைப்பெயரில் பகல் வெள்ளி (1941) என்ற ஒரு சிறுகதையையும் ஈருகேசரியில் எழுதியுள்ளார். அமராகிளிட்டார்.

குருட்டு வாழ்க்கை

அ. ந. க.

எனது பழைய நண்பன் சேகரனை எதிர்பாராத விதமாக அன்று சந்தித்தேன்.

நான் ரோட்டோரமாக பைலிக்கிளில் சென்று கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுதுதான் அவன் வந்தான். எங்கூடப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த அதே ஆள்தான். நின்று கதைக்கவேண்டுமென்று தோன்றிற்று. நான் 'சேகரா' என்று கூறிக்கொண்டே பைலிக்கிளிலிருந்து இறங்கினேன்.

அதே ஆள்தான். சிவப்புநிறம், சுருட்டைமயிர் எல்லாம் அப்படியேயிருந்தன. ஆனால் அவன் கண்கள் குருடைடந்தவைபோல் காணப்பட்டன. நான் 'சேகரா' என்று மீண்டும் கூப்பிட்டேன். ஆனால் அவன் என்னை அறிந்துகொள்ளவில்லை. எனக்கொரு சந்தேகமுண்டாயிற்று: ஒரு வேளை குருடாய்த்தான்போய்விட்டானோ?

"யாரது?" என்றானவன்.

"என்ன தெரியவில்லையா? ராமலிங்கம், உன்னோடு படித்தவன்."

"சா ராமலிங்கமா!" என்று கூறியவன்னைம் அவன் என்னைப் பிடிப்பதற்குக் கையை நீட்டினான். அப்போதும் நான் கவனித்தேன். அவன் எங்கெல்லாமோ கையை அலைத்துவிட்டுப் பின்னரே என்னைக் கண்டுகொண்டான்.

"என்ன சேகரா, கண்ணில் ஏதாவது கோளாரோ?"

"ஆழாம், நான் குருடனாய்ப் போய்விட்டேன். அதுதானே இந்தப் பிரம்பு?" அவன் பிரம்பை மேலே உயர்த்திக் காட்டினான்.

நான் திகைத்துவிட்டேன். அவன் பள்ளிக்கூடத்தில் என்னுயிர்த் தோழன். அப்படிப்பட்டவன் குருடனாவதென்றால்...? எனக்குப் பெரிய மனக்கஷ்டமாயிருந்து.

“எனக்கொன்றும் தெரியவில்லையே, விளங்கக் சொல்லன்.”

“அது ஒரு நீண்ட கதை. சொல்கிறேன். என்று கூறி என்னென் னெல்லாமோ அறிவுரையின் பிறகு சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“நான் இப்போது குருடாகியிருப்பது இரண்டாவதுதடவை. அதாவது முதல் ஒருதரம் குருடாகிச் சொல்தமானேன். பிறகு நானே என்னை மறுபடியும் குருடாக்கிக்கொண்டேன்.”

“உன்னுடைய புதிர் எனக்கு விளங்கவில்லை. விளங்கும்படி சொல்லு - அந்த மரநிழலில் போயுட்கார்ந்து சம்பாவிப்போம் வா” என்றேன் நான்.

“இருவரும் போயுட்கார்ந்தோம். அவன் தன் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.”

“உனக்கு நாங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த காலம் நினைவிலிருக்கிறதா? எவ்வளவு சந்தோஷமாய்க் காலத்தைக் கழித்தோம். அதை இப்போது நினைத்துப்பார்த்தால் ஏதோ அரைகுறையாய் நினைவிலிருக்கும் சொப்பனம்போல்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. அப்போது நீதானே என் உயிர்த்தோழன்? இப்படி அரைவாசியில் நாங்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் சம்பந்தமில்லாது போய்விடுவோமென்று நான் ஒருபோதும் நினைத்ததில்லை. அந்தக்காலத்தில் உன்னைக் காணாது ஒருநாளைக் கழிப்பெற்றால் எனக்கெவ்வளவு மனக்கஷ்டமாயிருந்தது? அப்படிப்பட்ட இரண்டு சிநேகிதர்கள் இவ்வளவுகூலம் பிரிந்திருந்தது ஒருவரையொருவர் காணாமல் - ஒருவர் புதினம் ஒருவருக்குத் தெரியாது - இப்படியெல்லாமிருப்பது ஆச்சிரிய மில்லையா?”

அவன் இங்கே கதையை நிற்பாட்டி ஒரு பெருமுச்ச விட்டான்! ‘இதென்னடா, கதையைச் சொல்லாமல் இவன்வேறு ஏதேதோ சொல்கிறான்’ என்று எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டேன். அவன் தொடர்ந்தான்;

ஆமாம், உனக்கொன்றுந் தெரியாது. உன்னிடம்தான் என் அந்தரங்கங்களையெல்லாம் சொல்லுவது வழக்கம். ஆனால் உன்னிடம்கூட நான் அவளைப்பறிச் சொல்லியது கிடையாது.

அவள் எங்கள் பாடசாலைக்கணித்தாயிருந்த பெண்கள் கல்லூரியில் மற்றிருக்குமேன் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். எங்களுக்கிடையில் எப்படியாக முதன்முதல் பரிச்சயமுண்டாயிற்று என்று எனக்கு நினைவில்லை. ஆனால் நாங்கள் எப்படியோ உயிர்க் காதலராகிவிட்டோம்.

அவளையேயெல்லாமல் வேறொருவரையும் மணப்பதில்லை என்று அந்தரங்கக்தியாக நான் அவள் முன்னிலையில் எத்தனையோ தடவை கூறியிருக்கிறேன். ஆனால் விதிதான் ஒன்று எதற்கும் குறுக்கே நிற்கிறதே? மனப்பூரவமாக என்னைக் காதலித்து வந்த அவளுக்கும் எனக்கும் எதிராக அது சதிசெய்துவிட்டது. நான் படிப்பு முடிந்து எனது கிராமத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு சென்றிருகு அவளிடமிருந்து எனக்குப் பல கடிதங்கள் வந்தன. ஒவ்வொன்றும் உணர்ச்சிப் பிரவாகமாயிருக்கும். அவற்றைக் காணும்போது அவளையே காண்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றும். ஏதோ கிட்டாத பாக்கியத்தை அடைந்து விட்டதுபோல் நான் புள்காங்கிதமாவேன். ஆனால் இது தெய்வத்துக்குப் பொறுக்கவில்லையோ? அவளுடைய மோஹன சொருபத்தை நீண்டகாலம் நான் கண்டு களிக்கவில்லை.

கண்கெட்ட கடவுள் என் கண்களைக் கெடுத்துவிட்டது. எங்களுக்கில் இருந்தாற்போலிருந்து அம்மைநோய் திடீரெனப் பரவ ஆரம்பித்தது. எங்கள் வீட்டில் என்னுடைய தாயாருக்கும் எனக்கும் அம்மை வார்த்தது. அதனால் நான் குருடானேன். இரண்டு கண்களும் பொட்டையாகிவிட்டன. ஆனால் வேறு இடங்களில் ஒரு குருடனுக்கேற்படக்கூடிய கஷ்டம் எனக்கேற்பட வில்லை. எனக்கு வேண்டிய பண வருவாயிருந்தது. ஆகையினால் வாழ்க்கைக்கு உழைக்கவேண்டுமென்று இருக்கவில்லை.

எனக்கு இருபத்தைந்து வயதாகியிருந்தது. அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் நான் ஓரே ஒரு செல்லப்பிள்ளை. எனக்குக் கலியாணம் கட்டிவைத்துவிட வேண்டுமென்று அவர்களுக்கு ஆவலாயிருந்தது. வேண்டிய பொருள், படிப்பு, அழகு, குணம் எல்லாம் எனக்கமைந்திருந்தபடியால் ‘குருடனாகிவிட்டானே’ என்றும் பார்க்கமாட்டார்களென்பது அவர்களது எண்ணம். ஒருநாள் இதைப்பற்றி என்னோடு கதைத்தார்கள். நான் கலியாணம் முடிப்பதென்றால் இப்படி ‘அட்வகேட் சிங்காரவேலுவின் மகள் ராஜும்மா என்ற பெண் பட்டினத்தில் என்கூடப் பரிச்சயமாயிருந்தவள், அவளைத்தான் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்வேன். இல்லாவிட்டால் இல்லை’ என்று தீர்க்கமாய்க் கூறிவிட்டேன்..... இங்கு கதையை அவன் நிறுத்தினான்.

எனது மனம் படபடத்தது. ‘திகீர்’ என்ற உணர்ச்சி என்னுடைம்பில் ஓடிச்சென்றது. நான் அதை மறைத்துக்கொண்டு கேட்க ஆரம்பித்தேன். அவன் தொடர்ந்தான்.

‘நான் எனது முடிவைத் தெரிவித்து விட்டேனா? பின்னர் என் மனத்தில் ஒரு சந்தேகமுண்டாகியது. ராஜும் நான் குருடென்று தெரிந்து என்னை மனக்க மறுத்துவிட்டால்.....?’ ஆனால் அவன் கொண்டுள்ள காதல் எவ்வளவு உண்மையானது என்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தபடியால் அந்தச் சந்தேகத்தை மேலும் நான் வளரவிடவில்லை. அப்படி ஏன்றும் நேராது என்று திடப்படுத்திக்கொண்டேன்.

சில நாட்கள் சென்றபின் என்னுடைய தந்தையார் என்னைக் கூப்பிட்டு, துக்கமும், சோர்வும் கலந்த குரவில் சொன்னார்:

“நீ சொன்ன பெண்ணின் தகப்பனார் சிங்காரவேலுவைக் கண்டேன். அவருக்கு எல்லாஞ் சம்மதந்தான். ஆனால் உன் கண்கள் பொட்டை யென்பதால்” அவர் இதை கூறும்போது தேம்பியழ ஆரம்பித்துவிட்டார். என்னாலும் தாழ முடியவில்லை. என் மனமும் மிக வருந்திற்று.

இதற்கு இரண்டு வாரங்களின் பிறகு பின்னரும் என்னைக் கூப்பிட்டுக் கதைக்க ஆரம்பித்தார்.:

“வேறோரு இடத்தில் ஒரு பெண்பார்த்திருக்கிறேன்.”

“எனக்கு வேறோரு பெண்ணும் வேண்டாம்.”

“என்னடா செய்வது? நீ கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவு. இவனும் நல்ல அழகு.”

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது.; “காணக் கண்ணில்லை. அழகிருந்தென்ன பிரயோசனம்?”

“மேலும் படித்திருக்கிறாள். நன்றாய்ப் பாடுவாள்.”

“அதெல்லாம் அவளோடேயே இருக்கட்டும். நான் கல்யாணம்பண்ணிக் கொள்ளவில்லை அப்பா; என்னைத் தொந்தரவு படுத்தாதேயுங்கோ.”

இது நடந்து இரண்டுமாதம் கடந்தது. பின்னருமொருதரம் என்னைக் கூப்பிட்டுக் கடைத்தார். இந்தமுறை அவற்றையே பேச்சு உற்சாகமாயிருந்தது. மகிழ்ச்சி பொங்குவது போவிருந்தது.

“அட்வகேட் சிங்காரவேவுவைப் பின்னரும் கண்டேன். கடைசியாய் நிச்சயமாகிவிட்டது. நீ சொன்ன பெண்ணே உனக்குக் கிடைத்துவிட்டாள்.”

எனக்கென் காதுகளை நம்புமுடியவில்லை. எனது குருட்டுக் கண்களில் ஒளிவந்து சேர்ந்துவிட்டது போன்ற சந்தோஷமுண்டாயிற்று. கடைசியில் என்றாஜம் எனக்கேயாகிவிட்டாளேன்று மகிழ்ந்தேன்.

கலியாணமும் ஆர்ப்பாட்டமாய் முடிந்தது. குருட்டுக் கண்ணுடன் அவள் கழுத்தைத் தடவிக் கண்டுபிடித்த நான் தாலியைக் கட்டும்பொழுது என்கண்களில் ஜலம் ததும்புவதுபோலிருந்தது. ஆநந்த பரவசத்தால் உண்டாகிய கண்ணீர் அது. ‘குருடனாகிவிட்டேனே’ என்று நினைத்து நான் விட்ட கண்ணீர் என்று சிலர் அதைக்கருதியிருக்கலாம்.

ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்! கலியாணமாகி இரண்டு நாட்கள் கடந்தன. நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த ராஜம்மாவை நேசித்ததுபோல் இப்போதிருக்கும் ராஜம்மாவை நேசிக்க முடியவில்லைபோல் எனக்குத் தோன்றியது. இவ்வளவுக்கும் நான்வளித்தில் ஒரு வித்தியாசத்தையும் காணவில்லை. மூன்று வருடங்களின்முன்றா கேட்ட அவள் குரலுக்கும், இப்போது கேட்ட குரலுக்கும் எனக்கு வித்தியாசந்தோன்றியில்லை. அவள் நடந்ததைபோல்தான் இவ்வஞம் நடந்தான். அவள் சிரித்து விளையாடியதுபோல்தான் இவ்வஞம் சிரித்து விளையாடினாள். ஆங்கிலங்கலந்து பேசினாள். ஆனாலும் என் மனதில் ஒரு அதிருப்தியிருந்தது. ஆனால் அவள் நான் குருடனென்பதை லட்சியம் செய்யாது மிக நேர்மையாக நடந்துகொண்ட முறையும், அன்பொழுகப் பேசிவந்த ரீதியும் எனக்கு ஆச்சரியத்தையும், அவளிடம் ஒருவித நன்மதிப்பையும் பெருக்கிக்கொண்டு வந்தன.

ஒரு வாரந்தான் கழிந்தது. எனது நண்பன் வரதன் என்னைப் பார்க்கவந்தான். அவன் என்னிடம், “பட்டினத்தில் ஒரு ‘ரவ்யன் ஜி ஸ்பெஷலிஸ்ட்’ (கண் வைத்தியர்) வந்திருக்கிறார். உன்னைப்போல் இடையிட்டு வந்த குருட்டைச் சில இடங்களில் சொல்தமாக்கியிருக்கிறாராம். ஏன் நீயும் அவரிடம் போய் சிகிச்சை பெறக்கூடாது?” என்று கூறினான்.

எனக்கு நம்பிக்கை பிறக்கவில்லை. ஆனால் சொல்தமாகி விட்டால்.....? ஆகா! எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கும்? ராஜம்மாவுக்கு மனத்தில் “என் கணவன் குருடன்” என்ற குறை - கவலையிருந்தால் அது நீங்கிலிடுமே! அவள் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவாள்.

கடைசியாய், ‘தெற்கும் பார்ப்போம்’ என்று கிளம்பிவிட்டேன். ஒரு ஒன்றரைமாத காலத்தின்பின்னர். ஆச்சரியப்படும் படியாய் எனக்கு தெளிவான கண்பார்வை ஏற்பட்டுவிட்டது. என்னுடைய தகப்பனார் பட்ட சந்தோஷம் சொல்லிமுடியாது.

ஜயாயிரம் ரூபாவை டாக்டருக்கு 'பீஸா'க்க கொடுத்தார். வழிநெடுக ராஜாத்திக்கேற்படக்கூடிய சந்தோஷம்பற்றி மனராஜ்யம் செய்தபடியே வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

வீட்டு வாசலில் ஆவலும் மகிழ்ச்சியும் பொங்குகின்ற முகத்துடன் ஒரு பெண் நின்றுகொண்டிருந்தாள். என்னை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கினாள். ஆனாலிவர் ஏன் இங்கு வந்தாள்? ஒருவேளை ராஜத்தின் சிநேகிதி யாராவதாயிருக்கலாம் என்று என்னிக்கொண்டே உள்ளே போனேன்.

"ராஜம், ராஜம்" என்று ஆவலுடன் கூவினேன்.

"என்ன" என்றுகொண்டே அந்தபெண் என்னிடம் ஓடிவந்தாள்.

"உன்னையல்ல ராஜம் எங்கே? காணவில்லை?"

அவள் என்னைப் பரிதாபகரமாய்ப் பார்த்தாள். "நான் தான் ராஜம். என் பெயர் கமலா. உங்களுடைய தகப்பனார்தான் அந்தப் பெயரை எனக்கு வைத்தார்" என்று அந்தப்பெண் தழுமத்து குரவில் சொன்னாள்.

நான் திகைத்துவிட்டேன். என்னால் பேசமுடியவில்லை. 'இது இமிட்டேஷன் ராஜம். அதனால்தான் இவளை அவள்போல் நேசிக்க முடியாதிருந்தது.' என்று கண்டுகொண்டேன். என் மனத்தில் ஏதோ பெரிய சூறாவளி ஏற்பட்டுவிட்டதுபோவிருந்தது. ஒன்றும் பேசாமல் என் அறைக்கு ஓடினேன்.

நான் அங்கே செய்யத் துணிந்து செய்துமுடித்துவிட்ட காரியத்தை நினைக்க இப்போதும் மனநடுக்கமுண்டாகிறது. ஒரு முரட்டு உணர்ச்சி என்னை அந்நேரத்தில் ஆட்டிவைத்தது. மேசையிலிருந்த ஒரு குண்டுகியை எடுத்து ஏமாற்றமடைந்த என் கண்களை நானே குத்திக்கொண்டேன். அப்படி நான் குத்திக்கொண்டு விட்டாலும் நல்லதாய்தான் போயிற்று. இல்லாவிட்டால் பொன்னிருதயம் படைத்த அந்த உத்தம மனைவியை நான் அவளை நேசிக்க வேண்டியளவு நேசித்திருக்கமாட்டேன். விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போது அவளை என் ராஜம்மாபோல் கருதமுடியவில்லை. ஆனால் குருடாகி யிருக்கும்பொழுது அவளிடம் ராஜத்தின் அம்ஸங்கள் தல்லதாக்கி நிற்பதைக் காண்கிறேன். இப்பொழுது நீ என்னைக் கேட்டாயானால் அந்த ராஜத்தைவிட இவளை மேலாக நேசிக்க நான் கற்றுக்கொண்டேன். அவளே இந்தக் குருடனுக்குக் கண்ணாய் விளங்குகிறாள்."

அவன் இங்கு நிறுத்தினான். அவனுடைய மனத்தில் ஒருவித சாந்தம் பிறந்ததுபோவிருந்தது. அவன் முகத்தில் ஒருவித அமைதி நிலவிற்று. ராஜம்மாவை பற்றி எனக்குத் தெரிந்த கதையைச் சொல்லி அவனைக் கண்டப்படுத்த விரும்பவில்லை. 'நான் போய்வருகிறேன்' என்று கிளம்பினேன். வழிநெடுகிலும் ஒரே சிந்தனை. என்னுடைய மனைவியைப்பற்றிதான். என் மனதில் நெடுங்காலமாக விடைதேடிக்கொண்டிருந்த ஒரு கேள்விக்கு இன்றுதான் மறுமொழி கிடைத்தது. நான் ஆபீஸிலிருந்து நேரஞ்சென்று திரும்ப சிலநாட்களில் அவள் கண்கலங்கிப் பெருமுச்ச விட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டிருக்கிறேன். தன் நிர்ப்பிரயோசனமான இளமைக் கணவுகள் பலிதமாகாததையிட்டுத்தான் அவள் அப்படி உள்ளளம் வெதும் பியிருக்க வேண்டும். அவள் மனக்கறைவுக்கு இந்த ஜன்மத்திலை மருந்து கிடைக்கப்போவதில்லை. ஒருவேளை மறுஜன்மத்தில் கிடைக்குமோ?

ஸ்ரீகேசரி
17.05.1942.

யெற்றப்பட்ட தமிழாசிரியரான க. திருஞானசம்பந்தன் என்ற சம்பந்தன் இலக்கியத்துறையில் செய்த சாதனங்கள் பலவாகும். அத்துறையில் முத்து சிறுகதை ஆசிரியர்களில் ஒருவர். கலைஞர்கள், கிராமாணியர்கள், மறுமலர்ச்சி, மூகேசரி முதலான பத்திரிகைகளில் இருப்பிற்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அல்லயனால் வெளியிட்ட கதைக்கோணவில் அவரது விதி என்ற சிறுகதை இடம் பிடித்தன்னார். சிற்பி வெளியிட்ட அழுதுச்சிறுகதைகள் என்ற தொகுப்பில் அவரின் மனத்தை சிறுகதை வெளிவந்தனர்கள். வகுக்கு சிழக்கு மாகாணக் கல்லியமைச்சு வெளியிட்ட மறுமலர்ச்சி சிறுகதைகள் என்ற தொகுப்பில் அவரின் அவள், இரண்டு ஊர்வள்ளுகள் ஆகிய சிறுகதைகள் வெளிவந்தனர்கள். அவரது சிறுகதைகளைச் சென்கை ஆழியானும் செம்பியன் செலவழும் தொகுத்து அண்மையில் சம்பந்தன் சிறுகதைகள் என்ற தொகுதியாக வெளியிட்டுள்ளனர். சம்பந்தத்தின் உரைநடை தனித்துவமானது. கம்பீரமானது. சாகுந்தல் காலியம் என்ற காலிய நூல் ஒன்றின் படைப்பாளி. அவருடைய தர்மவலிகள் என்ற நூல் நவீன இலக்கியத்திற்குக் கிடைத்திற்கும் புத்திலவத்தியமாகும். புனைகதை பற்றி நாம் கொண்டிருக்கும் வடிவில், உத்தியில், நடையில் அது மாற்றத்தைச் செய்திருக்கின்றது. பாசம் அவர் மூகேசரியில் தொடராக எழுதிய நாவல். அமரராகவிட்டார்.

கலாசேஷத்திரம்

சம்பந்தன்

அந்தக் குருகுலத்தின் புகழ் எங்கும் பரவியிருந்தது. கலைகளாகிய அந்புதக் கண்களைக்கொண்டு உலகத்தைப் பார்த்த ஒரு கூட்டத்தவர்களே அங்கே வசித்து வந்தார்கள். அவர்களுக்கும் ஓபில்லாத ஒரு தலைவரிருந்தார். அவரை எல்லோராம் குருதேவரென்று அழைத்து வந்தார்கள். கோபம், பொறாமை, உயர்வு, தாழ்வு என்ற மயக்கங்களிலிருந்து விடுபட்ட அவர்களுக்குள்ளே கோகுலசந்திரன் என்றோரு பண்டிதனுமிருந்தான். அவன் குருதேவருடன் நின்டகாலம் வசித்தவன். வித்தைகளிலே அவனடைந்துள்ள சிரேஷ்டமே அந்த சேஷத்திரத்தின் அழிவுக்குக் காரணமாயிற்று. சந்திரனுடைய குக்கஷ்ம ஞானத்தைக்கண்ட குருதேவர் தன் பெண்ணான ரஜனிக்கு அவனை ஆசிரியனாக நியமித்தார். அவள் பருவமடைவதற்கு முன்பே பல கலைகளிலும் சந்திரனை விட மேலான ஞானத்தைப் பெற்று விளங்கினாள். ஆனால் கவிதையில் அவளுக்குத் தீராத மோகம் வளரத் தொடங்கியது. அவளது ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும் அங்கே யாரும் தயாராக இல்லை. அந்தக்காலத்திலேயே சுதர்சன் என்ற பிரசித்தமான கவி வந்து சேர்ந்தான்.

காளிதாசனையும் கம்பனையும் போலப் புலமைநிறைந்த அவனது கவிதைகளைக் கண்டதும் குருதேவர் ஆசிரியப்பட்டார். அதனால் “சுதர்சனா! உனக்கும் உன் கவிதைகளுக்கும் இனிசாவு வராது” என்று மகிழ்ந்து ஆசீர்வதித்தார். பிறகு தன் பெண்ணை அழைத்து “அம்மா நீ எந்த சம்பத்தை அடையவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டிருந்தாயோ, அது நிறைந்தான் பொக்கியுந்தான் இவன். உனக்கு வேண்டியவற்றை இவனிடமே பெற்றுக்கொள். உனது பாக்கிய வசத்தாலேயே இதுவும் கைகூடிற்று” என்று அவளுக்கும் சுதர்சனனை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

இந்தப் புதிய நிலைமையைக் கண்டு சந்திரன் கலக்கமடைந்தான். அதனால் மௌனமாக இருந்தகொண்டே எல்லோரையும் மாறி மாறிப்பார்த்தான். பொறுமையும் ஏமாற்றமுங் கலந்த அவனுடைய பார்வையின் ரகசியத்தை மற்றவர்களும் கவனிக்கவில்லை. குரோதம் நிறைந்து குழுமும் உள்ளத்தோடு அன்றைய பொழுதை அவன் ஒருவாறு கழித்துவிட்டான். மறுநாள் உதயத்தோடு எழுந்து ரஜனியிடம் போனான். ஆழத்தில் மறைந்து கிடந்த காமாக்கினி வெளிக்கிளம்பி விடுமோ வென்று அவன் மனமே அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதனால் நெஞ்சையடக்கிக் கொண்டு அவனோடு பேசினான். அப்பொழுதும் அந்த வேகக் கொதிப்பு நரம்புகளைப் பீறிக்கொண்டு வெளியே வீசியது.

“ரஜனி! உனக்கு அவனைப் பிடிக்கிறதா?” என்ற அவனது கேள்வியை விட தொனியே விகாரமாயிருந்தது. அசந்தர்ப்பமான இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவன் ஸ்தம்பித்து நின்றான். பதில் சொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணமும் அவனுக்குக் கிடையாது. சிறிது நேரத்தின் பிறகும் சந்திரன் அவனார்த்தைகளையே கேட்டான். இப்போது அவனுக்குக் கோபமாக இருந்ததே. அதனால் தைரியத்தோடு “ஆம்” என்று பதில் சொன்னான். இதைக் கேட்டதும் தன்னை மறந்தவனாகி “சாதாரணமாக உள்ளிடத்தில் எதை எதிர் பார்த்திருந்தேனோ அதையே பெற்றேன். இதற்காக நான் ஆச்சரியப் படவுமில்லை”, என்று சொல்லிக்கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு வேகமாக நடந்தான். அவன் அதிலேயே நின்றான்; அடிகூடப் பெயர்க்கவில்லை. ஆனால் சந்திரனுடைய கேவலமான மனப்பான்மையை நின்றது உள்ளுக்குள்ளே சிறித்தான். அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை இப்பொழுதே காட்டித்தந்த ஈஸ்வரருளைக்கூட வாழ்த்தினான்.

2

அவன் கவிதை கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் சுதர்சனிடம் சென்றான். ஆனால் உலகத்தை மயக்கும் அந்தக் கவியிடம் தன்னுயிரை மயக்கும் ஒரு மந்திரசக்தியிருக்கக்கூடிய அவன் வசமாகிவிட்டாள். பிரகிருதியின் இனிமைகளைத் தெரிந்து பாடுவதற்கென்று தயார்செய்துவைத்த உள்ளத்தால், தன்னிருத்தயத்தைப் பின்துவருக்கும் உணர்ச்சிகளைப் பாடுகிற ஆர்வமே அவனுக்கு மேலாக நின்றது. ஹே கவி! என்று உன்னுடைய உறவு ஏற்பட்டதோ அன்றையிலிருந்து நாளுக்குநாள் என் நரம்புகளில் ஏதோ ஒரு விஷம் ஏற்கொண்டே வருகிறது. அதனால் உண்ணைத்தவிர வேறெந்த உலகப்பொருள்களும் என் கண்களிலே படவில்லை. உன் ஆக்கனுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கவிதைகளை எழுதுவதற்கும் என்னுள்ளம் மறுக்கிறது. ஓய்பில்லாத உண்ணழகைப் பார்ப்பதைவிட, உயிரையும் மாய்த்துவிடச்செய்யும் உன் வார்த்தைகளைக் கேட்பதைவிட, அநூராகசம்பந்தத்தால் உண்டாகும் உன் ஸ்பர்ஸத்தை உணருவதைவிட கவிதைகளைப் புனைந்து கொண்டிருப்பதில் எனக்கு இச்சை பிறக்கவில்லை, ‘தனிமையிலேயிருந்து எழுதிக்கொண்டுவா’ வென்று இனி ஒருபோதுங் கட்டளை செய்யாதே. உன்னோடு சும்மா இருப்பதிலும் சுகமடைகிறேன்” என்று அவன் சொல்லியிருப்பான். பெண்மையின் இயல்பான நாணம் முன்னுக்கு நின்று பேசவிடாமல் தடுத்துவிட்டதென்றே சொல்லவேண்டும்.

ஜடப்பொருள்களுக்கும் உணர்ச்சிகளைச் சிருஷ்டித்து ஜீவகளையை உண்டுபண்ணும் அந்தக் கவிக்கு அவனுடைய அந்தரங்க நிலைமைகள் தெரியாமலா இருந்துவிடும். சோலைக் குயில்களுக்கும் கிளிகளுக்கும் மயில்களுக்கும் சொல்லுவதுபோல அவனோடுபேசினான். எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கேட்டு அவனும் தன்னை மறந்து கிட்டவந்தாள். தானாகவே

தொட்டுவிடக்கூடிய அத்தனை சமீபத்தில் அவள் வந்தபிறகும் சுதர்சனன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டி வைத்திருந்தான். குருதேவரின் ஆணை எப்படி யிருக்கிறதோ என்ற பயமே நடுவில் தடைசெய்துகொண்டு நின்றது. ஆயினும் அவர்கள் ஒவ்வொருவர் மனதிலும் பெரும்புயல் கிளம்பிக் கலக்கச் செய்த காலமாது. வாழ்வில் இதைவிட அடையக்கூடிய பேரின்பயில்லை யென்று கவி இறுமாந்திருந்தான். அவனுடையநடையின் ஓயிலையும். இள நகையின் காந்தசக்தியையும். கண்கள் செய்யும் மயக்கத்தையும் தன் உள்ளங்கொண்டமட்டும் வர்ணித்துப்பார்த்தான். மற்றொரு கதாநாயகியின் நலன்களைப் புகழ்வதைவிட தனக்குக் கிடைத்த செல்வத்தை போற்றிப் புகழ்வதீல் அவனுக்கு மிகுந்த உற்சாகமுமிருந்தது. அவனால் சில நிமிடங்களுக்கும் ரஜனியைப் பிரிந்து இருப்பதற்கு முடியவில்லை. அப்படியான சமயங்களில் அன்றிலைப்போலத் துடித்தான். நித்திரையிலும் அவளது ரூபகண சௌந்தர்யங்களைப் பற்றியே பேசினான். உண்மையில் அவனும், சுதர்சனனது ஆத்மாவுக்கு அமைதி தரும்கோயிலாய், உள்ளத்திலே புதுமையென்னுந் தேனை ஊற்செய்யும் அழுத சுரியாய், கற்பனைகளையுங் கடந்து நிற்கும் பிரேரமை நகரத்து மாணிக்க விளக்காய் இருந்தான்.

③

புஷ்கரணியில் ஜலம் நிறைந்து ஸ்படிகம்போலத் தேங்கிக் கொண்டிருந்தது. சுதர்சனனது உள்ளத்திலும் இன்ப வெள்ளம் கரைபூரண் டோடியது. படிக்கட்டிலே அவனுக்குப் பக்கத்தில் ரஜனியுமிருந்தாள். வெகு நாட்களுக்கு முன்பு 'நான் மணஞ்செய்த கொள்ளுமாட்டேன்.' என்று குருதேவருடன் தான் வாதாயிய கதை அவனுடைய நினைப்பிற்கு வந்தது. பிறகு சுதர்சனனைக் கண்டதும், மறுமலர்ச்சியைக் கண்டு மோகிக்கும் ரசிகன் போலவும், வசந்தத்தைக் கண்டு ஓயாமற் பறந்து பறந்து பாடித் திரியும் சூயில்போலவும் தான் மாறிப்போன நிலைமையை யுணர்ந்து வெட்கப்பட்டாள். மெல்ல மெல்ல அவனுக்குச் சிரிப்பும் வந்தது. அவனுடைய முகத்திலே தெரிந்த மாறுபாடுகளை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த சுதர்சனன் 'எதற்காகச் சிரிக்கிறாய்' என்று கேட்டான். சிறிதுநேரம் வரை மொனமாயிருந்துவிட்டுப் பிறகும் நாணப்பட்டுக்கொண்டே சொன்னாள்.

"ஒருநாள் மாலை ஆராதனை முடிந்து பிறகு மண்டபத்திலேயே பேசிக்கொண்டிருந்தோம். ஏதோ சந்தர்ப்பத்தில் 'பெண்கள் தங்கள் கணவனின் பாததூளியின் மகிழ்மையினாலேதான் ஈஸ்வரப் பிரீதியையும் அடைய முடியும். ஒப்பில்லாத பெண்மைக்குண்மோ பதியின் நிழலிலேயே வளர்ந்து பிரகாசமடைந்து உலகத்துக்கு வழிகாட்டவேண்டும். லோகமாதாவான ஜானகிதேவியும் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரனையடைந்துதான் உலகத்துக்குத் தாயானாள். இனி, பிரமசாரியம் என்னும் இருள் வழியில் நடக்க மிருதுவான பெண் குலத்துக்குச் சக்தியில்லை. ரஜனி! நீயும் மனஞ் செய்து கொண்டுதான் வாழுவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்" என்று குருதேவர் சொன்னார். இதைக் கேட்டு நான் சிரித்தேன். பிறகு 'மணஞ்செய்து வாழுவதென்பது பிரகிருதியின் விருத்தியை உத்தேசித்துப் புகுந்து கொண்ட ஒரு வழக்கம்தானே. இதில் ஒருவருக்கொருவர் வழிகாட்டியாவதெப்படி? ஆனாலுக்கும் பெண்ணுக்குமுள்ள பிறப்புரிமையான சக்தியில் சிறிதும் வித்தியாச மில்லையென்றே நான் நினைக்கின்றேன். அப்படியிருக்க ஒரு மனிதனின் நிழலிலிருந்துதான் அவள் ஈஸ்வரனை யடையலாமென்று தாங்கள் சொல்லுவது பிசகு. அன்றியும், உலகத்திலே கவைதெரியாத மனிதர்களோடு

தான் சேர்ந்து வாழவேண்டியிருக்கிறது. இதிலும் ஒரு லாபமும் கிடைக்காது. மேலான அறிவும் சீலமும் அழிந்துபோன அடியிலிருந்து ஜனித்த மனிதர்களுக்கிடையே தேவ வாழ்வின் அம்சங்கள் முளைத்தெழுவுதெப்படி புதிப்பத்தைப் பறித்து மனங்நுவிட்டு மோகமொழிந்ததும் அதைக் கசக்கி எங்கேயாபினும் ஏற்நுவிட்டுச் செல்லுபவர்கள் போலவே, பெண்களை வைத்துக்கொண்டு மனிதர்கள் காமமனுபவிக்க விரும்புகிறார்கள். அப்படியான ஒருவனை மனங்கெய்துகொண்டு வழித்தை தெரியாமல் அல்லல்படுவதை நான் விரும்பவில்லை. பேரறிவும் அனுபவமும் முதிர்ந்த தங்களுக்கும் இதை யுணருஞ் சக்தி வராததேனோ? ஒரு வேளை உண்வாழ்விற் புகுந்துதான் அந்த சபலம் நீங்கவேண்டுமென்று கருதுகிறீர்களா? திடுதியிம் கட்டுப்பாடுமூள்ளவர்களுக்கு அனுபவிப்பதும் சம்மா இருப்பதும் ஒன்றுபோலத்தான். ஆதலின் என் விஷயத்தில் நீங்கள் பயப்பட வேண்டியில்லை. துணையின்றியே வழி நடக்குஞ் சக்தி எனக்கிருக்கிறது' என்று சொன்னேன். அவர் முழுவதையும் மௌனமாகவே கேட்டுக்கொண்டிருந்துவிட்டு அம்மா, நீ சொல்வதிலும் சில உண்மைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் பெண்கள் தனியாகவேயிருந்து பிறவியின் பயனையடைந்துவிடல் என்பது மிகவும் கடினம். கணவனுடைய நிழலிலே நின்றால் கலக்கமின்றிப் போய்விடலாம். குழந்தையாகிய உனக்கு இது தெரியாது' என்று சொன்னார். அப்போது நான் பேசவில்லை. ஆனால் அந்த வார்த்தைகளில் நம்பிக்கையின்றியே இருந்தேன். இன்றைக்கு அதை நினைத்தே சிரித்தேன்" என்றாள். உடனே சுதர்சனன் எழுந்து விண்மாக நின்று "ஜையேயோ! சந்நியாசினியாகிய தங்களுடைய தவவிரதத்திற்குப் பங்கஞ் செய்துவிட்டேன். தாயே! க்ஷேமிக்கவேண்டும்" என்று சிரிப்பை யடக்கிக்கொண்டு சொன்னான். "எங்கே நகருங்கள் பார்க்கலாம்" என்று அவன் கால்களைப் பற்றிக்கொண்டு அவனும் சிரித்தான். பிறகும் வெகுநேரம் வரைக்கும் அதிலிருந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். நேரங் கழிந்துதும் தெரிய வில்லை. "ஜையோ! இன்னும் பூஜைக்கு மாலை தொடுக்கவில்லை" என்று ரஜை எழுந்தாள். "நானும் மலைக்குப்போய் வருகிறேன்" என்று அவனும் பிரிந்து சென்றான்.

சுதர்சனனுக்குப் பின்னால் கரிந்து சாம்பலான உள்ளத்தோடு கோகுல சந்திரனும் சென்றுகொண்டிருந்தான். சுதர்சனன் அதை உணராமலே முன்னுக்கு நடந்தான். சந்திரனோ அடிக்கடி வாயைத் திறந்து விட்டுப் பயத்தினால் மூடிக்கொண்டான். கடைசியில் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு பேசத் தொடங்கினான்.

"சுதர்சனா! எவ்வளவுடைய வடிவத்தினமைகைக் கொடிகளிடமும், பார்வையின் சலன்தைப் பெண்மான்களிடமும், புருவங்களின் விலாசத்தை நதிகளிடமும், கூந்தலின் சாயலைமயில்களிடமும், வார்த்தைகளின் சாதுர்யத்தைக் கிளிக ஸிடமும் கண்டு நீ பிரம்மானந்த மடைகளின்றாயோ அவளை நீயும் அவ்வள வுக்கு ஆகர்ஷிக்கிறாய். அது லோக சம்பந்தத்திற்கு அவஸ்யமேயானாலும் உன்விஷயத்தில் தவிர்க்கப்பட வேண்டியதே. நன்பா! இதைக் கேட்கும்போது உனது இதயத்தில் என்றைக்குமேயில்லாத ஒரு புயல் கிளம்புகிறதென்பதை நானுமறிகின்றேன். யாருடைய துண்பத்தைப் பார்க்கும்போது உனது உயிர் கலங்கி அழிந்துவிடுமென்று நினைக்கின்றாயோ, யாருக்காக உனது சுக போகங்களையும் சக்திகளையுமிழுக்கக் கித்தமாயிருக்கிறாயோ, அவளுடைய வாழ்வில் நாளைக்கு வரப்போகின்ற அவலத்தை, சகிக்கமுடியாத பேராபத் தைத் தடுக்கவேண்டுமென்று நீ ஆவல் கொள்ளவில்லையா? நிமிஷங்கள் தோறும் கோடான கோடி உயிர்கள் துன்பச் சுழலிலடிப்பட்டு வந்துகொண்டிருக்கின்றனவே யானானும், உனது ஆத்மாவுக்கு நீங்காத அவலத்தைத்

தரக்கூடிய இந்த விஷயத்தை அறிந்துகொண்டும் நான் மெளனமாயிருப்பது மித்ரதுரோக மல்லவா? எதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கருதி இங்கே வந்தேனோ அதைச் சொல்வதற்கும் என் மனந் தடுமாறுகிறது. மரணத்தின் பாபதாதுவனாகி இப்போது கலக்கமடைகின்றேன். ஆயினும் 'சஞ்சல புத்தி யினால் நண்பனுக்கு மீளாத்துயரத்தை வரவிட்ட நீசன்' என்றவசையை நான் பெற விரும்பவில்லை. சில நாட்களுக்குமுன் இங்கேயோரு பண்டிதர் வந்து போனதை இதற்குள் நீயும் மறந்திருக்கமாட்டாய். அன்று நீ அவரிடம் விழுதிப் பிரசாதம் வாங்கும்போது எதனாலோ உன் கையை உற்றுகோக் கினார். அதுவரை மலர்ந்து விளங்கிய அவரது முகத்தில் திடீரென்று இருள் கவிஞ்றித்திட்டது. இவ்வளவையும் தூரத்தில் நின்றபடியே அவதானித்துக் கொண்டு நின்ற நான் தனிமையாக அவரிடஞ் சென்று கவாமி! சுதர்சனன் கையைப்பார்த்ததும் தங்கள் முகம் வாடியதேனோ' என்று வேண்டினேன். அவர் வெகுநேரம் வரக்கும் மெளனமாக இருந்துவிட்டு 'அப்பா! அவனுடைய வாழ்வு இன்னும் கொஞ்ச நாட்களுக்குத்தான்' என்று சொல்லி விசனப்பட்டார். மனோதிடமும் தவ ஒழுக்கமுமின்ஸ நீ, உனக்கு வரும் மரணத்தைக் கேட்டுக் கலங்கிவிட மாட்டாயென்பதும் எனக்குத் தெரியும். அவனிடம் எவ்விதம் பருசப்பட்ட வெஸ்திரங்களை விட்டு வேறு புதிய வஸ்திரங்களைத் தரிக்கின்றானோ, அவ்விதமே தேஹிரி, பலஹின் சரீரங்களை விட்டு வேறு புதிய சரீரங்களைப் பறைகின்றான்', என்ற சாங்கிய ஞானம்வரப் பெற்ற உனக்கு மரணபயந்தான் எப்படிவரும்? ஆனால் ரஜனியை அவ்விதம் நினைத்துவிட முடியாது. இன்றைக்கு இருக்கின்ற நிலைமையிலேயே உனக் கொரு ஆபத்து வந்துவிட்டால் அவனும் பிராணத்தியாகஞ் செய்துவிடுவா ளௌன்றே நினைக்கின்றேன். இத்தனை வாஞ்சையுள்ள மற்றொரு ஆத்மாவின் சம்பந்தம் உனக்கு மறு ஜன்ம பயத்தையே உண்டுபண்ணுவ தோடு ஆத்ம பலத்தையும் குலைத்து விடுமல்லவா? ஆதலின் நீ மட்டுந் தைரியமாய் இருந்து விடுவதிலே பயன்வராது. இன்றையிலிருந்தே அவனுக்கிருக்கிற பிரேமமையை ஒழித்துவிடப் பிரயத்தனப்படு. பிறகு விதி எப்படி விடுகிறதோ அப்படியே நடக்கலாம்' என்று சொல்லி முடித்தான்.

சுதர்சனன் மரம்போல மெளனமாக இருந்தான். அந்த மெளனத்திலே பயங்கரமான ஒரு நடுக்கமும் கலந்திருந்தது. அவனுடைய புத்தியும் நிலை கலங்கிவிட்டது. சிறிது நேரத்தால் தலையை உயர்த்திக்கொண்டு பார்த்தான். எதிரிலே கோகுல சந்திரனும் பிரகாசமிழந்த முகத்தோடு விசனித்திருந்தான்.

மயக்கத்தால் வழிதவறி நடப்பவன்போலவே சுதர்சனன் ஆசிரமத்தை நோக்கி நடந்தான். தனக்குப் பின்னால் சந்திரனும் வருகிறான் என்பது கூட அவனுக்குத் தெரியாது. அப்பொழுதுதான் ரவியும் அஸ்தமன எல்லையைத் தாண்டிக்கொண்டிருந்தான். ஆகாயமெங்கும் ஸ்வரண காந்தியை அள்ளி வீசியதுபோல மோகன வெளிச்சம் பரந்தது. கவிதா சக்தி நிறைந்த அவனுடைய உள்ளத்திலே அந்த அற்புதக் காசியும் மயக்கத்தையே உண்டு பண்ணியது. தலையைத் தொங்கப் போட்டபடி அவன் சொல்லும் பொழுதே மாலையாராதனைக்கு அடிக்கப்படும் மணியோசை காற்றில் மிதந்துவந்து கேட்டது. உடனே மண்டபத்தை நோக்கித் திரும்பினான். எதிரிலே ரஜனி பூஜைத் திரவியங்களோடு வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளைக் கண்டதும் அவனது தடுமாற்றம் இன்று மதிகரித்தது. எதர்பாராத இந்த நிலையைக் கண்டு அவனும் சந்தேகித்தாள். அதனால் 'கலக்கமடைந்தவர்கள் போலக் காணப்படுகிறீர்களோ' என்றும் கேட்டாள். சுதர்சனன் பதிலுக்குத் தலையை மட்டும் அசைத்தான். அவ்வளவில் பேச்சற்று நின்ற இருவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக ஆராதனை மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தார்கள்.

வழக்கம் போலவே பூஜைகள் நடந்தன. ரஜனி பூஜைக்குரிய காரியங்களிலீடுபட்டிருந்தாள். சுதர்சனனோ ஒரு மூலையிலே தனிமையாக நின்று கண்ணீர் விட்டமுதான். “ஸ்வாமீ! மரணத்தைப் பற்றி நான் கலங்கவில்லை. அது சாஸ்வதமான தெப்பதையும் நன்றாக அறிவேன். ஆனால் அந்த மரணத்தை அகாலத்திலே என்னிடம் அனுப்ப எண்ணிய நீ. அவனோடு பிரிக்கமுடியாத பந்தத்தையும் எதற்காக உண்போன்னி வைத்தாய்? திடுபுதியுள்ள என்னையே கலங்கச் செய்யும் பிரிவத் துண்பம் அவனை அறிந்தரிந்து கொன்றுவிடுமல்லவா? ஸ்வாமீ! எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான என்னை வேண்டியமட்டும் வைத்தது வருத்து. ஒரு பாபுமுறியாத அந்த அபலைக்குச் சாந்தியைக் கொடுத்து ரக்ஷி. உனது திருவடிகளுக்கே சதா சேவைசெய்யுமவர் உனக்கே அடைக்கலம்” என்று வேண்டியபடி கண்களைத் திறந்தான். கற்பூரஜோதியிலே அவனுடைய முகம் தெயவீக ஓயியுடன் பிரகாசித்தது. அதைப்பார்க்க முடியாதவனாய் மறுபடியும் கண்களை மூடினான். அநந்தம் தேஜஸ்தைய அவனது தோற்றம் அவன் மனக்கண்களின் முன்பு மேலும் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்தது. உடனே எழுந்து வெளியே நடந்தான்.

4

சந்திரனது இருண்ட உள்ளத்தில் முளைத்தெழுந்த அந்தக்கதை, புயலிலகப்பட்ட பஞ்சைப்போல சுதர்சனனை இடந்தெரியாமல் அள்ளிக்கொண்டு போய்விட்டது. எல்லோரும் பிரமித்துப் போனார்கள். காரணத்தைக் கூட அறிந்துவிட யாராலும் முடியால்லவை. மறைவில் இன்பம் பொங்குகிற உள்ளத்தோடு சந்திரனும் மற்றவர்களோடு சேர்ந்து அவனைத் தேடினான்.

ரஜனியோ தன் ஜீவமானிக்கத்தை இழந்த குலநாகம்போல மன முடைந்து விழுந்து கிடந்தாள். மதுரிறைந்து மலர்ச்சி மதங்கொண்ட ஸ்தல பத்தம் போன்ற அவர் ஒரே நாளிற் கசங்கிப் போனாள். அந்தமலரின் ஸ்வர்ண காந்தியும் மங்கி உருமாறிக்கொண்டு வந்தது. ஆயினும் சலனமற்ற சமுத்திரம் போல நிதானமான ஒரு அமைதி அவளிடம் நிலவியது. யாருடனும் அவர் பேச விரும்பாதவிடத்தும் வார்த்தைகளிலே தளர்ச்சி யில்லை. நீண்ட உலக எல்லைக்கு அப்பால் எதையோ அர்த்தமின்றிப் பார்த்தானேனும் அந்தப் பார்வையிலும் அவலமில்லை. ஆனால் அவனுக்குரிய ‘சிரிப்பில் நிறைந்த அமிர்த சுகமழிந்து, கொலைக்கடவுளின் நார்த்தனத்தின் பயங்கரமான அதிர்ச்சியோ, அலறோ கேட்டது. இதுவரையும் அவனது அங்கங்களிலிருந்து எழுந்து கொண்டிருந்த சிருங்கார நாதமும் திடைரென்று அவிந்துவிட்டது. “அம்மா, கலங்காதே! உன்னைப் பிரிந்து அவனாலும் இருக்கமுடியாது; வந்துவிடுவௌன்.” என்று குருதேவர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அதற்கும் அவன் முச்சவிடவில்லை. இந்த நிலையிலும் (சந்திரன்) அவளிடம் வந்தான்; தைரியமாகவும் பேசினான்.

“ரஜனி! எதற்காகச் கலக்கமடைகிறாய்? ஸ்தீர் ஜாதி என்பதையே இதனால் நிருபித்து விட்டாய். படகு நதியிலே செல்லும்போது எத்தனையோ துறைகளைச் சந்திக்கிறது. அதுபோல உன் வாழ்வுப் பிரயாணத்திலே சந்தித்தவர்களில் அவனும் ஒருவன். அவனை இழந்துவிட்டதனால் உனது பிரயாணத் தடைப்பாவேண்டுமா? அருமையாகக் கிடைத்த இந்தப் பிறவியும் பயனற்றுப் போகவேண்டுமா? இப்படியான அநேக கணவுகள் சேர்ந்த கதையைத்தான் ஒரு ஜன்மமென்று சொல்லுகிறார்கள். இனி, அவனை நினைத்து வருந்துவதிலேயும் பிச்சிருக்கிறது. அசைக்க முடியாத இத்தனை

பேரன்பு கொண்ட உன்னை விட்டுப் பிரிகின்றோமே என்ற கவலை இருந்தால், இப்படி ஒரு வார்த்தையுமே சொல்லாமல் போயிருப்பானா? உனது அன்புக்குப் பிரதி செய்யாதவனை இன்னும் உயிர்போல நேசிக்கிறாயே. தகுதியற்ற வல்துக்களை மேலாக மதிப்பதும் பிசுகுதான். ஜீயோ! அவன் உன்னை ஏமாற்றுவதிலே என்ன லாபத்தைத்தான் கண்டானோ யானநியேன். நீயோ அவனை அப்படியே நம்பியிருந்துவிட்டு உக்கியும் அழிகிறாய். உன்னிலும் குறை சொல்வதற்கில்லை. நானும் அவனுடைய புலமையிலே மயங்கி ஏமாந்து அவைந்தவன்தானே. ரஜனி! இனியாவது கண்களைத் திறந்துபார். இளமைதொட்டே உனக்கு ஆறுதலளிக்க வேண்டுமென்று நான் காத்திருக்கிறேன். அதை நீ மதிக்காதபோதும் நான் கலங்கிவிடவுமில்லை. மற்றவர்களுடைய மதிப்பையோ அவமதிப்பையோ நோக்காமல் கடமையைச் செய்யவேண்டும் என்பதே எனது ஆசை. இப்பொழுதும் என் வார்த்தைகளைக் கேட்டு நீ இகழ்ச்சியாகவே கருதுகிறாயென்பதையும் நான் மறந்துவிடவில்லை. ஆயினும் ‘பொய்யான இந்த மயக்க நித்திரயினின்றும் எழுந்திரு’ என்று உருக்கமாகப் பாடுகின்ற என் பள்ளியெழுச்சிக்குச் சற்றே காதுகொடு என்று சொல்லி அவனைப் பார்த்தான். அப்போது அவளிடம் எதைக் கண்டானோ தெரியாது. அச்சத்தோடும் எழுந்து வெளியே ஓடினான்.

சில நாட்களுக்குள் அந்தப்பொன் விளக்கு அவிந்துவிட்டது. பயங்கரமான அந்தகாரம் எல்லார் மனதிலும் குழந்துகொண்டது. குரு தேவரும் ஒருநாள் திடீரென்று மறைந்துவிட்டார்.

5

பலவருஷங்கள் கழிந்துவிட்டன. கவிதையென்னும் அமிர்தமுறிய உள்ளாம் உடைந்துபோன அந்தக்கவி. தூரத்தில் நின்றுகொண்டே கலாசேஷ்த்திரமிருந்த திசையைப் பார்த்தான். பெலனற்ற அவனது கால்கள் மெல்ல மெல்ல அந்தப் பாதையை நோக்கித் தாமாகவே நகர்ந்தன. பழமையான அகன்ற வழிகளிருந்த இடமே தெரியவில்லை. எங்கும் மரஞ் செடிகொடிகள் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. மலையின் ஒரு சாரவில் எந்நேரமும் சலசலத்துக் கொண்டிருக்கும் நீருவி, வரண்டுபோய் அவனைக் கண்டு அழுவதுபோல ஒழுகிக்கொண்டிருந்தது. நேராக மண்டபமிருந்த இடத்துக்குப் போனான். அதிலே ஒரு மண்஠ிடர்மட்டுமிருந்தது. சில செங்கற்கள் சிதறிக்கின்தன. ஆராதனை நேரங்களிலே அடிக்கப்பட்ட மணி ஒரு மரத்தடியிலே விழுந்து பாதி மறைந்து கிடந்தது. நீண்ட ஒரு பெருமூச்சுடன் தலையைத் தூக்கினான். ஒங்கி வளர்ந்து வான்தைத் தொட்டுக்கொண்டு நின்ற அந்தப் பிரமாண்டமான விருங்கம் இடியே றுண்டதுபோல நிற்க, அதைச் சுற்றி மலைபோலப் புற்று வளர்ந் திருந்தது. அந்த விருங்கத்தின் கீழிருந்து எத்தனை நாள் இன்பப் பாடல்களைப் பாடினார்கள்? கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு புஷ்கரணியை நோக்கி நடந்தான். அதன் படிக்கட்டுக்களும் உடைந்து பாழாய்ப் போயின. பழமையின் ஞாபகங்கள் ஒருமுறை வந்து மோதினதும், அந்த வேகக்களில் அவனுடைய இருதயம் நினைப்பற்று சூன்யமாக, அப்படியே அதில் உட்கார்ந்துவிட்டான்.

ஈடுகேசுரி,
15.11.1942,
22.11.1942.

தி. ச. வரதராஜன் வரன், வரதர் என்ற புளைப்பெயர்களில் ஸமகேசரியில் பதின்மூன்று சிறுகதைகளுக்குமேல் எழுதியுள்ளார். மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகை ஒன்றினை நடாத்தி 1936, 1938களில் ஸமத்துப் புனைகதைத் துறைக்குப் பக்களிடிபுச் செய்துள்ளார். ஆனந்தன், புதினம், தேன்மொழி, வெள்ளி எனக் காலத்திற்குக் காலம் சஞ்சிகைக்களை நடாத்திப் புதிய எழுத்தாளரை அறிமுகம் செய்து வைத்தவர். ஸமத்துப் புதுக்கவிழையின் ஆரம்ப கார்த்தா. நூல் வெளியிடானார். இவரது சிறுகதைகளைக் கொண்ட தொகுதி 'கயமை மயக்கம்' 1960களில் வெளிவந்தது. பின்னர் 'வரதர் கதைகள்' என்ற பெயரில் 1996இல் வெளியிடப்பட்டது. இவர் எழுதிய மாற்பாணத்தார் கண்ணர், தி வாத்தியார் (மலரும் நினைவுகள், என்பன இலக்கியத்திற்குப் புதிய வடிவங்களாகும். இவரது காம்பி, வீரம் ஆகிய சிறுகதைகள் ஸமுத்திலக்கப்பத்திற்குப் பெருமை சேர்ப்பன. நம்மிடையே வாழ்ந்து இலக்கியப் பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கும் முத்த எழுத்தாளர். முதறினர், போன்னாலைக் கிராமத்தில் பிறந்தார். 'மீண்டும் மறுமலர்ச்சியை வெளிக்கொணர்வதற்கான முயற் சிபிலீபூட்டுள்ளார் இந்த முதறினர்.

விபசாரி

வரதர்

கிணற்றுக் கட்டின்மேல் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன். அது ஒரு விசித்திரமான கிணறு, இல்லை; பல இடங்களில் இப்படி இருக்கக்கூடும். எங்கள் வீட்டுப் பக்கத்தில் பாதியும், அடுத்த வீட்டு நிலத்தில் பாதியுமாக அந்தக் கிணறு இருந்தது. கிணற்றுக்கு மேலாக, எல்லைக்கு நேராய் மதில் கட்டப்பட்டிருந்தது கிணற்றுக்கு இந்தப்பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் அந்தப்பக்கத்தில் இருப்பவர்களைப் பார்க்க முடியாது உயர்மான மதில்தான்.

நான் கிணற்றுக்கட்டின்மேல் இருந்தேன். கிணற்று நீர் சுத்தமான கண்ணாடி போவிருந்தது. அங்கே என்னுடைய நிழல் தெளிவாகவும், அழகாகவும் தெரிந்தது. என்னுடைய பிம்பத்தின் அழகிலேயே நான் மயங்கிப்போய் பெருமையுடன் இருந்தேன்.

மதிலுக்கு அந்தப்பக்கத்தில் ஏதோ சத்தம் கேட்டது. அடுத்த நிமிடம் கிணற்றுக்குள்ளே அவளுடைய உருவம் தெரிந்தது. "அவனை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். "சுபத்திரை"யை தெரியாதவர்களும் இந்த ஊரில் இருக்கிறார்களா?

அவன் அழகி. நீருக்குள்ளேயே தோன்றிய அந்த நிழலில் அழகு இன்னும் சோபித்தது. அவளுடைய கையில் வாளி இருந்தது தண்ணீர் அள்ளுவதற்காக. ஆனால் அவன் கிணற்றுக்குள் விடவில்லை. என்னைப் பார்த்தாள் - என்னிழலை. நானும் அவன் உருவத்தைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என்ன வெக்கக்கேடு!

அவன் சிரித்துவிட்டாள் என்னைப்பார்த்து!

நான் கலங்கிவிட்டேன். அங்கே இருக்க என்னால் முடியவில்லை, எழுந்து ஓடி வந்துவிட்டேன்.

பிறகுதான் யோசித்தேன். அன்று முழுக்க யோசினைதான். வேறு ஒன்றிலும் மனம் செலவில்லை. அதை ஒரு அற்ப விஷயமன்று தள்ளிவிடவும் முடியவில்லை. நான் என் ஒடிவந்துவிட்டேன்? அதற்கு அவளுடைய சிரிப்புத்தான்?..... என்னைப்பற்றி அவன் என்ன நினைத்திருப்பாள்? உணர்ச்சியற்ற உருவம் என்று நினைத்திருப்பாளே? நினைக்கட்டுமே. அந்த விபச்சாரி எப்படியாவது நினைக்கட்டும்.

ஆம். அவன் விபச்சாரிதான். விவாகமானவன். அவளுடைய கணவன் அவனைவிட்டுவிட்டு ஒடிவிட்டான் என்று சொல்கிறார்கள். வேறு சிலர் இவள்தான் அவனைத் தூர்த்திவிட்டான் என்று சொல்கிறார்கள். எனக்கு ஒன்றும் நிச்சயமாகத் தெரியாது. அவளும் அவளுடைய தாயாரும் மூன்று மாதங்களுக்கு முன்தான் அடுத்த வீட்டுக்கு வந்தார்கள். அவன் கபத்திரை அழகானவன். இருபது வயதுவரையில் இருக்கும் அவளுடைய தாய்க்கு நாற்பது நாற்பத்தைத்து..... அவன் கிழவியாகிவிட்டாள்!

சுபத்திரையின் வீட்டுக்கு பிரதானமாக மூன்றுபேர் வருவதாக நான் கவனித்திருக்கிறேன். ஒருவன் சாடையாக தலை நரைத்தவன். ஆனால் நல்ல தனவந்தன்போல காணப்பட்டான். இன்னொருவன் ஒரு பிராமணன். முப்பது வயதிருக்கும். கடைசிப் பேர்வழி ஒரு இளைஞர். பதினெட்டு வயதுதான் இருக்கும். இந்த மூவரும் சேர்ந்தோ தனித்தனியாகவோ சுபத்திரையின் வீட்டுக்கு அடிக்கடி போகிறார்கள். அந்த மூன்றுபேர்களுக்கும் அவன் இடமளித்துக்கொண்டுதான் இருந்தாள்.

அன்று மாலை நடந்த விசயம் என் மனதை கலைத்துக்கொண்டே இருந்தது. அவன் ஏற்காகச் சிரித்தாள்? என்னையும் தன் வலையில் இழுத்துவிடவா? விபச்சாரி!..... ஒருவேளை பக்கத்து வீட்டுக்காரன் என்ற முறையினாலோ?..... எப்படியிருந்தாலும் நான் அப்படி அவளுடைய முகத்தை முறித்து ஒடிவந்திருக்க வேண்டியதில்லை. கவனியாததுபோல் இருந்திருக்கலாம். ஏன் நானும் சிரித்தால்தான் என்ன வந்தது?..... அவன் அழகானவள்தான்!..... அழகு! விசமுள்ள மலரைப்போல!

அடுத்தநானும் கிணற்றுக்கட்டில் போயிருந்தேன், வேண்டுமென்றேதான் “அவள் வரமாட்டாளா?” என்று என் மனம் நினைத்தது. ஏன் நினைத்தது என்று எனக்கே தெரியவில்லை. நான் இருக்கிறேன் என்று அவனுக்குத் தெரிவதற்காக மெல்ல - ஆனால் அவனுக்குக் கேட்கும்படியாக - ஒரு பாட்டை வாய்க்குள் முன்முனுத்தேன் அது கேட்டுத்தானோ என்னவோ அவள் வந்தாள்.

அவள் பார்த்தாள். நானும் பார்த்தேன் - நீருக்குள்தான்!

ஆனால் அவள் சிரிக்கவில்லை அவள் பார்வையிலே ஒரு கணிவு, இரக்கம், நாணம், மரியாதை - எல்லாம் தெரிந்தன.

நான் சிரித்துவிட்டேன்.

நான் ஓடவில்லை. என்னுடைய மானத்தைக் காப்பாற்றி விட்டாள் - பதிலுக்குச் சிரித்தாள்.

“நேற்று ஏன் ஓடவிட்டங்கள்?” என்று கேட்டாள் துணிந்து.

என்னுடைய நெஞ்சில் ஈடியால் குத்தியதுபோல் இருந்தது. என்னுடைய கோழைத்தனத்தை நினைத்து வெட்கினேன். அவள் முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. நல்லவேளை! என்னுடைய நிலைமையை அறிந்துதான் போலும், சிரித்துக்கொண்டே, “தொம்”மென்று வாளியைக் கிணற்றுக்குள் விட்டாள். நீர் கலங்கிற்று. நிழல்கள் மறைந்தன. என் மனம் ஆறுதல் அடைந்தது.

“ஏன் கலங்கிவிட்டாய்?” என்றேன். தண்ணீருடன் வாளியை மேலே இழுத்தாள் சுபத்திரை. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தண்ணீரின் அசைவு நின்றுவிட்டது. எங்கள் இருவரின் உருவமும் தெரிந்தது.

அவள் சிரித்துக் கொண்டே “இப்போது பாருங்கள்!” என்றாள்.

நான் குறும்பாகவே “எதை?” என்றேன்.

“நீங்கள் பார்க்க விரும்புவதை!” என்று அவள் சாமர்த்தியமாய் பதில் சொல்லிவிட்டாள். நான் வெட்கிப்போனேன்.

“நான் போகட்டுமா?” என்றேன்.

“அவசரமோ?”

“இல்லை. இருந்தாலும், இங்கே ஏன் நிற்கவேண்டும்?”

நான் மறுபடியும் மௌனியானேன்.

“எங்கேயோ போகிறோமா? நினைத்த போதேல்லாம் சந்திக்கலாமே!” என்று சமாதானம் கூறிவிட்டு அவள் போய்விட்டாள்.

நான் பெருமுச்ச விட்டேன்.

என் உள்ளத்தில் பலபல எண்ணாங்கள், கற்பனைகள் சஞ்சாரம் செய்தன அவற்றை அடக்கிக்கொள்ள என்னால் முடியவில்லை.

“எங்கேயோ போகிறோமா? நினைத்த போதெல்லாம் சந்திக்கலாமே!” என்ற வார்த்தைகள் என் மனதில் இடைவிடாது சூழன்றுகொண்டே இருந்தன.

அவள் என்னை அடிக்கடி காணவும் பேசவும் விரும்புகிறாளென்று அந்த வார்த்தைகள் எனக்குத் தெரிவித்தன. இது கூடவா தெரியாமல் போகும்? இதனால் என்மனம் ஏனோ பூரிப்படைந்தது. உண்மையைச் சொல்லுவதில் வெட்கம் என்ன? நான் அவளை அவனுடைய ஈனமான வாழ்வை வெறுத்தேன். ஆனால், என் மனதைக் கட்டுப்படுத்த என்னால் முடியவில்லை. அது சுபத்திரையின் மோகனத்திலே லயித்துவிட்டது. அவள்மேல் - அந்த விபச்சாரியின்மேல் நான் காதல் கொண்டு விட்டேன். அவள் வெற்றிபெற்று விட்டாள்.

சுபத்திரையைக் காணவும் அவனோடு பேசவும் நான் ஆவல்கொண்டேன். அதுவே என் இன்பத்தின் லக்ஷ்யமாகவும், வாழ்வின் உன்னதமான நேரமாகவும் ஆகிவிட்டது. அடிக்கடி அவனோடு பேசுவதாலேயே என் வாழ்க்கை இன்பமுடையதாகின்றது. கிணற்று நீருக்குள்ளே அவளுடைய அழகிய உருவத்தை காணுவதனாலேயே என் உள்ளம் ஆறுதலடைகின்றது.

அவளாகக் கேட்டுக்கொண்டதன்பேரில் அவளுடைய வீட்டுக்கும் நான் போகலானேன். அவளுக்குப் பக்கத்தில் - நேர் நேராக - இருந்து சல்லாபிக்கலானேன். அவளுடைய பேசுக்ககள் எனக்கு பிகவும் பிடித்தன. அவளுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தால் நேரம் போவதே தெரியாது. தங்கம்போன்ற இருதயம் உடையவள். அவளுடைய அகத்தின் அழகுதான் முகத்தில் தெரிகிறது, லட்சமிகரமாய் அவள் எப்படி விபச்சாரியானாள் என்பது எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது. ஆகா, எவ்வளவு நல்லபெண்! அவளுக்கிருக்கும் கெட்டபெயரப்பற்றி கேட்டுவிடலாம் என்றால்..... எப்படிக் கேட்பது? மனத்திடம் வரவில்லையே?

நான் ஒருநாள் அவளுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே அந்த இளைஞர் வந்தான். அதற்குமேல் அங்கே இருக்க எனக்கு விருப்பமில்லை.

“நான் போகிறேன்” என்று எழுந்தேன்.

“ஏன்?” என்றாள் சுபத்திரை, திகிலுடன்.

நான் அந்த இளைஞனைப் பார்த்தேன் அவளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. வாட்டமுற்ற அவள் முகத்திலே, சிறிது கோபமும் தெரிந்தது. நான் வெளியே வந்தேன்.

தெருவுக்கு வந்ததும், உள்ளே சுபத்திரை பேசுவது கேட்டது:

“இனிமேல், இங்கே நீர் வரவேண்டாம். போய்விடும்!”

நான் எங்கள் வீட்டுக்குள்ளே போய் விட்டேன். யோசனை அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. ‘இவள் எதற்காக அவனைத் துரத்துகிறாள்?..... என்னைத் திருப்பதிப் படுத்தவா?’

குபத்திரையின் மனப்போக்கை என்னால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கடைசியில். அவனையே கேட்டுவிடுவது என்று தீர்மானித்தேன். அந்தக் தீர்மானத்தோடுதான் அன்று அவனுடைய வீட்டுக்குப் போனேன்.

குபத்திரை ஆனந்தத்துடன் என்னை வரவேற்றாள். நான் எதிர்பார்த்த கேள்விதான் எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தது:

“நாலுநாளாய் ஏன் இந்தப்பக்கம் வரவில்லை.”

“வரவில்லை.....”

விடையத்தைச் சொல்லிவிடலாமாவென்று பார்த்தேன். ஆனால் ஏனோதயங்கினேன்.

“என்மீது ஏதாவது கோபமா?”

“உன்மீதா!”

“பின்?.....”

“.....”

“அந்த வாலிபர்.....”

நான் துணிந்து கேட்டேன்.

“ஆமாம். அவன் ஏன் இங்கு வருகிறான்?”

அவள் முகம் சொல்லமுடியாத விகாரமடைந்தது. பரிதாபத்துடன் என்னைப் பார்த்தாள்.

“நீங்கள் அவசியம் அறியவேண்டுமோ?”

“அறியவேண்டியதுதான். நீ இஷ்டப்பட்டால்! என்னுடைய சிந்தனையை அது குழப்பிக்கொண்டிருக்கிறது.”

“அப்படியானால் சொல்கிறேன். உங்களிடம் நான் எதையுமே மறைக்கப்போவதில்லை.....”

என்னுடைய உள்ளால் நடுங்கிற்று. அவள் என்மீது உண்மையான பாசம் வைத்துவிட்டாளென்பதை அறிந்துகொண்டேன். அவள் தயக்கத்துடன் சொன்னாள்:

“அவர் மாத்திரம் அல்ல, வேறும் இரண்டுபேர் வருகிறார்கள்.....”

“எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் ஏன் வருகிறார்கள் என்பதுதான்..... என்னைப்போல அவர்களும் உன்னுடைய நன்பர்களா?”

“உங்களோடுஅவர்களை ஒப்பிடாதீர்கள்!..... அவர்கள் கெட்ட எண்ணத்துடன் வருகிறார்கள்..... நான்.....நான் அவர்களுக்கு இடமளித்துவிட்டேன்.....”

சுபத்திரை கரங்களில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதாள். பார்க்கப் பரிதாபமாயிருந்தது. ‘ஏன் இந்தக் குப்பையைக் கிளறினேன்?’ என்று என்னையே நொந்துகொண்டேன்.

“சுபத்திரை!....”

அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். நான் மெளனமாக அவளுக்கு அனுதாபம் தெரிவித்தேன்.

சிறிதுநேரம் கழிந்தது.

“நான் தெரிந்திருந்தும் உன்னுடைய புண்பட்ட உள்ளத்தைக் குத்திலிட்டேன். என்னை மன்னித்துக்கொள்!”

“இல்லை. என்றோ ஒருநாள் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான். உங்களிடம் சொன்னபிறகு சிறிது ஆறுதலாயிருக்கிறது.”

“உன்னுடைய குற்றத்தை உணர்ந்து விட்டாயல்லவா?”

“உணர்ந்துவிட்டேன். இனி உணர்ந்தென்ன? இன்பத்தேன் நிறைந்து கிடக்கவேண்டிய இந்தப்புஷ்பம் கொடிய விஷப்பாண்டமாகிவிட்டது.....”

அவள் தேம்பித்தேம்பி அழுதுகொண்டேயிருந்தாள். நான் எழுந்துபோய், அவள் கரங்களைப் பிழித்து என்னோடு அணைத்துக்கொண்டேன். அவள் தன்தலையை என் மார்பின்மீது பொருத்திக்கொண்டாள். அவளுடைய சுவாசத்திலே, பார்வையிலே, முகபாவத்திலே சாந்தி பிறந்தது. ஆனால், விம்மிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

“சுபத்திரை!.....நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்”

அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் கண்கள் ஆனந்தத்தால் அகல விரிந்தன.

“எனக்குப்போதும்!” என்றாள், பெருமச்சுடன்.

“உன் களங்கம் அழிந்துவிட்டது.....”

“நீங்கள் அழித்துவிட்டார்கள்!”

“உன்னை என் மனைவியாக்குகிறேன்!”

அவள் என்னை இறுக அணைத்தாள்.

“இந்த உலகத்தில் எந்த இன்பத்தையடைய வேண்டுமென்று தவித்தேனோ அந்த இன்பத்தை அடைந்துவிட்டேன்” என்றாள்.

அடுத்தநாள்.

என் உள்ளம் ‘கிணங்கினு’த்துக்கொண்டிருந்தது. அதிகாலையில் கிணற்றிடுக்குப் போனேன். ஒரு விபச்சாரியின் உள்ளத்துக்கு ஆறுதல்

கொடுப்பதற்காக என்னை - என் அந்தல்லை தியாகம் செய்தேனேன்ற ஒரு நினைப்பு. அதில் கொஞ்சம் பெருமை. ஆனால், உண்மையை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். நான் ஒரு தியாகமும் செய்யவில்லை. அவனுடைய சௌந்தர்யத்திலும் தங்கமான குணத்திலும் நான் மயங்கிவிட்டேன்.

கிணற்றிடக்குப் போனேன். அவன் வரவில்லை. என்னுடைய காரியங்களை மிகவும் ஆஸ்தலாகவே செய்தேன். ஆனால் அதுவாற்றியும் அவன் வரவேயில்லை. ஒரு சின்ன ஏமாற்றந்தான். அதனால் அவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவல் மிகவும் அதிகரித்தது.

அவனுடைய வீட்டுக்குப் போனேன்.

படலை பூட்டியிருந்தது!

நான் பிரமித்தேன். கொஞ்சநேரம் மௌனமாக நின்றுவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினேன்.

சுபத்திரை எங்கே? அவனுடைய தாயார்?.....

கேள்விகளும் சமாதானங்களும் உள்ளத்தை நிரப்பின. இந்தச்சமயத்தில் சுபத்திரையின் வீட்டு வேலைக்காரப் பையன் வந்தான். என்னுடைய உணர்ச்சி அதிகமாயிற்று.

“என்னா?” என்றேன்.

அவனும் கொஞ்சம் படபடப்போடுதான் சொன்னான்.

“அம்மாவும் பெரியம்மாவும் ராத்திரியே போய்விட்டார்கள்.”

“போய்விட்டார்களா?”

“உம்”

“எங்கே?”

“எங்கேயோ!”

“உனக்குத் தெரியாதா?”

“அவர்கள் சொல்லவில்லை.”

நான் மௌனமாக இருந்தேன். உள்ளாம் வெடித்துவிடும்போலிருந்தது.

“இங்கே ஏன் வந்தாய்?”

அவன் மெதுவாக மடியிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்தான்!

“உங்களிடம் அம்மா கொடுக்கச் சொன்னார்.”

என் இருதயம் திக்திக்கொன்று அடித்தது. கைகள் நடுங்கின, கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு, அவனைப் போகும்படி தலையசைத்தேன். அவன் போய்விட்டான். நடுங்கிய கைகளுடன் கடிதத்தை விரித்து வாசித்தேன்.

தேகமெல்லாம் பதறிற்று.

“பிரியமுள்ள என் காதலருக்கு:

வனக்கம், நான் ஏதாவது தவறுதலாகக் காரியங்கள் செய்துவிட்டால் என்னை மன்னியுங்கள்.

இன்றிவே இந்த ஊரைவிட்டுப் போகிறேன். என்னுடைய வாழ்வில் எனக்குக் கிடைக்கமுடியாததாக எந்த இன்யம் இருந்ததோ, அந்த இன்பத்தை அடைந்து விட்டேன். விஷமுள்ள இந்த மலருக்கு அமிர்தத்தின் இனிப்பை நீங்கள் காட்டிவிட்டார்கள். இதுவே எனக்குப் போதும். என் உள்ளாம் ஆறுதலடைந்துவிட்டது.

எந்த நட்சத்திரம் என் வாழ்வில் ஒருகன நேரமேனும் ஓளியைக் காட்டியதோ, அந்த நட்சத்திரம் மங்கிப்போவதை நான் விரும்பவில்லை.

உங்களுடைய மேன்மையான வறிருதயத்தில் அமர்த் தகுதியற்ற இந்தப் பாவியை மறந்துவிடுங்கள். கறைபட்ட என் வாழ்வு சாம்பலாகிப்போகட்டும்.

வருத்தத்துடன் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்னை மறந்துவிடுங்கள்.

எவ்வளவு கஷ்டத்துடன் இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகிறேன் என்பது ஈஸ்வரனுக்கே தெரியும். என் ஆயுள் முழுவதும் அந்த ஒருகனநேர இன்பத்தை நினைத்துக்கொண்டு ஆறுதலடைகிறேன்.

எல்வாழி, என்னை மறந்துவிடுங்கள். உங்கள் உள்ளாம் கறைபடக்கூடாது. என்னை மறந்துவிடுங்கள்.

சுப்த்திரை”

என் கையில் பிரித்தபடியே கடிதம் கிடந்தது.

என் உள்ளத்திற்கு எப்போதைக்கு ஆறுதல் வரும்?

அவனை எப்படி மறப்பேன்?

சுழகேசரி,
27.06.1943,
04.07.1943.

அ. செ. மு. என்ற அ. செ. முருகானந்தன் ஸமத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்குப் பெருமைகள்கூட்டிய எழுத்தாளர். இரண்டாம் பரம்பரை எழுத்தாளர். ஈழகேசரிப் பண்ணையைச் சார்ந்தவர். ஈழகேசரியின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியவர். மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினை ஆயும்பித்தவர்களில் ஒருவர். மறுமலர்ச்சியின் இணை ஆசிரியராகவும் எரிமலை என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் விளங்கியவர். வர்கேசரி. ஈழநாடு ஆகிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரிய பிடங்களில் பணியாற்றியவர். பல்வேறுபுனைப்பெயர்களில் நிறைய எழுதியவர். அவரது சிறுகதைகள் யாழ்ப்பாணச்சமூகக் களத்தில் மட்டுமேன்றி மலையக்களத்திலும் மன்னாக்களேயோடு வரையப்பட்டிருக்கின்றன. இவர் எழுதிய புகையில் தெரிந்த முகம், காளிமுத்துவின் பிரஜாவரிமை, வண்டிழங்கவரி என்கை சிறந்துவிளங்கும் பைப்புக்கள். புகையில் தெரிந்தமுகம் நாலுருவில் வெளிவுந்தது. காளிமுத்துவின் பிரஜாவரிமை என்ற சிறுகதை துரைவி வெளிப்பான உழைக்கப்பிறந்தவர்கள் என்ற பெரும் சிறுகதைத் தொகுப்பில் வெளிவந்துள்ளது. அவற்று பலசிறுகதைகளைத் தொகுத்து யாழ் மாவட்க் கலாசாரப்போரவை மனிதமாடு என்ற தொகுதியை வெளியிட்டிருக்கின்றது. (அமரராகவிட்டார்)

வண்டிழ்ச்சவாரி

அ. செ. மு.

இறைப்பு ஆரம்பமாயிற்று.

ஆனை ஆன் தெரியாத இருட்டு. துலாவில் இரண்டுபேர் ஏறினார்கள். பட்டைக்கொடியை ஒருத்தன் பிடித்தான். பரந்துகிடந்த புகையிலைத் தோட்டத்துள்ளே இன்னொருத்தன் நுழைந்தான். துலா மேலுங் கீழுமாக ஏறி இறங்கிற்று. “ஆறுமுக வைலுக்கண்ணனாமடி” என்று துலாவில் நின்று ஒருத்தன் ஆரம்பித்தான். மற்ற இருவரும் அதற்குப் பிற்பாட்டு இழுத்தார்கள்.

இந்த அமளியில் பக்கத்தே பூவரச மரத்தில் அரைக்கண் உறக்கம் உறங்கிக்கொண்டிருந்த சேவர் கோழி ஒன்று சிறகடித்துக் கூவியது. அதைப் பின்பற்றி அந்த வட்டாரத்திலுள்ள ஒன்றிரண்டு கோழிகள் ஓவ்வொன்றாகக் கரகரக்கக் தொடங்கின. இறைப்புக்காரரின் கச்சேரிக்குப் பொருத்தமான பின்னணியாக அது வாய்த்துவிட்டது.

ஒரு மணி கழிந்தது. இருள் சிரித்தது. கீழ்வானம் வர்ணஜாலங்காட்டிற்று. ‘கச்சேரி’ ஸ்வரம் இறங்கி உள்ளே உள்ளே போய்க்கொண்டிருந்தது. காலை இளந்தென்றவில் புகையிலைக் கண்றுகள் சிலுசிலுத்தன. பசுமை சொட்டிக்கொண்டிருந்த அவற்றின் இலைகள் கண்ணுக்கு மிகவும் குளிர்ச்சியாகவிருந்தன. ஏறி இறங்கிச் சோர்ந்துபோனவர்களுக்கு இந்தக் காட்சி ஒருவகை உற்சாகத்தையும், சுறுசுறுப்பையும் அளித்தது.

மண்காவி ஏறிய கொடுக்கு இடுப்பில்; அதே செம்பாட்டு நிறத்தில் பாதித் தலையை மூடிய ஒரு ‘தலைப்பா’; வாயில் ஒரு குறைச்சுருட்டு, தோளில் ஒரு மண்வெட்டி இத்தனை அலங்காரத்தோடும் ஒருத்தன் வந்தான்.

இறைப்பு அமைதியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

“கூ.....ய் எங்கே.... தண்ணியைக் காணவில்லை....” தூரத்தே புகையிலைக் காட்டிலிருந்து திடீரென்று இப்படி ஒரு குரல் எழும்பிற்று. எல்லோரும் ஒருகணம் திடுக்கிடுப்போய் நாற்புறமும் சுற்றிச்சுற்றிப் பார்த்தார்கள். அள்ளி ஏற்றிய தண்ணீர் ஒரு பக்கத்திலே உடைத்து ஆறாகப் பெருகிக்கொண்டிருந்தது. “ஓடு ஓடு அங்கே உடைத்துவிட்டது, ஒடிப்போ!” என்று மூன்று குரல்கள் அதைப் பார்த்துக் கத்தின. மண்வெட்டி கொண்டுவந்தவன் ஓடிப்போய் உடைப்புக்கு மண்வெட்டிப்போட்டு அதை அடைத்துவிட்டுத் திரும்பிவந்தான். எல்தம்பித்துப் போயிருந்த இறைப்பு மறுபடியும் ஓடத்தொடங்கிற்று.

“சின்னத்தம்பி நல்ல சமயத்தில் வந்தாயப்பா!” என்று உபசாரங் கூறினான் இறைத்துக்கொண்டு நின்றவன்.

“அது கிடக்கட்டும் அண்ணே! வல்லிபுரக் கோயிலுக்கு எப்போ வண்டில் பூட்டிறியள்? அல்லது இம்முறை பூட்டாமலே விடுகிற யோசனை.....?”

“நல்லாயிருக்கு! வரிசத்திலே ஒருக்கா வருகிற இதைக்கூட விடமுடியுமோ? அதுவும் போக...”

“ஓ! சொன்னாப்போல் இந்தமுறை சவாரிச்சங்கதி ஒண்டும் இருக்குதல்லோ...” “வேறென்ன? என்னவோ குருட்டுவாக்கில் அன்றைக்குத் தக்சன் காட்டில் காரியம் பார்த்துவிட்டான்கள். வாற சனிக்கிழமை அந்தக் கெட்டித்தனத்தைக் காட்டட்டும் பார்ப்போம். சனிக்கிழமை பூச்சியன்கள் கழுகன் சோடிகளை இறக்கி எடுக்காவிட்டால் நான் இந்தச்சவாரி வியாபாரத்தையே அன்றோடு கைகழுவி விட்டு விடுகிறேன்....”

“சரி சரி, எல்லாம் நடக்கட்டும். ஆனால் சண்டை கலாதி ஒண்டும் இல்லாமல் நடந்து முடியாமல்....”

இத்துடன் சின்னத்தம்பி அவ்விடத்தைவிட்டுக் ‘கழன்டு’ விட்டான். தாரத்தே புகையிலைக் கண்றுகளுக்குள்ளிருந்து மனித சாரீரம் எட்டக்கூடிய உச்ச ஸ்தாயியில் !கு...ய்...’ என்றொரு குரல் பிறந்தது. இறைப்பு நின்றது.

2

அமாவாசை வந்தபதின்மூன்றாம்நாள். இரவு முழுவதும் ஜெகஜ் ஜோதியான நிலவு. யாழ்ப்பாணத்தின் வடகோடியிலே பரந்துகிடக்கும் அந்த நீண்ட மணல் பகற்காலத்தில் வெய்யில் தகித்து அக்கினிக் குண்டமாகவிடும். ஆனால் வளர்பிறைக் காலத்து இரரோ அதற்கு மாறான நிலைமை. வெண்மணற் பிரதேசம் முழுவதிலும் சந்திரன் தனது அமுத கிரணங்களை வாரி இறைத்து அதைக் குளிரச்சி மயமாக்கிவிடும். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் பார்க்டலைப்போல் பரந்துகிடக்கும் மணல்வளியை இரண்டாகப் பின்துசெல்லும் அந்தத் தெருவழியே நிலாக்காலத்தில் மாட்டுவேண்டிப் பிரயாணஞ் செய்வதில் ஒரு தனி இனப் உண்டு. அந்த இரண்டுக்குமே ஒரு தனிப்பொருத்தம் என்று சொல்லவேண்டும்.

வருஷம் முந்நாற்றி அறுபத்தைந்து நாளும் மன்னின்டி, தண்ணீர் ஊற்றி அலுத்துப்போகும் தோட்டக்காரனுக்கு மனச்சந்தோஷத்துக்கும், ஆறுதலுக்கும் உகந்த ஓர் அருமையான பிரயாணம் இது. வழிநெடுகூப் பால்போன்ற வெண்ணிலவு; வானமும் பூமியும் ஒன்றாகும் ஒரே வெளி. இவற்றைக் கடந்து கோவிலை அடைந்தால் அங்கேயும் கோவிலைச் சுற்றிலும் ஒரே வெண்மணல்வெளியும் பால்நிலவும் தென்றற் காற்றுமதான். இவற்றோடு கோவிலிலே இருந்து நாதசுரம் இன்னிசையைப் பிழிந்து மிதந்துவரும் தென்றலிலே அனுப்பிக்கொண்டிருக்கும். பாமரன் உள்ளத்தின் மலர்ச்சிக்கும் குதாகலத்துக்கும் இன்னும் என்னவேண்டும்?

வருஷாவருஷம் வல்லிபுரக் கோயிலுக்குக் கூட்டம் கூட்டமாக சனங்கள் அள்ளுப்படுவதற்குக் காரணம் வேறொன்றுமில்லை. வல்லிபுரப்பெருமாள்மேல் உள்ள பக்தி சிரத்தையினால் அல்ல. எல்லாம் அந்த மணற்காட்டுக்கும், அங்கே ஏறிக்கிற வெண்ணிலவுக்கும், ஆடல் பாடலுக்கும்தான். சுருங்கச் சொன்னால் அன்றைய தினம் வல்லிபுரப் பெருமானுக்குக்கூட கோவிலுக்குள்ளே அடைப்பட்டுக் கிடக்க மனம் வராது. தென்றலும், இன்னிசையும், வெண்ணிலவும், பால்மணலும் சேர்ந்து வல்லிபுரக் கோவிலை - பகலில் கண்கொண்டு பார்க்க முடியாத காண்டாவனத்தை - ஓர் அமர உலகமாக மாற்றிவிடும்!

இந்த ‘அமர உலகைத் தரிசிக்க வருகின்ற பக்தகோடிகளின் வழிப்பயண இன்பத்தைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

ஜம்பது வருஷத்துக்கு முந்திய பயண வண்டி ஒன்று. அதைப் பார்க்க எவ்வளவோ சந்தோஷமாயிருக்கிறது! ஒரு பெரிய குடும்பம் தாராளமாக வசிக்கக்கூடிய வீடு அது! மேல்மாடிகூட அதில் உண்டு. சட்டி, பானை, பெட்டி, படுக்கை எல்லாம் வண்டிக்கு மேலேயும் கீழேயும் ஊஞ்சலாடுகின்றன. வண்டிக்குள்ளே வைக்கோல் மெத்தை மேலே புருஷன், மனைவி, தாய், பிள்ளை, பேரன், பேத்தி எல்லோரும் இருந்து கதைத்துச் சிரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். மேல்மாடியிலே இரண்டொரு குழந்தைகள் தூங்குகின்றன. இன்னொரு சிறு குழந்தைக்குப் பசி. அதற்குத் தாயார் சோறு பிசைந்து கொடுக்கிறாள். இத்தனை வைபவங்களுடன் வண்டி ஊர்ந்து ஊர்ந்து போகிறது.

‘ஹட்’ மடித்த மோட்டார்கள் பாட்டோடும் தாளத்தோடும் பறக்கின்றன. அவற்றைப் பின்பற்றி சைக்கிள்வண்டிகளும் ஒருபறும் கிணுகிணுக்குத்துக்கொண்டு ஓடுகின்றன. கால்நடைப் பக்தகோடிகள் பாட்டுக்கச்சேரி, சிரிப்புக்கச்சேரி, கூக்குரல்கச்சேரி எல்லாவற்றோடும் கூட்டம் கூட்டமாகப் போகிறார்கள். மிருகத்துக்கும், மனிதனுக்கும், மெத்தினுக்கும் வெண்ணிலவு ஒரே அளவாகப் பொழுகின்றது. வழிநெடுக் கிழப்பீட்டே சிறிது மேலே பேணால் இந்த இயற்கை அற்புத்ததால் உற்சாகம் மேலிட்டுவிட்ட பேர்வழிகளைப் பார்க்கலாம். வாலிபத் தோற்றங்கொண்ட மொட்டை வண்டிகள் நூற்றுக்கணக்கில் குவிந்து நிற்கின்றன. வண்டிச் சவாரி நடக்கப் போகின்றது.

சரி, இரண்டு வண்டிகள் முன்னே வந்துவிட்டன. மாடுகள் பூட்டியாய் விட்டன. குத்தாசி, சவுக்கு, துவரங்கம்பு - எல்லாம் அவரவர் கைக்கு வந்துவிட்டன. வண்டி ஓட்டுகிறவர்கள் ஆசனங்களில் ஏறிவிட்டார்கள்.

“சின்னத்தம்பி!” என்கிறான் முன்வண்டிக்காரர் சாரதி. “சரி சரி, எல்லாம் தெரியும்” என்கிறான் வண்டியில் சவுக்கும் கையுமாக நின்ற ஒருத்தன்.

வண்டிகள் கிளம்பிவிட்டன. ‘கட கட’ வென்ற முழுக்கத்தோடு ஒன்றையொன்று உராய்ந்துகொண்டு ‘அந்தச் சாலையில் பறக்கின்றன. இதோ அதோ? சவுக்குகள்’ ‘கொய் கொய்’ என்று கீச்சிடுகின்றன. குத்தாசிக்காரன் வண்டியில் படுத்துக்கொண்டு சாவகாசமாக மாடுகளுக்கு ஊசி ஏற்றினான். துவரங்கம்புகள் ‘சடார்’ ‘சடார்’ என்று விழுந்தன.

கழுத்தில் வெள்ளைப் புள்ளிகள் விழுந்த வண்டிமாடுகள் இவைதான் பூச்சியன் காளையா? முன்வண்டியைத் தாண்டிவிடுகிற சமயம் - இதோ தாண்டிவிட்டன. ஒருநொடிக்குள்... இதோ...

‘பூச்சியன் வண்டியிலிருந்து ஒருத்தன் சுருண்டு கீழே வீழ்ந்தான்.

3

மல்லாகம் பொலீஸ் கோர்ட்டில் அன்றைக்கு ஒரு முக்கியமான வழக்கு விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இத்தனைநாளும் அதற்குப் போடப்பட தவணைக்கு ஒரு அளவில்லை. இரண்டு கட்சிக்காரரும் ‘வேண்டாம் அப்பா இந்த கோர்ட்டு விவகாரம்’ என்று சொல்லிக் கணைத்துப்போகும் சமயத்தில் வழக்கு விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டது.

வழக்குத் தொடுத்து, அதாவது வாதிகந்தையா; பூச்சியன் கந்தையா என்றால்தான் தெரியும். சவாரி உலகில் பூச்சியன் கந்தையா ஒரு மங்காத தீபம்! எதிரி, கழுகன் செல்லையாவும் சின்னத்தம்பியும். முறைப்பாடு என்னவென்றால், அவர்கள் இருவரும் வல்லிபுரக்கோவிலுக்குப் போகும் வழியில் வண்டிச்சவாரி நடக்கும்போது தன்னைச் சவுக்கால் அடித்துப் படுகொய்யப்படுத்தியதுடன் பிராணாபத்தும் உண்டாக்க எத்தனித்தது என்பது.

சின்னத்தம்பியும் ‘கழுகன்’. செல்லையாவும் கோர்ட்டுப் புள்ளிகள். அதாவது இப்படி எத்தனை எத்தனையோ வழக்குகளுக்கும், முறைப்பாடு களுக்கும் வகை சொல்லிக் கைதேர்ந்தவர்கள். அப்புக்காத்துமாரையும், பிரக்கிறாசிமாரையும், கோட்டை முனியப்பரையும் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு வான்தை வில்லாகவும், மணலைக் கயிறாகவும் திரித்துவிடக்கூடியவர்கள்.

சட்ட உலகத்தின் நுட்பங்களையும் சூதவாதுகளையும் தெரிந்தவர்கள். கந்தையாவுக்கோ இவையெல்லாம் ஒடாது. ஒரு பாவி. சின்னத்தம்பியும் செல்லையாவும் செய்த அட்டுழியத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் போய் வழக்குத் தொடுத்துவிட்டார். நீதி அந்தியைத் தெய்வம் கேட்கட்டும் என்று சிவனே என்று இருந்துவிட்டார். இந்தக்காலத்தில் நீதி அந்தியைக் கேட்பவர்கள் யார் என்பது செல்லையா கோஷ்டிக்குத் தெரியும். அவர்கள் அதற்கான வேலையை இரவு பகலாகச் செய்துவந்தார்கள்.

விசாரணைத்தன்று செல்லையாவும் சின்னத்தம்பியும் விசாரணை செய்யப்பட்டார்கள். அவர்கள் சொல்லியது:- “தச்சன் காட்டில் நடந்த சவாரியில் கந்தையாவின் பேரான பூச்சியன் சோடிகளை என்னுடைய கழுகன்கள் இறக்கவிட்டன. அதிலிருந்து அவருக்கு எங்கள்மேல் பெரிய ஆத்திரம் வல்லிபுரக் கோயிலுக்குப் போகும்போது அவரும் அவரோடு வண்டியிலிருந்தவர்களும் நன்றாகக் குடித்துவிட்டுவந்து என்னை மாடுவிடும்படி கேட்டார்கள். நான் முதலில் மறுத்துவிட்டேன். அவர்களுடைய தொந்தரவு பொறுக்கமுடியாமல் பின்னர் ஒப்புக்கொண்டு மாடுப்பட்டனேன். என்னுடைய வண்டில்தான் முன்னுக்குப் போனது. கந்தையாவின் வண்டில் பின்னுக்கு. சவாரி ஒடும்போது கந்தையா வண்டியிலிருந்து விழுந்ததைப் பார்த்தேன். வேறொன்றும் எனக்குத் தெரியாது”.

கந்தையாவின் வண்டியில் அன்றுபோன இரண்டொருத்தன்கள் இந்த வாக்குமூலத்துக்கு ‘ஓம்’ வைத்துச் சாட்சியங் கூறினார்கள். அதாவது தாங்கள் அன்றைக்குக் குடித்திருந்ததாக ஒப்புக்கொண்டார்கள்! உண்மையில் அன்றைக்கு அவர்கள் ஒருவருமே குடித்திருக்கவில்லை. குடியாமலே எத்தனையோ ஜனங்களுக்குமுன்னால் தாங்கள் ‘குடியார்கள்’ என்ற பட்டத்தைத் தங்களுக்குத் தாங்களே குட்டத் துணிந்துவிட்டார்கள்! விநோதாப் பிறவிகள்!

வழக்கு முடிவைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. செல்லையா கோஷ்டியினர் சொல்லியதுபோல, ‘கந்தையாவின் வழக்குப் பறந்துபோய்விட்டது’!

4

பட்டணத்து இரைச்சலுக்கும் பரபரப்புக்கும் ஒரு சிறிது விலகி பரந்துகிடக்கும் பசும்புல வெளியிலே ஒரு கோவில். சிறிய கட்டிடம். டச்சுக்காரன் கட்டிவிட்ட அந்தப்பிரமாண்டமான கோட்டைக்கு முன்னாலே இந்தக் கோயிலின் சிறுமையை நன்றாக உணரலாம். இதுதான் கோட்டையே முனியப்பர் வாசஸ்தலம். யாழ்ப்பாணத்திலே கோட்டுப் புள்ளிகளின் ‘கண்கண்ட தெய்வம்’.

திருவிழா ஒன்று நடைபெறுகிறது. வழக்கில் வென்ற சின்னத்தம்பி செல்லையா கோஷ்டியாரின் ‘உபயம்’. திருவிழாவின் கலாதியைச் சொல்லவேண்டாம். செல்லையா கோஷ்டியர்க்குச் சாதகமாக வழக்கைத் தள்ளிவிட்ட அந்த நீதிபதி அவரை அறியாமலே பதினைந்து ஆடு கோழிகளின் தலையெழுத்துக்கும் அன்றைக்கு தீர்ப்பளித்துவிட்டார்!

வழக்கு வெற்றியைக் கொண்டாடுவதற்கு சின்னத்தம்பி கோஷ்டிக்கு இந்த ஒன்று மட்டும் திருப்பதியளிக்கவில்லை. இது சாதாரணமாக நடத்தும் ஒரு சில்லறைக் காரியம்.

கந்தையாவைத் தாங்கள் வழக்கில் தோற்கடித்துவிட்டால் ஊரிலேயுள்ள வைரவர் கோவிலில் ஒரு பெரிய திருவிழாச் செய்வதாக வைரவசவாமிக்கு வேண்டுதல்செய்திருந்தார் செல்லையா. ‘பொல்லாத வைரவர்’ ஆகையால் அவர்கள் அவரை அலட்சியம் செய்வதற்கில்லை.

ஒரு பெரிய திருவிழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். பெரிய மேளங்கள், சின்ன மேளங்கள் அத்தனையும், முத்துச்சப்பறம், வைல்ட்மெதின் அத்தனையும் பங்குபற்ற இரவு பகலாக ஒருநாள் முழுவதும் திருவிழா நடைபெற்றது. வாணவேடுக்கைக்கு நூற்றுக் கணக்கில் ரூபா ஒதுக்கியிருந்தார்கள்.....

5

இவையெல்லாம் நடந்து முடிந்து ஒரு கிழமைக்குப் பின்.

கழுகன் செல்லையா வீட்டில்,

மனனவி புருஷனைக் கேட்கிறாள்:

“அன்டைக்குத் திருவிழாவிலே வேலனை அடித்துப்போட்டார்களாமே, எதற்காக?”

“எதற்காகவா? சமைப் பழக்கம் தெரியாத மாடுகள்! கோவிலுக்குள்ளே வந்து நுழைந்துவிடுவான்போல நின்று எட்டி எட்டிப் பார்த்தானே.....”

“அதுபோக, பெட்டிக்குள்ளே கழட்டிவைத்த என் கழுத்துக்கொடி எங்கே? வைத்த இடத்தில் காணவில்லை.”

செல்லையா ஆடு திருடிய கள்ளனைப்போல முழிசினார்.

இந்தச் சமயத்தில் தெருவிலே இரண்டுபேர் கடத்துக்கொண்டு போனார்கள்:

‘பூச்சியன் கந்தையாவின் திமிரை செல்லையா அன்னை அடக்கிப் போட்டார். அவன் இனிமேல் தலை தூக்கமாட்டான். அன்டைக்கு நடந்த திருவிழாவைப் பாத்தியா? ஒரு திருவிழாவும் இப்படி நடக்கேல்லை. எப்படியானாலும் செல்லையா அன்னர் ஆள் கெட்டிதான்.....’

சகதர்மினி அம்மானுக்கு முன்னால் அஞ்சறிவும் ஒடுங்கிப்போய் நின்ற செல்லையா ‘அன்னைக்கு மனங் குளிர்ந்தது. தான் எங்கேயோ ஆகாசத்தில் பறப்பதுபோன்ற உணர்ச்சி அவருக்கு உண்டாயிற்று.

சமுகேசரி,
09.01.1944,
23.01.1944.

இலங்கையர்கோன் ஈழத்தின் சிறுகதை மூவர்களில் ஒருவர். அவரது இயற்பெயர் நடவடிக்கைத்தரம். இவருடைய முதற்சிறுகதை மரிய மகதலேனா 1930இல் கலைஞர்களில் வெளிவந்தது. கலைஞர், குறுங்கலைஞர், மனிக்கொடி, பாரதத்தாய், சக்தி, சரஸ்வதி ஆகிய துறிமுக ஏடுகளிலும் ஈழகேசரி, கலைச்செல்லி, ஸழாடு, வீரகேசரி, தினகரன் ஆகிய இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் நிறைய எழுதியுள்ளார். முழுது சிறுகதைகள்வரை எழுதியிருப்பார். பதினெண்டு சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக வெள்ளிப்பாதசரம் வெளிவந்துள்ளது. பல்கலைக்கழக பாடநூலாகவுள்ளது. ஆங்கிலப்பாடுமை மிக்குடையனா. பிறமொழி நாடகங்கள், சிறுகதைகள், நாவல்கள் என்பவற்றினை மொழிபெயர்த்துவாரார். மேலை நாடகங்களையும் வாணோலி நாடகங்களையும் எழுதி வெற்றிப்பற்றவார். வண்ண் கந்ததயா புகுத்தந்த நாடகம். இலங்கை நிலாவக்சேவை அதிகாரியாக விளங்கியவார். வெள்ளிப்பாதசரம் ஈழத்தின் உண்ணதுமான சிறுகதைகளில் ஒன்று இது 1942இல் ஈழகேசரியில் எழுதப்பட்டது. பிராஸல் எழுத்தாளர் செ. யோகநாதன் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள ஈழத்துச் சிறுகதைத்தொகுதிக்கு வெள்ளிப்பாதசரம் என்றே பெயரிட்டுள்ளார். இவற்று இன்னொரு சிறுபான சிறுகதையாக வஞ்சம் விளங்கியிருக்கிறது. அல்லயன்ஸ் கதைக்கோவையில் இவரது முதற்சம்பளம் என்ற சிறுகதை தீடம் பிடித்துள்ளது. (அயர்ராகிளிட்டார்)

வெள்ளிப் பாதசரம்

இலங்கையர்கோன்

தன் வீட்டிற்கு ஒரு அடுக்குப் பெட்டியும், தனக்கு ஒரு தையற் பெட்டியும் வாங்கவேண்டுமென்று நினைத்து வந்தவருடைய உள்ளாம் விம்முமிழப்படி கோவில் வீதியெல்லாம் பெட்டிகளும் கடகங்களும் மலை மலையாகக் குவிந்திருந்தன. குஞ்சுப் பெட்டி, அடுக்குப்பெட்டி, தையல் பெட்டி, மூடல்பெட்டி, பின்னல்பெட்டி.....ஹ! எத்தனை வகை! அருகில் மாட்டையவிழ்த்து அதன்வாயில் பொங்கிய நூரையை வழித்து அதன் மினுமினுக்கும் கரிய முதுகில் தேய்யப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக நின்ற தன் கணவனின் கையில் மெதுவாக நூள்ளி, “மாடு தன் பாட்டுக்கு நிக்கட்டும் வாருங்கோ” என்று கெஞ்சினாள்.

அஸ்தமிக்கும் குரியனின் கடைசிக் கிரணங்கள் பனைமரங்களின் தலைகளை இன்னுந் தடவிக்கொண்டிருந்தன. கிழக்கு அடிவானத்தில் சுந்திரன் வெளுக்க ஆரம்பித்தது.

அன்று வல்லிபுரக்கோவில் கடைசித் திருவிழா “எவ்வளவு சனம் பாத்தியனே! இதுக்காலை எப்பிடிப் போரது” என்று கூறி நல்லம்மா தன் கணவன் அருகில் ஒதுக்கினாள். செல்லையா தோலில்கிடந்த சால்வையை எடுத்து இடுப்பில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு, “பயப்பிடாமல் என்னோடை வா” என்று தன் மனைவியின் கையைப் பற்றினான்.....

கோவில் வீதிகளிலும், கடைகளிலும் காணப்பட்டதெல்லாம் நல்லம்மாவின் மனதில் ஒரு குதூகலத்தை உண்டாக்கின. வாய் ஓயாது தன் கணவனுக்கு ஏதோ சொல்லிக்கொண்டு சென்றாள். ஜந்து வயதுச் சிறுமியைப்போல், முழங்கால்கள் தெரியும்படி, தன் ஆடையைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு வீதியைச்சுற்றி ஒரு “கெந்தல்” போடவேண்டும்போல் அவருக்குத் தோன்றியது..... செல்லையா மெளனமாக, தன் மனைவியின் குதூகலத்தில் மெய்மறந்து, அவள் இழுத்த வழி எல்லாம் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

யாழ்ப்பாணத்தின் நீர்வளமற்ற சொற்ப நிலத்தைத் தம் தளராத முயற்கி ஒன்றினாலேயே வளம்படுத்தி. சீவியம் நடத்தும் புதல்வர்களில் அவன் ஒருவன்: இரக்கமற்ற பூமியுடன் தினசரி நடத்தும் போரினால் அவனுடைய தசை நார்கள் முறுக்கடைந்து வச்சிரம்போல் இருந்தன. மன ஒருமைப்பாட்டினால் வாய் மௌனமாக இருந்தது.

முன்று மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் அவன் தனக்கு ஒரு வாழ்க்கைத் துணைவியைத் தேடிக்கொண்டான். அவனுடைய கலகலத்தவாயும், விடை இல்லாத ஒரு கேள்வியைக் கேட்பதுபோல் அவனுடைய பார்வையை முறித்து நோக்கும் அவனுடைய விழிகளும், மார்பின் பாரம் தாங்க மாட்டாததுபோல் ஒரியும் நூல் இடையும், நிர்மலமாக இருந்த அவனுடைய தனிமை வாழ்வில் ஒரு கிளர்ச்சியை உண்டாக்கின. சதா மண்ணைக் கிண்டுபவனுக்கு மண்ணிற்குள் எத்தனையோ ரகஸ்யங்களும்; ஆனால் அவைகளைவிட மேலான ரகஸ்யங்களும், மணங்களும் புதுமைகளும் வாழ்க்கையில் எத்தனைமறைந்து கிடக்கின்றன! ஒ வாழ்வு எவ்வளவு அற்புதமானது! செல்லையா இன்று அணிந்திருக்கும் நாற்பது ரூபா பெறுமதி உள்ள மாறுகரைச் சால்வையைவிட அதற்கு வேறு என்ன அத்தாச்சி வேண்டும்?

கோவிலிலுள்ள சனங்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி கூக்குரல் இட்டுக் கொண்டிருந்தனர். மூலைகளில் கிடத்தப்பட்டிருந்த கைக்குழந்தைகள் அமுதன். பஞ்சக்கச்சம் அணிந்த பூசகர்கள் அங்கும் இங்கும் ஓடினர். இந்த ஆரவாரங்களுக்கிடையில் கர்ப்பக்கிருக்கத்தில் மணிச் சத்தம் கேட்டது. கூப்பிய கைகள் தலைகளுக்குமேல் உயர்ந்தன..... செல்லையா ஒரு தாண்ருகே கைகளைக் கட்டியபடி சனங்களின் தலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்றான். நல்லம்மா அவனருகில் கைகூப்பியபடி மூலஸ்தானத்தை ஒருதரம் பார்ப்பதற்காக அங்கும் இங்கும் தலையை அசைத்தாள்..... எங்கோ தொலைவில் இருளில் சில தீபங்கள் மின்னின. அவைகளின் அருகில் ஒரு தொந்தி பெருத்த பூசகரின் கரும்பட உருவும் கைகளை அசைத்துக்கொண்டு நிற்பது தெரிந்தது. அதற்குப் பின்னால் - அதுதானோ வல்லிபுரப் பெருமாள்?

திருமண் பிரசாதம் பெறுவதற்கு ஆரவாரப்பட்ட சனங்கள், ஒருபக்கத்தில் மேளச்சமா ஆரம்பமாகவே அவ்விடம் நோக்கி நகர்ந்தனர்.

செல்லையாவும் நல்லம்மாவும் கோயிலை வலம்வந்து வணங்கினர்.

தவில்காரன் தாளவரிசைகளை மெய்மறந்து பொழிந்துகொண்டிருந்தான். அவனுடைய குடுமியலிழ்ந்த தலையோடு வேறும் ஆயிரம் தலைகள் அசைந்தன. நல்லம்மாவுக்குச் சிரிப்பாகவிருந்தது. தன் கணவனின் உடலோடு தன் உடலை உராய்ந்துகொண்டு “எல்லோருக்கும் பைத்தியம் பாருங்கோ” என்றாள். மௌனியான செல்லையா மௌனம் கலைந்து, “போதும் இனி வாணை வெளியாலை போவும்” என்றான்.

பைத்தியம்! தொந்தி பெருத்த பூசகரின் கரும்பட உருவத்திற்குப் பின்னால் மறைந்திருந்து அறிதுயில் கொள்ளும் அந்த வல்லிபுரப் பெருமாளுக்குமா பைத்தியம்?

வெளி வீதிகளிலும் தெருக்களிலும் சன சமுத்திரம் அலைமோதிப் புரண்டது. முத்தையும் வைரத்தையும் பொடியாககிச் சிதறிலிட்டதுபோன்ற அந்த அகன்ற வெண் மணற்பரப்பிலே கன்னித்தாயின் உள்ளத்தை அங்கு வெள்ளம்

பாய்வதுபோல நிலவு வெள்ளத்தை அள்ளிப் பெருக்கும் முழுச் சந்திரனின் கீழ் இரண்டொரு இருவகூங்கு வாழ்க்கைப் போரினால் ஏற்பட்ட அலுப்பைக் கொஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக யாழ்ப்பாணத்தின் ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்தும் வந்து மனிதர்கள் நிரம்பியிருந்தனர்.

சர்பத் கடைக்காரன் பல வர்ணங்கள் கொண்ட போத்தல்களை ஒரு தடியால் அடித்து ஜலதரங்கம் வாசித்தான். மினுக்கு மினுக்கு எனு எரியும் ஒரு கைவிளக்கின் அருகில் உட்காரந்து பொலிஸ்காரர்களின் காக்கியிடுப்பு எங்காவது தெரிகிறதா என்று கடைக்கண்ணால் பார்த்தபடி ‘ஒன்றுக்கு நாலுக்காரன், “ஷாவா ஷாவா - போனால் கடலைக் காச, வந்தால் தேத்தண்ணிக் காச” என்று ஒலமிட்டான்.

நல்லம்மாவும் செல்லவையாவும் தமிழை அறியாமலே ஒரு வளையற் கடையின் முன்னால் போய் நின்றனர். விளக்கொளியில் சுடர்விடும் கண்ணாடி வளையல்களின் ஸாவண்யத்தில் நல்லம்மாவின் மனம் லயித்தது... செல்லவையா அவனுக்கு ஜந்து ஜுதை வளையல்கள் வாங்கிக் கொடுத்தான். ஒரு கண்ணாடிப் பெட்டியில் அழகாக வளைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த புது மாதிரியான ஒரு பாதசரம். செல்லவையாவின் கண்களை ஸர்த்தது-நெநுக்கமாகப் பின்னப்பட்ட வெள்ளி வளையம் ஒவ்வொன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு வெள்ளிக் குண்டும் வேல் போன்ற ஒரு தகடும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. முகப்பில் சிங்கமுகம். அதுபோன்ற ஒரு பாதசரம் அவன் முன் ஒருபோதும் பார்த்ததில்லை... அவன் தன் மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

குவனை மலரைப் பழித்த அவளது விழிகள் ‘காஸ்லைட்’ ஒளியில் அகல விரிந்து பளபளத்தன.

அவளிடம் சாதாரணமான காற்சங்கிலிகூட இல்லை. உருண்டையாகவும் வழுவழுப்பாகவும் இருந்த அவனுடைய கணைக் கால்களில் இதுபோன்ற ஒரு பாதசரத்தை அனிந்துபார்க்கவேண்டும் என்ற ஆசை செல்லவையாவின் மனத்தில் தோன்றியது. இந்த ஆசையோடு வேறு எத்தனையோ ரகஸ்யமான இனப் நினைவுகள் அவன் உள்ளத்தை மயக்கின..... அதை எப்படியும் வாங்கிவிடவேண்டும்! அதன் விலை என்னவென்று கடைக்காரனைக் கேட்டான்.

“முப்பத்தைந்து ரூபாய்; வேறு விலை கேட்க வேண்டாம்.” செல்லவையாவின் மடியில் முப்பத்தொரு ரூபாய்தான் இருந்தது.

“இருபத்தைந்து தரலாம். சாமானைக் குடுத்துப்போடு”

“தம்பி! இது நாட்டுப் பெண்கள் போடுகிற கால்ச் சங்கிலிகள் அல்ல ராசாத்தியின் காலகளுக்கேற்றது. இந்தியாவிலிருந்து ஸ்பெஷலாய் வந்தது. உமக்கு இது சரிவராது ராசா. கடைசி விலை; முப்பது ரூபாய் குடுப்பீரா?

“சரி இந்தா...”

பாதசரங்கள் கைமாறி, அவ்விடத்திலேயே நல்லம்மாவின் பாதங்களில் ஏறின.

வெண் மணலில் கால்கள் புதைய இருவரும் மறுபடி கடைகளைச் சுற்றி வந்தனர். மிச்சமாக இருந்த ஒரு ரூபாயைக் கொண்டு ஒரு தையற் பெட்டியும் வாங்கி, ஆனால் கொரு சர்பத்தும் குழ்த்தனர். அடுக்குப்பெட்டி வாங்கவில்லை.

நல்லம்மாவின் கால்கள் ஓய்ந்துபோயின். “இனி வண்டிலடியில் போய்க் கொஞ்சனேரம் இருந்திடு, திருவிழாப் பார்த்துக்கொண்டு விடியப்போவம்” என்று இருவரும் முடிவு செய்தனர். செல்லையா அவளை ஒரு சனக்கும்பலுக்கூடாகக் கையில் பிடித்து நடத்திக்கொண்டு சென்றான். குழ்பல் கழிந்து கொஞ்சம் வெளியான இடத்திற்கு வந்ததும் நல்லம்மா திடிரென நின்று தன் இடக்காலை உயர்த்திக் கையால் தடவிப்பார்த்தாள்.

“ஐயோ! காற் சங்கிலியைக் காணேல்லை.....”

“என்ன வடிவாகப்பார்”.

“ஒரு காலான் எங்கையோ மணலுக்குள்ளை கழுண்டு விழுந்து போச்சு.”

“கொஞ்சம் கவனமாக வாற்றுக்கென்ன? உனக்கு ஆட்டம் மெத்திப் போச்சு, ஊதாரி நாய்!”

மறு கணம் செல்லையா தன் நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டான்.....

குண்டுசியால் துளைக்கப்பட்ட றப்பர் பலுங்போல் நல்லம்மாவின் உற்சாகம் அப்படியே சப்பளிந்து போய்விட்டது. மூன்றுமாது மண வாழ்க்கையில் இன்றுதான் முதல் தடவையாக இப்படி ஏச்சுக்கேட்கவேண்டி வந்தது. அதுவும் அம்பலத்தில் கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டு.....! அவள் மனதில் கோபம், அவமானம், துயரம் முதலிய எல்லா உணர்ச்சிகளும் ஒருங்கே தோன்றின. கண்களில் நீர் மல்கியது.

“போதும் உங்களோடை கோவிலுக்கு வந்த வண்டவாளம். இனி நடையைக் கட்டுவும்.”

செல்லையா ஒரு படி கீழே இறங்கினான். “நல்லி, ஆத்திரத்திலை சொல்லிப்போட்டேன். இஞ்சை பார்.....”

“வேண்டாம். இப்பவே போகவேண்டும். வண்டிலைக் கட்டுங்கோ. நீங்கள் வராட்டி நான் தனிய கால்நடையாய்ப்போறன். வழியிலை காறுக்குள்ளை வசுவக்குள்ளை ஆப்பிட்டு நெரிஞ்சு போறன.....”

செல்லையா மறுவார்த்தை பேசாமல் தன் திருக்கல் வண்டியை இழுத்து, மாட்டை அவிழ்த்துப் பூட்டினான். அவன் ஆண் மகன்.

*

*

*

மாட்டின் கழுத்தில் கட்டியிருந்த வெண்டயங்களின் தாளத்திற்கு ஏற்ப கரடு முரடான ரோட்டில் வண்டிச் சக்கரங்கள் ‘கடக்’ ‘கடக’ என்று சுப்தம் செய்தன. யாரோ மணமகன் ஊர்வலம் வருவதற்காக விரித்துவிட்ட நிலபாவாடை போல் வளைந்துகிடந்த ரோட்டின் இருமருங்கிலும் நெடிய

பண்மரங்கள் மெளனப் பூதங்கள்போல் வரிசையாக நின்று ஆலவட்டம் பிடித்தன.

செல்லையா நாணயக் கயிற்றை இளக்கிவிட்டு, மாட்டின் கால்களுக்கிடையில் தன் காலை வைத்தான். ரோசம் மிகுந்த அந்த இளம் காளை உன்மத்தம் கொண்டதுபோல் ஏற்காலைத்தன் ஏரியில் பட்டும் படாமலும் தாங்கிக்கொண்டு பறந்தது..... ஆத்திரத்தில் சிந்தனையில்லாமல் கூறிய வார்த்தைக்கு இவ்வாவு கோபமா? நிலத்தில் வியர்வை கொட்ட கைகால்கள் விளைநான் செயலற்றுப்போக, புகையிலைத் தோட்டத்தைக் கிண்டிப் பாடுபட்டவனுக்குத்தான் காசின் அருமை தெரியும். அவன் ஆண்பிள்ளை. இரண்டு வார்த்தை பேச உரிமை உண்டு. அதைப் பொறுத்துப் போனால் என்ன..... கொண்டுபோன காசெல்லை அவனுக்காகத்தானே செலவுசெய்தான். தனக்கு ஒரு சுருட்டுக்கூட வாங்கிக் கொள்ளவில்லையே.....

கால்கள் வண்டியின் பின்புறம் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு, வண்டிலின் கீழ் ஒரும் ரோட்டைப் பார்த்தபடி நல்லம்மா சிந்தனையில் ஆழந்திருந்தாள். எவ்வளவு அறப் காரியம்!

ஒரு கஷ்டமும் இல்லாமல் திருவிழாப் பார்த்துவிட்டுச் சந்தோஷமாக வந்திருக்கலாமே..... எல்லாம் அவனுடைய பிழைதான். கணவன் இரண்டு வார்த்தை கடுமையாகச் சொல்லி விட்டால்தான் என்ன.....?

மாடு களைப்பினால் பலமாக மூச்சவாங்கியது. நெல்லியிச் சந்தையில், ஒரு பூவரச மரத்தின் கீழ் செல்லையா வண்டியை நிற்பாட்டினான். அந்த நடு யாமத்திலும் கோவிலுக்குப் போவேர்களுக்காக கடைகள் எல்லாம் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. சந்தையில் இரண்டு பெண்கள் அப்பம் சுட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்..... தேனீர்க்கடைகளில் தேனீர் அடிக்கும் “கடகட” என்ற சத்தத்தை விட, மற்றெங்கும் ஆழந்த நிச்ப்தம் குடி கொண்டிருந்தது.

செல்லையா மாட்டின் களை தீர் அதைத் தடவிக்கொடுத்தபின் ஒரு தேனீர்க்கடை இருந்த பக்கமாகச் சென்றான். அவனுடைய மடியில் ஆக ஐந்து சதம் தான் இருந்த தென்பது நல்லம்மாவுக்குத் தெரியும். அன்று மத்தியானம் வீட்டில் சாப்பிட்டதுதான். அதனபிறகு ஒன்றுமே இல்லை..... “ஜேயோ அவருக்கு எவ்வளவு பசியாயிருக்கும் வாய் திறந்து ஒன்றும் சொல்லாமல் இருக்கிறாரே” என்று அவள் அங்கலாய்த்தாள்.அவனுடைய இருதயம் இளகிக் கரரந்தது. தன் கணவனுடைய மனதின் பண்பும் அவன் தன்பால் வைத்துள்ள கரரந்தது. தன் அன்பின் அழகும் அவள் மனதில் தெளிவாயிற்று. விவாகம் செய்துகொண்ட புதிதில் ஒருநாள் அவன் கூறிய வசனம் ஒன்றை அவள் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டாள். “பெட்டை உனக்காக வேணுமெண்டால் என்றை உசிரையும் கொடுத்து விடுவேன். நீ ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம்”

அவனுடைய நெஞ்சுக்குள் ஏதோ ஒன்று உடைவது போல இருந்தது..... கண்கள் பொருமி உவர் நீரைப் பொழிந்தன. தன் கணவனை ஒரு குழந்தைபோல் மடியில் வைத்துதுத் தாலாட்டி அவனுடைய உடலின் ஆயாசத்தையும் மனக் கவலையையும் போக்க வேண்டும் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது.....

செல்லையா வாயில் ஒரு சுருட்டுன் வந்து, மனைவியருகில் ஒரு வெற்றிலை பாக்குச் சுருளை வைத்துவிட்டு அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தான்..... அவனுடைய கண்ணீர்தோய்ந்த முகத்தின் ஒளி அவனை

உலுக்கியது. தன்னுடைய நாற்பது ரூபா பெறுமதியுள்ள மாறுகரைச் சால்வையால் அவளுடைய கண்ணீரைத் துடைக்கவேண்டும் என்று அவன் மனம் அவாவியது.

“என்ன, நல்லம்.....”

நல்லம்மாவின் கண்ணீரவழிந்த முகத்தில் நாணம் கலந்த ஒரு புன்னகை அரும்பியது. “ஒண்டும் இல்லை. உங்களுக்குப் பசி இல்லையோ? வெளிக்கிடுங்கோவன், கெதியாய் வீட்டை போவம்.”

செல்லையா அதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டான். மாட்டின் வெண்டயம் மறுபடி பனந்தோப்புகளில் எதிரொலித்தது.....

வல்லை வெளி!

இந்த அகன்ற பூமிப்பறப்பின் மகிழ்மையை அறிந்ததுபோல், இதுகாறும் வேகமாக ஓடிவுந்த மாடு, தன் கதியைக் குறைத்து அடிமேல் அடி எடுத்துவைக்க ஆரம்பித்தது.

பேய்க்காற்று ‘ஹோ’ என்று கழுன்று அடித்தது.

வானம் கவிந்து, நாற்புறமும் நிலத்தைக் கவ்விக்கொண்டிருந்தது. வெளியின் நடுவே தேங்கி நின்ற நீரோடை, ஒரு அரக்கனது பிரமாண்டமான மார்பில் அண்யப்பட்ட மரகதச் சரடுபோல் ஜீவலித்தது. வான் முகட்டின் உச்சியில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த பளிங்குத் தகடுபோன்ற சந்திரதீபம் கீழே விழுந்துவிட எத்தனிப்பதுபோல் கனிந்து பிரகாசித்தது.

சின்ன மனிதர்களையும் பெரிய எண்ணாங்கள் எண்ணும்படி தூண்டும் இந்த வெளிப்பிரதேசத்தில்தான் “மனை திடலி”ன் ஜீவநாடி நவநாகரீக முறைகளால் நலிந்து படாமல், இன்றும் அந்தப் பழைய வேகத்தோடு அடித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

எங்கோ வெகு தொலைவில், நிலத்தில் இருந்து இரண்டு அடி உயர்த்தில் பொட்டிட்டது போன்ற ஒரு ஒளிதோன்றி, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ரோட்டை நோக்கி நகர்ந்து வந்தது..... செல்லையா அதைக் கண்டதும், அதை நோக்கிக் காறியுமிழ்ந்தான். நல்லம் மா “அது என்று கேட்டாள். “ஆரோ மீண்பிடிகாரர் குள் கொண்டு போறாங்கள்” என்று பொய் சொல்லி, செல்லையா மாட்டின்வாலைப் பிடித்து முறுக்கினான்.

அந்த வெளிச்சம் ரோட்டைக் கடந்து வேகமாக மற்றப் பக்கத்தில் போய் ‘பக்’ என்று அவிந்தது.....

செல்லையாவின் இடதுகை அவன் மனைவியின் இடையை நோக்கி நகர்ந்தது.

அவனுடைய மனம் வல்லை வெளிபோல் விரிந்தது. மெய் மறந்து ஒரு மகிழ்ச்சி அவனை ஆட்கொண்டது. தன் குரலை எழுப்பி “ஞானகுமாரி” - என்ற தேவகாந்தாரி ராகப்பாட்டைப் பாடினான்..... அவனுக்குப்பசி இல்லை, தாகம் இல்லை, தூக்கம் இல்லை. எத்தனை கொள்ளி வாய்ப் பிசாக்கள் சேர்ந்தும் அவனை என்னசெய்துவிட முடியும்?

ஸமுகேசரி,
02.04.1944,
09,16.04.1944.

கவிஞராகக் கணிக்கப்பட்டிருக்கும் நாவற்குழியூர் நடராஜன் ஸமகேசரியிலும் மறுமலர்ச்சியிலும் சிறுகதைகள் சில எழுதியுள்ளார். ஸமகேசரியில் நான்கு சிறுகதைகளும் மறுமலர்ச்சியில் சாமை என்றொரு சிறுகதையும் எழுதியுள்ளார். அச்சிறுகதை வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கல்வியமைச்சு வெளியிட்ட மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள் என்ற தொகுப்பில் இடம் பிடித்துள்ளது. கவிதைகளுக்கு இவர் அளித்த பங்களியை அதிகம் சிலம்பொலி என்ற கவிதைத்தொகுப்பு இவருடையது. தமிழகத்தில் வெளிவந்த தற்காலக் கவிமலர்கள் என்ற தொகுப்பில் இவருடைய சிலம்பொலி என்ற கவிதை இடம்பீசுத்திருக்கின்றது. இலங்கை வாணோலியின் தமிழ்நிகழ்ச்சி அதிகாரியாகக் கடமையாற்றியவர். (அமரராகவிட்டார்)

மாமி

நாவற்குழியூர் நடராஜன்

“இவங்கள் கொடுக்கிற இடந்தானே இதெல்லாம். நாலு மணியாய் விட்டால் போதும். ‘டாங்கு ஷங்கென்று சோடித்துக்கொண்டு நாட்டியக் காரிகன் மாதிரிக் கிளம்பி விடுகிறார்கள். புருஷன் என்று ஒருவன் இருக்கிறானே; அவன் ‘ஆபிசால்’ வேர்த்துக் கணைத்துவரும்பொழுது, கொஞ்சங் கோப்பியைக் ‘கீப்பினையக் கொடுத்து..... சிச்சிச்சீ, அந்த நினைவே கிடையாது. என்ன பிறவிகளாடி இது!’ என்று இரைந்துகொண்டு ‘குசினிக்கும் கூடத்துக்குமாக நடந்துகொண்டிருந்தாள் தங்கம்மாள்.

“ஆம், ஆம்” என்று சொல்லுவது போல, மணியும் “டாங்.....டாங்....” என்று நாலு அடித்தது.

அப்பொழுதெல்லாம் உள்ளே நின்ற அந்த மாதிரியாகத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த கமலாவுக்குச் “களீர், களீர்” என்று ஏதோ உடம்பெல்லாம் ஏறிற்று.

என்ன செய்வது? கல்யாணமாகி இரண்டு வருஷங்களாவது போயிருந்தால் “திமீர் திமீர்” என்று தக்க பதில் கொடுக்க அவனும் பழகித்தானிருப்பாள். ஆனால் அப்படியெல்லாம் “சட்டென்று விழ்” இன்னும் அவள் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. எப்படியென்றாலும், ஏதோ ஒன்று உள்ளே கிடந்து வெந்து வெடித்துக் கொண்டிருந்தது அவனுக்கு. என்னவோ வெளியே மட்டும் வரவில்லை.

“ஒரு புருஷனுக்குப் பெண் என்று வந்துவிட்டார்கள்! இந்தச் சோடினைக்காரிகள். வந்துவிட்டால், பெற்ற தாய் என்றிருப்பவள் மகனைப்

பார்க்கமாட்டாளாக்கும். கொடிக்குச் சுரைக்காய் பாரமாய் விடுமா என்ன?" என்று மேலும் சீரியிடத்துக் கொண்டு, அங்குமின்குமாக நடந்து, அடுப்பில் எதையோ பார்ப்பதும், அறையில் கமலா செய்யும் கோலாகலத்தைக் கூட்டத் திலிருந்து பார்த்து எரிவதுமாக இருந்தாள் தங்கம்மா.

முகத்தைச் சளித்துக்கொண்டு, கூடப்பக்கத்து சுவரைப் பார்த்துத் தலையை ஒரு ஏன் அசைப்பு அசைத்துவிட்டுக், கொண்டைமாலை சரியாக அமைந்திருக்கிறதா என்று கழுத்தைத் திருப்பித் திருப்பிக் கண்ணடியிற் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கமலா.

மீண்டும் தங்கம்மாவின் குரல்தான் “இல்லைதி.....; புருஷர்களுக்கு இவர்கள் என்னதான் பிரமாதமாகப் பண்ணிவிடுகிறார்கள் என்று கேட்கிறேன். இராமமுவதும் “குக்குகு” வென்று கூடிக் கதைத்துத் தூக்கத்தைக் கெடுப்பும், பகல் முழுதும் “ஆபிசிலிருந்து” கலைத்து வருகிறவனை ஒரு நிமிட நேரம் ஓயவிடாமல், “ஸினிமா”வுக்கு வா அதுக்கு வா இதுக்கு வா என்று அரித்தரித்து இருக்கவிடாமல் வீதிக்கு வீதி ஜிமுத்துக்கொண்டு திரிவதும்தானே!”

இவ்வளவு வார்த்தைகளை யெல்லாம் கேட்டுக்கேட்டு, “அவர் வரட்டும் இன்றைக்கு: அவர் வரட்டும்” என்று பொருமிக் கொண்டிருந்தது, கமலாவின் மனம்.

“என்னடி இது!” என்று முகத்தை ஒரு திருப்புத் திருப்பிக், கொஞ்சச் நேரம் நாடியில் கையை வைத்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு, “அம்மா அம்மா” என்று தாயிடம் கண்றுபோல வருகிற பிள்ளை. இப்பொழுது.... அதை ஏன் பேசுவான் ஒருத்தி கையில் கொடுத்தோமே! வீதி வீதியாக இழுபட்டுத் திரிகிறது. உண்ண நேரமோ உறங்க நேரமோ....” பொருமிக்கொண்டே கூறினாள் கூட்டத்திலிருந்து. “அவவுக்கு என்னவாக்கும்” என்று கேட்பதுபோல வேகமாகத் துடித்தன கமலாவின் உதடுகள்.

*

*

*

‘டக... டக்’ என்று வாசற் படியில் சிலிப்பர் சத்தம் கேட்டது. மேசைக் கண்ணடிமுன் நின்றுகொண்டிருந்த கமலா, அப்படியே தாவிப் படுக்கையில் மெதுவாக இருந்து தன்னுடைய தலையணையில்போட்டு நெற்றியை அதன்மேல் வைத்து அழுத்திக்கொண்டாள்.

“என்ன இது?” என்று கமலாவைப் பார்த்துக்கொண்டே ‘கோற்’றைக் கழற்றினான் கந்தரன்.

“இஞ்சாரும்! இதென்ன இது?” என்று பக்கத்தில் அமர்ந்து, கெஞ்சலாகக் கேட்டான். அவன் தலையைத் தடவித் தடவி.

தலையைக் குழப்பிவிடப்போகிறானே என்றோ என்னவோ, ‘சுறுக்’ கென்று தலையை ஒருபறுமாக இழுத்துக்கொண்டு “உங்கள் அம்மாவைத் தான் கேளுங்கள். அவவுக்குத்தானே எல்லாந் தெரியும்; எனக்கு என்ன தெரியப்போகிறது?” என்று விம்மி விம்மிச் சொன்னாள்.

“அம்மாவை கேட்கத் தெரியாமலா உம்மைக் கேட்கிறேன்? அவளின் குணந்தான்....”

“உங்களுக்குத் தங்கமாகப் பிடிக்குமே!”

“எனக்குத் தெரியுமே, நான் சொல்வதற்கு எதிராகத்தான் சொல்லுவீர் என்று.”

“ஆம், ஆம்; நான் எதிராகத்தான் சொல்லுவேன். எஙகள் அம்மா என்றால்...”

“அதையெல்லாம் ஆர் கேட்டது? என்ன இப்படி வாடிப்போயிருக்கிறோ என்று கேட்டால்...”

“இந்த மாமியென்று இருக்கிறவர்களோடு இருக்க முடியாது, முடியாது என்று சொன்னால்...”

“மாமிக்கு என்னவாம்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே சமையற்கட்டிலிருந்து வந்தாள் தங்கம்மாள்.

“என்னம்மா? ‘எனக்கு மட்டும் ஒரு மருமகள் வந்தால் என்ன மாதிரிப் பார்ப்பேன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தீர்களே, அடுத்தவீட்டு மாமி மருமகளைப் படுத்துகிற பாட்டைப்பார்த்து”

“அதுக்கு இப்ப என்ன வந்துவிட்டது? இப்படி ‘ஆபீசால் வந்ததும் வராததுமாக, உள்ளதும் இல்லாததும் சொல்லி- நான் தான் சொன்னேனே- தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் இருக்கிற அன்பைக் கெடுத்துப்போடுவாள் ஒருத்தி வந்தால், என்று.”

“கெடுத்துப் போடாமல், உங்கள் மகனை நீங்களே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறதுதானே!”

“வைத்துக்கொண்டிராமல் என்னட....”

“அம்மா! போதும், போதும். நீங்கள் மட்டும் என்னவோ விதிவிலக்கான மாமியாக அமையப் போகிறீர்களாக்கும் என்றுதான் பிரமாதமாக எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். எப்படியென்றாலும் மாமி மாமிதான்- இஞ்சாரும்! காட்சிக்கு நேரமாகிறது; வாரும்” என்று கமலாவின் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

அவளும், ஊடல் தணித்து இணங்கியவளாய் எழுந்து பின் சென்றாள், கடைக் கண்ணால் மாமியை ஒரு மின்வெட்டுப் பார்வை பார்த்துவிட்டு.

“பிள்ளைகளைப் பெற்று வளவுமன்” என்றாள் தங்கம்மாள், ஒரு ஏக்கம் நிறைந்த குரலில்; தன் மகன் தன் பக்கத்துக்குப் பேசவில்லையே என்ற ஆத்திரத்தினால் போலும்.

ஸமூகேசரி
01.10.1944.

சி. குமாரசாமி ஈழகேசரியில் 1944 இல் துள்ளிய உள்ளம் என்ற சிறுகதை எழுதியதன் மூலம் புனை கதைத்துறைக்கு வந்தார். அதன் பின்னர் வாயில்லாப்பிராணிகள், பஞ்சம் பசியும் 'பொல்லாதவள்'படகு, விடிவு, தோட்டத்து மீனாட்சி ஆகிய சிறு கதைகளை எழுதியுள்ளார்.

துள்ளிய உள்ளம்

சி. குமாரசாமி

மேற்கே வானம் சிவந்தது, இராமபிரான் முன்னர் காட்சியளித்த தாடகையைப்போல... எவ்விடயத்தையும் தசையாய்த் தகித்த அந்த அக்கினிக் கோளம், ஊடலினினின் கூடும் காதலைப்போலத் தன பொற்கிரணங்களால் மரங்களின் உச்சிகளைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தது. முகில் வளைந்து கடலை முத்தமிடும் அடிவானத்திற்கு மேல், எத்தனையோ விதமான ரூபங்களும் காட்சிகளும் தோன்றின. ஆணால் மறுகணம் மறைந்து போயின. ஏன்! இந்தப் பாழுங்காற்று விட்டால்தானே!

கடல் கொந்தளித்துக் குழறியது!

அமித உள்ளமோ விசித்திரமானது. அது குதூகலத்துடன் இருந்தால் ஒரு தனிப் புல்லிதழிலே எத்தனை எழிலை, எத்தனையோ வனப்பை அனுபவிக்கிறது. பார்க்கப் பார்க்க அதில் எந்நானும் புதுமை தளிர்க்கும். ஆணால் துங்பத்தின் சாயல் அதைக் கெளவிக் கொண்டால், இயற்கையன்னையே தன்னோடு கட்டியமுவதற்கு ஆயத்தமாயிருப்பது போல் தோற்றுகிறது. வசந்தகாலமும் அப்பொழுது உலாவும் இளந்தென்றலும் ஏன், இளங் சந்திரனுங் கூடத் தன்னைச் கட்டுவிடுவதாக மயங்குகிறது. மிகவும் அழகான ஓர் சோலை. வரண்ட பிரதேசம். அதற்கு மன்னிலைக்கேற்ப மாறிவிடுகிறான் இயற்கை அன்னை.

குரியன் அமிழ்வதும், எழுவதுமாய் இருந்தான். கடலின் ஆரவாரம் ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது சிறுவர்களுக்கு. அவர்கள் மணலில் வீடு கட்டியும் குலைத்தும் ஆடியோடு விளையாடினார்கள். சிலர், அலைகள்கரையை நோக்கி வரும்போது அவற்றின் முன்னேயும், திரும்பும்போது அவற்றைக் கலைத்துக்கொண்டும் மான்குட்டிகளைப்போலத் துள்ளித் திரிந்தார்கள். குரியன் எத்திசையில் தோன்றினால் என்ன! அவர்களுக்கு.

ஆண் பெண் சோடி சோடியாய் ஒவ்வோர் மூலையிலிருந்து ஏதோ பிரமாதமான விஷயம் பேசுவது போன்ற முகபாவத்துடன் காணப் பட்டார்கள். ஆணால் அவர்கள் பேசுவது அடுத்த வீட்டுக் கதையேதான். மணம் முடித்துக் கொள்ளாத வாலிபர் - மங்கையர் தம்மை எதனைச் சிறப்பாக அலங்கரிக்க முடியுமோ அத்துணைச் சிறப்போடு காட்சி கொடுத்தார்கள். அவர்கள் குறுக்கும் நெடுக்கும் அவசர அவசரமாக ஏதோ வெட்டி விழுத்தப் போகிறவர்கள் மாதிரி தோனோடு தோாள் உரோஞ்ச நடமாடினார்கள். முழுந்தாளை எட்டிப் பார்க்கும் கவுன்! காற்றில் பறக்க விடப்பட்ட நாகரிக

முறையில் சுருட்டப்பட்ட காய் கேசம். மூக்கு அடியில் பற்றிக்கொண்டிருக்கும் கண்ணாடி இவை உலகத்திற்கு நாகரிகத்தின் சிகரம்.

சிறிது தாரத்தில் ஒரு சிறிய குடில். உள்ளேயிருந்தாள் பொன்னி. கடல்லைகளுக்கு மப்பால் ஏதோ வொன்றைத் தேடித் தேடி அலைந்தன அவள் கண்கள். அவை அழுது அழுது சிவந்து விட்டன. இமைகளில் இன்றும் கண்ணிர்த் திவலைகள் காய்ந்து போகவில்லை. அந்த மாண்நோக்கு இப்போது இல்லை. வெற்றிலைக் காவியேறிய சிவந்த அதரங்கள் வெளிறியிருந்தன. அவை, இளந்தளிர் காற்றில் நடுங்குவது போலத் தலித்தன. அதில் தொனித்தது அவள் உள்ளத் துடிப்பு. அவனுடைய அகன்ற முகத்தில் துன்பத்தின் சாயல் பதிநிதிருந்தது. முழுமதியைக் கருமுகில் மறைப்பது போல! அதில் ஓர் ஏக்கம்! எமாற்றம் வேறு! இடையிடையே ஒரு பொருமல்! ஒரு பெருமுச்கி! வாயைத் திறந்தால் விம்மலுடன் அழுகைவந்து விகுரித்து. முகத்தில் துளிர்த்த வியர்கள் இன்னும் போகவில்லை. அவள் இதயம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. இல்லாவிட்டால் அவனுடைய அகன்ற பெரிய மார்பு கடல்லைபோல உயர்ந்து தாழ்ந்து கொண்டிருக்குமா?

அலைகள் ஒவ்வொன்றும் வானை முத்தமிட வரும். அவற்றின் உயர்வும் தாழ்வும் மனிதன் வாழ்க்கைப் பாதையில் ஏற்படும் வெற்றி தோல்விகளை உணர்த்தின. அந்த அலைகள் அவனுடைய உள்ளத்திற் கூட மோதக் தொடங்கிவிட்டன. ஒவ்வொன்றும் கரையில் மோதி அடிக்கும் போது உண்டாகும் சப்தத்தில் நெஞ்சம் 'பகீ' என்றது. காலையில் கட்டு மரத்தில் ஏறும்போது அவன் கூறிய உறுதி மொழிகள், அவள் மனக்கண்முன்னே உருப்பெற்று எழுந்து நின்றன. - எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எத்தனை இனபக் கோட்டைகள் எழுந்தன. அவனோடு சேர்ந்து அனுபவிக்கும் இனபம் தான் பெற இருக்கும் குழந்தை! அதனுடைய மழலைமொழிகள்! அதோடு கொஞ்சிக் குலாவும் ககம்! அவன் தனக்குப் போட இருக்கும் 'வோலாக்' எல்லாம், மன்றகோட்டை மாதிரித்தான்.

அவள் கண்கள் கடலுக்கும் அப்பால் வெகுதாரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன ஆனாற் குறித்த ஒரு இடம் எதையும் பார்க்க வில்லை. அவள் பார்வையெல்லாம் வெறுமையில் வயித்து விட்டது! இல்லாவிட்டால் ஆகாயமும் கடலும் கட்டித் தழுவும் அடிவானத்தில் தென்பட்ட உருவங்களைக் கவனித்திருக்கமாட்டாளா?

"எடியே அங்கே தெரியுதே கட்டு மரங்கள். முன்னுக்கு வருவது தான் உன்றை மனியன்றை. அடுத்தாபோல் வருவதுதானிர் என்றை ஆளின்றை" என்று பிரார்த்தனை செய்தாள் வள்ளி.

பொன்னி குதித்து ஓடினாள் கரைக்கு. "இன்டைக்குப் பிடிக்கிற மீனை விற்று எனக்கு ஒரு சரடு வாங்கித்தாரேன் என்னு சொன்னது. அம்மாளாச்சீ! பெரிய மீனாய் வலையில் படப்பண்ணு" என்று சொன்னாள் வள்ளி.

பொன்னி மெளனமாகக் கடலுக்குள் வரும் கட்டுமரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கயற் கண்கள் கடல் தமது இருப்பிடம் என்று அதனுள் துள்ளிவிழ அந்த அகன்ற இறைக்குள் கூழன்றன! மனம் எதையோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தது. "எனடி வாய்க்கை முட்டையோ பேசுமாட்டேன் எனகிறாய். இப்ப கொஞ்சநாளாய்த் தங்கச்சிக்குப் பெருமை வைச்சிட்டுது" என்றாள் வள்ளி. "இல்லை அக்கா அது கடலுக்குப் போயிருக்க

அதுக்குள்ளே இழவெடுத்த காத்தும் அலையுமாயிருக்கு. அதுதான்டி அக்கா எனக்குப் பயமாக்கிடக்குது” “கு! இதுவுமொரு காத்தோ! எங்களை ஆம்பினை யாங்கடை வீரத்தை நீ எப்படி அறிவாய்! நீ நேற்று வந்தவள் தானே” என்று சொல்லிக் கொண்டு கரரையே நோக்கி நடந்தாள் வள்ளி. தளர்ந்திருந்த ‘குறுக்குக் கட்டை’த் திருத்தி யமைத்துக்கொண்டு.

●

பொன்னி நேற்று வந்தவள் தானே! அவள்தந்தை உள்ளுர்க் குளங்களிலும் ஆற்றோரங்களிலும் அரையளவு நீரில் நின்று மீன் பிடிப்பதைக் கண்டிருக்கிறாள். ஆழ்ந்த சமுத்திரத்தில் அலைகளுக்கிடையில் ‘உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டே’ ஊதிபந் தேடுவதை எங்கே கண்டாள். ஏதோ அவனுடைய வார்த்தைடத்தை மாதிரியான தேகம் அகன்றமார்பு ‘சவள்’ வலிப்பதால் ஏற்பட்ட திண்ணியதோள் இவற்றைக் கண்டு ஆசைப்பட்டுவிட்டாள். அன்று வரையும் அமைதி நிலவிய அவனுடைய அந்தக் குழந்தை உள்ளத்தில் அலைகளைக் கிளப்பி விட்டான். அவளைக் காணாத போதெல்லாம் தனிமையை உணர்ந்தாள். அவனுடைய தாய் தோழியர் மத்தியிலுங்கூட அவள் உள்ளத்தைத் தனிமை நின்று வாட்டியது. அவன் உள்ளமொன்றே தனது மனத்திற்குக் களிப்பை உண்டுபண்ணக் குடியது என்று உணர்ந்தாள். அவனே தன் ஜீவநாடு அவன் இல்லா விட்டால் தன் வாழ்க்கைநுதி வரண்டுவிடும் போலிருந்தது அவனுக்கு.

* * *

ஆள் அடங்கும் நேரம்! ஒரு பற்றை மறைவில் அவளைச் சந்தித்தான். அருகே ஓடிக்கொண்டிருந்தது அருவி. ‘மனிதன் பிறப்பான் மனிதன் இறப்பான். நானோவென்றால் என்றும் பாய்ந்து கொண்டிருப்பேன்’ என்று பாடிக்கொண்டே நகர்ந்து சென்றது. அவன் ‘நீ என்னைக் கட்டிக் கொள்வாயா இராசாத்தி’ என்று விட்டான். அவளால் அவனை எப்படித் தள்ளமுடியும். பின்னொருநாள் ஒருவருமறியாமல் ஒடி வந்து விட்டாள் பொன்னி அவனோடுகூட.

* * *

இன்று அலைகளுக்கிடையில் ஏற்றுண்டு எற்றுண்டு வரும் காட்சி அவள் மனத்தில் திகிலை உண்டுபண்ணிவிட்டது. கட்டுமரம் ஒரு சமையம் அலைகளுடன் சேர்ந்து ஆகாய முகடுவரை உயரும். பின்பு மறைந்து விடும். ஆழிப் பள்ளத்தில் வாழ்க்கை என்ற கடலில் மனிதன் பயணம் செய்வதுபோல. காதலன் வந்து விட்டாலே போதும்; உணவு இல்லாமல் பேணாலுங்கூட காரியமில்லை. ‘ஏ காளியாச்சி! நீதான் காப்பாத்திக்கொள். எம் புருஷன் படுங்கவஷ்டம். இந்த வயிற்றுக்குத்தானே! ஆ! பாழும்பசி! தாயே உனக்கு வருகிற வெள்ளிக்கிழமை விளக்கு ஏத்திரேன் என் வாழ்க்கைக்குத் தீப்ததை அணைத்திடாதே’ என்று தன் நம்பிக்கையைத் தெய்வத்திற்கு வேண்டுதல் செய்தாள். கண்மூடி மென்னமாக இருக்கும்போது ‘பொன்னி’ என்று ஒரு சூரல் கிளம்பியது வேறுயார்? அவனேதான்!

சமுகேசரி,
15.10.1944.

ஸம்கேசரியின் பிற்கால ஆசிரியராகவும் பின்னர் ஈழநாடு, சிந்தாமனி ஆகிய பத்திரிகைளின் அதிர்ச்சியாகவும் விளங்கியிருப்பார் இராஜ அரியரத்தினம், சோணாசலம் ஆகிய பல புனைப்பெயர்களில் பல்வகைத்துறைகளிலும் எழுதி மூன்றாம் இராஜ அரியரத்தினம் எழுதிய சிறுகதைகள் எண்ணிக்கையில் குறைவாயினும் தரமானவை. அவர் எழுதிய சிறுகதையான வயலுக்குப்போட்டார், வெள்ளம் என்ற பெயருடன் சிறுபியின் ஸமத்துச்சிறுகதைகள் என்ற தொகுதியில் இடம் பிழித்திருந்தது. ஸமத்திற்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் இருமீலில் ஒரு இலக்கியப் பாலமாக அவர் விளங்கியிருள்ளார். அவர் ஆசிரியராப் பத்திரிகைகளில் இருந்த காலத்தில் பல எழுத்தாளர்களை உருவாக்கியுள்ளாமை குறிப்பிடத்தக்கது. கல்கி பிறந்தார் அவர் எழுதிய ஒரு நால் வெளிவந்துள்ளது. மொழிபெயர்ப்புகளும் செய்துள்ளார். அமரமாகவிட்டார்.

வயலுக்குப் போட்டார்

இராஜ அரியரத்தினம்.

மின்னல் மின்னி இடியிடத்தது.

தொடர்ந்து நிகழ்ந்த ஊழிக்குத்தைப் படம்பிடிக்க வேண்டியதில்லை. இப்படித்தான் வானம் பார்த்துநிற்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தாற்போல் இருந்து வெள்ளம் வரும். ஒரு கலக்குக்கலக்கும். மக்களை அல்லோல கலலோலப் படுத்திவிட்டு அகப்படுகின்ற எல்லாவற்றையும் அள்ளிக்கொண்டு போய்விடும்.

சிங்கப்பூர்ப்பனத்தில் முளைத்த கலவீடுகள் நிமிர்ந்து நிற்கும். ஏழை மக்களின் குடிசைகளைச் சின்னாபின்னமாக்கும். தலைசாய்க்க இடமில்லாமல் தவிக்கச் செய்து விடும். கலவீடுகளில் இருந்த பணக்காரர்களையும் அந்த முறை வந்த வெள்ளம் பீதி கொள்ளச் செய்து விட்டது.

இத்தனைக்கும் கந்தப்பருடைய குடிசை அசைய வில்லை. திடற்பூழி. வெள்ளம் வந்தாலும் எங்கேயோ ஒடி மறைந்து விடும்.

காலையில் எழுந்ததும் கந்தப்பருக்குக் கண்ணிற்பட்டது வெள்ளத்தில் நீச்சுப் பழகும் ஒரு நூகும். சுருட்டுப்பிடிடப்பதையும் மறந்து கொட்டிற பக்கம்போனார். நூகம் அங்கில்லை. சரி, என்று சொல்லி தவித்துத்திரிந்த நூகத்தைக் கெட்டியாகப் பிழித்துக்கொண்டுவந்து பத்திரமாக வைத்துவிட்டார்.

ஒரு பசுவும் இரண்டு நாம்பன்களும் சிலிர்த்துக்கொண்டு வெள்ளத்தில் நின்றன. அவிழ்த்து அக்கம் பக்கத்தில் கட்டுவது முடியாத காரியம். கந்தப்பர் ‘லொக் லொக்’ என்று இருமிக்கொண்டு, மாடுகளைப்பார்த்தபடி நின்றார்.

கந்தப்பர் இப்போதெல்லாம் எலும்புந் தோலுந்தான். ஆளில் ஒருபிடி இரத்தமில்லை. நரம்புகளெல்லாம் உடம்பிலே பச்சைப்பேசெலென்று நெளிந்து மிதுந்து கிடந்தன. போதாக்குறைக்குக் கொடிய இருமலும் அவரை ஆட்டும்வரை ஆட்டி வைத்தது.

சிவகாமி அப்போது தான் பாயைச்சுருட்டி அசைவில் வைத்து விட்டுப் புகைச்சட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு அடுக்களைப் பக்கம்போனாள். வாயிற் சுருட்டில்லாமற் கந்தப்பர் அன்று சோர்ந்து நின்றது சிவகாமிக்குப் புதுமையாக விருந்தது.

“வெள்ளத்திக்கை நில்லாதே அப்பு. அது கொஞ்சநேரத்தால் வத்திப்போம். நீ வந்து புகைச்சட்டியிலை காலைக் காச்சு” என்றாள் மகள்.

கிழவனுக்கு அப்போதுதான் சுருட்டின் நூபகம் தட்டியது. “தலைமாட்டுக்கை போயிலைக்கிடக்கிது. பாதி கிள்ளிக் கொண்டுவா பிள்ளை” என்று சொல்லித் திண்ணெயிற்போய்க் கையை ஊன்றிக்குத்தினாரோ இல்லையோ. வெள்ளத்தை விழுங்கி. மிக வீங்கிக்கிடந்த திண்ணை. அழுகிய பழுப்போல் நெகிழ்ந்து விட்டது.

அடுக்களைக்குள் இருந்த சிவகாமி ‘அப்பு’ என்று சொல்லி சிரித்தும் விட்டாள்!

அப்பு எரிந்து புகையவில்லை. அடிச்சுருட்டைச் சப்பிப் புகைவிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“மேனே. காவோலை விழக் குருத்தோலை சிரிக்குமாம்” என்று சொல்லி ஒரு மாதிரிச் சமாளித்து ஒல்லித் தேகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு, ஏழும்பிலிட்டார்.

மகள் அடுக்களையிலே தேனீர் ஆயத்தம் செய்துகொண்டு இருந்தாள். இப்படித்தான் பெருமழைபெய்து ‘விரி’ என்று குளிராக இருந்தாற் கந்தப்பறுடைய குடிசையிலும் தேயிலைவாசனை கமகமக்கும்.

“இந்தா அப்பு இருமலுக்குமிது நல்லது. சுடச்சுடக் குடித்தாற் சுகமாகவிருக்கும்” என்று சொல்லி சிரட்டையைக் கையிற் கொடுத்து முட்டிக்குள்ளே கிடந்த தேனீரைப் பக்குவமாக ஊற்றினாள் மகள். கிழவன் சீனியை உள்ளங்கையிற் கொட்டி நாக்காற்றடவி பொச்சடித்துக் குடிக்க மகள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

தாயார் இறந்து இவ்வளவு காலமாகியும் சிவகாமி தகப்பனாருக்குச் செய்ய வேண்டிய தொண்டுகளை மறந்துவிட வில்லை.

*

*

*

சிவகாமியின் முகத்தில் அழுகுபொங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தது. ஒளி தட்டும் விழிகள். மாந்துளிர்மேனி. சூரியனின் கூரிய அம்புகள் அவளுடைய மார்பைக் கிழித்துக் கொண்டு போகும் வேளைகளிலெல்லாம். அவளுடைய உடம்பு அப்படியே பளபளக்கும். பொன் - தோடுகள் காதுகளில் ஓட்டிக்கொண்டு கிடந்தன. ஒரு சின்னப் பொன் முக்குத்தி மின்னி மின்னி அவளுடைய முகப்பொலிவுடன் போட்டியிட்டது. கூந்தலை அள்ளிவாரி ஒரு பெரிய கொண்டை கட்டியிருந்தாள். கொத்துக் கொத்தாக மலர்கள் அவளுடைய கொண்டையை அலங்கரிக்க வில்லை. சேலையைக் கட்டி இடுப்பிலே இறுக்கமாகச் சொருகி குடமும் கையுமாகக் கிணத்தடிக்குச் செல்லும் போதும். தண்ணீருடன் திரும்பும் வேளைகளிலும், சிவகாமி ஒருக்கவீசி ஒய்யாரமாக அடி எடுத்துவைப்பதே ஒரு தனி அழகு.

இதையெல்லாம் கண்டு அவஸ்தைப்பட்டு, உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டு உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு தவியாய்த் தவிக்க. அக்கம்பக்கத்தில் ஒருவாலிபன் இருந்தானோ இல்லையோ, கடவுளுக்குத் தான் தெரியும். அப்படி யில்லாவிடல், இந்தக் கடவுள் அவளிடம் ஏன் அவ்வளவு அழகையும் வாரி யிறைத்திருக்க வேண்டும்?

*

*

*

கிழட்டுக்கட்டை, சிரட்டையை இறப்பிற் சொருகிவிட்டு, சுருட்டைப் பியத்துக்கொண்டு அடுக்களைக்குள் நுழைந்தது நெருப்புக்காக.

“மேனே, ஒருநாளுமில்லாத பெருமழை. வயல் என்ன பாடோ தெரியாது. போனகிழமை அங்கினை ஒருமாதிரி எல்லாம் பச்சையாய்க் கிடந்தது. இந்தமுறை கடவுள் கண்பார்த்துவிட்டார்; குறையில்லை. என்று கிடக்க வெள்ளம் அடித்துக் கொண்டு வந்திட்டது. ஒருக்காப் போய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வாரேன். ஆடுகாற் சுப்பர்வந்தால் இருக்கச் சொல்லு” என்று சொல்லிக்கிழவர் தலைப்பட்டையை எடுத்துத் தட்டித் தலையிற் போட்டுக்கொண்டு வயற்பக்கம் திரும்பினார்.

“அப்பு நல்லவெள்ளம். இப்பு என்ன அவசரம். நீயும் போகவேணுமென்டு நிக்கிறாய். வாய்க்காற்பக்கம் போகும்போது கவனமாய்ப்போ. இந்தா இந்தத்தடியையும் கொண்டுபோ” என்று மகள் சொல்லிக் கிழவனுக்கு ஒரு சிறு துண்டு பனாட்டும் தேங்காய்ச் சொட்டுகளும் கொடுத்து அனுப்பினாள்.

*

*

*

கந்தப்பர் வீட்டுப்பக்கம் ஒரு குருவியும் தலைகாட்டுவதில்லை. இத்தனைக்கும் அந்தமனுஷன் ஒரு பொல்லாத ஆள் அல்ல. தானுந் தன்பாடும். ஆனால் ஆடு காற்சுப்பர். நந்தப்பரைக்கண்டு அரட்டைக் கச்சேரி வைக்காமல் விடுவதில்லை.

ஏன்? அம்மாக்குட்டியும் சிவகாமியிடம் அன்பு வைத்திருந்தாள். “அப்படிச் செய்மேனே: இப்படிச்செய் மேனே.” என்று அம்மாக்குட்டிதான் சிவகாமிக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பது. அப்பெண் ஓர் ஏழை. என்றாலும் நல்ல மனுஷி.

*

*

*

அந்த வெள்ளத்தைத்தாண்டி ஒரு மாதிரி வயற்பக்கம் சேர்ந்துவிட்டார் கந்தப்பர். கிழுதடிய காலத்தில் இப்படி யெல்லாம் வெள்ளத்திலே நீந்தவேண்டி யிருந்தது அந்த உயிருக்கு’ வயல் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வெள்ளம் எல்லாவற்றையும் விழுங்கிக் கக்கிக்கொண்டு பாய்ந்தது. செத்த பக்கக்கன்றும், ஒரு கறுத்தை நாயும்மரக்கிணைகளுடன் சிக்குண்டபடி கிழவைன நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன. சொற்பதாரத்திலே ஒரு குடில் மிதந்துதிரிந்தது. குடிலின் உச்சியில் ஒரு சேவலும் பெட்டைக்கோழியும் கூளிக் குறுகிக்கொண்டிருந்தன.

கந்தப்பர், காவல்மரத்தைக் கண்டுவிட்டார். மரத்தருகேதான் வாய்க்காலென்பது அவருக்குத்தெரியும். வாய்க்காலைக் கடந்துவிட்டால் முதலிற் கால்படுவது கந்தப்பருடைய நிலத்தில். ஆனால் அங்கே எதற்காகப் போகவேண்டும்? நீசுப்பழகவா? கிழவனுக்குக் குளிர் வெடு வெடு என்று நடுக்கங்கொடுத்தது.

வாய்க்காற்பக்கம் போய்க்கால் வைத்தாரோ இல்லையோ. ‘குபுக் என்று சறுக்கிலிழுந்தார்! வாய்க்காலவரம்பு இருந்த இடமும் தெரியாமல் வெள்ளத்தோடு அள்ளுப்பட்டுவிட்டது. அந்த இடத்தைப் பார்த்துதான் கந்தப்பரும் காலைவைத்தார். “வாய்க்காற்பக்கம் போகும்போது கவனமாய்ப்போ” என்று சிவகாமி ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தாள். சிவகாமியும் அடுக்கிணையும், கந்தப்பரின் கண்முன் மின்னிமின்னி மறைந்தன.

திக்குமுக்குப்பட்டு எழுந்துவிடலாமென்றால் அது அவரால் முடிய வில்லை. அந்தப்பக்கம் ஒரு குருவிகூடப் பறக்கவில்லை. தூரத்தில் எங்கோ

ஒர் ஆந்தை அலறியது. மகள் கொடுத்த தடியைப் பிடித்தபடி கந்தப்பர் செத்துக் கொண்டிருந்தார்.

*

*

*

சிவகாமி அப்புவைப் பார்த்தவண்ணம், கொதித்துப் பறக்கும் உலைக்கு அரிசி போடுவதற்காக, அரிக்கன் சட்டியில் அரிசியை அலசிக் கொண்டிருக்கின்றாள். பக்கத்திலே ஒரு சட்டியிற் பிட்டுக்காக, ஓடியல்மா தண்ணீரில் ஊறுகின்றது.

அப்புவைக் காணவில்லை. ஆடுகாற் சுப்பர் வருவார். அவரிடம் சொல்லி வயலுக்கு அனுப்பலாம். என்றால் அவனும் அன்றைக்கு வந்தபாடில்லை.

அதிக தூரத்தில் இருக்கும் பள்ளன் ஒருவன் ஒருநாளுமில்லாத திருநாளாக அன்று வந்தான்.

“நாச்சியார் கமக்காரன் எங்கே?” என்றான் பள்ளன்.

“வயலுக்குப் போட்டுவிட்டார். இன்னும் வரவில்லை” என்றாள் சிவகாமி. பள்ளன் நில்லாமர் போய்விட்டான்.

அம்மாக்குட்டிக்குக்கூட அன்று வர அவ்வளவு நேரமாகிவிட்டது. “அப்பு எங்கே” என்றாள்.

“வயலுக்குப் போட்டார். ஆடுகாற்சுப்பர் வந்தால் அப்புவைப் பார்த்துவரச் சொல்லவேண்டும்”

“ஓம், பின்னை ஒருக்கா அனுப்பிவிடு” என்று சொல்லிவிட்டு அம்மாக்குட்டி பறந்து சென்றுவிட்டாள்.

ஆடுகாற்சுப்பர் கந்தப்பரின் வீட்டுக்குப் போகவில்லைதான். ஆனால் வெள்ளத்தின் வேடிக்கையைப் பார்க்கலாமென்று வாய்க்காற்பக்கம் போனவர், கந்தப்பரை அங்கு கண்டு கண்ணீர் வடித்தார். சுப்பரின் கண்ணீர்துளிகள் வெள்ளத்துடன் கலந்துகொண்டன. அவர் அங்குமிங்கும் பார்த்தார். ஒருவருமில்லை. கந்தப்பருடைய தலைப்பட்டை மாத்திரம் தண்ணீரிலே தவித்துக் கொண்டு. வருவதும் போவதுமாக. இருந்தது.

நண்பனின் உடலைத் தூக்கி கவர்விட்ட மரமொன்றில் வைத்துவிட்டுக் கந்தப்பரின் குடிசைப்போக்கி. ஆடுகாற் சுப்பர் ‘விறு விறு’ வென்று நடந்தார்.

* * *

வெள்ளம் வந்தது.

இத்தனைக்கும் கந்தப்பருடைய குடிசை அசையவில்லை.

இப்போது ஆடுகாற் சுப்பர் கந்தப்பருடைய குடிசையை அசைக்கப் போகின்றார்.

சுப்பர் போகின்ற போக்கிலே குடிசை ‘பொலு பொலு’ என்று இந்துமண்ணோடு மண்ணாகி விடுமா?

ஸமுகேசரி
18.02. 1945

சோ. சிவபாதசுந்தரம் ஸ்ரீகேசரியின் ஆசிரியராகச் சிலவடிகள்கள் கடவுயாற்றி உள்ளார். பின்னர் இலங்கை வாணைவில் பணி செய்தார். ஒவ்வொரு பரபுக் கலை எனும் நூல் பலராலும் விதந்துரைக்கப்பட்டு ஓரு நூல் தோட்டது மீண்டும் எவ்வ ஆண்டவிடங்கள் கதைமூலம் புனைக்கதைத்துறையில் பிரவேசித்த சிவபாதசுந்தரம் அழைப்பு, காண்பேன், பரதேசி நண்பர்கள், வைரவகோபியில் முதலிய சிறுகதைகளை எழுதியனரா. ஸ்ரீகேசரியில் ஆசிரியராகக் கூட மையாற்றிய காலவேணையில் பல புதைக்கதை யாசிரியர்களைக் கூட தமிழ்லக்ஷ்மி அந்முகப்படுத்தி வைத்தார். மாணிக்கவாசகர் அடிச்சுவடில், புதுதின் அடிச்சுவடில் என்ற இவரது யாத்திரையும் ஆய்வும் இணைந்த நூல்கள் இலக்கியத்திற்குக் கிடைத்த அருஞ்செலவங்கள். சிடியுடன் இணைந்து தமிழில் நால்கள் என்ற ஆய்வு நாலையும் ஆக்கித் தந்துள்ளார். புத்தமார்க்கம், வசந்தமாலா, ஏத்திகைக்கு முன்னும் பின்னும் முதலான நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார்.

பொன்னர் செத்த கதை

சோ. சிவபாதசுந்தரம்.

கா. ச. பொ. என்றால் கொழும்பிலே பெரியபுள்ளி நாலைந்து கடைக்கு முதலாளி. அஞ்சலாம்படியிலே சாய்ப்புச் சாமான் சுருட்டுக்கடை: இரண்டாம் குறுக்குத் தெருவில் ஏரு புடைவைக்கடை: செட்டித் தெருவிலே ஒரு கிடங்கி-இதற்கு 'ஸ்டோர்' என்று மாத்திரம் பெயர்: ஜந்தாம் குறுக்குத் தெருவிலே கருவாட்டுக்கடை: கும்பனித்தெருவிலே ஒரு கடைதனிப்பட்ட ஒரு இனமில்லாத கதம்ப் வியாபாரம். இனி எல்லாக் கடைக்கும் சீனி பேர்மிட் வேறுண்டு: எல்லாமாக நூறு மூடைக்கு சீனிக்கு வழிபண்ணி வைத்துக்கொண்டார். இது குறைந்த கணக்குப் பதினாயிரம் ரூபா கொண்டுவரும்- எப்படியென்ற ரகசியம் சீனி வியாபாரிகளுக்குத் தான் தெரியும். இதைவிட, புடைவை போமிட், கூப்பன் வகையறாக்கள். பலவிதமான சீனியோட்டங்களுமுண்டு.

பொதுவாகச் சொல்லப் போனால் காவன்னா குனா போனா கொழும்பிலே வியாபாரம் செய்யும் யாழ்ப்பாணத்தவர்களில் ஒரு பெரிய புள்ளிதான். எச்செலவுந் தள்ளி மாதம் ஐம்பதினாயிரம் மின்கும். அதுவும் கடைகளைப் பார்க்கும் கணக்குப்பிள்ளை ஐந்தொலைகப்படி நம்ம முதலாளி புத்தகங்களைப் புரட்டிப்பார்ப்பதில்லை என்று கேள்வி.

காவன்னா குனா போனா விலாச முதலாளி ஸ்ரீமான் காசிப்பிள்ளை சுப்பிரமணியம் பொன்னம்பலப்பிள்ளையின் இந்த ஐஸ்வரியங்களெல்லாம் போன மூன்று வருஷத்துச் சமாச்சாரம்தான். ஏழேட்டு வருஷங்களுக்கு மூன்பு வெறும் 'சுப்பற்றைபொன்னர்' யாழ்ப்பாணம் பறங்கித்தெருவிலே 'திறம் சாப்பாட்டுக்கடை' போர்ட் ஒன்று தொங்கவிட்டுக் கொண்டு ஈயோட்டி வந்தவர். அவர் சமுச்சாரம் செல்லாச்சி தற்போது ஸ்ரீமதி செல்வநாயகி யம்மாள்- குடித்தன சிக்கனத்தில் மகா கெட்டிக்காரி. ஏதோ கிடைத்ததைக் கொண்டு இரண்டு பேருடைய வாயையும் வயிற்றையும் கழுவிச் சமாளித்து வந்தாள். குழந்தை குட்டி ஒன்றுமில்லை. பன்னிரண்டு வருஷகாலமாகத்தான் செல்லாச்சி சோமவார விரதம் தவறாமல் பிடித்துவருகிறாள். ஆனால் பலனில்லை. கோட்டை முனியப்பர் கூட உதவி செய்ய மறுத்துவிட்டார்.

'திறம் சாப்பாட்டுக்கடை' சுப்பற்றை பொன்னருக்கு வாய்க்கவில்லை. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கொஞ்சநாள் இருந்து பார்த்தார். முடியவில்லை இந்த நிலையில்தான் ஒருநாள் அவர். மூன்று வருஷங்களுக்கு மூன்பு,

செல்லாச்சியைத் தமையன் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு, மூட்டையும் முடிச்சுமாக கொழும்புக்கு வந்தார். செக்கடித்தெரு 'நெடுகே' முருகேசம்மான் சோத்துக்கடை, இப்போ முப்பது வருஷகாலமாகப் பெயர்போன கடை, சுப்பற்றை பொன்னர் நாணயமான மனுஷனாகக் காணப்பட்டதிலிருந்து முருகேசம்மானுக்குப் பிழித்துவிட்டது. கடையிலே வைத்துக்கொண்டார்.

1942ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 5ம் திகதி ஜப்பான்காரர் ஆகாயத்தில் வந்து முழங்கின அன்றைக்கு கொழும்புப் பட்டணம்பட்ட பாடுதான் எல்லாருக்கும் தெரியுமே. முப்பது வருஷகாலமாக அம்மிக்கல்லுப்போல உட்கார்ந்து சம்பாதித்து வந்த நெடுவல் முருகேசம்மான் கூட அசைந்து விட்டார். கதிகலங்கிப்போய், அகப்பட்டதைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு இரண்டாம் பேருக்கும் சொல்லாமல் ரயிலேறி விட்டார். சுப்பற்றை பொன்னர் மாத்திரம் கலங்கவில்லை. முருகேசம்மான் சோத்துக்கடை பொன்னரம்மானுக்காயிற்று. முன்று மாசத்திலே கிளம்பிலிட்டார் மேலே.

அப்பறும் என்ன, ஆளனிவிலை குதிரைவிலை காலத்திலே 'சுப்பற்றை பொன்னர்' பொன்னம்பலம்பிள்ளையாகி, காவன்னா சூனா போனா விலாசம் தரித்து நாலைந்து கடைக்கு முதலாளியானது பெரிய கதை. அதையெல்லாம் சொல்லாமல் அவர் 'செத்த' கதையை மாத்திரம் கேட்போம்.

ஊரிலே 'பேயெட்சான் ஒழுங்கை'யிலிருக்கிறது காவன்னா சூனா போனா வின் 'பங்களா'. கட்டிக் குடிபுகுந்தது போன தையிலேதான். ஸ்ரீமதி செல்வநாயகியம்மாள் ஏக சக்கிராதிபத்தியப் பொறுப்பேற்று நடத்தி வருகின்றாள். சித்திரை வருஷப்பிற்பிற்காக ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் 'போனா' ஊருக்குப் பயணம் கட்டினார். சகதர்மினிக்கு வேண்டிய பட்டுப்புடைவைகள் வீட்டுச் செலவுக்கு வேண்டிய மிளகாய், உள்ளிப்பூடு, சீனி முதலாயிய விலை பெற்ற சாமான்கள், வருஷப்பிற்புக் கொண்டாட்டத் திற்கு வேண்டிய மற்றும் சாமான்கள். அக்கம் பக்கத்திலேயுள்ள சிலருக்குப் புடைவதுணி பெரிய முதலாளி ஊருக்கு விஜயம் செய்வதென்றால் சும்மாவா? அன்று வீடு ஒரே அமர்க்களப்பட்டது.

அன்று மத்தியானம் ஸ்ரீமதி செல்வநாயகியம்மாள் பிரத்தியேக அன்போடு கோழிக்கறியும் சோறும் பறங்கித்தெரு 'திறம் சாப்பாட்டுக்கடை' அனுவாம் இதற்குள் மறந்து போகுமா? சாப்பிட்டுவிட்டு நல்ல கட்டை கொரனேஷன் சுருட்டொன்றை வாயில் வைத்துக்கொண்டு சிசேரில் சாய்ந்து விட்டார். சற்றுநேரம்தான் கண்ணயர்ந்தார், பாவம் அதற்குள் அப்படி யெல்லாமா நடக்க வேண்டும்? யாரோ இரண்டு தழியன்கள் வந்து உச் சந்தலையில் ஒருபோடு போட்டார்கள். அவ்வளவுதான்! பொன்னின் உயிர் பிரிந்துவிட்டது!

போன உயிர் அந்த இடத்தைவிட்டு அசையமாட்டேன் என்று விட்டது. தழியன்கள் இருவரும் பல்லை இழித்துக்கொண்டு நூறு மூட்டை சீனிபேர்மிட், கத்தை கத்தையாக வைத்திருந்த புடைவுக்கூப்பன், இரும்புப்பெட்டிச்சாவி, இவற்றைச் சுருட்டிக் கொண்டனர். இதைப்பார்த்துவிட்டு பொன்னின் உயிர் போய்விடுமா? எவ்வளவோ வாதாடிப்பார்த்தார்; கெஞ்சினார்; முரட்டாத்மாக் கள் கம்பி நீட்டிவிட்டனர் பொன்னர் பாடு திண்டாட்டமாகிவிட்டது.

'செத்த வீட்டுக்கு' ஊருமூவதுமே திரண்டு வந்து விட்டது. 'சுப்பற்றை பொன்னர்' யாரோ என்று தள்ளிவைத்திருந்தவர்கள் எல்லாரும் இப்போ சொந்தம் கொண்டாடி வந்து பங்குபிரிக்க அவதிப்பட்டனர் ஸ்ரீமதி

செல்வநாயகியம்மாள் என்ற செல்லாச்சி தலைதலையென்று போட்டுக் கொண்டாள். இந்தக்காட்சியின் நடுவே வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்ற பொன்னின் ஆவியை யமதர்மாஜன் வந்து பற்றிக் கொண்டான். திரும்பிப் பார்த்தார் பொன்னர்; எங்கேயோ அந்த ஆசாமியை பார்த்த ஞாபகமாய் இருக்கிறது. யோசித்து யோசித்துப்பார்த்தார். ஆனால் மட்டுக்கட்ட முடிய வில்லை. யமதர்ம ராஜன் விடாப்பியாகப் பற்றிக் கொண்டு திக்குத்திசை தெரியாத இடமெல்லாம் சுற்றிவிட்டு ஒரு பெரிய பட்டணத்திற்குக் கொண்டு சென்றான். தெரு வாசலில் ஒரு குதிரை வண்டி நிறுத்தப்பட்டு இருந்தது. அதற்குள் ஒரு சவப்பெட்டி. கண்ணக்கரேலென்று இருந்தது. அந்தப் பெட்டியைப் பார்த்ததும் திகைத்துப் போய் பொன்னர் தன் கூடவந்த யமதர்ம ராஜனை நிமிர்ந்து பார்த்தார். சட்டென்று ஞாபகம் வந்ததும் ஆச்சரியத் துடன் “அடே டேய். நம்ம முருகேசம்மானா!” என்று கதறிவிட்டார். நெடுவல் முருகேசம்மான் சுற்றும் சவிரக்கமின்றி பொன்னரின் குரல்வளையை நெருடி னார். பொன்னர் விழி பிதுங்க வில்லைத்துப் போனார். தழியங்கள் அடித்துக் கொற்ற போது அவ்வளவு கவச்தப்பவில்லை அவர். ஆனால் முருகேசர் கைப்பிழியில் உடல் நொருங்கியது. “அம்மான! விட்டுவிடு. நான் கொடுத்து விடுகிறேன். உனக்குப் புண்ணியைப் புண்ணு என்று விட்டினார்.

“உண்மையைச்சொல். எவ்வளவு எடுத்தாய்?” என்று கேட்டார். முருகேசர்.

“நான் எண்ணிப்பார்த்தது ஆகப் பதினாயிரம். அதற்குமேல் எவ்வள விருந்ததென்று தெரியாது”.

“அம்மான். எல்லாம் உனக்காகவே வைத்திருக்கின்றேன் உண்ணானை சொல்கிறேன். எல்லாம் உன் சொத்துதான். வா. இன்றைக்கே வேண்டுமா னால் எல்லாம் ஏழுதித் தருகிறேன். எனக்கேன் அம்மான் இந்தச் சொத்து? எனக்கு யார் பின்னையா? குடியா. வா. திரும்பி கொழும்புக்குப் போவோம்” என்றார் பொன்னர் சமயோசித்தாக

யமதர்மாஜன் நெடுவல் முருகேசம்மான் வாயைப் பிளந்தார். “என்ன? எனக்கா! எல்லாமா?”.

*

*

*

“இந்தமாதிரிக் கழுத்தை முறித்துக்கொண்டு தானா தூங்கவேண்டும்? போய்க் கட்டிலில் படுக்கிறதற் கென்னவாக்கும்?” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸ்ரீமதி செல்வநாயகியம்மாள் வந்து தன் கணவனைத்தட்டி யெழுப்பினாள். திடுக்கிட்டெழுந்த பொன்னர். உடம்பெல்லாம் வியர்வை பாய்ந்தொழுக். “செல்லி. நான் சாகவில்லையா?” என்று திகைப்புடன் கேட்டார்.

“சீ சீ. இதென்ன. வருஷமும் பெருநானுமாக இந்தப் பிரசஸ்தி பிடித்த வார்த்தைகள். உங்களுக்கென் பைத்தியமா?” என்றாள் செல்லாச்சி. பொன்னர் சமாளித்துக்கொண்டு. அடுத்த கேள்வி ஒன்று போட்டார். “நெடுவல் முருகேசம்மான் இப்போ எங்கேயிருக்கிறார் தெரியுமா?”

“அவர்தான் போய் ஆட்டைதிவசமும் முடிந்துவிட்டே!” என்றாள் ஸ்ரீமதி செல்வநாயகியம்மாள்.

“நல்லவேளை” என்று தனக்குள் சொல்லித் திருப்திப்பட்டார் பொன்னர்.

ஸ்ரீகேசரி,
13.04.1945.

செல்லி

ந. பாலசுப்பிரமணியம்

நாகேந்திரன் பி. ஏ. ரொம்ப நளைக்குப் பிறகு ஊருக்குப் போயிருந்தான். கொழும்புப்பிள்ளைத்தில் ப்ராம் வண்டிகளையும் "ஞால்டை" களையும் பார்த்து அலுத்துப்போன அவன் கண்கள் நாலைந்து மாதத்துக்கு ஒருதடவை கிராமத்துக்குப்போய் பனந்தோப்புக்களையும், பசும் வயல்களையும் பார்க்க வேண்டுமென்று துடிக்கும். ஏராப்பினேன் இரைச்சலையும், ஜேரோப்பிய சங்கீதத்தையும் கேட்டுக் கேட்டுப் புளித்துப்போன அவன் செவிகளுக்கு சோளகம் தென்னோலையில் மீட்டும் இசையும் மேளக்கச்சேரியும் காந்தர்வ கானம். சுருக்கமாக ஜந்து மாதங்கள் அவனால் கொழும்பில் சீவிக்க முடியாது. அவனது ஜம்பொறிகளுமே நாகரீகத்தை எதிர்த்து ஆட்சேபிக்கும்.

நாகேந்திரனுக்கு வலந்தல் கிராமத்தில் சின்னானைத்தவிர வேறோருவரையுந் தெரியாது. சிறுவயதில் தந்தை, தாய், இனப்பந்துகள் எல்லாரையும் இழந்து விட்டான். தகப்பன் கட்டி வைத்த ஒரு கல்வீடும் சில தோட்டங்களுந்தான் அவனையும் வலந்தலையும் பிணைப்பது. பி. ஏ. வரை கொழும்பிலே படித்தவனானாலும் நவநாகர்கம் என்ற பிசாசுக்குப் பலியாகாதவன். சிறிது காலம் டவீட் குடிலும், ஜாஸ் சங்கீதத்திலும் அவன் மனசை விட்டுப்பார்த்தது உண்மைதான். ஆனால் அது அவற்றில் லயிக்கவில்லை. அந்தியநாட்டான் என்ற நினைவு அவன் உள்ளதை உறுத்தியது. விட்டுப்போட்டுக் கதர் கட்டிக்கொண்டான். சுருட்டுக் குடிக்க முயற்சித்தான் அதன் காரம் தாளாமல் புகைப்பதையே விட்டுவிட்டான்.

வலந்தலுக்கு வந்த மறுநாள் இரவு இரண்டு மணியிருக்கும். நாகேந்திரனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தவன் திடெரன் எழுந்து ஏதோ தீர்மானித்துவிட்டவன் போலக் கதர்ச்சாலவையைப் போர்த்துக்கொண்டு வெளியில் புறப்படான். வலந்தல் ஆழ்ந்த துயிலில் மூழ்கிவிட்டது. பின்னிலவு குளிர்ந்த மங்கல் வெளிச்சத்தைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. எங்கேயோ நாய்கள் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டு ஒரு பூரசங்கதியாலை முறித்துக்கொண்டு வயல் பக்கம் நடந்தான் நாகேந்திரன்.

தகப்பனார் இறந்துபோன காலந்தொட்டு நாகேந்திரனின் நிலம் புலங்களாக சின்னான்தான் செய்கை. சின்னானுக்கு நாகேந்திரன் ஊருக்கு வருவதென்றால் குவி. கள்ளுக்கொஞ்சம் அதிகமாகக் குடிப்பான். நாகேந்திரன் ஊரிலிருக்கும் அளவும் அவனுக்கு மரியாதையும் கூட. வயலில் அவன் குரல் சற்று உரக்கத்தான் கேட்கும்.

தன்னையறியாமல் நாகேந்திரன் கால்கள் பள்ளத்துக் காணிப்பக்கம் அவைலந்தன. "நம்மடை பள்ளக்காணியில் இந்தக் கொசு முளகாய் கொஞ்சம் போட்டிருக்கிறன் தம்பி" என்று நேற்று மாலையில் தான் சின்னான் சொல்லியிருந்தான். மிளகாய்ச் செடியில் காய்கள் சிவந்து கொண்டிருந்தன. இரண்டு வயல்களுக்கு நடுவேயள்ள ஒரு புல் வரம்பில் உட்காாந்து கொண்டு சோழகத்தையும் நல்லிரவையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான் நாகேந்திரன்.

திடீரென்று அவனுக்குப்பின்னால் ஓர் அரவம் கேட்கவே திரும்பிப்பார்த்தான். சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு உருவம் நின்றது. யாரோ மிளகாயல்லவோ திருவந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைத்து நாகேந்திரன் மேதுவாகச் சுத்தமின்றி அதனாருகே சென்றான். மங்கிய திருளில் அவனுக்கு எதுவும் சரியாகப் புலப்படவில்லை. எட்டித்தாவிக் கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டதும் தான் அவன் மனம் திக்கென்றது. ஓர் இளம் பெண்ணை அவன் எதிர்பார்க்க வில்லை. என்னவாயிருந்தாலும் மிளகாய் திருட வந்தவள் தானே என்று மனசை திடப்படுத்திக்கொண்டான்.

“நீ யார்?” என வெருட்டினான். அந்தப் பெண் முதலில் திகைப்புற்றவள் போலக்காணப்பட்டாள். கையை விடுவிக்க முயன்றாள். பிடி நெகிழுவில்லை. பின் அவன் முகத்தை உற்று நோக்கிவிட்டுச் சிரித்தான்.

“நான் மறுபடியும் ஆக்சரியத்தோடு. “நீ யார்? என்னைத் தெரியுமா?” என்று கேட்டான்.

“நான் சின்னான்றை மோன் உங்களை நல்லாய்த் தெரியும்” என்று சொன்னாள் பேண்.

“எட்ட சின்னான் மகளா? அப்ப என்னத்துக்கு இந்த நேரத்திலே மிளகாய் பிடுங்க வந்தாய்?”

“நான் காவலுக்கு வந்தனானோ, மிளகாய் புடுங்க வந்தனானோ?” என்று கேட்டுவிட்டு.

“அப்பு ராத்திரி நல்லாய் குடிச்சிட்டு படுத்திருக்கிறார் எழும்பமாட்டாமல். பின்னைதான் ஆக்சி என்னைப் போகச் சொன்னவ காவலுக்கு” என்று விளங்கப்படுத்தினாள் செல்லி.

இந்த வினாவிடை நடக்கும்போதெல்லாம் செல்லியின் கைகள் துவண்டு நெளிந்து கொண்டு, நாகேந்திரனிடம் தானிருந்தன. அவற்றைவிட்டு விடலாமென்று அவன் யோசிக்கவில்லை. காரணம், ஆந்த ஸ்பரிசம் அவனுக்கு ஒரு விபரீத உணர்ச்சியை, ஒரு ஆறுதலைக் கொடுத்ததுதான்.

“கையை விடுங்கோ! ஆராலும் வரப்போயினம்” இப்பதான் நாகேந்திரன் தெரியாமல் செய்தவன் போலப் பாசாங்கு செய்து கொண்டு கையை விட்டான்..... ஆனால் அவ்விடத்தை விட்டு விலக அவன் விரும்பவில்லை.

உட்கார்ந்து சிறிது நேரம் செல்லியிடம் கதைகொடுத்தான். ‘உன் பெயரென்ன?’ அண்ணன் தம்பி இருக்கிறார்களா? என்று கேட்டுக் கொண்டுபோய் ‘உனக்குக் கல்யாணம் முடிந்ததா?’ என்று முடித்தான்.

செல்லி நானிக் கோனிக் கொண்டு ‘இல்லை’ யென்றாள்.

வீடு திரும்பிய நாகேந்திரனுக்கு மறுபடியும் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. போகிற வழியிலே அவனுக்கு தலை சூழல் ஆரம்பித்து விட்டது. என்னவோ ஒன்று தன் உள்ளத்தில் விதை போட்டு விட்டதென்பதை உணர்ந்தான். செல்லியின் ஸ்ரூங்காரமொன்றை விட வேறு சிந்தனைகளை மறுத்தது அவன் முளை.இனமை கொந்தளித்து குழுறும் அவன் முகமும் சிற்ப சைத்திரிக்கனுக்கு லட்சியம் போன்ற அவளது சர்வாங்க அமைப்பும். அந்த

மோகனப் புன்சிரிப்பும் ஆஹா: நினைத்து நினைத்து பரவசமேய்தினான். முன்பெல்லாம் நாவல்களில் ஒவ்வொரு கணமும் அவனையே சிந்தித்தான். சுதா உன் எண்ணாந்தான். என்று நாவலாசிரியர்கள் எழுதுவதை முடியாத காரியமென்று தட்டிவிட்டுக் கேவி செய்பவன். நாவலாசிரியர்கள் மிகுந்த அனுபவசாலிகளாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று இப்பொழுது எண்ணமிட்டான். இந்த ஸ்திதியில் நாகேந்திரனை விட்டுவிட்டு இருள் அகன்றது.

பொழுது விடிந்ததும் சின்னானை வரும்படி ஆழன் சொல்லி அனுப்பினான். சின்னானும் வந்தான். இருவரும் நெடுநேரமாகச் சம்பாவித்தார்கள். பின் தர்க்கித்தார்கள். நாகேந்திரன் கைகளை இங்குமங்குமாக வீசி ஏதோ ஞாயங்கள் எடுத்து வாதிப்பவன் போலக் காணப்பட்டான். சின்னான் முதலில் மிகவும் அடக்கமாக எல்லாவற்றிற்கும் மறுத்துத் தலையைச்சுத்து வந்தவன். தர்க்கம் நிழிக்கக் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுப்பவன் போலக் காணப்பட்டான். என்ன முடிவோ எங்களுக்குத் தெரியாது.

* * *

இரண்டு வாரம் கழிந்தது. கொழும்புப் பட்டினத்தில் ஒருநாள் காலையில், எல்லாத் தினசரிப் பத்திரிகைகளிலும் நாகேந்திரன் பி.ஏ. அவர்களுக்கும் செல்வழுவனின் அம்மாளுக்கும் சமீபத்தில் திருமணம் இனிதாய் முடிந்ததென்ற செய்தி பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. நாகேந்திரனுடைய நன்பர்கள் குடும்ப கதிதமாய் வந்து தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்துச் சென்றார்களாம்.

கார் விரைந்து ஓடியபோதிலும் இன்னும் வைதீகசுரியிலேயே புதைந்து கிடக்கும் பெரிய பெரியதிலிரும் மணிகளும் பிரசன்னமாகி இருந்தார்களென்று இடையில் கேள்வி. இந்த மணிகளின் தேவிமார் வீடு திரும்பியதும் செல்வழுவனியின் சௌந்தர்யத்தையும். அவாது அடக்க ஒடுக்கமான நடையையும் நாக்கு வரன் புகழ்ந்தார்களாம். நன்றாகப் படித்தவன் போலவே இருக்கின்றாள் என்று சொல்லியதாம் ஒரு தமிழ்மணியின் சம்சாரம்! இந்தப் புகழ்மாலை எல்லாம் சின்னான் மகளுக்கு கிடைத்திருக்குமா?

* * *

வலந்தலில் ஒருநாள் கூக்கபொழுதில் ஊரிலுள்ள நாட்டாண்மைக்காரர் கதிரனின் கள்ளுக் கொட்டிலில் பனம் பால் பருகுவதற்கு குடியிருந்தார்கள்.

தலை கூழல். நாக்கு உளர் ஆரம்பித்தது. கல் வீட்டுப் பொடியன் (அதாவது. நாகேந்திரன்) பன் பொடிச்சியை கூட்டிக் கொண்ட பொருள்பற்றிப் பிரசங்கங்கள் நடந்தன. இந்தப் பிரசங்கங்களில் சார்த்தைத் திரட்டித் தருவதுபோலப், புளியடிச் சுப்பர் “உப்படித்தான்” அறப்படிச்சவன் கூழ் பாணைக்குள் விழுகிறது.” என்று சொல்லி. புளாவைச் சுழடி ஏறிந்து விட்டு நடந்தார்.

சமுகேசரி,
06.05.1945.

இருகிமணி கனகசெந்திநாதனில் இன்னொரு புனைப்பெயர் யாழ்ப்பாடி. இப்பெயரில் ஈக்கேசரியில் முன்று சிறுகதைகள் எழுதியவளார். குரும்பரிட்டி தந்த பெருமக்களில் ஒருவர். மண்வாசனை மிகக் நம்பான சிறுகதைகள் பலவற்றினை எழுதியவளார் மானிட அநீதிகளுக்கு எதிராக குரு தந்தார் பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியர். மண்ணதமனி கணபதிப்போகளையில் மாணாக்கர். நடமாடும் வாசிக்காலை. ஆட்களைப் பாராது எழுத்தினை இரசிபவர். மனந்திறந்து பாராட்டுபவர். ஈழது இலக்கிய வளர்ச்சி நூல் அவருடையது. ஈக்கேசரியில் ஈழது பேனா மன்னா நாற்பதுபேரை அறியுகிம் செய்து நமது இலக்கிய இருப்பினை வெளியிலுக்கு அழியவேந்தார். விமக்கர். வெறும்பானை. விதியின் கை என்பன இவர் ஈக்கேசரியில் எழுதிய நாவல்கள். விதியின் கை வீரகேசரி வெளியிடாக வெளியுந்தது. யாழ்ப்பாடி, உபதுக்தன். கனகசெந்திநாதன் என்பன இவராது புனைப்பெயர்கள். இவரது இயற்பெயர் திருச்செந்திவேல். செம்மண். ஒருபிடிசோறு என்பன ஈழதுக்குப் பெருமைதரும் சிறுகதைகளாம். இவரது சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதி வெண்சங்கு ஆகும்.யாழ் இலக்கிய வட்டத்தில் பிதாமகர். அமரராகிவிட்டார்.

ஒரு பிடி சோறு

யாழ்ப்பாடி

யாழ்ப்பாண மாதா- மலடியென்று பெயர் கேளாமல் -சத்திர சிகிச்சை யோடு பெற்றெடுத்த நொண்டிக் குழந்தை தொண்டைமான் ஆறு. கடலிலே இருந்து வெட்டப்பட்ட அந்த உட்புக் களிக்கு “ஆறு” என்று பெயர் இட்டதே விசித்திரம். அதனிலும் விசித்திரம் அந்தக் களிக்கரையில் முருகப்பெருமான் இருக்க என்னம்கொண்ட கதை.

இந்த விசித்திரமான முருகன் பல திருவிளையாடல்களைப் புரியச் சாதி பேதில்லாமல் எல்லா நோயாளரும் அவனைத் தஞ்சமடந்தனர். இப்படித் தஞ்சமடந்த பலபேருக்கும் அன்னமளிக்கும் பொறுப்பை பல பணக்காரர்ப் பள்ளிகளுக்கு நோய் கொடுப்பதனால் தீர்த்து வைத்தான்.

வெள்ளிக்கிழமை மடம். இந்த மடத்திற்கு ஒரு கெளரவு ஸ்தானம் அந்தக் கோவிலில் உண்டு. எவர் அன்னதானம் பெரிதாக நடத்தினாலும் அந்தப் பெருமையை அடைவது அந்த மடந்தான்.

இன்று மடத்திலே புகைகளைப்பிக் கொண்டிருந்தது. பக்கத்திலே இரண்டு வண்டிகள் பொருட்களை இறக்கியவண்ணம் இருந்தன. ஆபாம்! சனங்கள் ஊகித்தது சரி. யாரோ பெரிய இடத்து ‘அவியல்’ குதாகலம்! பிச்சைக்காரர்-கஷாயம் தரித்தவர் -தீராத நோயாளர் -சோம்பேறித் தடியர்கள் எல்லோ ருக்கும் குதாகலந்தான்! ஹரிசனங்களின் மடம் அந்த மடத்திற்கு வெகு தொலைவிலே பற்றைகளுக்கு மத்தியில் மனிதர்தான் “எட்டப்போ-எட்டப்போ” என்று சொல்லாத அந்தக் கோவிலில் மடம் மாத்திரம் ஏன் அப்படித் தீண்டத் தகாததாகக் கட்டப்பட்டது என்று விளங்கவில்லை.

புண்ணியம் சம்பாதிகக அந்த மடத்தைக் கட்டிய ‘புண்ணியவானைத் திட்டிக்கொண்டே ஒரு கிழவி வந்து கொண்டிருந்தாள். கட்டடையிலே போறவன் ஏன் இவ்வளவு தொலைவிலே கட்டினான்; நான் என்னமாய் நடக் கிறது என்பது அவள் வாழ்த்தின் ஒருபாகம்.

“உம்-உம்-உம்-ஆ-அப்பனே முருகா!! என்னைக் கொண்டு போ” என்ற முனகலைக் கேட்டுக் கிழவி திட்டுவதை நிறுத்தி விட்டுக் கெதியா நடந்து வந்தாள்.

“ஆத்தை தண்ணீர் தா” என்றது அவனை எலும்பும் தோலுமாய் முனகிய உருவம். கிழவியும் அடுப்பில் இருந்த தண்ணீரை முட்டியிலே வார்த்து அந்த உருவத்தின் வாயுள் ஊற்றினாள்.கை நடுங்கியது. தண்ணீர் கழுத்து தோள் எங்கும் சிதறியது.

கொடுத்து முழந்ததும் “மோனே என்ன செய்யது. காய்ச்சல் காயதா? அப்பிடி என்றால் வீட்டை” என்று இழுத்தாள்.

“வீடா..... எங்கே?....உம் பேசாமல்போய் சோத்தைக் காச்சு” என்றது அந்த உருவம்.

“எனக்கு கொஞ்சப் பழஞ்சோறு இருக்குது. உனக்கு காச்ச அரிசியும் இல்லை; காய் கறியும் இல்லை; அந்தகட்டயிலே போறவள் இன்னைக்கு கொண்டுவாறேன் என்றாள்..... அவனையும் இன்னும் காணலை. பொழுதும் ஏறிட்டு போகுது என்ன செய்ய....” என்று கிழவி முன்முனுத்தாள்.

“அப்போ பட்டினியாய் கிடக்க சொல்லுறியோ?”என்றான் சின்னான். ஆம் அவன்தான் அந்த குடும்பத்தின் கடைசிப் பிள்ளை. அவளின் கடுந்தவத்தி னால், நான்கு பெண் பிள்ளைகளுக்குப் பின் சந்நதிக்கு ஈசன் கொடுத்த ஆண்பிள்ளை.

“வெள்ளிக்கிழமை மடத்திலே யாரோ அவிச்சுப்போடுறாங்களாம். நான் போய் ஒரு பிடி சோறு உனக்கு வாங்கிவாறன்” என்றாள் கறுப்பி.

“உம் போடுவாங்கள். உனக்கா....? தடியன்கள் சோம்பேறிகள் - சாமிகளுக்கு இடிபட்டு வாங்குகிறவாக்களுக்கு கிடைக்கும். ஏழைகளுக்கா? கையைக் காலை உடைச்சிக்கினுதான் வருவே; ஓண்ணும் தராங்கள். போ சோத்தைக் காச்சு” என்று உபதேசித்தான் அவன்.

மத்தியானத்து மணிழசை கேட்டது. “தம்பி! மணிழசை கேட்குது; வாறியா கோயிலடிக்கு” என்று கறுப்பி ஆதரவாகக் கேட்டாள்.

②

“இன்னைக்கி என்னால் வரலாது: காச்சஸ்ல..... இருமல் தலையிடி எல்லாம்; நீபோய் கும்பிட்டு விட்டு திருநீறு சந்தனம் தீர்த்தம் எல்லாம் வாங்கி வா; நான் இங்கேயே படுத்திருக்கிறன்” என்ற அவன் பதில் ஈனல்வரத்தில் கேட்டது.

கிழவி ஒரு பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு தடியை ஊன்றிய படியே கோயிலுக்கு வந்துகொண்டிருந்தாள்.

மனிதக் கூட்டத்தின் அவசரம்; ஒருவரை ஒருவர் மோதிமிதித்து தள்ளி ஒடிக்கொண்டிருந்தார்கள். கிழவி ‘பொல்லை’ யும் ஆட்டிக்கொண்டு காலையும் எட்டி வைத்து நடந்தாள்.

பறைமேளத்தின் ஒசை “பார் பார்” எனக் கேட்டது. நாதஸ்வரத்தின் கீதம் அதற்குள் அமுங்கியும் மிதந்தும் ஓலித்தது.

கிழவியின் அவசரம் பையன் எறிந்த வாழைப்பழுத் தோலுக்குத் தெரியுமா? தடியை ஊன்றும்போது அந்தத் தோல் சறுக்கிவிட்டது. “ஜேயோ! முருகா!!” என்ற சப்தத்தோடு கிழவி ஒருபுறம் விழுந்தாள். ‘ஷங்-ஷங்’ என்ற ஒசையோடு தடி கற்களின் மேல் உருண்டது. பின்பக்கத்தில் அவசரமாய் வந்த மோட்டாரில் இருந்த கனவான் திட்டியபடியே ‘கோணை’ அழக்கினார். “பெத்தா!...விழுந்தாபோனாய்? எழும்பு...எழும்பு” என்று பக்கத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்த பையன் தூக்கி நிறுத்தித் தடியையும் எடுத்துக் கொடுத்தான். “நீ நல்லாயிருக்கவேண்டும்” என்று ஒரு வாழ்த்துரை கூறி விட்டு நடந்தான் கிழவி. “கிழுகுட்டைகளுக்கு ஒரு கோயில் வரத்து” என்று காரில் போகும் கனவான் கூறியது அவளுக்குக் கேட்கவில்லை.

‘குன்ற மெறிந்தாய் குரைகடவில்’ என்று ஒரு பக்தர் பாடும் பாட்டு. ‘முருகா! வேலா’ என்று இரண்டு கைகளையும் நீட்டிப் பின்னளைவரம் வாங்கும் பெண்ணின் ஒலம்.

‘புன்னெறி அதனில் செல்லும்’ என்று புராணத்துடன் நிலத்தில் விழுந்து கிடக்கும் அடியவர் புலம்பஸ்.

‘பாராயோ என்னையுகம்’ என்று பஞ்சத்து ஆண்டி பாடும் ஒலி. சங்குகளின் ஒசை. தவில்காரனின் ‘கிறுதா’ நாதஸ்வரத்தின் ‘அழகை’. எல்லாம் ஒன்றாய்த் திரண்ட ஒரே ஆரவாரம்.

இவ்வளவுக்கும் மத்தியில் ‘முருகா! நீ தந்த சின்னான்: உண்ணை நம்பிவந்து கிடக்கிறான்; நீயே காப்பாத்தவேண்டும்’ என்ற அழுகை கேட்டது. அது கறுப்பியின் வேண்டுகோள் அல்லாமல் வேறு யாருடையது? அவளுக்குத் தேவாரமோ புராணமோ தெரியாது. உண்மைதான்! பின்னையார்வாசல் வள்ளியம்மன் இருப்பிடம் - நாகதம்பிரான் பற்று முருகனின் மூலஸ்தானம் எல்லாம் சுற்றிவந்து ஒவ்வொரு இடத்திலும் தன் வேண்டுகோளைக் கேட்டு முடித்தாள் கறுப்பி.

பூசை முடிந்தது. அதிசயம்! இத்தனை பக்தகோடிகளில் பத்திலொரு பங்குபோர்க்கட அவவிடத்திலில்லை. அவர்கள் வயிற்றுப் பூசைக்காக மடத்துக்கு ஒடும் காடசியைக் கண்டு கறுப்பி சிரித்தாள். ஆமாம்! முருகப்பெருமானும் சிரித்திருக்கவேண்டும்.

அவ்வளவுபேருக்கும் ‘வயிற்றுப் பூசை’ தேவையாக இருந்ததோ என்னவோ - அவள் அறியாள். ஆனால் அவளுக்கு - இல்லை - அவள்களேப்பற்ற அருமைச் சின்னானுக்கு ஒருபிடிசோறு தேவையாகத்தான் இருந்தது. எல்லாரும் மடத்தை நோக்கி ஓடியபோது தலை சுத்துது. போ - சோத்தைக் காச்சு என்று கேட்ட தன் மகனின் ஞாபகம் அவள் மனக்கண்முன் நின்றது.

விபூதி சந்தனம் எல்லாம் வாங்கி இலையில் வைத்து மடித்து தன் சீலைத் தலைப்பில் முடிந்தாள். ஒரு சிரட்டையில் கொஞ்சம் தீர்த்தம் வாங்கினாள். பெட்டியையும் ‘பொல்லையும் எடுத்துக்கொண்டு மடத்துக்கு வந்துகொண்டிருந்தாள். பக்கத்துப் பூவரசமரத்துப் பல்லி என்னகாரணமோ ‘இச் - இச்’ என்றது. அவள் வாய் “ஜேயோ! முருகா!! நீதான் துணை” என்று மனுமனுத்தது.

ஆரவாரம்! ஒருவரோடு ஒருவர் இடிபட்டுக் கொண்டும் ஏறி விழுந்து கொண்டும் இருந்தார்கள். உள்ளே போவோரையும் வெளியே வழுவோரையும் ‘அவியல் முடிந்ததா?’ என்று ஆவலாகக் கேட்கும் கேள்வியும் தின்னையில் இருந்து பண்டாரங்கள் ‘அரட்டை’ அடிக்கும் ஒசையும் வானைப் பிளந்தன.

அந்த நேரத்தில் கறுப்பி மடத்தைக் கடந்து கொண்டிருந்தாள். ‘விபுதியை மகனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பி வந்து சோறுவாங்கலாம்’ என்று ஒரு கணம் யோசித்தாள். ஆனால் ‘நேரம் போய்விட்டால் ஒரு பிடி சோறும் வாங்க முடியாதே’ என்று மறுபடி நினைத்தாள். ‘இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பு போல’ என்று புலவர்கள் வர்ணிக்கிறார்களே அதே நிலை அவளுக்கு. தங்கள் மடத்தை ஒருமுறை பார்த்தாள். ‘ஜயோ! போயிட்டு வர ஒரு மணியாவது செல்லுமே’ என்று அவள் மனம் ‘திக்’ கிட்டது.

இந்தவகுக்கும் பொறுத்த பொடியன் எப்பன் நேரம் பொறுக்கமாட்டானா? என்று அவள் முணுமுனுத்தாள். தீர்த்தச் சிரட்டைகளை மனிதப் பிராணி களின் காலடிப்பாத ஒரு பற்றைமறைவில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பினாள். ஒரு நிமிஷம் கூட்டத்தின் மத்தியிலே நடுங்கிய கையோடு ஒரு பெட்டி மேலெழுந்து நின்றது.

‘சரி எல்லோரும் வரலாம்’ என்ற உத்தரவு பிறந்தது. ஒவ்வொரு மனித மிருகங்களும் பலப் பரிசை செய்தபடி உள்ளே போனார்கள்.

‘ஜயோ! ஆறு நாளாய்ப் பட்டினி; மவராசா!!’ என்று கதறும் ஒரு கிழவினின் தீங்க்குரல்.

‘ஜயோ! சாகிறேனே’ என்று கூட்டத்தின் மத்தியில் இடிபடும் குழந்தையின் அலறல்.

‘அடா! உனக்குக் கண் பொட்டையா? காலில் புண் இருப்பது தெரியலேயோ’ என்று கோபிக்கும் தடியனின் உறுமல்.

‘சம்போ! சங்கரா!! மகாதேவா!!’ என்று இழுக்கும் தாடிச் சாமியின் கூப்பாடு.

‘சாமி! கொஞ்சம் வழிவிடுங்களேன்!’ என்று மன்றாடும் சிறுமியின் அழுகை. நாய்களின் குரைப்பு. காகத்தின் கொறிப்பு. இத்யாதி! இத்யாதி!!

இவ்வளவுக்கும் மத்தியில் ஒரு பிடி சோறு, - ஒரு பிடி சோறு என்ற சப்தம். அந்தக் கிழட்டுப் பின்ததின் சத்தத்தை யார் கவனிக்கப் போகிறார்கள்?

முதலாவது பந்தி நிரம்பியது. கதவு மூடும் சத்தம் கிழவிக்குக் கேட்டது. ‘ஜயா! ஒரு பிடி சோறு என்று பலமாகக் கத்தினாள். கடைசிமுறையாக. அதுவும் பிரயோசனமற்ற வெறுங் கூச்சலாய் முடிந்தது.

இனி அடுத்த முறைக்கு எவ்வளவு நேரமோ?.....அதுவும் இப்படி முடிந்துபோனால்.....அடுத்தமுறை.....ஜயோ! என் மவன் சின் னான்!.....அவன் சொன்னது சரியாய்ப் போய்ச்சு..... தடியன்கள்.....சாமிகள்.....

சோம்பேறிகளுக்குப் போடுவான்கள்.....நமக்கா? கையைக் காலை உடைச்சிக்கினுதான் வருவேன்றானே அதுசரி..... மெத்தச்சரி' என்று மனதுக்குள்ளே புகைந்தாள்.

நெடுநேரம் தாமதிக்க முடியாது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஒவ்வொரு நிமிடமும் 'பசி-பசி என்ற ஒசை கேட்டவண்ணமாய் இருந்தது. அவள் மனதில் இனி வெறுங் கையோடு திரும்ப வேண்டியதுதான் என்பதை நினைக்கையில் ஏதோ குற்றம் செய்தவள்போல் அவள் துடித்தாள். 'ஆம்!! குற்றமில்லாமல் வேறென்ன! இந்த விபூதி சந்தனத்தையாவது கொடுத்து விட்டு வந்தமில்லை' என்ற நினைப்பு முன்போலக் குத்திக் கொண்டிருந்தது. இடையிடையே அந்த முடிச்சைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

திடீரென்று அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. 'மறுபக்கம் போய்ப் பார்த்தால் ஒருவேளை கிடைக்கலாம்; அங்கு பெண்கள் இருப்பார்கள்; அவர் களிடம் பல்லைக் காட்டினால் ஒரு பிடி போடாம்பார்களா?' என்பதுதான் அது. 'இந்த எண்ணம் பிடர்பிடித்து உந்த' பொல்லையும் பெட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு சமையற் பக்கம் போனாள். 'அம்மா ஒரு பிடி சோறு' என்று அவள் வாய். கதவு மெல்லத்திறந்தது.....

4

ஒரே சமயத்தில் இரண்டு கதவுகள் திறந்தன. ஒன்று வெள்ளிக்கிழமை மடத்து சமையல் பக்கக் கதவு. மற்றது பள்ளர் இருக்கும் மடத்துப் பெரிய அறையின் கதவு.

அதைத் திறந்தவள் பூதாகாரமான ஒரு சீமாட்டி. இதைத் திறந்தவன் எலும்பும் தோலுமான சின்னான்!

மலேரியாக் காய்ச்சலின் உக்கிரத்திலே- டாக்டர்களுக்குப் பணம் கொடுக்க முடியாத நிலைமையிலே 'சந்திதிமுருக்கனைத் தஞ்சமடைந்த அந்தச் சின்னான் தனக்குத் துணைசெய்ய வந்த 'அதிதையின்' வரவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவள் வந்தபாடில்லை. காய்ச்சல் உதறியது. தலை கழுந்தது. நா வரண்டது. தண்ணீர் விடாய்..... பசி..... எல்லாம்! பக்கத்தில் இருந்த முட்டியை எடுத்துப் பார்த்தான். ஒருதுளி தண்ணீர்கூட இல்லை..... பார்! முட்டி. சுக்கல் சுக்கலாயப் போய்விட்டது. அவன் ஆத்திரம் அவ்வளவு.....

"இவ்வளவு நேரமாய் எங்கே போனாள். பாழ்ப்பட்ட கிழவி?" என்று பல தடவை திட்டினான் அவன். 'என்ன பிரயோசனம்? எல்லாம் பழையபடி தரன்..... பசி.....தண்ணீர்.

கம்பளியால் எடுத்து மூடிக் கொண்டு சிறிதுநேரம் படுத்தான். கண் களைக் கெட்டியாக மூடிப் பார்த்தான். ஒன்றாலும் திருப்பதியேற் படவில்லை. வயிற்றில் பசி மிகுந்தது..... தண்ணீர் விடாய் கூடியது.

'தண்ணீர்..... தண்ணீர்..... தண்.....ணீர்' என்று அவன் அலறினான். வெறும் சொற் கூட்டந்தான். தொண்டைகூட அடைத்துவிட்டது.

எழுந்திருந்து யோசித்தான். கிழவியோ வந்த பாடில்லை. “அவன் சோறு வாங்கப் போனான் சோறு கொடுப்பார்கள். தடியர்..... சோம்பேறிகள்..... சன்னாசிகளுக்கு..... நமக்க? இந்தக் கசப்பான உண்மையைப் பல தடவை திருப்பித் திருப்பி பைத்தியகாரன் மாதிரிச் சொன்னான். கண்ணை மூடினால். ஒரு கணம் எலம்பும் தோலுமான அவனின் ஆத்தை சனக்கூட்டத்தின் மத்தியிலே நசிக்கப்பட்டு ‘ஜேயோ! ஜேயோ!’” என்று கத்தும் சத்தம் அவன் மனத்திரயில் “எனக்குச் சோறு வேண்டாம்.....வா?..... ஆத்தை.....வா!” என்று பலமாககவும் பரிதாபமாகவும் கூப்பிட்டான். வந்த பாடில்லை.

கண்ணைத் திறந்தான். ‘செத்தல் நாயோன்று’ தான் வாயிலை நோக்கி வந்து எட்டிப் பார்த்தது. “உம்..... உனக்கும் பசியா?..... அல்லது..... எட்டிப் பார்க்கிறியே.... அங்கை ஒன்றும் இல்லை..... இல்லையா?.....இருக்கிறது” என்று ஏதேதோ பார்த்து.....

“இருக்கிறது.....இருக்கிறது” என்றான் மெளனமாக. “ஓம்! அங்கை பழஞ்சோறு இருக்குது என்று சொன்னாளே ஆத்தை; அட.....இவ்வளவும் என் முளைக்குப் படவில்லையே: நில்; நில்; உனக்கும் தாறேனே” என்று முன்முனுத்தான். தெளிவு.....மகிழ்ச்சி எல்லாம் அவன் முகத்தில் தோன்றின.

மெல்ல எழுந்து கவரைப் பிடித்துப் பிடித்து வாயிலுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். கதவைத் தள்ளினான். அது மெல்லெனத் திறந்தது. பைத்தியம் மாதிரி இருந்தவன் அதிக மகிழ்ச்சியில் அசல் பைத்தியமாகி விட்டான்.

“சோறு தண்ணீர்..... எல்லாம்.தண்ணீர்..... சோறு எல்லாம்” என்று பலமுறை கூவினான். “பாவம் கிழவி ஒருபிடி சோத்துக்கு அலையுதே.....இங்கை எத்தனை பிடி சோறு..... போதும் போது மென்ன இருக்கே” என்று பலதரம் தன்னுட்ட தானே கூறினான்.

இருந்த சோறு அவ்வளவையும் சட்டியிற் போட்டுப் பிசைந்தான். ஒவ்வொரு கவளமாய் வாய்மென்று விழுங்கியது. “ஆகா! பலே!!” என்று ஆனந்தமிகுதியில் பிதற்றினான். அந்த நாடும் அப்போது ஆவலாகக் கிட்டவந்தது. “பாவம் நீயும் தின்” என்று ஒரு கவளத்தை எடுத்து இருந்தபடியே எறிந்தான்.

சாப்பிட்டு முடிந்தது. குளிர்..... நடுக்கம்.....உதறல். எழுந்திருக்கவே முடியவில்லை. கைக்கூடக் கழுவியபாடில்லை. பானை சட்டிஎல்லாம் வைத்தது வைத்தபடிதான்.

எழுந்ததும் விழுந்துவிடுவான்போல் இருந்தது. மார்பால் தவழ்ந்து தவழ்ந்து பாய்க்குப் போய்ச் சேர்வதே சங்கடமாகிவிட்டது.

“ஜேயோ முருகா.... என்னைக் கொண்டுபோ” என்று அலறினான். கம்பளியால் இழுத்துப் போர்த்தான். தேகம் ‘ஜில் என்று குளிர்ந்துவிட்டது. ஓரே விறைப்பு. பிதற்றல்... ஆத்தை...ஆ...த்தை...வா.

அவன் போட்ட சத்தம் அவனுக்குக் கேட்கமுடியாது. என்றாலும் அவள் தன் பலம்கொண்டமட்டும் விரைவாகத்தான் வந்துகொண்டிருந்தாள். தான் வாங்கிய சோற்றைக் கொடுப்பதற்கல்ல. இனிமேலாவது சமைத்துக் கொடுக்கலாம் என்பதற்காக.

ஒரு பிடி சோறும் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லையா! கிடைக்குந் தருண்டதில் இருந்தது. ஆனால்..... அவனுக்கு வாங்கப் பிரிப்பில்லை.... ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம்!

‘ஒரு பிடி சோறு... ஒரு பிடி சோறு’ என்று அலறிய அந்தக் கறுப்பிக்கு சோறு போடுவதற்கு அந்தச் சீமாட்டி திருப்பவந்து பார்க்கும்போது அவள் தூரத்தே போய்க்கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். ஏனோ? “நமக்கு மானம் ரோசம் இல்லியோ?.... கறுமி.... மலடி.... சண்டாளி. இவள் கையால் ஒரு பிடி சோறா? வேணாம்.... வேணாம்” என்று அலட்டியபடி அந்தக் கிழவி போகும் கருத்தென்ன?

“இன்னும் அவள் செருக்கு மாறவில்லை. இங்கேயும் வந்து தன் சாதிப்புத்தியைக் காட்டிவிட்டாளே” என்று இந்தச் சீமாட்டி பொருமுவதன் மரம் மெமன்ன?

“இருவருக்கும் முன் அறிமுகம் உண்டா?.... உண்டு. அறிமுகம் அல்ல, பெரும்பகை. அவர்களை சீமான் சீமாட்டி ஆக்கியதெல்லாம் தன்னுடைய மகனின் உழைப்பு என்பது கிழவியின் எண்ணம். இதில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை.

வற்றாத ஊற்றைக் கொண்ட ‘நிலாவரைக்கேணி’ இருந்தும் ‘நவக்கிரி’ என்னும் அந்த ஊரை - இயற்கைத்தேவி தன் திருக்கண்ணால் பார்க்கவில்லை. ஒரே கல்லும் முன்னும். சிறுபற்றைக் காட்டில் முயல்பிடிக்கும் - கெளைன் கோலச் - சிறுவர் வேட்டை நாடியுன் திரிவர். அந்த ஊரைவிட்டு ‘வன்னித்தாயைச் சரண்டைந்த கந்தர் - கந்தவனம் - கந்தப்பிள்ளை - வட்டிக்கடை முதலாளி ஆகியது பெரும் புதினம்.

அந்தக் கந்தப்பிள்ளையின் வீட்டுவாயிலில் ‘நகை அடைவு பிடிக்கத் தத்துவம் பெற்றவர்’ என்ற விளம்பரப் பலகை ஏறிய அன்றைக்கே அவரின் கீழ் வன்னிநாட்டில் கமத்தொழில் செய்யவந்த சின்னானுக்கு மலேரியா ‘ஏறியது’.

முன்றாம் நாள் அவன் வன்னி நாட்டைவிட்டுத் தன் ‘தாய்த் திருநாட்டுக்கு’, மலேரியாக் காய்ச்சலோடு வந்து சேர்ந்தான்.

ஏமாற்றம். ‘ஒரு வருடத்துக்குப் போதுமான நெல்லோடு தான் வந்து இறங்குவான்’ எனக் கற்பனை பண்ணிக் கொண்டு இருந்த கறுப்பிக்கு, இது எப்படி இருக்கும்?

பெரிய ஏமாற்றம். தங்கள் முதலாளி கந்தப்பிள்ளையின் வீட்டை அடைந்து சமையல் பக்கம் போன கறுப்பியோடு அந்த வீட்டுச் சீமாட்டி முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை.

சீமாட்டிக்குப் ‘பிள்ளைப் பேற்றிற்காக-அந்தத் தாடிக்காரச்சாமி சொல்லிய முறைப்படி வருகிற வெளிக்கிழமை அவிச்சுப் போட எத்தனை பணம்-ரூபா-பவுண் தேவை’ என்ற செலவைப் பற்றிய எண்ணம்.

கறுப்பிக்கு தன் ஒரு மகனை எப்படியாவது உயிர் பிழைக்கச் செய்ய வேண்டும் என்ற நினைப்பு.

இந்த நினைப்பில் ‘ஒரு முடை நெல்லு; ஒரு பறை நெல்லு; ஒரு கொத்து நெல்லு; பத்து ரூபாய்-ஜங்கு ரூபாய்-ஒரு ரூபாய்’ என்று கண்ணிரான் துரியோதனைக் கேட்ட நீதியாகக் கேட்டுப் பார்த்தாள்-மன்றாடனாள்-அழுதாள்-கத்தினாள்

சீமாட்டி ஒன்றுக்கும் ‘மரிவதாயில்லை.

கடைசியில் கறுப்பியின் ஆத்திரம் மலடிகளுக்குப் பிள்ளையின் அருமையைப் பற்றித் தெரியுமா? என்ற பெருநெருப்பாக வெளிவந்தது.

இந்த ‘நாவினாற் சுட்ட வடு’ சீமாட்டியை ஒரு உறுக்கு உறுக்கிற்று:

‘போடி வெளியே, பள்ளுப் பறைகளுக்கு இந்தக் காலம் தலைக்கு மிஞ்சின செருக்கு. உன் மகன் எங்களுக்கு அள்ளி அள்ளி சும்மாதான் கொடுத்தானோ? வேலை செய்தான் கூலி கொடுத்தோம். அதற்கு வேறு பேச்சென்னா? மலடி.....மலடி.....என்கிறாயேஷ..... கடவுள் கண் திறந் தால் இனியும் பிள்ளைப் பாக்கியம் வராதா?என்று ஆத்திரத்தைத் தீர்த்தாள் சீமாட்டி.

‘கடவுள் கண் திறப்பார்!.....உங்களுக்கா? என்று அநாயாசமாய்ச் சிரித்து விட்டு வெளியேறிய கறுப்பி. தன் மகன் உழைப்பால் தின்று கொழுத்து ஊராருக்கு அவிச்சுக் கொடுத்துப் ‘புண்ணியம் சம்பாதிக்க’ வந்த சீமாட்டி யிடம் இன்றும் ‘ஒரு பிடி சோறு’ வாங்கச் சம்மதிக்காதது அதிசயமல்ல.

கிழவி மடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாள். நாய் அவளைக் கண்டு வெளியே போயிற்று.

தீர்த்தத்தை வாயில் விட மகனை எழுப்பினாள். அவன் அசைவதாக இல்லை. மூக்கடியில் கையை வைத்துப் பார்த்தாள். ஏமாற்றம்தான்!

“அவள் கொன்று விட்டாள். சீமாட்டி கொன்றுவிட்டாள். என் மகனை பட்டினி போட்டுக் கொன்றுவிட்டாள்.” என்று அலறினாள்.

“சந்திதி முருகா!! நீயும் பணக்காரர் பக்கமாய் ஏழைகளை காப்பாத் தாமல் விட்டு விட்டாயோ” என்ற கதறினாள்.

அந்த இரவில் வண்டிகளின் கடாபுடாச் சத்தமும் ‘வெண்டயம்’ சதங்கைகளின் ஓசையும் தூரத்தே கேட்டன.

“புண்ணியம்.....சம்பாதிச்சியா?.....போ போ” என்று பல்லை அவள் நெருடினாள்.

உடைந்த முட்டியும் ‘ஒரு பிடி சோறு’ வாங்கச் சென்ற ஒலைப் பெட்டியும் தவிர இந்தச் சொற்களைக் கேட்க அங்கு வேறு மனிதர்களாக யார் இருக்கிறார்கள்?

ஆழகேசி.

22.07.1945.

29.07.1945.

ராதாகிருஸ்னன் என்கின்ற ராதாகிருஸ்ன ஜயர் வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்தவர். ஆசிரியர். 1942இல் சில்லறை வியாபாரி என்ற சிறுக்கையைபுன் ஈழகேசரியில் பிரவே சித்தார். வேலை நிறுத்தம் மிகச் சிறிய கதையாயினும் எடுத்துக் கொண்ட வியயமும் கதை கூறும் முறையும் சிறபாகவுள்ளன.

வேலைநிறுத்தம்

ராதாகிருஸ்னன்

நீதிமன்றத்திலிருந்து வந்த நேரம் முதல் அவர் மனம் அமைதியாக வில்லை. ஒரே கவலை. மேஜை மீது வைத்திருந்த ‘காப்பி’ பச்சைத் தண்ணீராகக் குளிர்ந்திருந்தது. அவர் முன்னால் அவருடைய இரண்டு வயதுச் சிறுமி ஏதோ மதலை வார்த்தைகள் சிந்திக் கொண்டிருந்தான். வழக்கத்தில் தன்னை தூக்கி எறிந்து முத்தமிடும் தகப்பனார் அன்று தன்னை ஏற்றுத்தும் பார்க்காததைக் கண்டு குழந்தையும் வாடிய முகத்துடன் போய்த் தாயிடம் அம்மா.....அப்பா.....என்று என்னவோ எல்லாம் முறையிட்டது. குழந்தையை மெதுவாக அணைத்துக் கொண்டாள் தாய்.

காப்பியை அருந்திவிட்டு நடிகன் மேடையில் ஒத்திகை செய்து பார்ப்பதுபோல் ஏதோ எல்லாம் முகத்தைக் கோண்னாக வைத்துக் கொண்டு. கைய்! சை! என்று முனைமுனைத்தவாறே மேலும் கீழும் அவ்வறையில் நடக்க ஸானார். பொலிஸ் நீதிபதி ராமநாதன்.

சாயங்காலப் பத்திரிகையைச் சாளரத்தின் வழியாகப் போட்டுவிட்டுப் பத்திரிகைப் பையன் போய்விட்டான்.

பத்திரிகையை எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்தார். அதிலும் அதே புதினம் விரிவாகப் போடப்பட்டிருந்தது.

“பாதுகாப்புச் சட்டப்படி வேலை நிறுத்தஞ் செய்து கைதி யாக்கப்பட்ட மூவர் இன்று பொலீஸ் கோர்ட்டில் தண்டிக்கப்பட்டனர். மேற்படி வழக்கை விசாரணை செய்த நீதிபதி திரு. ராமநாதன் எதிரிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆறுமாதச் சிறைத் தண்டனை விநித்தார்.”

செய்தியை வாசித்துவிட்டு ஓர் நீண்ட பெருமூச்சுடன் பத்திரிகையை கீழே எறிந்தார்.

ராமநாதன் ஓர் அப்புக்காத்தாக இருந்து நீதிவாணாக வந்தவர். சிவில் உத்தியோகப் பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெற்று உலகமே தெரியாது தீர்ப்புக் கூறி அப்பிலில் தன் தீர்ப்புத் தவிடு பொடியாகும் போக்கைப் பார்த்து பெருமூச்சு விடும் வர்க்கத்தில் அவரைச் சேர்ப்பதற்கில்லை. அவர் சட்டக் கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்தும், அப்புக்காத்துவாக தொழில் நடத்தும் காலத்தும், ஓர் தீவிரவாதி. தொழிலாளர் இயக்கம், தேர்தல்கள், பொதுநலச் சங்கங்கள் எல்லாம் அவரின்றி நடைபெறா. அவருடைய எண்ணமோ பெரிசு. தம் நாட்டை ஓர் குட்டி ரவுஷ்யாவாகச் செய்துவிடத் தம்போன்ற சில இளைஞர் களால் மாத்திரமே முடியும் என்று கோட்டை கட்டியவர் அவர். ஆனால் அப்புகாத்துத் தொழிலில் அவருக்குக் கிடைத்த வரும்படி அவர் மன உற்சாகங்களையும் தீவிர வாதங்களையும் பறக்கச் செய்து விட்டது. வாரத்தில் ஓர் கடசிக்காரனாவது அவர் கதவைத் திறந்ததில்லை.

ஏதோ நான்கு பெரிய மனிதர்களின் தயவினாலும் சிபாரிசினாலும் அவர் மாஜிஸ்ட்ரேட் ஆனது பழங் கதை. மூன்று வருடங்களின் முன் நடந்த சம்பவங்கள் அவை. அதற்குள் எத்தனையோ வழக்குகளை விளங்கிவிட்டார். எத்தனையோ தீர்ப்புகள் சொல்லிவிட்டார். பட்சபாதமில்லாமல், மனசாட்சிக்குப் பிழையில்லாமலும் ஆனால் இன்றைய வழக்கு பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கொடுர கண்களில் அவன் குற்றவாளி. ஆனால் தாரதம் மியமுள்ள பகுத்தறி வள்ள மனிதனின் முன்.....

சட்டத்தைத் திருத்த எனக்கெர்கு அதிகாரமுமில்லை. என்ன பேய் எண்ணம்!

ஜயோ அவன் சொன்ன பதில்!

ஜயா! நான் குற்றவாளி அல்ல. தாங்கள் என் கதையை நன்றாகக் கேட்டுவிட்டுத் தீர்ப்புக் கூறுக்கள். நான் அந்த எல்தாபனத்தில் இருபத்தைந்து வருடங்களாக வேலை செய்கிறேன் தினக்கலி அலவன்ஸ் உப்பு 1ரூபா61 சதம். என் மனைவி ஆறு குழந்தைகள். வீட்டு வாடகை துணி. மனைவி நோயாளி வைத்தியச் செலவு எல்லாமாக மாதத்தில் எனக்கு இருநூறு ரூபா உழைப்பு இருந்தாலும் போதாது ஜயா.

மற்றைய இருவரும் சொன்ன கதையும் ஏறக்குறைய இதே மாதிரித்தான். சம்பள உயர்வைக் கோரி வேலை நிறுத்தும். விளைவு 6 மாதம் கடுங்காவல் பெண்டு பிள்ளைகள் பட்டினி. மறியலால் திரும்பி என்ன செய்வது என்ற யோசனை.

என் சம்பளம் 600 ரூபாய் 'அலவன்ஸ்' முதலியன எல்லாஞ் சேர்த்து 800 ரூபாய் கிடைக்கும். மிச்சம் பிழப்பது குதிரைக் கொம்பு. தன் மனைவி பாயும் படுக்கையுமாக இருந்தபோது துான் செலவு செய்த ரூபாவை எண்ணிப்பார்த்தார் அவர் டொக்டர் பில் உட்பட ரூபா 500.

ஏழைத் தொழிலாளி இவ்வளவு தொகைக்கு எங்கே போவது. சம்பள உயர்வு கோரியது நியாயம்தான். ஆனால் சட்டம்.

சட்டம் ஒரு கழுதை என்று ஒரு பிரபல ஆசிரியர் சொன்னது அவர் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. என்ன செய்யலாம்.

ஜேயோ அந்த மூவரின் குடும்பமும் என்ன பாடுபடுமோ அவர்கள் நிலைமை என்ன நான் போய்ப் பார்க்கலாமோ.

அவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள். தன் நண்பர்கள் உத்தியோகம், அந்தஸ்து, சீ இவையெல்லாம் எதற்கு. மூன்று ஏழைக் குடும்பங்கள் கல்லூரியில் படுகின்றன.

சட்டமா, நானா அல்லது உண்மையில் தொழிலாளிகளா குற்றவாளிகள் இல்லை. அரசாங்கந்தான், அன்னிய அரசாங்கந்தானே நடைபெறுகிறது. நாங்கள் அடிமைகள்.

“ஏழைவர்!”

“ஐயா!”

“காரைக் கொண்டுவா.....வேண்டாம்”

“ஐயா?”

“வேண்டாமென்றேன்”

“சரி ஐயா!”

வேஷ்டியுடனும் சட்டையுடனுமே புறப்பட்டார். அவர்களின் வீட்டு விபரம் முன்னமே முதலியார் மூலம் விசாரித்தறிந்திருந்தார். சட்டைப் பையில் அன்று வந்த சம்பளம் இருந்தது. மூன்று குடும்பங்களும் அதைப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

திடீரென்று ஸ்ரீ ராமநாதன் தமது வேலையை உதறித் தள்ளி விட்டதை அறிந்து அவர் நண்பர்கள் திகைத்தனர்! இப்போது அவர் ஒரு அப்புக்காத்து.

ஸம்கேசரி,
06-01-1945.

ஆழகேசரியில் செ. நடராசா புஞ்சிமெனிக்கா கைதி, ராணிபவானி முதலான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். ஆழமான சமூகக் கருத்துக்கள் இவரது சிறுகதைகளில் விரவி நிற்கின்றன. அளவெட்டியைச் சேர்ந்த ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர், சிந்தாமணி வர்கேசரி, ஆகிய பத்திரிகைகளில் பத்துக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் அறியப்பட்டது. மேற்பட்ட நகைக்கணவ கட்டுஞாக்களையும் எழுதியுள்ளார். வானோலி, நாடகங்கள், இசைச்சித்திராம், உரைச்சித்திராம், கவிதை முதலியங்களையும் படைத்துள்ளார். அரங்கேற்றம், புலவன் அந்த பரிசு என்பன மேடை ஏற்பிய நாடகங்கள்.

புஞ்சிமெனிக்கா

செ. நடராசா

நண்பன் கணேசனைப் பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் எங்களது சோகக் கதை யொன்று ஞாபகம் வரும். அந்தச் சோகக்கதையை அவன் மொழிந்ததாகவே கூறுகின்றேன்.

வசந்தகால விடுமுறையின்போது நண்பன் கிராமத்துக்குச் சென்றேன். நகரிலிருந்து சுமார் முப்பது மைல் தூரத்திலுள்ள அழகிய கிராமது. கிராமவாசிகள் தமிழரல்ல சிங்களவர். விவசாயத்தில் தமிழருக்குச் சனைத்தவரல்ல என்பது அவர்கள் கிராமத்தில் மிதித்தவடினேயே தெரிந்துவிட்டது. வழி நெடுகிலும் வயல்கள். வயல்கள் இல்லாவிடத்து வேறு தானியங்கள். எங்கும் ஒரே குளிர்ச்சிதரும் பச்சை நிறம். ரம்மியமாக இருந்தது அந்தக் கிராமம்.

நண்பன் வீட்டையடைந்து இளைப்பாறியதும், நண்பன் அங்குள்ளவரின் ஒழுக்க வழக்கங்களைப்பற்றி ஒரு குட்டி உபதேசம் செய்தான். அந்நிய சாகியத்தாருடன் அதிக சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ளாத எனக்கு அவன் கூறியவை வியப்பை அளித்தன. அடுத்த நாளே ஊர் சுற்றுப் புறப்பட்டோம். முலை முடுக்குகளில் கிடந்த இயற்கை அழகெல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு வந்தது போன்றிருந்தது அந்தக் கிராமத்தின் லாவண்யம். இடையிடையே தோன்றிய புத்த விகாரைகள் கிராமத்திற்கு அதிக வனப்பாக இருந்தன. என்மனும் கட்டுக்கடங்காமல் தாவித் தாவிக்கொண்டேயிருந்தது.

அன்று சாய்ந்திரம் நண்பனுக்கும் சில அவசர ஜோலிகள் இருந்தனமயால் நாளே ஊர் சுற்றுப் புறப்பட்டேன். தோப்புகள் துரவுகள் எல்லாம் சுற்றிவிட்ட சமீனிலமுள்ள ஒரு மேட்டிற்கு வந்து ஒரு கலவின்மீது உட்கார்ந்தேன். தூரத்தில் உள்ள மலைகளில் முகில் செய்யும் விளையாட்டுக்களையும் கதிரவன் மறையும் போது தோன்றும் வர்ண ஜாலங்களையும் கண்டு என்மனம் லயித்துவிட்டது. இருட்டுஞ் சமயம். ஆனால் கதிரவன் ஒளி இன்னும் மங்கவில்லை. 'கனுக்' என்ற சிரிப்பின் ஒலிகேட்டுக் திரும்பிப்பார்த்தேன். என் கண்களையே என்னால் நம்பமுடியவில்லை. புராண இதிகாசங்களில் நான் படித்த கற்பணப் பெண்கள் உயிர் பெற்றுவந்தது போன்றிருந்தது அவள் தோற்றும். ரம்பை யென்றும் ஊர்வசி யென்றும் நான் படித்திருக்கிறேன். ஆனாலவர்களைக் கண்டதேயில்லை. அந்த மாயப் பெண்கள் எத்தனையோ தவசிரேஷ்டர்களை மயக்கி இருக்கிறார்களென்றும் காவியங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால், அந்த மாயப்பெண் அவர்களின் பிரதி நிதியாகவே தோன்றினாள். இயற்கை எழிலில் வளர்ந்த மேனி - பூரித்து நிற்கும் உடல் வனப்பு, - மேதாவிலாசம் பொருந்திய வதனம் - ஒளி வீசும் கண்கள் - எல்லாம் என்னைச் சொற்பன உலகிற்குக் கொண்டுசென்றன.

பக்கத்தில் உள்ள ஒடையில் நீர் மொள்ளவந்த அவள் பேயெறந்தவன் போல் நான் உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்து புன்னகத்ததில் அர்த்த மில்லாமலில்லை. இயற்கையாக எழும் வஜ்ஜையையும் அடக்கிக் கொண்டு அவளைக்கவனித்தேன். அவள் என்னைக் கவனிக்காததுபோல் நா மொண்டதும் தான் வந்த வழியே போய்விட்டாள்.

ஒரு இடத்தில் லயித்திருந்த மனம் பல்கிளைகளாகப் பிரிந்தது. அதன்பின் மலைகளைல்லாம் மலைகளாகவே காட்சி யளித்தன. அவற்றில் உள்ள அழுகுகளை என்னால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

நன்றாக இருட்டியதும் நண்பன் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவன் கேட்ட கேள்விக்கும் என்னால் தகுந்த பதிலளிக்க முடியவில்லை.

அடுத்த நாள் அந்தக் கிராமத்தவர்கள் புத்த பகவானுடைய விசேஷ தினமொன்றைக் கொண்டாடுனார்கள். நண்பனின் அழைப்பின் பேரில் அங்குள்ள புத்த விகாரைக்குச் சென்றேன். சத்திய ஒளியைப் பரப்பி அஹிம்சையை நிலைநாட்டிய புத்தனின் கோவில் அன்று தீபங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. எங்கும் நறுமணம் கமழுந்தது. நானும் புதியவனாகையால் கிராமத்தவர்கள் செய்யும் ஆராதனைகளைப் பயபக்தியடிடலும் ஆச்சரியத்துடனும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆராதனை முடிந்ததும் பெண்களும், ஆண்களும் நறுமலர்த் தட்டுக்களைக் கையிலேந்திக்கொண்டு கோவிலை வலம்வந்தார்கள். நண்பன் கூறியதற் கிணங்கி மலர்த்தட்டுக்களைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டேன்.

என் சிந்தனையைச் சிதற அடித்து என் நெஞ்சுச்ததைக் கொள்ளலோகாண்ட அந்த மோஹினியும் மலர்த்தட்டைக் கையில் ஏந்தி வலம்வந்தாள். அவன் தனது குறுகுறுத்த விழிகளால் என்னை ஒருதரம் பார்த்துவிட்டு மலர்த்தட்டை என்னிடம் நீடினாள். நான் தொட்டுக் கணகளில் ஒற்றியதும் மறுபடியும் என்னை நோக்கிவிட்டு அப்பாற் சென்றாள். அவனது மோகனப் பாரவை என்னை மேகமண்டலமெல்லாம் தூக்கிச்சென்றது. என் இருதயத்தின் உள்ளே உள்ளே சென்று என் நெஞ்சைப் பதற அடித்துவிட்டது.

நண்பன் “போகலாம் வா” என்று கூறும்பொழுதுதான் எனக்குச் சுய உணர்ச்சி வந்தது. நண்பன் வழி நெடுகிலும் ஏதோ கூறிக்கொண்டே வந்தான். ஆனால் அவன் என்ன சொன்னான் என்பது எனக்கே தெரியாது.

அடுத்தநாளும் அந்திப் பொழுதில் அதே கல்லில் உட்கார்ந்திருந்தேன். நெஞ்சு தறுதறுத்துக்கொண்டிருந்தது. காலிசுச்சுத்தங் கேட்டுத் திரும்பினேன். அந்த மாய மங்கை நீர்க் குட்துமான் வந்துகொண்டிருந்தாள். எப்படியாவது அவனுடன் நாலு வார்த்தை பரிமாறவேண்டும் என்றிருந்த எனக்கு அவன் நெருங்கி வந்ததும் நாக்கு அடைத்துக்கொண்டது. சொல்ல முடியாததொன்று நெஞ்சை அழக்கியது. கல்லாய்ச் சமைந்துவிட்டேன்.

அந்த மாய மங்கை என்னைப் பார்த்துச் சிங்களத்தில் ஏதோ கூறினாள். நான் சிங்களம் தெரியாதென்று கூறவே மழலைத் தமிழில் “இன்றும் நல்ல ‘பிங்கம்’ வருகிற்களா?” என்றாள் அவன்.

நான் ஆச்சரியமும் வியப்புந் தோன்று “வருகிறேன்” என்றேன். வரும்பொழுது நறுமணமுள்ள மலர்கள் கொண்டுவந்து அர்ச்சியுங்கள். நீங்கள் ஊருக்குப் புதிது. “உங்கள் நண்பர் சொல்லவில்லையா” என்றாள் மறுபடியும். நானும் சந்தர்ப்பத்தைத் தவறவிடாமல் “நான் புதிதென்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்” என்றேன். அவன் பவள இதழ்களில் ஒரு புன்னகை சுழித்தோடியது. “இது கூடவா தெரியாது. நீங்கள் வருவதற்கு முன்னமே உங்களைப்பற்றிய செய்தி பரவிவிட்டது. நீங்கள் காலேஜில் படிக்கிற்கள்லவா?” என்று கூறி என்னை மறுபடியும் தின்ற அடித்தாள்.”

“ஏதேது உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமே கிடையாது போல் இருக்கிறதே” என்று நான் கூறும் பொழுது யாரோ வருவதுபோற் றோன்றவே கடைசி வார்த்தையை ‘நகக்கி’ விட்டேன். அவனும் அதைக் கவனித்தவளாய் ‘கட்டாயம் வாருங்கள்’ என்று கூறி நீர்க்குட்ததுடன் போய்விட்டாள். அந்தச் சொற்ப நேரச் சம்பாஷணையில் அவன் என் நெஞ்சையும் உடம்பையும் வேறாகப் பிரித்து விட்டாள். என்மனம் பராதீனமாய்விட்டது.

பொழுது விழந்தால்-மறைந்தால் அவன் தியானமாகிவிட்டது எனக்கு. அவனுடன் வார்த்தையாடுவது தெவிட்டாத இன்பமாகத் தோன்றியது. அந்தக் கல்லில் அவன் தியானமாகவே தவஞ் செய்யத் தொடங்கிவிட்டேன்.

*

*

*

வழக்கம்போல் ஒருநாள் அந்தக் கல்லில் உட்கார்ந்திருந்தேன். திடெரன மழை தூற்றத் தொடங்கியது. சமீபத்தில் தங்குவதற்கு ஏற்ற வசதிகள் இல்லாமையின் எழுந்து விரைந்து நண்பன் வீட்டை நோக்கி நடந்தேன்.

இதற்கிடையில் மழையும் பெய்யத் தொடங்கவிட்டது. நான் ஒடத் தொடங்கினேன். எதிரே வந்த அவள் நான் படும் கவுட்டத்தைக் கண்டு “நீங் கள் எங்கள் குடிசையில் வந்து தங்கி மழை விட்டதும் போகலாம். ஏன் மழையில் ஒடுகிறீர்கள்” என்றாள். பிறகு ஏதோ நினைத்தவள் போல் “குடிசையில் தங்குவீர்களோ?” என்று பதட்டத்துடன் கேட்டாள். அவள் வசம் நான் இருக்கும்பொழுது குடிசையாவது மன்னாங்கட்டியாவது எல்லாம் கற்பகப் பூஞ்சோலைதான். மறுமொழி கூறாது அவள் பின்னாலே சென்றேன். அவள் குடிசையை அடைந்ததும் ஒரு நாற்காலியைக் காட்டி அதில் இருக்கும்படி வேண்டினாள். எனக்கு எல்லாம் கனவுபோல் இருந்தது.

“பட்டணத்தில் பழகிய உங்களுக்கு இந்தக் குடிசையில் இருப்பது கஷ்டமாகத் தானிருக்கும்” என்று கூறிப் பேச்சைத் தொடங்கினாள் அவள்.

“உன் போலொத்த பெண்கள் வசிக்கும் இடம் குடிசையானாலும் அரண் மனையாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்று கூற வாயெடுத் தான் இல்லை ஆபத்திற்கு இதுவாதல் உதவியதே அதற்கு உன்னைப் பாராட்ட வேண்டும்” என்று கூறி வைத்தேன்.

அவளது முகத்தில் லேசாக ஒரு புன்முறுவல் தவழ்ந்தது.

“உன் தகப்பனாரெங்கே? காணவில்லையே” என்றேன். நான் இதைக் கூறியதும் அவள் முகத்தில் துக்கக் குறி தோன்றியது.

“எங்கள் வாழ்க்கையே இப்படித்தான். காலை முதல் மாலை வரை வயலில் வேலை செய்யவேண்டும். அதன்பின் கஞ்சியோ கூழோ உண்டு உறங்கவேண்டும். எனது தந்தையோ வயோதிபர். வயல் வேலைக்குச் சென்றவர் இன்னுங் திரும்பவில்லை.” என்றாள் அவள். ரத்தினச் சுருக்கமாக அவள் கூறிய வார்த்தையிலிருந்து துக்கத்தின் எக்காளமும், சோகத்தின் நாத மும் ஓலித்தன. எனது மனமும் இளகிவிட்டது.

“நீ படித்திருக்கிறாயா?” என்றேன் நான்.

“ஆம் கிராமப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஜந்தாவது வகுப்புவரை படித்திருக்கி றேன். அதற்குமேல் எங்கள் கஷ்ட சீவியம் இடந்தரவில்லை.” என்றாள் அவள்.

‘பட்டணத்தில் எங்காவது ஒரு வீட்டில் வேலைக்கமர்ந்து உன் தந்தையைக் காப்பாற்றக் கூடாதா?’ என்று நான் வீம்புக்காகக் கேட்ட கேள்வி அவளின் ஆத்திரத்தைக் கிளறிவிட்டது.

‘அவ்வளவு தூரம் எங்கள் கஷ்ட நிலை போகவில்லை. இறப்பதானாலும் மானமாகவே இறப்போம்’ என்றாள் அவள். அந்தப் பெண் கூறிய வார்த்தைகள் என்னைப் பிரமிப்படையச் செய்துவிட்டது. மீண்டும் அவளின் ஆத்திரத்தைக் கிளற மனமில்லாமல் கதையை வேறு வழியில் திருப்பினேன். இதற்கிடையில் மழையும் நின்றுவிடவே நான் எழுந்து ‘நான் வருகிறேன் உனது பெயர் என்ன’ என்றேன். ‘இன்னும் மழை நன்றாக ஓயவில்லையே ஆறிப்போகலாம்’ என்றாள் அவள். ஆறிய மழையுடன் போவது நல்லது. உனது பெயர் என்ன என்றேன்.’ ‘எனது பெயரா.....புஞ்சி மேனிக்கா’ என்றாள் அவள்.

நான் சிரித்துக் கொண்டே ‘நல்ல பெயர்தான் நீயும் சாமர்த்திய சாலிதான். எங்காகிலும் நன்றாக இருக்கவேண்டும்’ என்று கூறி அவ்வித்தைவிட்டு நகர்ந்தேன். நான் மறையும்மட்டும் அவள் என்னை கவனித்ததை நானும் பார்க்காமலில்லை.

அந்த நிகழ்ச்சியின் பயனாய் என் மனம் என்னைமெல்லாம் எண்ணியது. இவள் யார்? நான் யார்? முன்னறியாத பெண்ணிடம் என் மனம் வாத்சல்யம் கொள்வானேன்? இது வெறும் புதிராக எனக்குத் தோன்றியது. இதுதான் மனிதயத்தனத்துக்கும் அறிவுக்கும் எட்டாத பிரச்சனை.

எப்படியாவது அவளின் துன்பத்தில் ஒரு பகுதியை நிவர்த்திக்கச் சங்கற்பம் செய்து கொண்டேன்.

மறுநாள் வேண்டுமென்றே அவள் குடிசைப் பக்கம் போனேன் கனிந்த முகத்துடன் வரவேற்றாள்.

“உன் தந்தை வந்துவிட்டாரா?” என்றேன் நான்.

“ஏன்? என் தந்தையைப் பார்க்கத்தான் வந்தீர்களா” என்று கூறி என்னைக் குறும்பாகப் பார்த்தாள்.

“நான் ஒன்று கூறுகிறேன். நீ விபரீதமாக எண்ணைக் கூடாது.” என்றேன் நான்.

வெடகத்தால் அவள் முகம் சிவந்தது.

“ஆண்களின் இருதயத்தில் உள்ளதைப் பெண்கள் கலபத்தில் அறிந்து கொள்வார்கள்.” என்று கூறியதில் அவள் மனநிலை எப்படிப்பட்ட தென்பது எனக்கும் தெரிந்து விட்டது.

“பட்டணத்தில் எங்காவது உன்னைப் படிக்க வைத்து மேனிலைக்கு கொண்டு வருகிறேன். உனது சம்மதமென்ன” என்றேன்.

அவளது முகத்தில் பலத்த ஏமாற்றத்தின் அறிகுறி தென்பட்டது.

“என்ன யோகிக்கிறாய். உன் தந்தையுடன் ஆலோசித்து மறுமொழி சொல்” என்றேன் மறுபடியும்.

“என் தந்தை வயோகிப்ரானாலும் பிடிவாதக்காரர். இதற்குச் சம்மதிப்பாரென்று நான் நம்பவில்லை.” என்றாள் அவள்.

“தென்டித்தும்பார்” என்ற கூறிவிட்டு நான் புறப்பட்டபோது தன் சொந்தக் கைப்பைப் பின்னிய ‘கைலேஞ்சு’ ஓன்றைத் தந்து அதை எடுத்துக் கொண்டு போகும்படி வற்புறுத்தினாள். அந்தப் பேதைப் பெண்ணின் கற்பனையை அப்பொழுது நான் அறியமுடியாமலில்லை.

மறுநாள் அவளைச் சந்தித்த பொழுது என் ஏற்பாட்டிற்கு அவள் தந்தை உடன்படவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் கூறினாள்.

எனக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அவளின் விதியும் அவ்வளவு தான்ஸ்ரூ எண்ணினேன். இருந்தும், மனமில்லாமல், உனது முடிவான அபிப்பிராயம் என்றேன்.

அவள் நீர் நிறைந்த கண்களுடன் கூறினாள். “நீங்கள் சொன்னது சிறந்த ஏற்பாடுதான். ஆனால் என் தந்தை அதற்கு ஒருப்படவில்லை. இளம்பெண்கள் தனிமையில் வெளியில் இருக்கப்படாது என்ற கட்டுப்பெட்டி’ என்னங்கொண்டிருக்கிறார். அதுவமல்லாமல் நீங்கள் எங்கள் ஜாதிக்காரரில்லையாம். அந்நியநுடன் என்ன அனுப்புவது எங்கள் வம்சத்திற்கு இழுக்காம்.” என்று கூறி வரும் போதே அவள் அழுது விட்டாள்.

“நீ அழாதே; சாதி மதம் எல்லாம் கடந்தது தான் அன்பு என்பதை உன் தந்தை அறியவில்லை. போகிறது. நீ இங்கேயே இரு. முழுந்தவரையில் உன் தந்தையைத் திருப்பிப்படுத்தி உன் எண்ணத்திற்கு வரச் செய். அதன்பின் ஆக வேண்டியன செய்யலாம்.” என்றேன் நான்.

அவளது முகத்தில் கவலைக்குறி சிறிதளவாவது நீங்கியதாகத் தெரியவில்லை.

“நாளைக்கு நான் பட்டணம் போகிறேன். இரண்டு மாதத்தில் திரும்பியும் வருவேன். அதற்கிடையில் உன் தந்தையை வசப்படுத்து என்று சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு கூறினேன்.

அவளது முகத்தில் தாரை தாரையாக நீர் வழிந்தோடியது. அவளைக் காண சகிக்காமல் “நான் வருகிறேன் புத்தபகவான் மனம் வைத்தால் உனது விடயம் கைகூடும்” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டேன்.

அதூத்தநாள் புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்தேன். நண்பன் வண்டி கொண்டு வருவதாக புறப்பட்டுப்போன சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்து “வண்டி யோட்டுபவன் இன்றைக்கு வரமாட்டான்” என்றான் துக்கத்துடன்.

“ஏன்?” என்றேன் நான்.....

“அவனது மகள், பாவம் இளம் பெண் நேற்று இரவு தற்கொலை செய்து கொண்டாள்.” என்றான் நண்பன்.

“அவள் பெயரேன்ன?” என்றேன் பதற்றத்துடன்

“புஞ்சி மெனிக்கா” என்றான் நண்பன்.

ஆகேசரி,
24.02.1946.

ஏழையின் கொடை

மயில்வாகனன்

முருகையன் கோயிலில் இன்று பூசை. முக்கியமாக நின்று நடத்தியவர் நல்லவையா. வெயிற் காலம் சுவாமிக்கு அபிசேகங் சிறப்பாக நடத்தினால் மழைவரும் நோய்கள் வரமாட்டா என்று வீடுவீடாகச் சொல்லி ஏற்படுத்திய பூஜை. அதன்பின் ஊரிருள்ள வேறு சிலரும் அவருடன் சேர்ந்து கொண்டு அன்றைக்குக் கோயிலிலே சோறுவித்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தாமானித்தார்கள். அதன்படி ஒவ்வொரு வீட்டார்டும் அரைப்படி அரிசி குறையாமல் வாங்குவதெனத் திட்டம் போடப்பட்டது.

அன்று காலை இருவர் கையில் சாக்குடன் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும்போய் அரிசி தண்டனார்கள். சிலர் ஒருபிடி கொடுத்தார்கள். சிலர் இரண்டு படி கொடுத்தார்கள். சாக்கும் வரவர் ஊத்தொடங்கியது.

சாக்கைச் சமந்த கொண்டு சென்றான் சொக்கன். முன்னே நடந்தவன் அருளம்பலம்.

“அடே சொக்கா. அதோ பார் வாசலில் இராசலிங்கம் நிற்கிறார். அவரிடம் போவோம்” என்றான் அருளம்பலம். சொக்கனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

“அடே பாவமே, இவன் குமை சுமக்கின்றானே. என்று இரங்காது அவன் வீட்டு வாசலிலும் போய் நிற்கவேண்டும் என்கிறாயே?” என்று தலையிலிருந்த பாரத்தை இரு கைகளிலும் தாங்கிக் கொண்டு கதறினான். இதற்கிடையில் இராசலிங்கம் கைநீட்டி இவர்களை அழைத்தார். அவர்களும் விரைவாகச் சென்றனர்.

“நல்ல காரியந்தான். ஊரிலே நோய் வரவரக்கூடி வருகிறது. இப்படி ஒன்று நடக்கிறது. நல்லது தான். சரி நான் இருபத்தைந்து கொத்தரிசி கோயிலுக்கு அனுப்பிறன்.” என்றார் இராசலிங்கம்.

சொக்கனும் அருளம்பலமும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டனர். அந்தச் சிரிப்பில், இந்த உலோபியும் அரிசி கிடைக்காத காலத்தில் இவ்வளவு கொடுக்கிறானே என்ற தொனி கலந்திருந்தது.

தாங்கள் கொண்டந்த அரிசியைக் கோயிலில் சேர்த்துவிட்டு வெறும் சாக்குடன் அடுத்த வீட்டிற்குப் போனார்கள்.

*

*

*

அந்த வீடோ சிறியது. மன்கவர் தானுமில்லை. கற்றிவரக் கிடூகுகளால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. வீட்டின்முன் ஒரு பூவரசமரம் சற்று உயர்ந்தது. இலைகள் நிறைந்திருந்தன. அந்த வீட்டின் அம்மாவின் மனம்போல அந்த மரம் தண்ணிழல் தந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த மரத்தின் கீழே ஒரு பெண். ஜம்பது வயதிற்கு மேலிருக்கும். கழுத்தில் நகையொன்றுமில்லை. காதலிருந்து ஆபரணம் பழைய நாகர்க்கத்தை விளக்கியது. யாழ் வல்லுங்கினி கைவிரல்கள் எவ்விதம் ஒன்றோரு தந்தியையும் மாறி மாறித்தட்டுகின்றதோ அப்படி அந்தக்கிழவியின் கைவிரல்கள் பன்யோலைப் பெட்டியை இழைத்துக் கொண்டிருந்தன. மனம் சஞ்சலப்பட்டது.

“இரவு என்ன செய்வது? பாவம் ஓடித்திரிகின்ற பிள்ளை. பட்டினியால் வாடுகின்றது. அவன் ஒத்த பிள்ளைகள் எப்படியிருக்கின்றன. தொழில் செய்வதென்றால் வேலையுமில்லை. ஜயோ முழுப்பட்டனி. இன்றிரவும் பட்டினியா? தெய்வமும் அப்பக்கமே. கூப்பன் வாங்கக் காசில்லையே? பணக்கார பிள்ளைகளாக எங்களைப் பிறக்க வைத்திருக்கக் கூடாதா” என உள்ளம் பேசியது.

* * *

‘அம்மா பூசைக்கரிசி’ என்றான் சொக்கன். கலங்கியிருந்த கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே நிமிர்ந்து பார்த்தான்: “அரிசி.....உம்சாமிக்குத் தானே” என்று கேட்டாள். “அமாம் சாமிக்குத்தான். ஆனால் எல்லாம் சாமி தின்னாமாட்டாது” என்றான் சொக்கன். “அப்பனே! சாமி எங்களை அரிசி கொடுக்கக்கூடிய நிலையில் வைக்கவில்லை. உண்மையாகவே இந்தக் கிழமை கூப்பனுக்குச் சாமான் எடுக்கவில்லை. என்னசெய்ய..... சரி இந்தக் காசை கோயிலுக்குக் கொடுத்துவிடு” என்று ஒரு பத்து சத்தை நீட்டினாள் அருளம்பலம் வாங்கிக் கொண்டான்.

‘சரி பூஜைக்கு வருவீர்கள் தானே’ என்றான் சொக்கன். அதிலிகழ்ச்சி கலந்திருந்தது. அதை யறியாள் அந்தக் கிழவி. “இன்றைக்குச் சந்தையிலே பெட்டி நல்ல விலையைபிருக்கும் நான் சந்தைக்குப் போகிறேன். என மகனே.....” என்றிமுத்தாள் கிழவி. சொக்கன் தலையையாட்டினான்.

* * *

மத்தியானம் ஒரு மணி இருக்கும். சுப்பு குளித்துவிட்டு வந்தான்: “சுப்பு, மரவள்ளிக்கிழங்கு கூட்டு வைத்திருக்கிறேன் தின்றுவிட்டு கோயிலுக்குப் போ. இப்போதுதான் மேளம் கேட்கிறது. சாமிக்கு அபிஷேகம் முடிந்ததும் சோறு கொடுப்பார்கள்.” என்று அவனது முதுகைத் தடவிக் கொண்டே கிழவி கூறினாள். அவளின் மகன்தான் சுப்பு. விட்டு நிலைமை மோசம். சொல்லைத் தட்ட மனமில்லை. அதனால் அவன் “உம்...” என்று ஒரு பெருமுக்க விட்டுக் கொண்டே கூறிவிட்டு. “நீ கிழங்கைத் தின் நான் கோயிலுக்குப் போகிறேன்” என்று சொல்லிப் போய்விட்டான்.

சுப்பு வருவதைத் தூரத்தே கண்டான் சொக்கன். “சரிவரட்டும்... அலீ... சுப்பு வந்தவர்தன் நான் சிரிப்பேன் நீங்களும் சிரியுங்கடா” என்று ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டு சுப்பு கிட்ட வந்ததும் சொக்கன் கொல்லவென்று சிரித்தான். கூட நின்றவர்களும் சிரித்தார்கள். சுப்புவும் காரணமறியாமற சிரித்தான். பக்கத்தே நின்றவர்கள் திரும்பிப்பார்த்துச் சிரித்தார்கள். அவர்களைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் கூடிலிட்டது. இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். “ஏது சாமி இந்தப் பக்கம்” என்றுகேட்டதும் தன்னையிகழுந்தே சிரித்தார்கள் எனத் திடம் பண்ணிக்கொண்டு ‘இல்லை மேளங்கேட்டது. அதனால் வந்தேன் என்று சுப்பு சொன்னான். “ஓகோ! அப்படியா! இங்கு சோறு போடுபவர்கள் என்று தெரியாதோ?” என்று சட்டெனக் கேட்டான் சொக்கன். “தெரியும்தான்” என்றான் சுப்பு. ‘தெரிந்ததா? எவ்வளவு அரிசி கொடுத்தாய்’ என்று புண்ணில் வேலை நுழைத்தது போலக் கேட்டான் சொக்கன். சுப்பு ஒரு கணம் அப்படியே தமிழ்த்து நின்றான். ‘சொக்கா’ என்று நல்லையர் கூப்பிட்ட சத்தங்கேட்டு சொக்கன் ஓடிலிட்டான். கூட்டங் கலைந்தது.

*

*

*

“எவ்வளவு அரிசி கொடுத்தாய்? உண்மைதான். உரிமையில்லாவிடத்து உனக்கென்ன வேலை?” “உரிமையா? ஆண்டவன் சந்நிதியில் ஏழையுஞ் செல்வனும் வேறா?”

“மானத்தைக் கைவிட்டு ஒருவயிறு சோற்றுக்காகப் போலி நியாயங்களைக் காட்டுகிறாயே!”

“போலி நியாயமா? அப்படித்தானிருந்தாலும் ஜயோ வயிறு பசிக்கிறதே!”

“அட மூடமே! வயிற்றுப் பசியை நினைத்துத்தானே இந்தக் கூட்டத்தில் மரியாதை கெட்டாய்”

“மரியாதைக் கேடா. சொக்கன் பேசினதால் என் மரியாதை குறைந்து விட்டதா”

“மரியாதை குறையவில்லை. இன்னும் கேவலமடையப்போகிறாய்”

“கேவலமா? ஏன்”

“நீ அரிசி கொடாததினால்....”

“அப்படியானால்”

“நீ சாப்பிடும்போது எல்லாரும் பார்த்துச் சிரிப்பார்கள்”

“அப்படியானாற் சாப்பிடவேண்டாமா”

“வேண்டாம்”

“ஆண்டவன் கோபிப்பாரா”

“ஏழை,செல்வம் என்று பிரித்துவைத்து இகழுச்செய்யும் ஆண்டவன் கோபிக்கிறதாவது”

“இப்போ என்ன செய்ய”

“போ”

“எங்கே”

‘வீட்டுக்குத்தான் போ... போ’

“ஐயையோ பசிக்கிறதே”

“உண்ணீர் உண்ணீர் என்று உபசரியார் தம்மனையில் உண்ணாலை கோடிபெறும் போ”

“பிறர் நகைப்பாரே”

“உண்ணைக் கவனிப்பார் ஒருவருமில்லை நீ போ” இதுவேறுயாருமல்ல. கப்புவின் மனதில் நடந்த போராட்டம். ஈற்றில் சாப்பிடாமலே போய் விடுவதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

*

*

*

கோயிலில் அபிஷேகம் முடிந்து பூஜையும் முடிந்தது. அப்பொழுது கோயில் வாயிலில் சனக்சஸ்ட்டமில்லை. வெளியில் நின்று பார்த்தான். முருகன் விக்கிரம் பூரண அழகுடன் சோபித்தது. பார்த்தான் கப்பு. “கவாமி! உம் மனம்பூரிக்க இன்று அபிஷேகம் நடந்தது. அதனால் ஊராரும் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். ஆனால் வறுமைப் பினியினால் நானிகழ்ச்சி யடைந்தேன். அதுவும் உன்செயலே.” என்று கூறி விட்டினான்.

அவன் நேரே வீடுசென்றான். வீட்டிற் தாயாரில்லை. சந்தைக்குப் போய்விட்டான். கப்புவுக்குப் பசி பொறுக்க முடியவில்லை. யாரைக் கேட்பது? தெய்வத்துக்குத்தானும் இரக்கமில்லையே! என நேரஞ்செல்லச் செல்லப் பசி வயிற்றைப் பிடிந்கியது. முகத்தில் வெயர்வைத் துளிகள் அரும்பின. தலை சுழன்றது. நிறகவும் முடியவில்லை.

பார்த்தான் முற்றத்தில் குடம் இருந்தது. ஆம் இயற்கையன்னையின் பானம் அதில் இருந்தது. தானுமுணவாகி உணவுப் பொருள்களைத் தருவதற்குக் காரணமுமாகிறது அந்தப் பானம்; அதனால் முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டான்; பசியாறப் பருகினான்.

மெல்லிய காற்று வீசியது. “ஆ! என்ன ககமாயிருக்கிறது” என்று சொல்லிக் கொண்டே முற்றத்திலிருந்த மரத்தின்கீழ் படுத்துக்கொண்டான்.

*

*

*

சந்தையினின்றும் தாய் வந்ததும் மகனைப் பார்த்தாள். “பாவம்! கிடக்கட்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டே கிடந்த கிழங்கை உண்டுவிட்டு உறங்கினாள்.

ஸ்ரீகேசரி,
10.03.1946.

மன்னிப்பு

பொ. பாலசிங்கம்

கமலாவதியை மணம்முடித்த ஆறாவது மாதத்திலேயே தியாகராஜனுக்குப் பொருளிட்ட வேண்டுமென்ற ஆசை உத்திலிட்டது. மாமனார் சின்னையா மலாயாவுக்குச் சென்று உத்தியோகம் பார்த்தவர். இப்போது “பென்சன்” பணத்திற் சீவிப்பவர். இதனால் தியாகராஜனுக்குத் தானும் மலாயாசென்று ஏதும் உத்தியோகம் பார்ப்பதுதான் நல்லது என்று தோன்றிற்று. மாமனாருக்கும் இது பிடித்தது. தியாகராஜன் பிரயாணஞ்ச செய்யக்கூடாதென்று அவள் பெற்றோர் தடுத்துவிட்டனர். அவள் பெற்றோராகுடன் இருந்தால் பிரசவ காலத்திற்கும் எவ்வளவோ உதவியாயிருக்குமென்று தியாகராஜனும் அவளை விட்டுப் பிரயாணத்திற்குக் கிளம்பினான். அவளின் உற்ற நண்பன் நடராஜன் அவனைப் பயணமனுப்பிவைக்கச் சென்றான்.

கப்பல் புறப்படுவதற்குத் தயார்! “நடா” எனக்கு வேண்டும் பொழுதெல்லாம் நீ எவ்வளவு உதவிகளைச் செய்தாயோ அதுபோல் கமலாவதி கும் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யவேண்டும். “ஓ! நீ சொல்லாமலே..... ஆனால் பிரசவம் முடிந்ததும் கமலாவை நீ அழைத்துச் செல்லவேண்டும்.”

“தடையென்ன? நான் சொன்னவற்றை மாத்திரம் நீ கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொள்.”

அன்பர்கள் விடைபெற்றுக்கொண்டனர்.

கப்பலும் கடலைக் கிழித்துக்கொண்டு சென்றது.

தியாகராஜன் மலாயாவில் உத்தியோகமொன்றைத் தேடிப் பிடிப்பதற்கும் காலம் அவ்வளவு தாமதமாகவில்லை. கமலாவதிக்கும் தியாகராஜனுக்கும் இடையிற் கடிதப் போக்குவரவு நடந்துகொண்டுதான் இருந்தது. ஒருமுறை தியகராஜன் தனக்கு ஒரு மகன் பிறந்திருப்பதாக ஒரு நற்செய்தியை வரவேற்று மகிழ்ந்தான். அவளின் சந்தோஷம் கரைகடந்துவிட்டது. தன் மனைவியை அழைப்பதற்கேற்ற காலம் வந்துவிட்டதென்று பேருவகை எழ்தினான். தன்னுடைய செலவு மகனின் தோற்றத்தைத் தன்னுள்ளே படம் பிடித்துப் பார்க்கலாணான்.

கமலாவை விரைவில் மலாயாவக்கு அனுப்பி வைக்கும்படி மாமனாருக்கும் நண்பன் நடராஜனுக்கும் கடிதம் எழுதிவிட்டான். கமலாவுக்கு ஓரே சந்தோஷம். கணவனைப் பார்ப்பதற்கு அவள் மிகவும் ஆவல் கொண்டாள். பயணத்திற்குரிய நாளும் குறித்தாய்விட்டது. தன்

குழந்தையைக் கணவனுக்குக் காட்டவேண்டுமென்ற ஆசை அவள் மனதிற் பொங்கித் ததும்பியது. தந்தை மகனைக் கையிற்பெறாங் காட்சியைக் காண்த் தவித்தாள்.

*

*

*

இதற்கிடையில் ஜப்பானியர் மலாயாவுக்குள் நுழைந்துவிட்டனர். சிங்கப்பூரில் யுத்தம். ஜப்பானியர் தெற்குநோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர். பத்திரிகைகளில், இவ்விஷயத்தைக் கமலாவுதி செத்து ஓங்கிலிட்டாள். சிங்கப்பூரைவிட்டு ஒரு கப்பல் புறப்படுகிறதென்றும் அதிலே தான் வருவதாகவும் தியாகராஜன் ‘யார் மையில்’ மூலம் ஒரு கடிதம் போட்டிருந்தான். தன் கணவன் வருகிறானென்று கமலாவுதி மனந் தேரினாள். ஆனாற் சிங்கப்பூரிலிருந்து புறப்பட்ட ஒரு கப்பலை ஜப்பானியர் ஆழ்த்திவிட்டனர் என்ற செய்தி கமலாவுக்கு எடுத்து. யாழ்ப்பாணத் தவர்களும் அதிலிருந்தனரென்று தெரிந்தது. கமலாவுதியாற் பேசவும் முடியவில்லை.

நாட்கள் பல சென்றன. கமலாவுதியைத் துக்கம் வாட்டிற்று. அவள் உருவம் இப்போது முற்றிலும் மாறிவிட்டது. கண்ணீர் விடுவதினால் ஒளிபிழந்து மங்கிப்போன கண்கள், கவலையால் வாடிவதங்கிய முகம்; கமலாவுதிக்கு.

இரண்டு வருடங்கள் பறந்தோடன.

“கமலா! இன்றுந்தான் நீ துக்கம் நிரம்பியவளாக, காணப்படுகின்றாய். இனிமேலும் இப்படி இருப்பாயாயின் நான் இங்கு வருவதைக்கூட நிறுத்திவிடுவேன்” என்று ஒருநாள் தனியேயிருந்த கமலாவுதியைப் பார்த்துக்கொண்டே கூறினான் நடராஜன்.

“நடா! எனக்கு இந்த உடம்பைப்பற்றி என்னதேவையிருக்கிறது. நான் யாருக்காக இந்த உடம்பைப் போற்றவேண்டும். கணவனை இழந்தே ணென்றிருந்த எனக்குச் சிறிது ஆறுதலளித்த குழந்தைகூட இறந்துவிட்டது. இவைகள் போதாதென்று, நீ இங்கு வருவது போவதைப்பற்றி ஊரவர்கள் கூறும் வார்த்தைகள், எரிகிற நெருப்பில் நெய்யுற்றுவதுபோல எனக் கிருக்கின்றன. இதைவிட்ட துக்கம் வேறென்ன? எதற்காகத் துக்கப்பட வேண்டும்?”

நடராஜன் கமலாவுதிக்காக எவ்வளவோ பாடுபட்டிருக்கிறான். அவள் குழந்தை வருத்தமாகப் படுத்திருந்தபோது அவள் பட்டபாடு கொஞ்சமல்ல. சிறுவன் உயிரைப் பாதுகாக்கலாமென்று நடராஜன் பட்ட சிரமத்தைக்கண்டு கமலாவுதிகூட ஆச்சரியப்பட்டாள். அதிலிருந்து அவளுக்கு நடராஜன்மீது மதிப்பும் அன்பும் இருக்கத்தான் செய்தது. ஊராளின் வகைமொழிகளைக் கூடப் பொருப்படுத்தாது. அவள் செய்யும் உதவிகளைக்கண்டு கமலாவுதி பிரமித்துப்போனாள். தன்மீது கொண்ட அன்பினாலேதான் தனக்காக நடராஜனுக்கு இவ்வளவு பாடு என அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவள் கூறிய கடைசி வார்த்தைகள் நடராஜனின் உள்ளத்தை உறுத்தின.

“கமலா! நான் ஊரவர்களுடைய போற்றவுக்கும் தூற்றவுக்கும் செவி கொடுப்பதில்லை. அதனாலேதான் இன்றும் இவ்விடம் வருகின்றேன். இன்றும்

நான் இங்கு வருவதும் போவதும் தியாகராஜனுக்காகத்தான். இனிமேல் நான் இங்கு வராமல் விட்டால் ஊரவர்களும் கதைக்கமாட்டார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே ‘விர்’ என்று நடந்தான்.

“நடா! நடா!” என்று கத்திக்கொண்டே கமலாவதி ஓடிப்போய் முன்னுக்கு யறித்தாள்.

நடராஜன் பேசாமற்போய்க் கதிரையில் உட்கார்ந்தான். கமலாவதி அவன் முகத்தைப்பார்த்தாள்: அவன் கண்களில் நீர் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

“கமலா, நீ இப்படித்தான் எப்பொழுதும் இருந்து காலத்தைக் கழிக்கப் போகிறாயா?” என்று கேட்டான் நடராஜன்.

“பின் என்ன செய்வது. எனது விதியை நான்தானே தொலைக்க வேண்டும்.”

“துக்கப்பட்டால் விதி தொலைந்துபோமா? இன்பழும் துன்பழும் மாறி மாறி வருவது இயல்புதானே.”

“இல்லை நடா! என் வாழ்வில் அப்படியல்ல. எனது வாழ்விலே இனிமேல் இன்பமென்பதையேகாணமுடியாது.”

“கமலா! ஏன் இன்பத்தைக் காணமுடியாது. விதியை மதியாலும் வெல்லாமல்லவா. நீதானே எப்பொழுதும் துன்பத்தை வரவழைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். சுகமாக வாழவேண்டும் என்று உனக்குத் தோன்றுவதில்லையா?”

“ஏன் தோன்றுவதில்லை. நானும் மனித வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவள் தானே!”

“அப்படியானால் நீ துன்பத்தைத் தொலைக்கத்தானே வேண்டும்!”

“அதற்கு வழி?”

“நீ உன் வாழ்வைப் புதுமையாக்கவேண்டும். அதுதான் உன் துக்கம் அகலுவதற்குச் சிறந்தவழி.”

அவளால் ஒன்றும்பேச முடியவில்லை. கட்டிலின்மீது முகங்குப்புற விழுந்து விம்மி விம்மி அழுதாள்.

“கமலா! நீ தொட்டதெல்லாவற்றிற்கும் அழுதுகொண்டுதான் இருக்கின்றாய். உனது விருப்பத்தை அறிய விரும்புகின்றேன். எல்லாவற்றையும் யோசித்துச் செய்” என்றுகூறிவிட்டு நடராஜன் போய்விட்டான்.

*

*

*

“எப்படி சுகந்தானே?” என்று சொல்லித் தியாகராஜன் மாமன்முன் நின்றான். அவனை வரவேற்கவோ அல்லது அவனுடன் ஏதாவது பேசவோ

அவர்களால் முடியவில்லை. தியாகராஜனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. வீட்டுக்குள்ளிருந்து அப்பொழுதுதான் வெளியில் வர முடியவில்லை. தான் காணுது கனவுதானா என்றுகூட நினைத்தான். எங்கு நிற்கிறானென்பதுகூட அவனுக்குத் தெரியவில்லை. தன் நிலையமிந்தவனாய்ப் பேசாமல் நின்றான். நடராஜன் அங்கு நிற்பதைக் கண்ட தியாகராஜன் அவனிடம் ஓடிவந்து, “நடராஜா! என்ன நடந்துவிட்டது. ஏன் எல்லோரும் பேசாமல் நிற்கிறார்கள்? கமலா எங்கே? குழந்தையெங்கே?” என்று பதைப்பதைத்துக்கொண்டே கேள்விகளை அடுக்கினான். நடராஜனுக்குத் தொன்டை கட்டிக்கொண்டது. தியாகராஜன் அவன் தோள்களைப் பிடித்து அசைத்துக்கொண்டே “நடராஜ! என்ன நடந்துவிட்டது? கமலா எங்கே? இறந்துபோய்விட்டாளா? என்று பதைப்பதைப்படிடன் கேட்டான்.

‘மன்னிக்கவேண்டும்’ என்றான் நடராஜன்.

“மன்னிப்பு? நம்பிக்கைத் துரோகத்துக்கு மன்னிப்பா? என்று தியாகராஜனின் வாய் முன்முனுத்தது.

“இல்லை! நம்பிக்கைத் துரோகமில்லை” என்று கத்தினான் நடராஜன். “சிங்கப்பூர்ச் சண்டை தொடங்கியபோது நீ கப்பலில் புறப்படாய். அந்தக் கப்பல் ஜப்பானியரால் ஆழ்த்தப்பட்டது. நீ இறந்துவிட்டாயென்று....”

மண்டியிட்டு அவன் காலடியில் கிடந்த நடராஜனைத் தூக்கினான். தேம்பித் தேம்பி அழுத நன்பனைத் தியாகராஜன் தேற்றினான். சவும்போலப் படுக்கையிற் கிடந்தாள் கமலாவதி. அவளின் மயக்கம் சிறிது சிறிதாகத் தெளிவடைந்தது. அவள் கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். தியாகராஜனும் நடராஜனும் பக்கத்தில் நின்றனர். அகன்று விரிந்து அவள் கண்கள் தியாகராஜனை நோக்கின. அப்பார்வையில் அவனிடம் மன்னிப்புக் கோருவது போன்றிருந்தது.

கடவுள், கமலாவதியை மேன்மேலும் சோதிக்க விரும்பவில்லை.

கமலாவதியின் கடைசிமுச்சு அங்கு நின்றவர்களின் உள்ளங்களை ஊடுருவிப்பாய்ந்தது.

*

*

*

தியாகராஜன் மறுபடியும் தனது பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தான். ஆம்! அவன் இனி யாருக்காக இருக்கவேண்டும்? மனைவியையும் மகனையும் அழைத்துக்கொண்டு போகலாமென்று வந்தான். அன்று அவனது பிரிவாற்றாமல் மனைவி வருந்தினாள். பயணமனுப்ப நடராஜன் கூடிக் கொண்டு வந்தான். ஆனால் இன்று? அவன் தனித்தவனே தனித்தவன்தான். தியாகராஜன் சமுத்திர அலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே கப்பலுள் இருக்கிறான். கப்பல் சோகக்கத்தை இசைத்துக்கொண்டே செல்லுகிறது.

அதோ! அந்தக் குடிசையில் சில சிறுவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் இளங் சன்னியாசியைப் போன்றிருக்கும் அவன்யார்? எதற்காக அவன் முகம் சோபையற்றிருக்க வேண்டும்? ஒருவேளை அவன்தான் நடராஜனோ?

ஸ்ரீகேசுரி,
17.03.1946.

பவன் என்ற புனைப்பெயர்க்குச் சொந்தக்காரர் எவ்வரென் அறியமுடியவில்லை. ஈழகேசரியில் கன்றியான சிறுக்கதைகள் பவனால் ஏழுதப்பட்டுள்ளன. ஆசைச் சட்டம்பியார் ஒரு காலகட்டத்து யாழ்ப்பாணச் சமுகத்தின் கல்வி நிலையைச் சித்தரிக்கின்றது. 1946இல் இவரது தியாகி என்ற சிறுக்கதை ஈழகேசரியில் வெளிவந்தது. அதனைத்தொடர்ந்து 1946வரை பன்றிரண்டு சிறுக்கதைகள் எழுதியுள்ளார்.

ஆசைச் சட்டம்பியார்

பவன்

செல்லத்துரைச் சட்டம்பியார் அந்த வீட்டை விட்டுப்போய் வாரமும் ஒன்று கழிந்து விட்டது. அவரிருந்த அறையில் இப்போது அவரை ஞாபகப் படுத்துதற்குக் கிடந்தது ஆகக்கூடி அவருடைய மூக்குத்தூள் டப்பியென்று தான். அதையுங் கொண்டு சண்டையிட்ட வண்ணம் வீட்டினுள்ளே நூழைந்த இரு பிள்ளைகள் “கும்” “ராணி” என்னுமிருவரும். ஐந்து வயது வரைக்கும் குழந்தைகளின் வார்ப்பு முழுதும் ஆயாமாரின் பொறுப்பிலிருந்தபடியால், அந்தப்பருவத்து (இன்பங்களையோ) தொந்தரவுகளையோ அனுபவிக்காததாய் “விஸ்ளை”வுக்கு பெற்றோரிட்ட பெயர் விசாலா(ம்) - வசதி வாய்க்க வில்லை. அப்பொழுதும் அவர்களைப் பார்ப்பதும் மேய்ப்பதும் பணிப் பெண்களுடைய வேலையேயாகும். பிள்ளைகளுக்குப் படிக்கும் வயது வந்துவிட்ட படியாலும் குதேச பாலைகளுக்கு மதிப்பு ஏற்றத்தொடங்கிவிட்ட படியாலும் வீட்டிலே இதற்கென ஒரு சட்டம்பியாரையும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிரப்பந்தமொன்று சில பணக்கார வீடுகளிலே ஏற்பட்டுக்கொண்டது. சட்டம்பியாரில்லாத வேளைகளிலே பிள்ளைகளை வீட்டில் வைத்துச்

சமாளிப்பதென்றால் விஸ்ஸாவுக்கு ஒரே தலையிடதான். ஆனால் அதே பிள்ளைகளைச் சட்டம்பியார் சற்றே உரத்த குரவிலே உறுக்கி அதட்டினாலே போதும்; உடனே விஸ்ஸாவுக்குக் கண்ணர் ஆராய்ப்பெருக ஆரம்பித்துவிடும். குழந்தைகள் பண்ணும் அமளியைப் பொறுக்க முடியாத விஸ்ஸா வெளி விறாந்தையிலே பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்த தன் புருஷனருகே சென்று “புதுச் சட்டம்பியார் எப்போ வருகிறார்? ஒருவரையும் இன்னும் ஒழுங்குபண்ணவில்லையோ?” என்று பெருந்தொகை பணம் செலவிட்டு அரிதிற் படித்து ஓரளவிலே வீட்டுப்பாவையாக்கிய இங்கிலீசிலே கேட்டாள்

உடனே “போய்” (பையா) என்று இராட்சத்த தொனியிலே சத்தமிட்டார் மில்டர் நாக்கிலின்கன் (நாக்கிலின்கம்) ‘Coming Sir’ (இதோவந்திட்டேன்) என்று ஆங்கிலத்திற் சொல்லிக்கொண்டே அவர் முன்னிலையில் வந்து நடுங்கி நின்றான் ஒரு “றாமன்”.

“இன்னைத் தபால் இன்னும் வரக்காணோம். தபாற்காரர் வேலை நிறுத்தம் செய்யத் திடீரென்று தொடங்கினாலும் தொடங்கியிருக்கலாம். எதற்கும் நீ தபாற்கந்தோருக்குப் போய் தபால் பார்த்துவா” என்று கட்டளையிட்டார் லிங்கன்.

“அப்படியே செய்கிறேன்” என்று பணிவுடன் சொல்லிவிட்டுப்போன றாமன் கால்மணித்தியாலத்திற்குள்ளாக நாலைந்து காகிதங்களுடன் வந்து சேர்ந்தான். லிங்கன் காகிதங்களை வாங்கி உடைத்து வாசித்த பின்பு மனைவியை அழைத்து, “மிஸ்டர் ஆறுமுகம் என்றொருவரை ஒழுங்குபடுத்தியிருக்கிறார்களாம். வருகிற திங்கட்கிழமை கட்டாயம் வந்து சேருவாராம்” என்றார்.

விஸ்ஸா, “வருகிறவர்கள் ஏதாவது கல்யாணமென்றும் அதென்றும் இதென்றும் சாக்குப்போக்குச் சொல்லி அடிக்கடி அவ்விடத்தைவிட்டுப் போயவிடுகிறார்களே. இவர் எப்படிப்பட்டவரோ தெரியவில்லை” என்றிமுத் தாள். லிங்கன், “குறைந்தது இரண்டு வருஷமாவது நின்றுபிடிக்கவேணு மென்று சொல்லியிருக்காம். எதற்கும் ஆஸ்வந்து சேர்ட்டும். நாங்களும் நறுக்காய்ப் பேசிக்கொள்ளுவோம்.”

விஸ்ஸா: எப்படியும் பிள்ளைகள் சந்தோஷமாகியிருக்கவேணும். சட்டம் பியாரென்றால் செல்லத்துரைச் சட்டம்பியாரைப்போல் வந்து வாய்க்கவேணும் எந்த நேரமும் அவர் மடியிலேதானே காணலாம் பிள்ளைகளை. அவர் செல்லமாய் நடத்தினபடியால்லவோ பிள்ளைகள் எங்களை எள்ளாவும் நினைக்காமல் நாள் முழுதும் அவரோடேயே பொழுது போக்கி வந்தார்கள்.”

லிங்கன்: “எதுவும் கணக்கு வழக்காய் அளவாயிருக்கவேணும். அளவுக்குமிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சு. நீ அளவுக்குமிஞ்சிக் காட்டுகிற செல்லத்தினாலேதானே பிள்ளைகள் உருப்படுகிறார்களில்லை. இத்தனை சட்டம்பிமார் வைத்துப் பார்த்தும் ஒரு மண்ணாவது இன்னும் முளையி வேறவில்லையே.”

விஸ்ஸா: “என்னவோ இப்போதே சொல்லிவைக்கிறேன். எந்தக் கவனராணாலும்சரி. என் பிள்ளைகளின் மேலே மாத்திரம் கைவைக்க விட மாட்டேன். படிப்பிக்கிறதானால் அடிக்காமற் படிப்பிக்கட்டும். அவருக்கென்ன! சம்பளந்தானேதேவை.”

வின்கன்: அதெல்லாம் அவர் வரட்டும். பேசிக்கொள்வோம்.”

மேலே ஒவ்வொருவரும் தத்தும் கருமத்தின்மேற் செல்லலாயினர்.

*

*

*

திங்கட்கிழமையும் வந்தது. ஆழுமுகச் சட்டம்பியாரும் வந்து சேர்ந்தார். வந்தவரை உபசரித்து, அவருக்கு வேண்டுவெனசெய்து, நிபந்தனைகளையும் பேசி முடித்து, அவரை அவருக்குரிய விடுதியறையிற் சேர்த்தார்கள்.

“காட்டுப்பூனை போன்ற அவரது கடுகடுத்த முகத்தைப் பார்க்க எனக்கே யமாயிருக்கிறபொழுது, பிள்ளைகளுக்கு எப்பிடித்தான் படிப்பு ஏறப் போகுதோ தெரியாது” என்று சற்றே ஏக்கங்கொண்டாள் விஸ்ஸா.

“படிப்பைப்பற்றி உனக்கே இவ்வளவு கவலை ஏற்படுகிறது நல்ல சருணந்தான். அந்தக்கவலையை இப்போதைக்குச் சட்டம்பியாருடன் விட்டால் நல்லது. நாங்கள் கண்முடினால் இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு நடக்கிறதைப்பற்றி ஏதாவது அறியப்போகிறோமோ? படிக்கிற வேண்டியிலாவது அவர்களுடைய செல்லத்தை நினைக்காமற் கொஞ்சம் கண்ணை முடிக்கொண்டிரு. அவர்கள் உருப்படுவார்கள். அது கிடக்க, சட்டம்பியார் இன்றைக்குத்தானே. வந்திருக்கிறார். அவருடைய தோற்றத்தைக் கொண்டு அவருடைய குணத்தைக் கணிக்காதே. பலாப்பழம் போல உள்ளே தித்திப்பும் வெளியே முள்ளுமா பிருக்கினும் இருக்கலாம்” என்று சமாதானம் பண்ணினார் வின்கன்.

பிள்ளைகளும் கொலைக்களத்துக்குச் செல்வார்போல வெசு அச்சுமடையராய்ப் படிப்பறைக்குப் போகலாயினர்.

“வரலாம். வரலாம். வந்து உட்காரலாம்” என்று அதிகார தோரணையிலே சொல்லி எதிரிலிருந்த கதிரைகளைச் சுடிக் காட்டினார். விட்டுக்குக் காகிதமெழுதிக் கொண்டிருந்த சட்டம்பியார்.

காலிற் சப்பாத்து கிறீச் கிறீச் என்று சப்தமிட உள்ளே மெதுவாக நுழைந்தனர் பிள்ளைகளிருவரும். உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சிவரையும் அவர்களை ஏறிட்டுப்பார்த்துச் செருமக்கொண்டு பின்வருமாறு உறுமினார் சட்டம்பியார்.

“கிட்டவாருங்கள். உங்கள் காலுக்குச் சப்பாத்து இப்போ அவசியம் தேவைதானா? ஆண்டவன் தந்தகாலை ஏன் இப்படித் தோலினாலே மூடி வரைந்து இறுக்கிக் கட்டிப் பலவீணப்படுத்தி அலங்கோல மாக்குகிறீர்கள்? கழற்றி எறியுங்கள். சுத்தமான காற்றுக் கொஞ்சமாவது காலிலும் பட்டடும். ஒருவேளை காலிலே அழுக்குப் பிடிக்கும் என்றெண்ணோ? இது ஆருடைய வீடு? உங்களுடைய வீடுதானே! உங்களுடைய வீட்டை ஆர் சுத்தமாய் வைத்திருக்க வேண்டாமென்பது? கழற்றுங்கள் சப்பாத்தை. இந்த அறையினுள்ளே நங்கள் வெறுங்காலுடனேதான் புழங்கவேண்டும்.”

இதைக்கேட்டதே பிள்ளைகள் ஏதோ இடிவிழுந்து போலத் திகில்லைத்து, ஒன்றும்செய்ய முடியாதவர்களாய்ச் சிறிது நேரம் மிரள விழித்துக்கொண்டு நின்றுவிட்டுப் பின்பு ஒருவாறு சப்பாத்தைக் கழற்றிச் சுவரோரமாக வைத்துவிட்டுத் தங்கள் ஆசனத்தில் உட்காரலாயினர்.

உட்கார்ந்த பின்பு, தாம் அறியவேண்டிய விஷயங்களைப் பிள்ளைகளிடம் விசாரிக்கலானார் சட்டமியார்.

“தம்பீ! உன் பேரென்ன?”

(மெதுவான குரலிலே) “கும்”

சட்டமியார் “என்ன?” என்று காதிற் கையைச்சேர்த்துச் சற்றே குனிந்து உறுமினார்.

“கும்” என்ற மறுமொழியே மீண்டும் வந்தது.

“அதென்ன ‘கும்’ என்றால்? முழுப்பெயரையுஞ் சொல்லு.”

“குமாரசுவாமி”

“தெய்வமே! ஆண்டவனை நினைவுட்டும் அருமந்த பேரை இப்படியா கொலைபண்ண வேண்டும்? நான் கூப்பிடும்பொழுது முழுப்பெயரையுந்தான் சொல்லிக் கூப்பிடுவேன். கதிர்காமத்தையனை, நல்லார்க்கந்தனை, செந்தூர்தேவனை நினைப்பூட்டி எங்கள் பிறவிப்பினியைத் தீர்க்கிற திருநாமத்தைக் கொலைபண்ணாதே.”

“பிள்ளை! உன் பேரென்ன?”

“ராணி.”

“என்ன ராணி.”

“கமல ராணி”

“நல்லது. அந்த லக்ஷ்மீகரமான பெயர் முழுதும் என்காதிலே விழவேணும்.”

“சரி - எங்கே - உங்கள் புத்தகங்களைப் பார்ப்போம். எடுங்கள்.”

“புத்தகங்கள் சட்டமியார்தான் வைத்தெடுத்துத் தருகிறவர் எங்களிட மில்லை.”

“பாஷ்கிறது யார்? நீங்களா? சட்டமியாரா? இந்த நிமிஷம் கொண்டுவந்து காட்டவேணும் புத்தகங்களை - உம் ம்!”

“உந்த மேசையின் லாச்சியினுள்ளேதான் வைத்தவர் பழைய சட்டமியார்.”

“இப்புறம் வந்தெடுங்கள் கெதியாய்.”

வாயில் விரல் சூப்பிய வண்ணம் மேசையருகே மெதுவாகப் போனார்கள்.

“வாயில்விரலை எடுங்கள். பசித்தால் வீட்டுக்குப்போய் ஏதாவது சாப்பிட்டுவாருங்கள். முதலிலே கையைக் கழுவி வாருங்கள்.”

பெருமுச்செறிந்துகொண்டு அடுத்த அறையோன்றிற்போய்க் கை கழுவின பின்பு, திரும்பி வந்து மேசை லாச்சியினுள்ளிருந்த தங்கள் புத்தகங்களையெடுத்து அம் மேசையின்மீது வைத்தார்கள்.

“ஏன் இந்தப் புத்தகமெல்லாம் இவ்வளவு அழுக்கேறி உருவங்கெட்டுக் கழிந்துபோயிருக்கு? ஒவ்வொரு புத்தகமும் உறையிட்டுச் சுத்தமாய் வைத்திருக்கவேண்டும். இப்பொழுதே எனக்கு முன்னாலிருந்து சீர்படுத்துங்கள் பார்ப்போம்.”

அவர்கள் புத்தகங்களைச் சீர்ப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, அவர்கள்மீது கவலைகொண்டு வீட்டிலொரு கருமரும் பார்க்க முடியாதவர்களாய் தவித்துக்கொண்டிருந்த விஸ்ஸா அவர்களைப் பார்க்கும் பொருட்டு அங்கே சென்று அடிமேல் அடிவைத்து மெதுவாக அவர்களாருகே போய்க்கொண்டு “சட்டம்பியார்! இன்றைக்கெப்படி? எல்லாம் ஒழுங்காய் நடைபெறுகிறதுதானே?” என்று கேட்டாள். “பிள்ளைகளை படிக்குமிடத்திலே பிற அலுவல்களுக்கிடமில்லை. படிப்பறையினுள்ளே திறந்த வீட்டினுள் நாய் புகுவதுபோல் ஒருவரும் வரவேண்டாம்,” என்ற பதில் காதில் விழுந்ததே அவருக்குத் தலை கிறுகிறுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அவர் தன் பிள்ளைகளுக்குக் கட்டளையிடும்பொழுது அவர்கள் ஆடாமலும் அசையாமலும் சித்திரப்பாவை போலிருந்து கேட்டுப் பணிகளை நிறைவேற்று தலையும், அவருடையதொனி ஏதோ எளியார் வீட்டுப்பிள்ளைகளை ஏவுதல் போலிருத்தலையும் அவள் கண்டாள். சப்பாத்துக்கள் கவரோரமிருப்பதையும் பிள்ளைகள் வெறுங் காலோடிருப்பதையும் கண்டாள். வந்த ஆத்திரம் துக்கம் எல்லாவற்றையும் அடக்கிக்கொண்டு தலைகுளிந்த வண்ணம் வந்தவழியே திரும்பிவிட்டாள் விஸ்ஸா.

அன்றெல்லாம் தான் கண்ட காட்சியையிட்டுப் புருஷனிடம் பினாங்கினாள். ஆனால் அவரோ, “சிவபூசையிலே கரடி விட்டாட்டுவதுபோல நீயேன் பிள்ளைகளுடைய படிப்பு வேளையில் அங்கே போனாய்? படிப்பறையை என்னத்திற்காக வீட்டினின்றும் இவ்வளவு தூரம் தள்ளிக்கட்டி வைத்திருக்கிறோம்? சட்டம்பியார் தனக்கு ஏதாவது வேணுமென்றால் அவர் தானாகவே எங்களுக்குத் தெரிவிப்பார். வருமாந்தியே அவரைக் கலைக்கழுயலாதே. அவர் கண்டிப்பானவரென்று கேள்விப்பட்ட படியினால்லவா அப்படியான வரையும் ஒருமுறை பார்ப்போம் என்று நான் உடன்படலானேன். எதற்கும் அவசரப்பாதே. இனிமேல் ஆகவேண்டியதைச் செல்வனே செய்துகொள்” என்று சுற்றே கண்டிப்பாகத்தான் மறுமொழி சொன்னார். இதுவும் என் தலைவிதிதான் என்றெண்ணி மெளனஞ் சாதிக்கலானாள் விஸ்ஸா.

அடுத்ததுகாட்டும் பளிங்குபோலப் படிப்பறையிலிருந்துவந்த பிள்ளைகளின் முகம் அன்றைய அனுபவத்தின் கசப்பைத் தெளிவாகக் காட்டியதை விஸ்ஸாவன்றி விண்கனும் அவதானித்திருந்தபோதிலும் வெளியே பிள்ளைகளுக்கு உற்சாக வார்த்தைகளையே சொல்லிக் கசப்பைப்போக்க முயன்றார் அந்த விண்கன். முதலாம்நாள் இப்படிக் கழிந்தது.

*

*

*

காலச் சக்கரம் விரைந்து சென்றது. பிள்ளைகளுடைய நடையுடைய வாழ்க்கை என்னுமிலை யெல்லாவற்றிலும் அநேக மாறுதல்கள் உண்டாகிக்கொண்டன. குறித்த குறித்த நேரங்களிலே அவ்வக்காரியங்களைச்

செய்யத் தலைப்பட்டுக் கொண்டனர். தாங்களே தங்கள் பல்லைத் துலக்கலாயினர். தங்கள் உடைகளைத் தாங்களே களைந்துதோய்த்துவர்த்தி உட்டுக்கத் தொடங்கிக் கொண்டனர். தங்களைப் பொறுத்தவரையிலே ஆயாமாருடைய சேவையையும் வேலைக்காரருடைய சேவையையும் கூடியவரையிலே நீக்கி நடக்க முயல்வாராயினர். சமயாசார சீலங்களைக் கைக்கொள்ளலாயினர். தும்பி, வண்ணாத்திப்புச்சி முதலானவைகளைப் பிடிப்பதுமில்லை. அவைகளுடைய சிறகையொடித்து வருத்துவதுமில்லை. பேச்சிலும் “கீழோராயினும் தாழவுரை” என்னும் முதுரைக்கு ஓர் இலக்கியமாய் அமையலாயினர்.

இவைக்கெல்லாம் காரணம் யாது?

“அனுக்கள் சோந்தே அண்டமானது. அனுக்களின் குணமே அண்டத்தின் குணமாக பரிணமிக்கிறது. ஆனபடியால் அனுவை நல்லனுவாக்கினால் அண்டம் நல்லன்மைக்கும். பின்னைக்களே! நீங்களோவாக்கும் நல்லவர் களாயிருந்தால் உலகம் முழுவதுமே நல்லதாயிருக்கும். பண்க்செருக்கு ஆகாது. முழுமன்னரும் பிச்சையெருக்கலாயினர். பணத் திமினினாலே தொழிலிலே வேறுபாடு கற்பித்துப் பிறரைத் தாழ்த்திக் கெடவேண்டாம். சாதித் திமிர் ஆகாது. பிறரெல்லாம் தங்கள் சாதிக்கே அடிமைகளாம் என்று இறுமாப்புக் கொண்டெழுந்த ஹிற்லின் வீழ்ச்சியை நீங்களே காண வில்லையா? இப்பொழுது அவருடைய நாடே உலகத்திற்கு அடிமையாகி விட்டது. நிறத்திமிர் ஆகாது. நிறத்திமிருக்கும் அதோகதிதான். நிறத்திமிர் கொள்ளுகின்ற வீடு ஒவ்வொன்றும் தென்னாபிரிக்காவாகிக் கொந்தளிக்கத் திமிர்கொண்டோரது நீதியெனப் படுவதெல்லாம் பிறருக்குவாத்தியார் தனக்கு வாத்தியாரல்ல என்னும் பழி மொழிக்கிடமாகிவிடும். வசையற்றும் மானமுடையார் போலப் போலிவாழ்வே வாழ நேரிடும். பிறரைப் பழித்தலாகாது, அவர்களுடைய நிலையில் உங்களைவைத்துப் பாருங்கள். உண்மை விளங்கும். தெய்வமொன்றுண்டு. தேவகட்டளைகளை மீற வேண்டாம். மீறாதோரே பெரியோராவர்.....” என்றிப்படியான போதனைகளை இடித்திடித் துரைத்தின்பே சட்டம்பியார் தினசரிப் பாடங்களை, ஆரம்பிப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. கற்ற போதனைகளைச் சாதிக்கவும் பயிற்றிவந்தார். ஆதலினாலே பின்னைகளுக்கு ஆரம்பத்திலேற்பட்ட கசப்பு நாளைடவிலே அறவே தொலைந்துவிட்டது.

*

*

*

பின்னைகளுடைய வாயிலிருந்து “அவர் மிகவும் நல்லவர்” என்பதைத் தவிர வேறொவ்விதமான அபிப்பிராயத்தையும் வெளிப்படுத்த முடியாமற்போன விஸ்ஸாஇரண்டாம் வருட முடிவிலே தனது பிடிவாதத்தினாலும் தலையணை மந்திர வலிமையினாலும் ஒருவாறு ஆறுமுகச் சட்டம்பியாரை நீக்குவித்து வேறொருவரை அமர்ப்பித்துக் கொண்டாள். பின்னைகளோ மடியில் வைத்துச் செல்லம் பண்ணின செல்லத்துரைச் சட்டம்பியாரை நினைத்து ஒரு சொட்டுக் கண்ணீராயினும் விடாதவர்கள் ஆறுமுகச் சட்டம்பியார் பிரிவை ஆற்றாது கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டு இப்போது மேல்வந்த புதுச்சட்டம்பியாரிடம் படித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

சுழுகேசரி,
28.04.1946.

சொக்கன் முதற்றார். பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர். பட்டதாரி. முதுகலைமாணி. அதிபராக ஓயவெற்றவர். ஸுகேசரிப்பண்ணையில் உரையானவர். சிறுகதை, நாடாம், கவிதை, இலக்கியக்கட்டுஞாகள் என அகலக்கால் பதித்தவர். ஸுகேசரிபில் கணவுக்கோவில், உட்பட ஜன்து சரித்திருக்கதைகள் வெளிவந்துள்ளன சிலம்பு பிறந்து, சிங்கைக்கிரிக்காவலன், துரோகம் தந்த பரிசு முதலான நாடகங்கள் எழுதியுள்ளார். சிங்கைக்கிரிக்காவலன், சிலம்பு பிறந்து நூல்காக வெளிவந்துள்ளன. இவரது உரைநடைச்சிறப்பினை இவரது சர்த்திரச் சிறுகதைகள், நாடகங்கள் என்பனவற்றில் அவதானிக்கலாம். இவரது சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதி கடல் ஆகும். வடக்கு - கிழக்கு மாகாணக் கல்வியைச்சு வெளியிட்ட மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள் தொகுதியில் இவரது கதை இடம் பிடித்துள்ளது. சாதிப்பிரச்சினையை வைத்து முதன்முதல் நாவல் பண்டத்தை பெறும் இவருக்குரியது. சீதா என்ற அந்த நாவல் வீரகேசரிப்பிரசரமாக வெளிவந்துள்ளது. மலர்பயலி, செல்லும்பூரி இருட்டு என்பன இவரது சிறப்பான நாவல்களாகும். வீரத்தாய் இவரது கவிதைத் தொகுதியாகும். இவர் எழுதிய சலதி முற்றிலும் வித்தியசமான இவரது ஓர் ஆக்கம். இவரது நாடகங்கள் கலைக்கழகத்தின் முதற்பரிசுகளைத் தொடர்ந்து பெற்றிருக்கின்றன.

கணவுக் கோவில்

சொக்கன்

கைமுனுவுக்குப் படுக்கை கொள்ளவில்லை. அவன் பட்டமகிழி மஞ்சத்தில் நிம்மதியாறங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவனுக்கு மட்டும் அந்த நிம்மதி கிடைத்தபாடில்லை. மரனத்தின்ரேகை அவன் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் படிந்திருந்தது.

கைமுனு எழுந்தான். அவன் கால்கள் தள்ளாடித் தள்ளாடி நிலா முற்றத்தை அடைந்து விட்டன.

நிறைமதியின் குளிர் கிரணங்கள் அனுராதபுரியின் கோட்டைகளில் படிந்து ஒரு புதுவித் சோபையை அவற்றிற்கு அளித்தன. நிலவின் போதையில் ஆழ்ந்து உலகம் நிம்மதியாய் உறங்கிக்கொண்டிருந்தது. நீலவானை அழுகு செய்த தாரரகைக் கும்பல்களையாவது, மலர்களின் மணத்தில் படிந்து இன்பகரமாய் வீசிய வசந்தகாலத் தென்றலையாவது கவனிப்பவர் எவரு மில்லை.

அவன் மயங்கிய கண்கள் அதை நோக்குகின்றன. ஏன் அவன் முகத்திற் சோகப் பாசி படர்கிறது?

இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் இறுப்பது போன்று தூரத்தில் ரூவான்வெலி சமாதி காட்சி அளித்தது. நிலவின் ஓளியிலே தெரிந்த பாதி முடிக்கப்பட்ட அந்தக் கட்டிடம் அவன் கண்களை உறுத்தியதுபோலும்.....

பனிவரையிலிருந்துஒடும் நீருற்றுப்போன்று கிழ அரசனின் பால்போல் வெளுத்த தாடியின் வழியாகக் கண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது; அவன் குழந்தைபோல் தேம்பித் தேம்பி அழுதான். அவன் தேகம் நடுங்கியது.

“மகாராஜா” என்ற குரலைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான், பட்டமகிழி பக்கத்தில் நின்றாள். “மகாராஜா! எவ்வளவு நேரமாக இங்கிருக்கிறீர்கள்” என்று அவன் கேட்டாள்.

“தேவி! மகாராஜா என்று சொல்லிச் சொல்லி என் பிராண்னை வாங்காதே நான் வெகு சாதாரணன். அந்தத் தகுதியைத் தாங்க நான் அருக்கடையற்றவன்” இதை அவன் சொன்னான். அவன் குரவில் ஆழந்த துக்கத்தின் சாயல்.

அவனுக்கு ஆச்சரியமாகவிருந்தது. “கவாமி! அப்படி உங்களுக்கு என்னதான் நேர்ந்துவிட்டது. ஈழத்தின் ஏக சர்க்கரவர்த்தியா இவ்விதம் கூறுவது?”

அரசன் சிரித்தான். ஏமாற்றத்தால்குழந்த அவன் உள்ளாக்கினி சிரிப்பாக வெளிவந்தது. அக்கனவின் வெம்மையைத் தாங்கமுடியாதது போன்று அவன் உடல் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

தேவியின் ஆச்சரியம் இன்னும் பன்மடங்காயிற்று “ஏதோ! புதிர் போடுகிறீர்களே! விஷயம் ஒன்றுமாய் விளங்கவில்லையே?” அவன்கரங்களை அவன் பற்றினான். அவை மிகவும் குளிர்ந்து மிருதுவாயிருந்தன. போர்க்களத்தில் வெல்லற்கரிய எல்லாளனை வென்று வாகைமாலை குடியபோதும் அவன் கரங்களை அவன் பற்றியிருக்கிறான். ஆனால் அன்றைக்கும் இன்றைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம். இளமையின் வெரம்பாய்ந்த முரட்டுத்தன்மையிருந்தது அந்தக் கரங்களில்! இன்று பினியால் முடுங்குள்ள ஒருவன் கரங்களையல்லவா அவன் பிடித்திருக்கிறான்? இந்தச் சிந்தனைக்கு முடிவு ஏற்படுவதுபோல் அவன் கரங்களில் சில கண்ணர்த்துகள் விழுந்தன. வெப்பமான அக்கண்ணர்த்துளிகளைக்கண்டு பிரமிப்படைந்த அவன் அரசனை நோக்கினாள்.

இவற்றையெல்லாம் கைமுனு கவனிக்கவில்லை. அவன் பைத்தியக்காரர்போல் பேசிக்கொண்டே போனான். தேவி! என்னால் முடியாத காரியமில்லை. நான் அரசன் என்று ஒரு காலத்தில் இறுமாந்திருந்தேன. என் இறுமாப்பும் வீணபோகாமல் நான் எடுத்த காரியங்களெல்லாம் வெற்றிமேல் வெற்றியையளித்தன. ஆனால் இன்று நான் ஒரு சாதாரண மனிதனிலும் கீழானவன் என்ற உண்மை புலனாகிறது. என் கனவுக்கோவில் என்னுடனேயே அழிந்துபோகவேண்டியதுதான். அதோபார் ரூவான்வெவி சமாதியை அரை குறையாயிருக்கும் அதைப் பார்க்கப் பார்க்க என் துக்கம் மேலிடுகிறது. என் முன்னிருந்த அரசர்களின் பிரதாபங்களெல்லாம் நான் கட்டும் இதன்முன் மன்றப்பிடப்போகின்றன என்று நினைத்தேன். ஆனால் புத்ததேவன் என்னை இவ்விதமாகச் சோதனை செய்கிறான். அதற்குமேல் பேசமுடியாதபடி அரசன் நா தழுதமுத்தது.

பட்டமகிழிக்குப் பின்னும் பொறுக்கக்கூடவில்லை. அவன் கண்களும் கலங்கின. “கவாமி! தாங்கள் மனம் கலங்கலாமா? தங்கள் பினிமாறித் தங்கள் கனவும் நிறைவேறாமற் போகப்போகிறதா? பனிபெய்யும் இவ்விடத்தில் இருந்தால் உடம்பு என்னத்துக்காகும் வாருங்கள்!” என்று அழைத்தாள்.

“எனக்கு அந்த நம்பிக்கை எப்போதோ போய்விட்டது. இன்னும் ஒரு நாளோ இரண்டுநாளோ என் உயிர் தங்குவதும் சந்தேகந்தான். அதற்குள் இந்த உடலுக்கு இந்திரபோகம் வேறேயா?” அவன் வதனத்தின் புஞ்சிரிப்பு இழை ஓடியது. எழுந்து நடக்க முயன்றான். கூடவில்லை. பட்டமகிழியின் தோனின் உதவிகொண்டு மெது மெதுவாய் நடந்து சயனி அறைக்குச் சென்றான். அறையில் தீபம் ஒன்று மங்கி மங்கி எரிந்துகொண்டிருந்தது. எந்த நிமிஷத்தில் அது அணைந்து விடுமோ? யார் கண்டார்?

“இந்தத் தீபத்தின் நிலையில்தான் நானும் இருக்கிறேன்” என்று அவன் சொன்னான். அவன் கண்களில் நீர் ததும்பிற்று. அந்தநிலையில் அரசனைப் பார்க்க வெகு பரிதாபமாயிருந்தது.

“நிம்மதியாய் உறங்குங்கள்” என்றுசொல்லி பட்டமகிழி அவனை மஞ்சத்தில் படுக்கவைத்தாள். சிறிதுநேரத்தில் அவனும் தூங்கிவிட்டாள்.

ஆணால் அவன்.....! சாளர்க் கம்பிவழியாக நிலவின் கிரணங்கள் அறையில் தெறித்தன. பழைய ஞாபகங்களும் அவன் உள்ளத்தில் தெறித்துக்கொண்டிருந்தன. இரவு முழுவதும் சிந்தனைக் கடலிலேயே மூழ்கியிருந்தான்.

விஷாமக்காரச் சிறுவன் கைமுனு: வீரனாகவேண்டித் தந்தையை எதிர்த்த துட்டகைமுனு; போர்க்களத்தில் வாகைமாலைகுடியீர்கள் கைமுனு. புத்த தேவனின் பக்தன் கைமுனு: தன் மகன் நீசப்பெண்ணை மணந்தானென்று அவனுக்கு அரசரிமை கொடாத தந்தை கைமுனு. இவ்வெல்லாப் பருவங்களும் அவன் கண்முன் வந்து நின்றன. ஆணால் இப்போதைய பருவம்! முதுமையால் தோல் சுருங்கித் தட தடவென்று நடுக்கத்துடன்.....! ஜோயா அதை நினைக்கவே வேண்டாம்.

இவற்றினும் மேலாக அவன் மனத்துக்கத்தில் ஆழ இருந்த காரணம் ரூவான்வெலி சமாதிதான். அதைக் கட்டுவதற்காக அவன் போட்ட திட்டங்களொல்லாம் வெறுங் கனவுகள்தானா?

*

*

*

அடிவானம் வெறுத்தது. தினகரனின் பொன்னிறக்கத்திர்கள் உலகைத் துயிலெழுப்பின. முதல்நாள் மலர்ந்த மலர்கள் யாவும் தங்கள் வாழ்க்கையின் சார்த்தை இழந்தவைபோன்று வாடிக் கிடந்தன. நேற்று மொகுகுகளாக விருந்தவை இன்று மலர்ந்து வாழ்க்கை இனபத்தை நோக்கி ஆலவுடன் காத்துக்கொண்டிருந்தன. இரவு அமைதியில் துயின்ற நகரம் இப்போது அமர்க்களப்பட்டது. யாவரும் துயிலெழுந்து தங்கள் தங்கள் கருமங்களை நாடிச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

கைமுனு சக்கியற்றுத் தன் மஞ்சத்திற் படுத்திருந்தான். அவன் கண்கள் பொலிவிழுந்திருந்தன. பேச்கக்கூட எங்கோ ஆழ்ந்த குகையிலிருந்து எழுவது போன்றிருந்தது.

எல்லாரும் துக்கப்பட்டார்கள். வைத்தியர்கள் அவன் நாடியைப் பார்த்துவிட்டு முகத்தைச் சுழித்தார்கள். ஒவ்வொரு விநாடியும் கழிவது ஒரு யுகமாயிருந்தது.

கைமுனுவின் கண்கள் சுற்றியிருந்த சுவர்ச் சித்திரங்களை ஒருமுறை நோக்கின. அங்கே!.... அங்கே! அவன் விழிகள் அந்தச் சித்திரத்தில் நிலைத்துவிட்டன.

தந்தை கவந்தீசன் கைமுனுவினதும் கதாதீசனதும் உணவை முப்பிரிவாக்கி ஒவ்வொரு பகுதியையும் தான் சொல்வதுபோல் சபதம்செய்து உண்ணும்படி கேட்கிறான்.

முதலாவது: சகோதரர் யாவரும் எந்நானும் ஒற்றுமையாய் இருக்க வேண்டும்.

அவர்களும் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டு அப்பகுதியை உண்கிறார்கள்.

இரண்டாவது: புத்த பிக்குகளை எந்நானும் ஆதரிக்கவேண்டும்.

அதற்கும் இணங்குகிறார்கள்.

மூன்றாவது: தமிழருடன் சண்டைசெய்யாமல் அவர்களுடன் ஒற்றுமையாய் இருக்கவேண்டும்.

இதற்கு அவர்கள் இணங்காது கோபத்துடன் வெளியேறுகிறார்கள்.

அரசனின் கண்களில் ஒரு புது ஒளி தோன்றியது. நான் இறந்தாலும் என்னை வாழ்விலும் தாழ்விலும் பின்பற்றிய சதாதீசன் என்தமிடி இருக்கிறானல்லவா? என்று அவன் சிந்தனை அலைபாய்ந்தது. அவன் சதாதீசனை ஏக்கம் ததும்ப ஒருமுறை பார்த்தான்.

சதாதீசன் மனம் கொந்தளித்தது, “அன்னா! என்னவேண்டும்” என்று அவனருகில் வந்து நின்றான்.

கைமுனு சொன்னது இவ்வளவுதான். ‘சதா! ரூவான்வெலி சமாதி!’

சதாதீசன் வேகமாய்த் திரும்பினான். அவன் கால்கள் ரூவான் வெலியைநோக்கி வேகமாய்ச் சென்றன.

*

*

*

அந்தி மங்கும் நேரம். ஒரு பல்லக்கு ரூவான்வெலியை நோக்கி வந்தது. பல்லக்கின் திரைகள் விலக்கப்படவும் கைமுனு ரூவான்வெலிச் சமாதிப் பக்கம் தன் கண்களைத் திருப்பினான் ஆச்சியத்தால் அவன் கண்கள் மலர்ந்தன.

நேற்றுவரை அரை குறையாகக் கிடந்த அது இன்று வான முகட்டை எட்டி நின்றது. கைமுனுவின் கணவுக் கோவில் உலகில் சாக்வதமாக இடம்பெற்றுவிட்டது. அவ்வளவுதானே அவன் வேண்டியிருந்ததும்.

அவன் கண்கள் மலர்ந்தன. மலர்ந்தபடியே நின்றுவிட்டன. அவன் முகத்தில் புன்னகை நர்த்தனம் புரிந்தது. மரண தேவதையின் அரவணைப்பில் அவன் நிரந்தரமாய்ச் சரணடைந்துவிட்டான்.

திரைச் சீலைகளாலும் மூங்கில்களாலும்தான் அது முடிவுபெறச் செய்யப்பட்டது என்பதை அவன் அறிந்தானா? ஆனால் அவனளவில் ‘கணவுக் கோவில்’ நிறைவேறியமாதிரித்தான்.

சமுகேசரி,
05.01.1947.

நாவந்துழியைச் சேர்ந்த க. வே. யின் இயற் பெயர் க. வேலுபிள்ளை. முத்த எழுத்தாளர். ஆகோசரிப்பன்னையைச் சேர்ந்தவர். பதினொரு சிறுகதைகள் ஆகோசரியில் வெளிவந்துள்ளன. அத்தேடு பல உருவகக்கதைகளையும் தரமாகத் தந்துள்ளார். ஆத்தில் உருவகக்கதைபின் முன்னோடி க. வே. ஆவர். இவரின் மனற்கோயில், வெறுங்கோயில் என்பன் இலக்கிய அறிஞர்கள் பலரின் பாராட்டினைப் பெற்றவையாம். பாற்காவடி, மண்வாசனை என்ன இவரின் சிறப்பான சிறுகதைகளாகும். இவரது சிறுகதைகள் மண்வாசனை என்ற தலைப்பில் ஒரு தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளது. சமூகத்தின் மூடும்பிக்கைகளுக்கும் மாஸிட ஏற்றத்தாழ்விற்கும் எதிராக இவரது எழுத்துக்கள் அமைந்துள்ளன. பல இலக்கியப் படிநூல்களை யாத்துள்ளார். அத்துறையில் கூடிய கவனம் செலுத்திவருவதால் இன்று புனைக்கதைத்துறையில் சட்டுவது அரிதாகிவிட்டது. இவரது பரோபகராம், நிலைக்கோடு என்ற சிறுகதைகள் வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கல்வியமைச்சு வெளியிட்ட மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள் என்ற தொகுப்பில் இடம்பிடுத்திருக்கின்றன.

பாற்காவடி

க. வே.

அன்று திருக்காரத்திகை. அந்தக் கிராமத்திலுள்ள சுப்பிரமணியகவாமி கோயிலில் ஓரே கலகலப்படி போவோர் வருவோரின் நடமாட்டம் ஒருபூர்ம்; தெய்வ சந்திதானத்தை உலகவியவகாரங்கள் பேசுவதற்கேற்ற இடமாக்கிக் கொண்ட கும்பல் ஒருபூர்ம்; பலவர்களைப் புடைவைகளை யணிந்துகொண்டு வானவில்லின் நிறத்தைத் தெறிக்கவிட்டு நடமாடிய பெண்கள் கும்பல் ஒருபூர்ம் இப்படியாகக் காட்சி தந்தது அந்தக் திருக்கோயில். பூசைக்குரிய எவ்வித ஆயத்தங்களும் தென்படவில்லை. ஆனால் அங்குள்ள கலகலப்படி சந்தையிராச்சைலையும் வென்றுவிட்டது. ஆத்மசாந்திக்குறைவிடமான அந்தச் சந்திதானம் வெறும் கலகலப்பில் மூழ்கிப்போய்க் கிடந்தது. இது தெய்வத்தின் சம்மதமன்று; மனித வர்க்கத்தின் ஏகோபித்த அபிப்பிராயம்.

சிறிது நேரஞ்சென்றது. அந்தக் கலகலப்புக் குறைந்ததோ அல்லது வேற்றாரு ஒவி அதைக் கபளீரம் செய்ததோ என்னவோ? அந்தக் கொட்டுமேளம் முழங்கத்தொடங்கியது. உள்ளேயமுக்கிருக்கப் பற்கவர் தீற்றும் டாம்பிக்கார்களைப்போல். அதையடுத்து நாதஸ்வரம் முதலிய ஏனைய வாத்தியங்களும் முழங்கத்தொடங்கின. பெரிய 'கண்டாமணி'யும் தனது பேரராலியைக் காற்றுக்குப் பரிமாறிக்கொண்டிருந்தது. என்ன? பூசைக்கு ஆயத்தமா?

அதோ வரிசையாகப் பல காவடிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே. அவை ஒவ்வொன்றும் பல பேதப்பட அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றனவே. ஆனால் ஒரேயொரு ஒற்றுமை; எல்லாவற்றிலும் மயிற்றோகைகள் கற்றற கற்றறயாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. எவ்வளவு அழகிய தோகைகள்; ஒவ்வொரு தோகைக் கண்களும் கண்ணைச் சமிட்டி விளையாடுகின்றன. ஆனால் இந்த அழகில் எத்தனை வேதனைகள் மர்மாக மறைந்திருக்கின்றனவோ? அந்தத் தோகைகள் அத்தனையும் மயிலின் அன்பளிப்பா? மயில் மனங்களின்து உதிர்த்த இறகுகளா? மனிதனிடத்தில் மிருகபாவம் மறைந்திருக்கிறது. தெய்வத்தின்போரால் புனிதமாக்கலாமென்பது அவன் என்ன. இவ்விட மிருகசபாவத்தின் போதைக்கு அஞ்சி மயில் தன் மரணவேதனையில் - கடைசி முச்சில் ஈய்ந்த தோகைகள்தான் அவை. அஹிம்சையின் சிகரமான தெய்வத்துக்கு ஹரிம்சையினால் வந்ததோகை ஒரு புனித வஸ்துவாம்.

அந்தக் காவடிகளுக்குப் பக்கத்திலே அதனதன் சொந்தக்காரர் நிற்கின்றனர். அவர்கள் அரையிலே உயர்வான சரிகை இழைத்த பட்டு வேஷ்டி; அதை அவர்கள் கச்சையாகக் கட்டியிருக்கின்றனர். அதன்மேலே அதேசாதிச் சால்வை. மார்பிலே மூன்றுபட்டுச்சங்கிலி அரைகிறது. அட்சரக்கூடு வேறு. அவர்கள் மார்பிலும் கைகளிலும் எண்ணிலாந்கா வேற்கள். குரிய ஒளியில் மீன் செதிள்கள் மின்னுவதுபோல அவை ஒளி வீச்கின்றன. முதுகிலே நூற்றெட்டு 'ஷெடில்கள்' குற்றப்பட்டு. இருநூற் கயிறுகளின் ஒருபக்க நுளிகளிலே பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மற்ற நுனியிரண்டும் அவர்கள் தோளின்மேல் அநாயாசமாக - ஒரு நாகரிகமாக எறியப்பட்டிருக்கின்றன.

எல்லாவித ஆயத்தங்களிலும் செய்கைகளிலும் பணத்தின் செழிப்பு பரிபூரணமாகத் தெரிந்தது. ஆம்; அன்று அந்தக் கோவிலிற் காவடி எடுக்கும் அத்தனைபேரும் அந்த ஊரின் பெரும்புள்ளிகள்; நடப்புக்காரர்; பணக்காரர். எனவே மேளக் கூட்டங்களுக்கும் பாட்டுச் 'சமா'வுக்கும் பரிமளிப்புக்கும் சொல்லவா வேண்டும்.

2

வானைத்தொடும் கோபுரங்கள்கொண்ட அந்தச் சுப்பிரமணியகவாமி கோயிலுக்குக் கிழக்கே ஒரு கூப்பிடுதூரத்தில் ஒரு அம்மன் கோயில் இருந்தது. பரந்து சடைத்துப்போய், எத்தனையோ தலைமுறைகளைக்கண்ட அந்த ஆலமரத்தின்கீழே வெயிலும் மழையும் கூசாமல் உட்பிரவேசிக்கக் கூடிய ஒரு சிறு கொட்டிலிலே அவள் இருந்தாள். பெருஞ் செல்வர்களின் அந்தக் கோயிலுக்கும் வெளிப் பார்வைக்கும் பெரும் வித்தியாசந்தான் என்றாலும் இரண்டிலும் தெய்வம் உண்டு என மனிதன் நம்பினான். மனிதன் எந்தெந்த அந்தஸ்தில் இருந்தாலும், அவன் மனம் தனக்கென ஒன்றை வைத்திருப்பதில் திருப்தியடைகிறது. அந்த ஏழைப் பஞ்சமர்களும் தங்களுக்கென்று உண்டாக்கப்பட்ட அந்த கோயிலினால் பரம

திருப்தியடைந்தார்கள். அந்தத்திருப்தியை அவர்கள் வருஷத்துக்கொருநாள் காட்டிவந்தார்கள். அன்றுதான் அந்த ஜெகன்மாதா எண்ணெய்த்திரியையும் கர்ப்புர ஒளியையும், சாம்பிராணி மனத்தையும் காண்பாள். மற்றநாள் எல்லாம் அவள் ஏகாந்தத்தில் யோகங்கெய்ய வேண்டியதுதான்.

ஆனால் அந்த வழமையை அன்று அந்தத் திருக் கார்த்திகைப் புனிதத்தினத்தன்று யாரோ கெடுத்துவிட்டார்கள்!

அந்த உலகமாதாவின் அனுக்கிரகத்தின்பேரில், அன்று அந்தச் சந்தித்திலே யாரோ காவடி எடுக்கப்போகிறார்கள். ஆனால் அங்கே கொட்டுவெளாத்தின் ஓலிகேட்கவில்லை. ஜூன்க்கூட்டத்தின் கூச்சல் கேட்கவில்லை. பகட்டின் பிரதிபிம்பம் கண்ணை மயக்கவில்லை. மனித முயற்சியினாலே எத்தனையோ வேதனைகளை மறைத்துவைத்து உருப் பெற்று விளங்கும் காவடிகள் அங்கு காணவில்லை. ஆனால் அங்கு தெய்வீக அமைதியும், பக்தியும் பரிசுத்தமும் மாத்திரம் இருந்தன. இரண்டே யிரண்டுபேர்தான் அந்தத் திருக்கோயிலில் நின்றார்கள். ஆனால் பெண்ணுமாக.

எலும்புகள் தம் தன்மையை மறந்து வெளியே புறப்பட்டுக் காணப்பட்டன. தோலிலே அங்கங்கு சுருக்கங்கள் காணப்பட்டன; வேப்பமரத்தின்மேற் பட்டையைப்போல தலை பலநாள் செப்பனிடப்படாமல் பின்னிப்போய்த் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவனையும் அறியாமல் ஒரு இகைப்பு அவளில் ஒளித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆம், துன்பத்தில் நோயினாற் பீடிக்கப்பட்டு எழுந்தவைனைப்போற் காரணப்பட்டான். அம்பாளை நோக்கிக் கைகூப்பிக் கொண்டு தன் பக்தியைக் கண்ணர்மூலம் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான் வீரன்.

ஆனால், வள்ளி ஏதோ வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். அவள் தன்னுடைய பாற்காவடியைப் பத்திரித்தையுடன் ஆக்கிக்கொண்டிருந்தாள். பள்ளனென ஒளிவீசும் பால்நிறைந்த செம்பு. அதன்வாயில் வேப்பிலை; அதன்மேல் தேங்காய் அதன்மேல் ஒரு பூ அவவளவுதான்.

பாற்காவடி தயாராகவில்லட்டது. இனி அதைத் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருப்பதுதான். தூரத்திலே கேட்ட மேள ஒலியின் ‘கிறுதா’ வேலைப்பாடுகள் அந்தப் பணக்காரக் காவடிகள் புறப்பட்டுவிட்டன என்பதை அறிவித்தன. வள்ளி இடுப்பிலே சொருகியிருந்த கர்ப்புத்தை எடுத்துக் கொழுத்தினாள். உள்ளே எரிந்துகொண்டிருந்த எண்ணெய் விளக்கைத் தூண்டிவிட்டாள் அவள் கைகள் கூப்பின? கண்கள் மூடின. ‘தேவீ! உன்செயல்தான்!’ என்று வாய் முனுமுனுத்தது. மனம் சிறிதுநேரம் தெய்வபக்தியில் ஈடுபட்டது. இந்த மனம் சிறு குழந்தைகளைப் போன்றது. எப்படிச் சிறு குழந்தைகள் ஒன்றிலேனும் வயித்திரார்களோ அதைப்போல மனத்திற்கும் செயேட்சையாக அங்குமிங்கும் ஓடித்திரியத்தான் விருப்பம். அதிலும் கழிந்த சில சம்பவங்களை அசைபோடுவதென்றால் மிகுந்த பிரீதி. அவள் மனமும் கழிந்த சில சம்பவங்களை நினைத்துக்கொண்டது.

3

இயற்கைக்கு பாரபட்சமற்ற தன்மைதான் சிறந்த பண்புபோலும்! வள்ளியினுடைய அநாதைத் தன்மையை ஆற்றொணா மனவேதனையைச்

சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் அந்த மழை கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. இன்னது செய்வுதென்றியாத மனநிலையில் அங்குமின்குமோட்டான். உக்கிபிருந்த கூரையிலிருந்து 'ஓழுகு' விழுந்துகொண்டிருந்தது. வேதனையால் சிதறுண்ட அவள் மனதிலிருந்தும் என்னற்ற சிந்தனைகள் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன.

அந்தத் தென்னந் தோட்டத்தின் ஏக மூலையிலே காவற்காரன் ஒருவனின் குடிசை. ஏழ்மையின் சகலவிதமான வட்சணங்களுக்கும் அது வாசஸ்தலமாக விளங்கியது. அந்தக் குடிசையின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து முனக்ரசப்தம் கேட்கிறது: மரணவேதனையின் கைப்பிடியில் நசியும் ஆத்மாவின் துடிதாடித்த கருல்போல. இடையிடையே வேதனையின் உச்சநிலையைப் புலப்படுத்தும் ஐயோ! ஐயோ! என்ற ஓலம். ஏதோ வள்ளியின் கணவன் வீரன் நோயாகப் படுத்திருக்கிறான். கடுமையான நோய். ஆளையே கொல்லக்கூடிய வியாதி சுவாதசனிகி தகுந்த வைத்திய சிகிச்சைக்கோ பராமரிப்புக்கோ ஏற்ற பணம் அவனிடமில்லை.

அவன் பக்கத்திலே வள்ளி நிற்கிறாள். அழுதமுது கண்கள் சிவந்துபோயிருக்கின்றன. வீரனின் ஓவ்வொரு முனகற் சப்தமும் கூரிய சட்டியோல் அவன் மார்பை ஊடுருவின் பாசத்தினாற் பிணைக்கப்பட்ட ஒரு உள்ளத்தின் வேதனை மற்ற உள்ளத்திலும் பிரதிபலித்தது. இரு உள்ளங்களின் அன்புப் பிணைப்பு உண்மையான இன்பத்தை உண்டாக்கு மென்பது உண்மைதான். ஆனால் அந்த அன்பின் பயனாக விளைந்த வேதனையும் மனதைக் கொல்லுமென்பது அவ்வளவுக்கு உண்மையே!

அவனும் என்ன செய்வாள் பாவம்! தன்னாலான மருந்துகள் பரிகரிப் புகள் எல்லாம் செய்துகிட்டாள். அந்தக் கொடிய வியாதிக்குத்தான் எவ்விதமான மனப்பண்புகளும் இல்லையே. காலையிலே வந்திருந்த அந்த சுதேச வைத்தியன் சொன்ன ஓவ்வொரு சொல்லும் நினைவு ரூபமாக வந்து கொன்றன.

'ஆ! சுவாத சன்னியாம். முற்றிலிட்டதாம்; ஐயோ? நான் என்ன செய்வேன்!, ஏழ்மையை அஸ்திபாரமாகக்கொண்டு, அன்புக் கற்களாற் கட்டிய இன்பக் கோட்டையில் ஒரு பெரிய இடியாக வந்ததே வியாதி. இந்த நோய்க்கு நல்ல வைத்தியம் செய்யவேண்டுமாம..... இல்லாதுபோனால்..... ஐயோ என்னால் நினைக்கவே முடியவில்லை. நல்லவைத்தியம் - இங்கிலிக் வைத்தியம் - நான் எங்கே போவேன் அநாதை. அதற்கும் பணம்வேண்டும். பணம்... பணம். அது இருந்தால் இந்த நிலையே வந்திராதே. எத்தனை பகல். எத்தனையிரவு பட்டினியாக வேலைசெய்தோம்; அதன் பயன்தானே இந்தநோய். ஆ! தெய்வமே! மாரியம்மா! வெறிகொண்டவள்போல் காணப்படாள் வள்ளி. தலையிரைக் கைகளாற் பிசைந்தாள்; மார்பிலே இரண்டு கைகளாலும் குத்தினாள். தேகம் முழுவதும் பதற்தொடங்கியது. அவனுடைய இந்த நிலைக்கு முற்றுப்புள்ளியிட்டுவிட்டது. வீரனின் 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்ற தீளக்குரல்.

அன்று இரவு வெளியாந்தகாரம் வள்ளியின் மன அந்தகாரத்துடன் போட்டியிட்டது. மழையும் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. புயற்காற்றுச் சீரிக்கொண்டிருந்தது. இயற்கையின் கொந்தளிப்புக்குமுன்னால் எந்தச் சீவராசியும் தன்னாண்மையைக் காட்ட விரும்பவில்லை. ஆனால் அந்த ஒற்றையிடப்பாதைவில் மாத்திரம் ஒரு உருவும் விரைவாக நடந்து கொண்டிருந்தது; தலைவிரி கோலமாக நன்னத் துணியிலிருந்து நீர் சொட்டச் சொட்ட நடந்தது. அந்தக் கரியவிருளிலும் அதன் கூரிய கண்கள்

வழிபிடித்தனவோ? அல்லது பாசம் வழிகாட்டியதோ? யாரறவார்? ஆனால் ஒன்று மாத்திரம் உண்மை. திடமான பிடிவாத்தின் பேரில் ஏதோ ஒன்றைச் சாதித்துவிடும் துணிவில் சென்றது அது.

வானத்தில் ஒரு மின்னல் ஓடிற்று. ஒரே சோதி வெள்ளத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தது. அத்துடன் கூடவே வள்ளியின் பரிதாபகோலத்தையும் எடுத்துக் காட்டியது.

வள்ளியின் நெஞ்சம் தகுந்த வைத்தியத்தையும் நம்பவில்லை; தகுந்த பராமரிப்பையும் நம்பவில்லை. தன் குலதெயவுத்தின் கருணையைத்தான் நம்பியது. அந்தப் பக்திப் பெருக்கால் - வெற்றியான இயற்கையின் கொந்தளிப்பு அவருக்குத் தெரியவில்லை. எதுவும் பயங்கரத்தைக் கொடுக்க வில்லை; வெகு விரைவாக நடந்து மாரியம்மன் கோயிலையடைந்தாள்.

அந்தக் கோயில் இருனோடிருளாய்ப் பயங்கர தோற்றுத்தையளித்தது. அந்தப் பயங்கரத்தை மிகைப்படுத்துவதுபோல ஆலமரத்திலிருந்த ஆந்தை அலறியது. ஆனால், வள்ளி கண்ட கோயிலிலே இவையொன்றுமில்லை. அவள் வேற்றாரு உலகில் கண்வு கண்டுகொண்டிருந்தாள். தேவி மாரியம்மா! எங்கள் குலதெய்வமே! இதுவுமன் சோதனையோ? என் கணவனைக் காப்பாற்ற உண்ணால் முடியும். வைத்தியம் பரிகரிப்பு இவையொன்றும் எனக்குத் தெரியாது. நீதான் என் கணவனைக் காப்பாற்றியாகவேண்டும். அல்லது போனால் என்னையும் கொன்றுவிடு. என் மாரியாத்தா! உனக்குத் தெரியாததொன்றுண்டோ? என் மனம் படும்பாடு நீயறியாததோ? என் தேவி! என் கணவனைச் சுகமாக்கிவிடு. வரும் திருக் கார்த்திகைக்கு உன்பேரால் நான் பாற்காவடி எடுக்கிறேன் என்று உரக்க ஒலமிடாள். அதன் எதிரொலியால்போலும் அந்த ஆந்தையின் குழறவும் இல்லாமற் போய்விட்டது.

4

கொட்டு மேளத்தின் ஒசையிலே, மனித கும்பலின் மத்தியிலே, பணத்தின் இறுமாப்பிலே பகட்டின் பிரதிபலிப்பிலே ஹரிம்சையின் பதிவிலே செல்லும் காவடிகள் - செடிற்காவடிகள் - ஒரு கூம்பிடு தூரத்துக்குமுன்னாற் சென்றுவிட்டன. பக்திக் கணவிலே, அன்பின் பெருக்கிலே எடுக்கப்பட்ட பாற்காவடி ஒன்று அதன்பின்னால் மெல்ல மெல்லச் சென்றது. அதனோடு ஒர் ஆணுருவும் எலும்புந்தோலுமாகப் பின்தொடர்ந்தது.

ஸ்ரீகோசரி,
12.01.1947.

நடனம் இவரின் இயற்பெயர் நடனசபாபதி ஜயர். அமுகேசரியில் நினைவுத்திரை (1946) சிதைந்த வாக்கு (1947) ஆகிய இரு சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். மறுமலர்ச்சியில் இவர் எழுதிய வாழ்வு என்ற சிறுகதை வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்ச வெளிப்பட்ட மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருக்கின்றது. ஓய்வு பெற்ற அரச பணியாளர். எழுதிய சிறுகதைகள் ஜந்திற்குள். ஆயினும் சிறுகதைக்குரிய வடிவத்தையும் உத்தியையும் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார் என்பது அவரது சிறுகதைகளிலிருந்து புலனாகின்றது.

சிதைந்த வாக்கு

நடனம்

“ரகுநாதையரே நமஸ்காரம்” என்று கூறிக்கொண்டே வந்தார் சுப்பராமையர். “நமஸ்காரம்” என்று கூறிவிட்டு அவரை உட்காரச் செய்து தாழும் உட்கார்ந்தார் ரகுநாதையர். “என்ன இன்றைக்கு இந்தப்பக்கம்?” “இல்லை..... அப்படியொன்றுமில்லை சும்மா..... பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்றுதான் வந்தேன்.” “என்ன, பார்த்துவிட்டுப் போகவா? விடையில்லாமல் நீர் இந்தப்பக்கம் திரும்பமாட்டுமா!”

“ஆமாம் விடையில்லாமல்லா போய்விடும். அது கிடக்க; உமக்கு ராகவையரைத் தெரியுமல்லவா?”

“நன்றாய் தெரியும்”

“அவருக்கு ஒரு பெண் குழந்தை இருக்கிறாள்; சரோஜா என்று பெயர்.....”

“அவளைக்கூட எனக்குத் தெரியும்”

“நல்லது”

“சரி, அவர்களைப்பற்றி இப்போது என்ன?”

உம்முடைய மகனுக்கும் அவனுக்கும் கல்யாணம் செய்துவைக்கலாமே என்றுதான் கேட்கிறேன்.”

“அப்பா..... இதற்குத்தானா இவ்வளவு பீடிகை.... அது நடக்காத விஷயம்.”

“ஏன் நடக்காது? பெண் என்ன அழகில் குறைவா? அல்லது ஜாதியில் குறைவா? இரண்டாயிரம் ரூபாய் வாங்கிக் கொடுத்து விடுகிறேன். அப்பறம் என்ன?”

“இரண்டாயிரத்தைக் கொண்டுபோய்க் குப்பையில் எறியும்.... இப்போதானே பையன் ஏதோ படிக்கவேண்டுமென்று புஸ்தகத்தை எடுத்திருக்கிறான். அதற்குள்ளே கல்யாணத்தைக் கொண்டுவந்து கெடுக்கப் பார்க்கிறீர்களே!”

“எதற்காக நான் அவனைக் கெடுக்கிறேன்? கலியாணத்தை முடித்துக் கொண்டு படிக்கிறதுதானே!”

“அது என்னவோ இப்போது அவனுக்குக் கல்யாணம் அவசியமில்லை. அல்லாமலும் இப்போதானே அவனுக்குப் பத்தொன்பது வயது! இந்த விஷயத்தில் மட்டும் நீர் குறைவைத்துக்கொள்ளக் கூடாது.”

“குறை என்ன குறை. இரண்டாயிரம் வாங்கித் தந்துவிடுகிறேன். அதற்குமேல் அபிரிடம் சுக்தி இல்லை. பெண் அழகானவள். உமது மகனுடன்தான் படிக்கிறான். இரண்டுபேருக்கும் நல்ல.....”

“சுப்பராமையரே நீர் இந்த விஷயத்தை அழுத்துவது நல்லதல்ல. எவ்வளவு கொடுத்தாலும்சரி. சரிப்பாது. முதலில் இந்த விஷயம் என் மகன் காதுக்கு எட்டினால் போதும். உடனே சண்டைக்கு வந்துவிடுவான். அவன் இருபத்தெந்து வயது வருமுன் கல்யாணம் செய்துகொள்வதில்லையென்று சொல்லியிருக்கிறான். அல்லாமலும் அவனுடைய விஷயத்தில் தலையிடுவது இல்லையென்றும் நான் நிறுத்தியிருக்கிறேன். ஏதோ படித்து இரண்டு சம்பாதிக்கத் தொடங்கியின்பு அவனே தன்னிட்டம்போல செய்து கொள்ளட்டும்” என்று கூறி வேறு என்ன என்பதுபோல பார்த்தார். இனித் தாமதிப்பதில் பிரயோசனம் இல்லையென்று நினைத்து சுப்பராமையர் விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றுவிட்டார்.

சம்பாதினையைக் கேட்டுக்கொண்டு அறையிலிருந்த தேவராஜனுக்கு உள்ளங் குளிர்ந்தது. தன்னைத்தேடி எத்தனையோ சம்பந்தங்கள் வருகின்றன என்று ஒரு தனிக் காவும்.

ரகுநாதையர் முன்பு மிக ஏழ்மை ஸ்திதியிலிருந்தவர். அவருடைய மூன்று பெண்களையும் கரரசேர்ப்பது எப்படியென்று யோசித்து வருந்தினார். “காலக் காற்று” என்று சொல்லார்களே! அது எப்போழுதும் ஒரே திசையை நோக்கி வீசுவதில்லை. சில சமயங்களில் அது பெரிய குறாவளியாக மாறிப் பெரிய அனர்த்தம்கூடச் செய்வதுண்டு. இந்தக் காற்று ரகுநாதையருக்குச் சாதகமாக வீசவே அவருடைய கையில் என்ன விதமாகவோ பணம் வந்து சேர்ந்தது. அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு வியாபாரம் செய்யத்தொடங்கிப் பெரிய பணக்காரராகிலிட்டார். அவருடைய பெண்களும் ஒருவர்பின் ஒருவராகக் கரரசேர்க்கப் பட்டனர்.

தேவராஜன்தான் ரகுநாதையரின் கனிஷ்டபுத்திரன். அவன் நல்லாரிற் படித்துக்கொண்டிருந்தான். சரோஜாவும் இவனுடைய வகுப்பிலதான் படித்துவந்தாள். இவர்களுக்குக் கல்லூரியில் அதிகம் சம்பாஷிக்க நேரமேது? தேவராஜனுடைய வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் அவன் சிறியதாயின் மகன் ராஜத்தின் வீடு. அங்கு சரோஜா அடிக்கடி போவாள். தேவராஜனும் சந்திப்பான்.

சரோஜாவின் தகப்பனார் எத்தனையோ வரண்களுடைய ஜாதகத்தைக் கொண்டுவந்து பார்த்துவிட்டார். ஒன்றும் வாய்க்கவில்லை. பாவம் ராகவையர் வரன் தேவுடைத் தற்காலிகமாக நிறுத்திக்கொண்டார். சரோஜா தனது மாமியாரின் மகளிடம் தேவராஜனைப்பற்றிக் கூறியிருக்கவேண்டும். விஷயம் அவனுடைய தகப்பன்வரைகரும் வந்துவிட்டது, ராகவையரும் தொல்லை தீர்ந்தது என்று சுப்பராமையரைத் தூண்டிவிட்டார்.

அன்றிரவு முழுவதும் படுக்கையிற் புரண்டாள். தனது பழைய காதற் சம்பாஷினைகளையும் காதற் கடிதங்களையும் எண்ணும்பொழுது அவன் பெரிய அவமானம் அடைந்ததாக எண்ணிக்கொண்டாள். அந்த நேரமே எழுந்து அவன் தனக்கு எழுதிய கடிதங்களை அவளிடம் கொண்டுபோய் அவன்முன் எறிந்து அவனை வாயாரத் திட்டவேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு. மறுநாள் எழுந்ததும் என்ன விடமும் அவனை நேரிற் கண்டுவிடுவது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டாள்.

பாடசாலையில் மத்தியான வீங்க்காக மணி அடித்தது. அனைவரும் வகுப்பைவிட்டு வெளிக்கிளம்பினார்கள்; தேவராஜனும் வெளியேபோவதற்காக எழுந்தான். அப்பொழுது சரோஜா ஏதோ தேவராஜனுக்குச் சொல்ல வாயெடுத்தாள். ஆனால் அவளால் பேசுமுடியவில்லை. தேவராஜன் சரோஜா சங்கடப்படுவதைக்கண்டு விட்டான் “ஏதாவது அலுவலா? என்று கேட்டான். “ஆம் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.....” அவனுக்குத் தொண்டை அடைத்து விட்டது. ஒருமுறை கணத்து அக்கம் பக்கத்தில் யாராவது நிற்கிறார்களா என்று பார்த்துவிடுப் பேசத் தொடங்கினாள். “நேர்று சுப்பராமையர் வந்த பொழுது நீங்கள் அங்குதானே இருந்தீர்கள்!” இந்தக் கேள்வியை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏதோ பழைய ரீதியில் கதைப்பாள், என்று எண்ணினான். சம்பந்தத்தைப் பற்றியவிஷயம் அவனுக்குத் தெரியும் என்பதை அவன் அறியவில்லை. பேசாது நின்றதேவராஜன் ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு “ஆமாம், எதற்காக கேட்கிறாய்”

“இந்தக் கேள்வி எதற்காக?”

“அவர் உங்கள் தகப்பனாரிடம் எங்கள் கல்யாணத்தைப்பற்றிப் பேசியபொழுது உங்கள் அப்பா எல்லாம் உங்களிஷ்டப்படி நடக்கப்போவது

என்றும் அதுவும் வெகு நாட்களுக்கப்பறும் என்று கூறினாராம். அதற்காக உங்களைக் கேட்கிறேன் நீங்கள் என்னை நிச்சயமாக கல்யாணம் செய்துகொள்வீர்களா? - அப்படியானால் நான் எவ்வளவு காலமும் உங்களுக்காகக் காத்திருப்பேன்!"

"நான் இப்பொழுது எதுவுங்கவற முடியாது"

"அப்படியானால் அன்று நீங்கள் கொடுத்தவாக்கு - சத்தியம்?"

"அது காற்றோடு போயிருக்கும். அதை இன்னும் நீ ஞாபகத்தில் வைத்திருந்தால் அந்தத்தோழம் என்னுடையது அல்ல!" இதைக் கேட்ட சரோஜா அறையைவிட்டு "விறு விறு" என்று போய்விட்டாள்.

இது நடந்து ஆறுமாதம் கழிந்துவிட்டது. ரகுநாததையின் வியாபாரம் விருத்தியடைந்து வந்தது.

மழைக்காலத்தில் இருந்தாற்போலிருந்து கறையானுக்குச் சிற்கு முளைத்து விடுகிறது. "ஏ முழியே இனி உனிடம் அடைப்பட்டுக் கிடப்பேனா?" என்று கூறிக்கொண்டே அந்தரத்தில் பறக்கின்றது. ஆனால் சிற்கு நேரத்தின் பின்பு பார்த்தால் முழியில் பல சிற்குகள் காற்றிலடிபடும். முழியைவிட்டுக் கிளம்பியவைகள் முழியிலேயே நகருவதைக் காணலாம்.

ரகுநாதயைர் நஷ்டப்படுகுழியில் வீழ்ந்தார். கடன் வந்து குழிந்துகொண்டது. ஒன்றும்செய்ய முடியவில்லை. தேவராஜனுக்கு ஒரு நல்ல கல்யாணம் செய்து வைத்தால் அந்தப் பணத்தைக் கொண்டாலது சிறிது தேறலாம். அப்பொழுது அவருக்கு சுப்பராமையர் பேசிய இரண்டாயிரம் ரூபாவுடன் கூடிய சம்பந்தம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது ஆனால்.... "எப்படி செனக்கிறந்தானே. நான் உம்மிடம் ஒரு பிரதானமான அலுவலாக வந்திருக்கிறேன்...." என்று இழுத்தார் ரகுநாததையர். "அப்படி என்ன அலுவல்" என்றார் சுப்பராமையர்.

"நீர் முன்பு பேசிய அந்தப் பெண்ணைத் தேவராஜனுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்கலாம் என்று யோசிக்கிறேன்.... நீர்தான்"

....."என்ன நானா?"

"ஆம், நீர்தான் ஏதாவது வழி பண்ணவேண்டும்."

"அவள் இப்போது" ஏதோ பரீட்சைக்குப் படிக்கிறாள். பி.ஏ.வரை படித்துவிட்டுத்தான் கல்யாணம் செய்துகொள்வானாம்" என்றார் சுப்பராமையர்.

ஈழகேசரி,
13.04.1947.

எஸ். கே. என்ற பெயரில் இக்கதையை எழுதியவர் இத்தொகுப்பிலே இன்னுமொரு கதையை எழுதிய சி. குமாரசாமி என்பவராவார்.

விடிவு

எஸ்கே

இரவு 11-30. போட்டர் மணியை அடித்தான். ‘ஸ்ரேசன் மாஸ்டர்’ ஊதலை வாயில்வைத்து ஒருமுறை ஊதியிட்டுப் போனார். புகையிரதம் கண்டியைவிட்டு வதுளையை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

ஸ்ரீபாதம் போகும் காலம். சனம் வண்ணியில் நிரம்பிச் சொரிந்து கொண்டிருந்தார்கள், பட்டையிற் பனங்கிழங்கு குத்தி அடுக்குவதைப்போல! அவ்வளவு சனநெருக்கம் மிதி பலகையில்கூடப் பலர் தொங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சோமாவதியும் சுலிலாதேவியும் ‘சாது! சாது! சா....து’ என்று தேனொழுக ஒலிபரப்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். பாட்டிமானின் தளர்ந்த குரவின்பின்னே! என் வாயும் சாது! சாது! என்று முனைமுனைத்தது. என்மனம் சுலிலாதேவியின் அழகில் மயங்கியிருந்த நேரத்தில்கூட புகையிரதத்தின் வேகம் குறைந்தது. பிறகு நின்று விட்டது.

நாவலப்பிடியில் நெருங்கி அடித்துக்கொண்டு திடகாத்திரமான வாலிபர் நால்வர் ஒடிவுந்தனர். உள்ளே நுழைந்தார்கள். ‘கோட்’ கண்ணாடி பட்டுச்சாரம் அணிந்திருந்தார்கள். ஏதோ பெரியவிட்டுப் பிள்ளைகளைப்போல ‘மகாத்மா’ என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓர் ஒரத்தில் ஒருவன் இருந்து விட்டான். மற்றவர்கள் மூலைக்கொருத்தராய் பிரயாணிகள் சாய்ந்து கொள்வதற்கு விடப்பட்ட சட்டங்களில் ஏறி உட்கார்ந்தார்கள். புகையிரதம் முக்கி முனிகிக்கொண்டே மலைமேல் நத்தைவேகத்தில் ஊரத்தொடங்கியது.

எவ்வளவு நேரத்திற்கு மனிதனுக்கு அலுப்புத் தட்டாமல் இருக்கும். அதுவும் இந்த ஜனநெருங்கத்தில் சிலர் தூங்கி விழுத்தொடங்கினார்கள். சந்தாப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தவன் மாதிரி சுலிலாவை என் மனோரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு மெல்ல நழுவினேன். காடுகளையும் மலைகளையுந் தாண்டி ஓர் ஆழகிய புஸ்பவனத்தை அடைந்தது இருதம். சந்திரன் பால் வெண்ணிலாவை அன்னி இறைத்து பவனி வந்துகொண்டிருந்தான். காட்டு மூலைச் செடியொன்று குலுங்கிப் பூத்துநன்றது, இன்பலாகிரியைச் சொரிந்துகொண்டிருந்தது. அதனீழ் இளைய இளைம குலுங்கிக்கொண்டிருந்தது. சந்திர ஒன்னி அவள் ஆழகுக்கு மெருக்கிட்டது. தங்க விக்கிரகம்போலத் தோன்றினாள். கறுத்தடர்ந்த கூந்தலை நடுவில் பிள்ளது வாரி முடித்திருந்தாள். நூகாகீ முறையில் வாயிப் பின்னி மாய விந்தை செய்யும் ஆற்றல் அவருக்கு இல்லை. காதுகளில் இரண்டு லோலாக்கு ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தன. பட்டுப்போன்ற கண்ணமிரண்டோரமும் கட்டுக் கடங்காத இரண்டு மயிரக்கற்றைகள் சுருண்டு தொங்கிக்கொண்டிருந்தன!.....

ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் ஜம்பதுக்கைகம்பது வேண்டுமென்று கத்தினாரே. சிங்களத் தலைவர் அதை மறுத்துவிட்டார்களே! வாருங்கள் தோழர்களே தாராளமாக வழங்குகின்றேன். உங்களுக்கு ஜம்பத்துக்கு ஜம்பது (பணாட்ட

பணாய்) என்று தொடங்கினான் இடுக்கில் உட்கார்ந்த வாலிபன்! என் இரதம் ஒடமறுத்தது. திரும்பிப் பார்த்தேன்.

மடிமேல் ஒரு தலையணையை வைத்துவிட்டு முன்று சீட்டுக்களை எடுத்துப்போட்டான். ஒன்றில் ஓர் படமுண்டு. ஏனையைவை வெற்றுச்சீட்டுகள். மூன்று சீட்டுக்களையும் மாறிக் கவிழ்த்து வையபான் “ஒருசீட்டில் என்ன படமுண்டு” என்றுசொல்லிப் பணையம் கட்டவேண்டும். படம் இருந்துவிட்டார் கட்டிய பணைமானவு கொடுக்கப்படும். இன்றேல் கட்டியபணம் தோல்வி! அரம்பத்தில் மிகவும் ஆறுகலாகவும், இலேசாகச் சொல்லக்கூடியதாகவும் மாறிக்கொண்டே இருந்தான். யாரும் பணம் கட்டவேயில்லை!

‘அதோ! நடுசீட்டிடு ரூபா பத்து’ என்று ஓர் மூலையிலிருந்து ஓர் குரல் கிளம்பியது. ஆம்! அவனுக்கு வெற்றி. உடனே அவன் கைகளுக்கு ரூபா பத்து பறந்தது. மீண்டும் சீட்டுக்களை மாறிக்கொண்டிருந்தான். ‘இதுதுகைப் பக்கச் சீட்டிடு ரூபா பதினைந்து’ என்றது இன்னொருக்குரல். அட பாவழே! ஏது படம்? வெற்றுச்சீட்டுத்தான். இறந்தான் ரூபாவே! இப்படி ரூபாக்கள் கைமாறிக்கொண்டிருந்தன. நால்வர் மாத்திரம் இதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். வேறு யாரும் பங்குபற்றாததை உணர்ந்த ஒருவன், அருகேயிருந்த கங்கானியையும் சேர்த்து, ‘கங்கானியும் நானும் பணையம் கட்டுகிறோம். நடுசீட்டிடு ரூபா முப்பது’ என்றான்! ஆம் வெற்றிதான்! கங்கானி கைக்கு வந்தது ரூபா முப்பது!

இலேசானவழியில் பணம் வந்தால் யாருக்குத்தான் ஆசையில்லை? மனிதனை ஏமர்றும் வித்தையில் இதுவும் ஒன்றுதானே! தோட்டத் தொழிலாளர் ஏமாந்ததில் என்ன ஆச்சரியம். அவர்கள் பைக்களை விரைவில் காலியாக்கி விட்டார்கள்!

‘ஜ்யா! ஏழைகளை ஏமாற்றுகிறீர்கள்’ என்று ஒருவர் கூறினார். ‘யாரடா அவன்? யாரை நாம் ஏமாற்றினோம்’ என்று மார்புதடி எழுந்தார்கள் நால்வரும். அவர் ஒருவர் நால்வருக்குமிடையில் என்னசெய்யமுடியும்? நாமேன் இதில் வீணாகத் தலையை மாட்டிக்கொள்வான் என்று மௌனமாக இருந்துவிட்டார்கள். சுயநலப்புண்டுதானே மனிதன். தன்னினத்தவன் எக்கேடு கெட்டாலென்ன என்று என்னும் அற்ப புழக்கள்!

புகையிரத்தின் வேகம் குறைந்தது. பின்பு நின்றுவிட்டது. கைகாட்டி விழவில்லை என்றார்கள். வெளியே எட்டப் பார்த்தேன். ஒருவர்பின் ஒருவராக நால்வரும் வெளியே குதித்துப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அடுத்த ஸ்தானம் தொய்பிதோட்டம். ஒருவேளை மேலதிகாரிகளிடம் சொல்லித் தம்மைக் கைதுசெய்துவிட்டாலும் என்ற பயத்தாற்போலும்!

ஒருமுறை கவிவிட்டுப் புகைவண்டி புறப்பட்டது. அவள் கண்கள் மூடியிருந்தன, குவிந்திருக்கும் இரண்டு குழுதங்களைப்போல! மறுபடியும் என் இரதம் புறப்பட்டுவிட்டது நின்றுவிடத்திலிருந்து. புற்றரையில் உட்கார்ந்தேன். மடிமேல் தலையை வைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து படுத்திருந்தாள். அவிழ்ந்து புரண்டுகொண்டிருந்த கூந்தலைச் சரிசெய்துகொண்டிருந்தது என்கை.

‘ஒரு கதை சொல்லுங்களேன்’ என்றாள்.

இந்த நிலையில் கதைசொல்லத்தான் தோன்றுமா? எத்தனையோ ஆயிரமாபிரங் கதைகளை வாசித்த எனக்கு ஒன்றாவது ஞாபகத்திற்கு வந்தால்தானே! பிறகு எங்கோ என்றோ படித்த ஞாபகம் தட்டியது.

‘காதலி காதலனைக் கதை கூறும்படி கேட்கிறாள். காதலன் தம்மிருவருக்குமிடையில் ஏற்பட்டிருக்கும் காதலைவேறு இருவர் தலைமேல் போட்டுக் கூறிவிடுகிறான்.’

அதேபோல அவள்மேல் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் காதலைக் கதையாக வைத்துக்கட்டுனேன். உண்மையை எப்படியோ அறிந்துவிட்டாள். கதை முடிவில் அவள் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தேன். வெட்கத்தால் முகம் அப்படியே சிவந்துவிட்டது. இதழ்களுக்கிடையில் ஓர் முறுவல் நெளிந்தது. அவள் இதழ்களில் என் இதழ்களைப் பொருத்தக் குனிந்தேன்.....!

புகையிரதம் ஓர் குலுக்குக் குலுக்கி இழுத்தது. என் மனோரதம் தடைப்பட்டது. கண்களை விழித்தேன். அவளும் விழித்தாள். கண்கள் சந்தித்தன. பெண்கள் வாயால்மாத்திரம் பேசுபவர்களில்லையென்பதை அறிந்தேன் அன்று.

அவள் ஸ்ரீபாதத்தைத்தோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தாள். நான் என் இன்ப ஸ்ரீயின் பாதத்தைத் தொடர்ந்தேன். மலைச்சிகரத்தில் நல்ல நிலவு காய்ந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் குளிர் தாங்க முடியவில்லை. பல்லும் பல்லும் கட கட ஞெறு அடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. போதி மரநிழலில் போதம் தெளிந்த பெருமான் அடிச்சுவட்டைக்கண்டு ஆநந்தங்கொண்டாள் அவளும் அவள் பாட்டியும்.

மெல்ல மெல்லக் கீழே வந்தோம். பாட்டியைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு சமத்தாக இறங்கினாள். நானும் அவர்கள் பின்னே வந்துகொண்டிருந்தேன். பாட்டிக்குக் கால் தவறியது கீழே! கீழே இருவரும் உருண்டு அடிப்படைச் சாகவேண்டியதுதான். எட்டுப்பிடித்தேன். அவள் கரம் அகப்பட்டது. அப்படியே இருவரையும் அனைத்துப் பிடித்துக்கொண்டேன். அவள் கைபனிக்கடியைப்போலக் குளிர்ந்தது ‘போமஸ்துதி’ என்றாள் பாட்டி. பிறகு சாது! சாது! என்று முனுமுனுக்குக்கொண்டே கீழ் இறங்கத் தொடங்கினாள். நன்றி நிரம்பியகண்களோடு என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள் அவள். அவ்வளவுதான்.

அலுப்புத் தீர்த்துக்கொள்ள அருகேயிருந்த அம்பலத்தில் படுத்துக் கொண்டாள் பாட்டி. நான் அருகில் ஓர் வெளியான இடத்தில் சமுக்காளத்தை விரித்துப் புகை குடித்துக்கொண்டிருந்தேன். நடு இரவு;எல்லோரும் தூங்கிவிட்டார்கள். எங்கும் ஒரே அமைதி. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை என் கண்கள் பலமுறை சுற்றிவிட்டன. கைதேர்ந்த ஒவியன் வரைந்துவிட்ட மாதிரியிருந்தது மலைப்பக்கம். மனம் தேன் எடுக்கும் வண்டு பூவை வட்டமிடுவதைப்போல அவளை வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அடிமேல் அடிவைத்து என் பின்னால் யாரோ வருவதுபோல் தோன்றிற்று. திரும்பினேன். அவள் வந்துகொண்டிருந்தாள். ‘கொஞ்சம் தேநீர் சாப்பிடுகிறீர் களா?’ என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓர் கிளாஸ் தேநீரை என்முன்னால் வைத்தாள். ‘இல்லை, என் இந்தச் சிரமம்’ என்றேன். ‘இதில் என்ன சிரமம். குளிர்தான் தாங்க முடியவில்லையே: கொஞ்சம் சாப்பிட்டால் உஷாராயிருக்குமே!’ என்றாள். ‘சரி, இப்படி உட்கார்’ என்றேன். சிறிதுதாரத்தில் உட்கார்ந்தாள். தேநீரைக் கையில் எடுத்தேன். கண்கள் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. தேநீர் குடிப்பதையும் மறந்துவிட்டேன். ‘தேநீர் குளிர்ந்துவிடுமே! அதைப் பருகுங்கள் முதலில்; பிறகு உங்கள் கண்கள் வேண்டுமென்றால் என் அழகைப் பருகட்டும் என்றாள் குறும்பாக.

‘சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிடாது ‘உன் இதம்..... தவங்கிடக்கிறேனே’ என்று இழுத்தேன். வெட்கத்தால் முகம் சிவந்தது.

‘நீங்கள் தமிழன்! நான் சிங்களத்தி!’

‘அப்படியென்றால் என்ன? காதலுக்கு ஜாதி, மதம், உ. பர்வா தாழ்வு என்ற பேதம் உண்டோ?’

‘சகோதர பான்மையோடு நடந்த எங்களை வெறுத்துத் தமிழன் வேறு, சிங்களவன் வேறு, ஜம்பதுக்கைம்பது கொடு’ என்று கோஷமிட்டாரே உங்கள் தலைவர்? பிறகு எங்களுக்கிடையில் பிளைப்பு எப்படி ஏற்படும்?

‘அவற்றை விட்டுத் தள்ளு! எனக்கு வேண்டியது உனது காதல்!’

‘உங்கள் தமிழ்ச் சமூகம் உங்களைப் புறக்கணித்துவிடுமே!’

‘யார் புறக்கணித்துமென்ன? நீ என் அருகிருந்தால்’

‘இளமையின் மிடுக்கு இப்போ பேசுகிறது! பிறகு.....’

‘பிறகு என்ன?’

‘பிறகு என்னவா? குடித்துவிட்டு ஏறியப்பட்ட பிழாவைப்போலக் கிடந்து உக்கவேண்டியதுதான்!’

‘இவ்வளவு மதிப்புத்தானா என் காதலுக்கு! அதோ அந்தச் சாதுவின் பாதத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறேன்: உடன்மேல் ஏற்பட்டிருக்கும் காதல் என்றும் அழியாது! அது தூய்மையானது!’

‘அந்தச் சாது தன் அருமை மனைவியை ஏழாற்றியதுபோல் ஏழாற்ற மாட்டார்களே?’ என்று சொல்லிக்கொண்டு சிறிது நெருங்கி உட்கார்ந்தாள்.

எஞ்சியிருந்த தேநீரைப் பருக்கிவிட்டு அவள் தளிர்க்கரங்களை என்கைகளில் எடுத்தேன். பிடியினின்றும் விடுவிக்குக்கொள்ள முயற்சிக்கவில்லை. இருதயம் வேகமாக அடித்துக்கொண்டதை அவள் பருத்த மார்பு காட்டிற்று. ‘தமிழர் சிங்களவர் என்ற பேதம் ஒழியவேண்டுமென்றால் கலப்புமணம் சட்டப்படி கட்டாயமாகக்கப்படவேண்டும். என்று சட்டமாக்கப்படுகிறதோ அன்று தான் இலங்கைக்குக் கதி மோட்சம்!’ என்றேன்.

‘அப்படியென்றால் இரு சாதியினரின் ஒற்றுமைக்கும் இலங்கையின் விடிவுக்கும் நாமே இன்று அஸ்திவாரமிட்டவராவோம்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே என் தோன்மேல் சாய்ந்துகொண்டாள்! ஊசலாடிக்கொண்டிருந்த மயிர்க் கற்றையைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது.

பிறகு பொழுது புலர்ந்தது.

சமுகேசரி,
21.09.1947.

'தெளிவு' என்ற இச்சிறுக்கதையை எழுதியவர் வடமராட்சியைச் சேர்ந்த சைவப்புலவர் சி. வல்லிபுரம் ஆவார். பழமையில் நாட்டம் உடையவர். புதுமையை வரவேற்கும் பண்பினர் புத்திலக்கிபத்தை வரவேற்றவர்.

தெளிவு

சில்வரம்புலி

கோயிற் பூசையைப் பகல் இரண்டுமணி வரையில் முடித்துக்கொண்டு பஞ்சாட்சர ஜயர் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார். வழியில் தம்முடைய வடலிக் காணிக்குள்ளே அயல்வீட்டு அருணாசலம்பிள்ளையின் பசுமாடு ஒன்று புகுந்துநின்று, அங்கொண்றும் இங்கொண்றுமாய் இருந்த காய்ந்த புற்களை மேய்ந்துகொண்டு நிற்பதைக் கண்டார். உடனே கண்ணுக்கு எதிர்ப்பட்ட கற்களை எல்லாம், சிறிது நேரத்துக்கு முன்பு கல் வடிவிலே காட்சிதந்து வீரபத்திரப்பெருமானுக்குப் பாலாபிழேகம்செய்த, தமது கைகளாற் பொறுக்கினார். அருணாசலம்பிள்ளைபேரில் தமக்கிருந்த வெறுப்பு முழுவதையும் அந்தக் கற்களிலே தாபனங்கு செய்து பசுமாட்டுக்கு ஏற்றந்து அதனைக் கலைத்துவிட்டு நேரே வீடுவந்து சேர்ந்தார். அருணாசலம்பிள்ளையை நேர்முகமாகச் சந்தித்துத் தணித்து விட்டதாகவும் அவர் தமக்குப் பயந்து வாய்பேசாது ஒடிவிட்டதாகவும் என்னிக்கொண்ட ஜயர் தமது வீட்டுத்தின்னையில் விரிக்கப்பட்டிருந்த அழுக்கு நிறைந்த மான்தோல்மீது சால்வையை உதறிப் போட்டுவிட்டு உட்கார்ந்துகொண்டார்.

அவருடைய சிந்தனை முழுவதும் அருணாசலம்பிள்ளையீதே குவிந்திருந்தது. அருணாசலம்பிள்ளையின் வளவுக்குள் நின்ற பனையிலிருந்து ஜயர் வளவுக்குள் விழுந்து மாயமாய் மறைந்த ஒரு பனங்காய் முக்காழியை யிட்டுப்பெண்களுக்கிடையே ஆரம்பித்த வாய்ப்பேசு ஜயரும் பின்னையும் அயலவர்களாய் இருந்த காரணத்தால் நாளுக்குநாள் புதுப்பிக்கப்பட்டு வளர்ந்து ஆண்களுக்கிடையிலுங்கூடப் பெரிய பகையை உண்டாக்கிவிட்டது. இப்பொழுது அவர்கள் பரம விரோதிகளாய்க் கொடுக்கல் - வாங்கல், பேசு - வார்த்தை ஒன்றுமின்றி இருந்தார்கள். அந்தப்பகனை, குறித்த பனங்காய் முக்காழியைத் தங்களுக்குத் தானங் கொடுத்ததாக ஜயரின் மனவியார் சமாதானங் கூறியிருந்தபடியால் திருட்டுக் குற்றத்துக்காக இரகசியத்தலாதல் பிராயச்சித்தம் நடத்தப்படவில்லை.

சிற்றூர் என்பது தென்மராட்சியில் உள்ள ஒரு சிறு கிராமம். இந்த ஊருக்குள்ள சிறுப்பெல்லாம் இங்குள்ள வீரபத்திர கோயில் ஒன்றினாலேதான். ஆடு வெட்டுவதிற் சுன்னாகம் ஜயனார் கோயிலுக்கு அடுத்தபடியாகப் பிரசித்திபெற்றிருந்தது இந்தச் சிற்றூர் வீரபத்திர கோயிலே. பஞ்சாட்சர ஜயரின் பாட்டனார் காலம்முதல் இன்றுவரை ஒருவித மாற்றமுமின்றி நடந்து வருகிறது. இப்பொழுது இதன் சொந்தக்காரர், பூசகர், பரிசாரர், ஏன் பேய் பிடித்தவர்களுக்குக் குழையடித்துப் பார்வை செய்கையில் இதன் மூர்த்தியான வீரபத்திரர்கூட எல்லாம் பஞ்சாட்சர ஜயரே. முன்றாம் வகுப்புவரை வாசித்துள்ள இவருக்குப் பஞ்சாட்சர ஜயர் என்று பெயரிடப்பட்டிருந்ததும்

பஞ்சாட்சரத்தில் எழுத்துக்கள் ஆறோ அல்லது ஏழோ என்று எழுந்த ஜயம் இன்னுந் தீர்ந்தபாடில்லை. யாரையேனும் விசாரித்துச் சந்தேகத்தை நிவரித்திசெய்துகொண்டுதல் தமது கெளரவத்திற்குக் குறைவாகும் என்ற மனப்பான்மை உடையவர். ‘பஞ்சாட்சரத்தில் ஜயமுடையவர்’ என்ற கருத்தில் ஜெவருக்குப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி இவர் கல்வியறிவைப் பரிசீலிப்பதில் அருணாசலம்பிள்ளைக்கு ஒரு தனித் திருப்தி உண்டு. ஜயின் தொழில் பயிற்சி நெறியைப் பொறுத்து உண்டான். பழக்கமேயன்றிக் கண்ணனையோ கையையோ உபயோகத்தும் நடப்பதன்று. மந்திர சூலோகங் கண்ணத் தப்புந் தவறுமாக ஒப்பிப்பினும் உரத்த தொன்னிடையெல்லையில் இருந்ததால் நல்லபேரும் புகழும் வருமானமும் பெருகிவந்தன.

பட்டினத்தில் ஆங்கிலங் கற்றுக்கொண்டிருந்த ஜயரது ஏகபுத்திரன் மகேஸ்வரன் பட்டில் திறந்துகொண்டு உள்ளே வருதலைக்கண்ட அவர் மிகுந்த கலக்கமடைந்தவராய்த் தின்னையைவிட்டு எழுந்தார். “என்ன தமிபி, என் வந்தாய்? கல்லூரியில் மறுபடியும் தொற்றுநோய் பரவியுள்ளதா?” என்று பரபரப்புடன் கேட்டார். “அப்படி ஒன்றும் எங்கள் கல்லூரியில் நடக்கவில்லை. இந்தியாவிலே தான் நடந்துகொண்டிருந்ததே ஹரிஜன ஆலயம்பிரிவேசம் என்னும் தொற்றுநோய். அது சிதம்பாத்திற்கும் தொற்றிவிட்டதென்று இன்றைய பத்திரிகையிலே வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. சிதம்பரக் கதவும் கடைசியாக ஹரிஜனங்களுக்குத் திறக்கப்பட்டுள்ளதைப் பாராட்டிப் பத்திரிகை ஆசிரியர் அரியதொரு தலையங்கம் எழுதியிருக்கிறார். அவரும் எங்களைப்போல ஒரு பிராமணராமே. இனித் தாமதமேன்? முன்பு தாங்கள் எனக்கு வாக்களித்தபடி எங்கள் கோயிலைத் தாழித்தப்பட்டவர்களுக்குச் சிறந்துவிடுவதுதானே. இதன்பொருட்டாகவே நான் கல்லூரியிலிருந்து ஒரு கிழமை ‘லீவு’ எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லி நிறுத்தினான் மகேஸ்வரன். ஜயர் ஒன்றும் பேச இயலாதவராய் ஒரு பெருமுச்ச விட்டுக்கொண்டு தின்னையிலேயே மறுபடியும் அமர்ந்து சிந்திக்கலானார்.

*

*

*

சிற்றாரில் சைவப்பாடசாலை ஒன்றுமில்லை. பழுத்த சைவாபிமானியாகிய அருணாசலம்பிள்ளையின் தூண்டுதலால் “இந்துசமய பாதுகாப்பு மகா சபையார்” பாடசாலை ஒன்று ஆரம்பிக்கப் பலமுறை முயன்றும் பலிக்கவில்லை. “மகாசபையிற் போதிய பணமில்லை” என்றும் “மகாசபைக்குப் பெருங் கடன் இருக்கிறது” என்றும் வெளியில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். உண்மைக் காரணம் சாதி இந்துப்பிள்ளைகளும் தாழ்த்தப்பட்டோர் பிள்ளைகளும் ஒன்றாகப் படிக்க நேரந்துவிடும் என்ற பயந்தான். அங்கு இருந்தது மிஷன் பாடசாலை ஒன்றுதான். அதுவும் ஒரு பிரதம பாடசாலை. அவ்வுரப் பிள்ளைகளின் மேற்படிப்பு ஜந்தாம் வகுப்புவரைதான். அந்தக் கிராமத்தில் பிராமண வீடு ஒன்றும் வேளாள வீடுகள் பதினெந்தும் தாழ்த்தப்பட்டோர் வீடுகள் இருப்ததுநான்கும் இருந்தன. கிராமப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் அந்தப் பாடசாலையிலேயே கல்வி கற்று வந்தார்கள். பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியர் ஒரு கிறீஸ்தவர். சாதி வித்தியாசம் பதவியை முன்னிட்டே கிறீஸ்தவ சமயம் புகுந்தவர். சாதி வித்தியாசம் பாராட்டுவதில் மகாசமர்த்தர். இவர்போன்ற புதிய வெளிக் கிறீஸ்தவர் களாலேயே கிறீஸ்தவ சமயம் கிராமப் பக்கங்களில் பரவவில்லை.

என்பது பாதிரிமார்கள் அறியமாட்டார்கள். இவர் குடும்பத்தைத்தவிர வேறு கிறீஸ்தவ குடும்பம் ஊரில் இல்லை.

சமீபத்தில் அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் ஆண்டு விழாவில் நிறைவேற்றப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சார்ந்த மாணவர்கள் பெரும்பாலாராய்க் கல்வி கற்கும் பாடசாலைகளிலே அச் சமூகத்தைச் சார்ந்த ஆசிரியர்களுக்கும் படிப்பிக்க இடம் அளிக்கவேண்டும் என்று கல்வி மந்திரியாரையும் பாடசாலை முகாமைக்காரர்களையும் இந்த மகாசபை பணிவாக வேண்டிக்கொள்ளுகிறது என்னும் தீர்மானம் ஒன்றும் மேற்படி பாடசாலை முகாமைக்காரர் அவர்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டிருந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து அதில் இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் பாரிய நிர்வாகசபை அங்கத்தினர்கள் சிற்றாருக்குச் சென்று கூட்டம் வைத்துக் குறித்த ஆசிரியர் நியமன விஷயத்திலே கிளர்ச்சி செய்யுமாறு அங்குள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்களைத் தூண்டிவிட்டனர். அவர்களும் கிளர்ச்சி செய்யத் தொடங்கினர். இந்தக் கிளர்ச்சியின் எதிரொலியும் முகாமைக்காரர் கவனத்திற்கு வராமலில்லை. இந்த நிலைமையில் தானியேல் என்னும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புப் ராம்பரக கிறீஸ்தவ உபாத்தியாயர் ஒருவரை உதவி ஆசிரியராக நியமித்துத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதோடு அந்த உபாத்தியாயர் செய்யும் பொதுசென் சேவைகள் முலமாகக் காலகெதியில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களைக் கிறீஸ்தவர்களாக்கி விடலாம் என்ற ஆசையும், தானியேல் உபாத்தியாயரின் நியமனத்தால் சாதி இந்துப் பிள்ளைகள் பாடசாலையைப் பகிள்கிறித்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற அச்சும் முகாமைக்காரரை ஒரு முடிவுக்கு வராமற் செய்துகொண் டிருந்தன.

மகேஸ்வரன் இந்துப் பாடசாலையில் ஜந்தாம் வகுப்புப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு யாழிப்பானம் மனிவாசக ஆங்கிலக் கல்லூரியில் தனது ஆங்கிலக் கல்வியை ஆரம்பித்து இப்பொழுது சீனியர் வகுப்பிற் படித்துக்கொண்டிருந்தான். இக்கல்லூரியில் மகேஸ்வரனுக்கு உயிர்த்தோழன் ஒருவன் உண்டெனில் அவன் உமாபதி என்ற தாழ்த்தப்பட்ட சமூக மாணவனே அல்லாமல் வேறு யாராகவும் இருக்குமுடியாது. இந்தக் கல்லூரி சென்ற ஆண்டிலேதான் அதன் வெள்ளிவிழாவைக் கொண்டாடியது. வெள்ளிவிழாவரை எந்தத் தாழ்த்தப்பட்ட செய்யையும் சேர்க்கவில்லை என்ற பெருமையோடு அது நடந்து வந்தது. ஆனால், இக்கல்லூரியும் சமீபத்திலே நிகழ்ந்த தடுக்குமுடியாத ஒரு சம்பவத்தால் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புப் பிள்ளைகளை கல்வி கற்பதற்கும், விடுதியிலே தங்கி வசிப்பதற்கும் உரிமை அளித்துவிட்டது.

கல்லூரி மனேஜர் சம்பந்தநாதர் பிற்போக்கு மனப்பான்மை கொண்ட யாழிப்பானச் சாதி இந்துக்கள் மத்தியில் மிகுந்ந செல்வாக்குடையவர். அதனால் அவர் துணிந்து ஒரு கருமத்தைச் செய்யின் மற்றவர்கள் ஆட்சேபிப்பதில்லை. செல்வாக்குடையவரே அல்லாமல் செல்வமுடையவர் அல்லர். ஆனால் பெரிய தனவந்தர் என்று பட்டினத்திலே பேசிக்கொள்வார்கள். அவருடைய வருமானத்தைப் பற்றிய அந்தரங்கம் கல்லூரியிற் கடமையாற்றும் ஆசிரியர்களுக்குத் தெரியாததன்று. அவரின் தந்தையார் சிங்கப்பூரிலே பெரிய உத்தியோகம் பார்த்தவர். உத்தியோக ஓய்வுபெற்று யாழிப்பானத்திற்கு மீண்டபோது இக்கல்லூரிக்கென்றே பெரும் பொருளைச் சிங்கப்பூரிலுள்ள செவாபிமானிகளிடம் பெற்றுவந்தார். தந்தையார் இறந்த பின்புதான் சம்பந்தநாதர் கல்லூரி மனேஜரானார். இப்பொழுது கல்லூரி இவருடைய சொந்தச் சொத்து. “சாதி குலம் பிறப்பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்.....” என்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்றும்

சைவத்திருமுறைகளில் பெரியார்கள் கூறிய அழுதமொழிகளும் இந்து மதத்திலே இடைக்காலத்திலே புகுந்துகொண்டு அதன் புனிதத்தன்மையை மாசுபடுத்திய தீண்டாமையை நாட்டை விட்டு ஒட்டத் தவங்கிடந்து அதிலே பூரண வெற்றியும்பெற்ற காந்திஜியின் போதனைகளும், ஒருவித மாற்றத்தையும் உண்டாக்காத அவர் மனத்தைச் சில மாதங்களுக்கு முன்பு தேர்தல் ஏசன்டுகள் சிலரின் துண்டுதலால் ஏற்பட்ட பதவிமோகம் ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டது. புதிய பாரானுமன்றத் தெரிவிக்கு ஓர் அபேடச்சராக முன்வந்திருந்த சம்பந்தநாதர், தமது தொகுதியிலுள்ள வாக்காளரின் அட்டவணையைப் புரட்சித் தமக்கும் தமக்கு எதிராகப் போட்டியிட நிற்பவருக்கும் ஆதரவாய் இருக்கும் வாக்காளர்களைக் கணக்கிட்டபோது தாம் ஒரு முந்நாறு வோட்டுகளால் தோற்கப்போவது நிச்சயம் என்று கண்டுகொண்டார். போட்டிக்கு நில்லாமல் விலகிவிடவும் மனம் இடந்தரவில்லை. இந்த நிலைமையில் இருந்தபோது இவருடைய ஏசன்டுகளில் ஒருவராகிய குடித்ததம்பி அங்கு வந்தார். இந்த விஷயமாகக் குடித்ததம்பியோடு ஆலோசனை நிகழ்த்தினார். அப்போது குடித்ததம்பி முளையிலே ஒரு யோசனை பளிச்சென்று உதயமாயிற்று. அதன் பயனாகவே உமாபதியும் வேறுஞ் சில தாழ்த்தப்பட்ட சைவமாணவர்களும் இந்தக் கல்லூரியில் இடம்பெறலாயினர்.

பட்டின எல்லையிலிருந்து இரண்டுமைல் தூரத்தில் இருந்தது புத்தோடை என்ற பெருங்கிராமம். இங்கு, தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மட்டும் நாறு குடிகளுக்கு அதிகமாக உண்டு. இவர்களில் ஏறக்குறைய முந்நாறு வாக்காளர்கள் இருந்தார்கள். தமது கட்சி முந்நாறு வாக்காளர்களால் தோற்கக்கூடும் என்று சம்பந்தநாதர் கூறியபோது குடித்ததம்பியின் கவனம் இந்தத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின்மீது விழலாயிற்று. “அவர்கள் தங்கள் முந்நாறு வாக்குக் களையும் ஒரே மனமாக மற்ற அபேடச்சகருக்கு அளிக்கப்போகிறார்கள்.” என்ற வதந்தியும் ஊருக்குள்ளே அடிப்பட்டது. அவர்களை மட்டுந் தங்கள் கட்சிக்குக் திருப்பிவிட்டால் வெற்றி நிச்சயம். ஆனால் அவர்களைத் திருப்ப வழி என்ன? என்ற கேள்விக்கு விடையாகவே “கல்லூரியைத் தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களுக்குத் திறந்துவிட்டுக் கிராமத்திலுள்ள முந்நாறு வாக்குக் களையும் பெறுதல்” என்ற யோசனை குடித்ததம்பிக்குண்டானது.

இந்த யாழ்ப்பானப் பட்டினத்திலே எத்தனையோ தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களுக்குக் கல்லியூட்டி அவர்களையும் முன்னேறச் செய்த கிறீஸ்தவர்களின் கல்லூரி ஒன்றிலே சீனியர் வகுப்பிற் படித்துக்கொண்டிருந்த உமாபதி, தாயாரின் நோயைப் பூடும்பத்திலே ஏற்பட்ட இடைஞ்சலுங்காரரணமாக முன்று மாதங்களுக்கு மேலாகக் கல்லூரிக்குப் போய்ப் படிக்கமுடியாமல் வீட்டிலேயே தங்கவேண்டி நேரிட்டது. இதற்கிடையில் வேறுபல புதிய பிள்ளைகள் ‘சீனியர்’ வகுப்பிலே சேர்ந்துகொண்டதால், பின்தி வந்த மாணவர்கள் பலருக்கு இடமில்லை என்று சொல்லித் திருப்பிவிட்டார்கள். இவர்களில் தாழ்த்தப்பட்ட மாணவன் உமாபதியும் ஒருத்தனே. மற்ற மாணவர்கள் அங்கொருவனும் இங்கொருவனுமாகச் சைவக் கல்லூரிகளிற் சேர்க்கப்பட்டனர். உமாபதிக்கு ஓர் இடமுங்கிடைக்கவில்லை. சிறுவனின் படிப்புத் தடைப்பட்டுவிட்டதே என்று ஏக்கமடைந்திருந்த, அவன் தகப்பனாரைக் குடித்ததம்பி சந்தித்ததின் விளைவாகவே இப்பொழுது உமாபதியும் வேறு சில புதிய மாணவர்களும் மணிவாசக ஆங்கிலக் கல்லூரி மாணாக்கராயினர்.

சிவஞானசுந்தரம் பி. ஏ. பி. எஸ்பி. இலங்கைச் சர்வகலாசாலையிலே சேர்ந்து பட்டப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டபின், கொழும்பு அரசினர் ஆசிரியர்

பயிற்சிக் கல்லூரியிலும் பிரவேசித்து ஆசிரியப் பயிற்சியும்பெற்று யாழ்ப்பாணம் வந்ததும் மனிவாசகர் ஆங்கிலக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். சர்வகலாசாலையிலிருந்து வெளிவந்தபோது பணம் படைத்த ஓர் உத்தியோகத்தருக்கு மருமகனாகும் சந்தரப்பமும், அந்த உத்தியோகத்தர் மூலமாகக் கொழுத்த சம்பளமுள்ள ஓர் அரசாட்சி உத்தியோகம்பெறும் வாய்ப்பும், இவரை வீடுதேடி வலியவந்தும் இவர் அந்த இரண்டையும் நிராகரித்துவிட்டார். காந்தியத்தில் மிகுந்த பற்றுக் கொண்டிருந்த இவர் யாழ்ப்பாணத்திலே நிலவும் கொடிய சாதி பேதத்துக்கும், சமயச் சச்சரவுகளுக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்கத் தகுதியடையவர்கள் இளைஞர்களே என்ற திடநம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். இந்த நம்பிக்கையே இவரை ஆசிரியப் பயிற்சிபெற்று ஆசிரியராகத் தொண்டியதாகும். மன், பெண், பொன் என்னும் மூலாசைகளையும் இளமையிலேயே துறந்து கல்லூரி மாணவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காக இவர் ஆற்றிவந்த வேலைகள் மாணவர்கள் உள்ளத்தை மிகுந்தியுங் கவரலாயின. அதனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த இந்த ஆசிரியர் தமது உயர் நோக்கங்களைப் படிப்படியாக மாணவர்கள் உள்ளத்திலே படிய வைத்தார். எடுத்ததற்கால்லாம் “இந்தியாவைப் பாருங்கள்; காங்கிரஸைப் பாருங்கள்; காந்தியாகிகளைப் பாருங்கள்.” என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். ஆசிரியர் சிவஞானசுகந்தரத்தால் புனிதர்களாகப்பட்டிருந்த அக்கல்லூரி மாணவர் களுக்குத் தாழ்த்தப்பட்ட பின்னைகளின் பிரவேசம் குதாகலத்தையே அளித்தது; இதனால் என்ன நேரிடுமோ என உள்ளூரப் பீதியடைந்திருந்த மாணைஜர், சாதி இந்து மாணவர்களினதும் தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களினதும் அறநியோன்னியத்தைக் கண்டு எல்லாம் தம்முடைய அதிகாரத்தின் விளைவேயென ஆருதலைடைந்தார்.

திருச்செந்தார் முருகப் பெருமான் திருக்கோயில் ஹரிஜனங்களுக்குத் திறக்கப்பட்ட நாடகளில் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்த மகேஸ்வரன், தங்கள் ஆலயத்தையும் திறந்துவிட வேண்டும் என்பதையிட்டு முதன் முதலாகத் தகப்பனாரோடு பேசினான். அப்பொழுது இருவருக்குமிடையிற் பெரிய விவாதம் ஏற்பட்டது. பஞ்சாச்சர ஜ்யருக்கு மகேஸ்வரன் பிறப்பதற்கு முன்பு ஆனும் பெண்ணுமாய் ஆறு பின்னைகள் பிறந்து பிறந்து இறந்துவிட ஏறாவது பின்னையாகப் பிறந்தவன் மகேஸ்வரன். மகா பக்தராகிய தாம் புத்தெண்ணும் நரகத்திலே விழாதபடி காப்பாற்ற வீரபத்திரரே மகேஸ்வரனாக அவதாரங் செய்துள்ளார் என்பது ஜயரின் நம்பிக்கை. இன்றுவரை ஜயரோ மனைவியாரோ மகனுடைய எண்ணத்துக்கு மாறாக நடந்தநியார்கள். இதுவும், இந்த யாழ்ப்பாணத்துக்கே வழிகாட்டக்கூடிய இப்பெரிய கருமத்தில் தகப்பனாரை நெருக்க அவனுக்குத் துணிவை உண்டாக்கியவற்றுள் ஒன்றாகும். மகேஸ்வரன் எவ்வளவோ எல்லாம் எடுத்துக்கூறியும் ஜயர் ஆலயத்திற்புக்கு உடன்படாத்தைக் கண்ட அவன் கடைசியில் ஒரு பெரிய வெடிகுண்டை ஜயர் முன்பாகப் போட்டுவிட்டான்.

“பத்துத் தினங்களுக்குள் ஆலயத்தைத் திறக்கவேண்டும். இல்லையேல் உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டு உயிர் துறப்பேன் இது சத்தியம்” என்று பிரதிக்னை செய்துகொண்டான் மகேஸ்வரன். கத்தியின்றி ரத்தமின்றி யுத்தங்குசெய்து வெற்றியை ஈட்டிக்கொண்ட காந்தி அடிகளின் ஒப்பற் கடைசி ஆயுதமல்லவா? ஜயர் கதிகலங்கிலிட்டார்.

“மகனே சற்றுப் பொறுத்துக்கொள். சிதம்பரம் இன்னுந் திறக்கப்பட வில்லையாமே அது திறக்கப்பட்டதும் நாங்களும் எங்கள் கோயிலைத் திறந்துவிடுவோம்.” என்று வாக்குப்பண்ணி மகனைச் சமாதானப்படுத்தினார்

அவர் எந்தக் கோயிலை யார்தான் திறந்தாலும் சிதம்பரத்தைத் தீங்கிதர்கள் ஒருபோதுந் திறக்கப்போவதில்லை என்பது ஜயரின் எண்ணம்.

*

*

*

ஜயரின் இந்த எண்ணத்திலும் மன்னிமுந்துபோயிற்று. சிதம்பரம் ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிடப்பட்ட செய்தி பத்திரிகைகளிற் கொட்டை ஏழுத்துக்களிலே வெளிவந்ததும் மகேஸ்வரன், கல்லூரியில் “லீவ்” பெற்றுக்கொண்டு வீடு வந்து முன் கூறியவாறு தகப்பணாரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான். மகேஸ்வரனுக்கு மறுமொழி ஒன்றஞ்சொல்லித் தட்டிக்கழிக்க முடியாமல் அகப்பட்டுக்கொண்டு ஜயர், அடுத்தநாள் முடிவு சொல்லுவதாகக் கூறிவிட்டு யாரையோபார்ப்பதற்காக வெளியே போனார். ஊரிலுள்ளோர் பலரோடு ஆலோசித்த அளவில் பெரும்பான்மையோருடைய அபிப்பிராயம் மகேஸ்வரனுக்குச் சாதகமாகவே இருந்தது. அருணாசலம் பின்னை முதலிய சிலர்மட்டும் எதிர்க்கச் செய்தார்கள். மறுதினம் தினசரிப் பத்திரிகையில், கொழும்பு விவேகானந்த சபையார் ஆலயப் பிரவேசத்தை ஆதரித்துச் செய்துகொண்ட தீர்மானம் வெளிவந்திருந்ததால் அருணாசலம்பின்னை முதலியவர்களும் ஆதரவுகாட்டத் தொடங்கினர். அன்றியும் ஹரிஜனர்களை ஆலயத்திலே பிரவேசிக்க விடுவதால் உண்டாகும் சரித்திரப் பிரசித்திபெறும் - புகழ் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கள் ஊருக்கே முதலிற் கிடைக்கிறது என்றதற்காக இவ்விடையத்தில் அதிக ஊக்கமும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். ஆலயப் பிரவேசத்திற்கு ஒருதேதி குறிக்கப்பட்டு விளாம்பரங்கள் விநியோகிக்கப்பட்டன.

அந்தத்தினத்தில் ஊரிலுள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்களும், வெளியூரிலுள்ள பல சமூகத்தவர்களும் அங்கு வந்திருந்தனர். மனிவாசக ஆஸ்கிலக் கல்லூரி ஆசிரியர் சிவஞானசுந்தரமும் மாணவர்களும் இதில் பங்குபற்றிக் கொண்டனர் என்பதுசொல்லவேண்டியதில்லை. ஆலயப்பிரவேசம் மிகக் பக்தி சிர்த்தையுடன் வெகு விமரிசையாக நடந்தேறியது. பிரவேச தயைவத்தை ஒட்டிக் கோயில் வீதியில் ஆசிரியர் சிவஞானசுந்தரம் தலைமையில் ஒரு பெரிய பொதுக்கூட்டம் நிகழ்ந்தது. கூட்டத்தில் மகேஸ்வரனுடைய அருந்தொண்டைப் பாராட்டிப் பலர் பேசினர். தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பிரவேசத்தால் வீரபத்திர கோயில் புனிதமடைந்து விட்டதால், இனிமேல் அங்கு பலியிடும் வழக்கத்தை நிறுத்தவேண்டுமென்றும், சிற்றார்ப் பாடசாலையில் இப்பொழுது இருவருக்கு இடமிருப்பதால் தானியேல் உபாத்தியாரையும், தாழ்த்தப்பட்ட ஒரு சைவ உபாத்தியாரையும் அங்கு நியாயிக்க வேண்டுமென்றும் கொண்டுவரப்பட்ட இரு தீர்மானங்கள் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டன. கூட்டத்திலே பேசியவர்களுள் உமாபதியும் ஒருவன். தலைவர், அவனைத் தாழ்த்தப்பட்டவன் என்று சபைக்கு அறிமுகஞ் செய்துவைத்தபோது பஞ்சாட்சர ஜயர் அவனை ஒருமுறை ஏற் இறங்கப் பார்த்ததை ஒருவருங் கவனிக்கவில்லை. ஜயர் வீட்டுக்கு முன்னரே இரண்டொரு தடவை மகேஸ்வரனுடன் கூடிக்கொண்டு வந்திருந்தவனும், கோயிலுக்கு வந்து உட்புகுந்து வணங்கிச் சென்றவனுமாகிய அதே பையன்தான் இந்த உமாபதி என்பதில் ஜயருக்கு ஜயமே உண்டாகவில்லை.

சமூகசரி,
28.09.1947,
05.10.1947.

அழகு சப்பிரமணியம். ஈழம் பெற்ற ஆங்கில இலக்கிய கரத்தா. இவனின் சேதுப்பாட்டி என்ற தீசிறுக்கதை இராஜ அரிமாரத்தினத்துல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஈழக்கரியில் வெளிவந்துள்ளது. ஆங்கில மூலமையினும் அழகு சப்பிரமணியத்தின் பார்வையும் பரிவும் யாழ்ப்பான மன்னின் நிலைபெற்றிருப்பதைக் காணலாம். இவரது கணித வியலான் என்ற சிறுக்கதை உலக இலக்கியத்தின் உன்னத சிறுக்கதைகள் என்ற தொகுப்பில் இடம்பிடித்திருக்கிறது. சட்டத்துறையில் பாரிஸ்ட். The Big girl. Closing Time and other Stories என்பன இவரது சிறுக்கதைக் குறைக்காரும். ஜோப்பிய மொழிகளிலும் இந்திய மொழிகளிலிருக்கின்றன.

சேதுப்பாட்டி

அழகு சப்பிரமணியம்

யாழிப்பாணத்தில் மழை ஒழுங்காகப் பெய்வதில்லை. இந்த வரண்ட நிலத்திற் பயிர் பச்சை அதிகமாக இல்லாதிருந்தாலும் குடிசனத்துக்குக் குறைவில்லை. யாழிப்பாணத்தவர்கள் எல்லோருமே சுறுக்குப்பானவர்கள். அதிலும் கமக்காரர்கள் கருமலே கண்ணானவர்கள். ஓவ்வொரு நாளும் அதிகாலையில் நாலு மனிக்கு எழுந்து தோட்டந் துரவுகளுக்குப் போய்விடுவார்கள். போகும்போது மத்தியானம் சாப்பிடுவதற்காகச் சோறும் ஒரு குழம்பும் சேர்த்துப் பொட்டனத்திற் கொண்டு போவார்கள். வாய்க்கால் கட்டித் தோட்டத்துக்குத் தண்ணீர் இறைத்த பின்னர் விழுந்து கிடக்கும் தேங்காய், மட்டை, என்பனவற்றைப் பொறுக்கி ஒர் இடத்திற் குவிப்பார்கள். இப்படிப் பிரயாசப்பட்டு உழைத்து வானம்பார்த்த பூமியை வளம் செறிந்த நிலமாக்குவதில் அவர்கள் நிகரர்ந்தவர்கள். ஆழமான கிணற்றிலிருந்து தினமும் நீர் அள்ளுவதென்றால் அதைப்போற் பரம சங்கடமான விழியம் வேற்றான்றுமில்லை.

ஆனால், ஒரு சனிக்கிழமை பெருமழை பெய்தது. அதிகாலையில் ஆரம்பித்த மழை அரை நிமிஷந்தானும் ஓயவில்லை.

எனது தகப்பனார் புறப்புறத்துக் கொண்டேயிருந்தார். சனிக்கிழமைகளில் அவர் நீல்தலத்துக்குப் போவதில்லையென்றாலும் அன்றதான் புரக்டர் மாரும் வழக்குக்காரரும் அவரிடம் வருவதுண்டு. இட மின்னுடன் புயலும் சேரவே மழை மிக உக்கிரமாகப் பொழுந்து கொட்டியது. அன்று ஒருவரும் அந்தப்பக்கம் தலைகாட்டாதபடியால் அடுத்தகிழமை அவருக்கு வரும்படி குறைவென்பது அர்த்தமாகிவிட்டது.

சனிக்கிழமை எனக்குஎன்றுமே ஒரு திருநாளாகவேயிருந்தது. அந்நாளை மிக ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அன்று பெய்த மழை எனது வேலைகளையும் தடைசெய்து விட்டது. எனது தாயாரோ என்னைப் படியிற்றானும் இறங்கவிடவில்லை. கம்பனியால் என்னை மூடிக் காலுக்கும் கால் "மேஸ்" போட்டு என்னை அதைக்குள் இருத்திவிட்டார். தலையிலே ஒரு கம்பளித் தொப்பியையும் அணியப்படி கட்டளை வைப்பார். எனக்கோ ஒரே தவிப்பாகத்தான் இருந்தது. மழை எப்போது விடும்: நன்பர்களுடன் சேர்ந்து வண்ணாத்திப்புச்சி பிடிக்கலாம் என்று எனது மனம் அலைபாய்ந்தது.

எங்களது வீட்டிலிருந்து சொற்பு தூரத்துக்கப்பால் சேதுப்பாட்டி அம்மாள் வசித்து வந்தாள். சின்னஞ்சிறு பலசரக்குக் கடைதான். அவனுக்கு உயிரான

கணவன் இறந்துபோகவே மூன்று குழந்தைகளையும் அவரே பார்க்க வேண்டியிருந்தது. இவர்கள் அனைவரும் ஒரு சிறுகுடிசையிற்றான் வசித்து வந்தனர். அதிகாலையிலிருந்து நடுநிசிவரையும் சேதுஅம்மாள் மாடுபோல வேலை செய்வாள். இவள் வாட்டசாட்டமாக இருந்தாலும் உடை குப்பைத் தனமாகவேயிருந்தது. தலையினிரை அள்ளிச்சொருகியிருந்தாள். எந்த நேரம் பார்த்தாலும் தனது வருத்தங்களைப் பற்றிப் புறுபுறுத்துக் கொண்டேயிருப்பாள். சிலவேளைகளில் வாடிக்கைகாரர் மீது எரிந்து புகைவாள். பக்கத்து வீட்டுக்காரர்மீதும் துள்ளிப் பாய்வாள்.

சேதுலட்சுமி அம்மாளின் தோசைக்கு எங்கள் பக்கத்தில் நல்ல மதிப்பு. எனவே ‘பலார்’ பற்றி விடியுமன்னர் சேதுஅம்மாள் வீட்டைச்சுற்றி ஒரு கூட்டம். கூடிவிடும். தோசை வாங்குவதற்காகக் குழந்தை குஞ்சுகள் தொட்டுப் பல்லு வீந்த கிழவர்கள்வரை பெட்டியும் கையுமாக நிற்பார்கள். அந்தச் சிறு குடிசைக்குள் அத்தனைபேரும் எப்படி இருக்கமுடியும்? குடிசையின் ஒருபகுதி

யில் வியாபாரம் நடைபெற்றது. இப்பகுதி தெருவைப் பார்த்துநின்றது. மற்றப்பகுதியிற் சேது அம்மானும் பிள்ளைகளும் படுத்து உறங்கினர். இரண்டு சதத்துக்குச் சீனி, மூன்று சதத்துக்கு எண்ணெய் இப்படித்தான் சேதுலட்சுமி அம்மானுக்கு வியாபாரம்.

வண்ணாத்திப் பூச்சிகளைத் துரத்திவிட்டு வெயர்வைத்துளி முதுகிலே மணி மணியாகச் சிந்துகின்ற கோலத்தில் நாங்கள் அடித்து விழுந்து கொண்டு சேது அம்மாளின் கடைக்குள் புகுவோம். களையைத் தீர்த்துக் கொள்வதுடன் தோசையையும் பதம்பார்த்துக் கொள்ளாலாமல்லவா? எங்களிடம் சில சமயங்களில் இரண்டு மூன்று சதம் இருந்தால் அதை அப்படியே சேதுவின் கைக்குள் வைத்து விடுவோம். அவன் வேறு ஆட்களுடன் பேசிக்கொண்டு வியாபாரம் நடத்துவும் வேளைகளில் நாங்கள் சேதுவின் தோசைகளை அங்குமிங்கும் கிள்ளி வாயிற் போட்டுக் கொள்ளுவோம். தற்செயலாக நாங்கள் செய்யும் துடியாட்டத்தை அவள் கண்டுவிட்டால் எங்களை அந்தப்பக்கம் அடி வைக்கக்கூடாதெனக் சத்தம் போட்டு வெருட்டுவாள்.

நானும் எனது நன்பனும் சேதுவைச் சரியாகப் பரிகாசம் செய்து வந்தோம். இராக்காலத்திற் கிழவி பழங்காலத்துப் போத்தல் விளக்கை ஏற்றுவாள். நான் கடைக்குப் பக்கத்தில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் எனது நன்பன் மெதுவாகத் தவழ்ந்துபோய்க் கிழவியின் கடையில் எரியும் விளக்கை அணைத்து விடுவான். கிழவி எங்களைப் பார்த்துத் திட்டமுன்னர் நாங்கள் அப்பால் ஒடி மறைந்து கொள்வோம்.

இத்தனைக்கும் சேது இரக்கம் நிறைந்தவள். பிறருக்கு உதவிசெய்யப் பின்னிற்பதில்லை. வறியவர்களே அவளுடைய கடைக்குப் போய்வருவதுண்டு இவர்களில் அநேகருக்குச் சேது கடன் கொடுப்பதுமுண்டு.

“நான் ஒரு பேச்சி! வெறும் மடைச்சி! இருந்தாலும் வேறு என்ன செய்யமுடியும். குழந்தைப்பிள்ளை ஓன்று. தோசைக்கு வந்தால் நான் எப்படி இல்லையென்று சொல்லுவேன். என்னுடைய பிள்ளை குட்டிகளையும் நான் தானேன பார்க்கவேண்டும். என்றாலும் மற்றப் பிள்ளைகள் பசியால் வாடுவதை நான் எப்படிச் சகிப்பேன். என்னுடையபாடு அப்படியும் இப்படியுமாகிவிட்டது. மல்லி உள்ளி வாங்கத்தானும் கையிலே துட்டுக் காசமில்லையே” சேதுக்கிழவி குடிசைக்குள் நின்றுகொண்டு புலம்பினாள்.

சேதுவைப் போய்ப்பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை என்னைப் பிடர்பிடித்து உந்தியது. ஆனால் மழையோ விட்டபாடாயில்லை. எனது தாயார் தேநீரூடன் அறைக்குள் வந்தார். தேநீர் என்று அதைசொல்ல முடியாது. ஏனெனில் அதிகமான பாலேஅதிற் கலக்கப்பட்டிருந்தது. தேநீரைக் குடிக்கும்போது எனக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. மழையானது எனது விளையாட்டையும் குழப்பிவிட்டதே என்று நினைத்து அழ ஆரம்பித்தேன். வண்ணாத்திப்பூச்சி பிடிப்பது எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. அதற்கும் மழை தீவினை தேடிவிட்டதே.

அன்று முழுவதும் மழை பொழிந்து கொண்டேயிருந்தது. குரியன் இருண்ட மரங்களுக்கூடாக எட்டியேனும் பார்க்க முடியவில்லை. அவ்வளவு மப்பு மந்தாரம். இருட்டுக்கட்டும் நேரமாகி விட்டது. வீட்டின் பின்பக்கத்து விறாந்தையுடன் வெள்ளம் மருவிக்கொண்டு நின்றது.

எனக்குத் தூக்கம் ஒரு பக்கம். பயம் மறுபக்கம். மனவேதனை தாங்கமுடியாதவனாய்ப் படுக்கைக்குப் போய் விட்டேன். கூனிக் குறுகிக் கொண்டு நல்லாகப் படுத்து தூங்கினேன். காலையில் அவசரமாக எழுந்த போதும் மழை பெய்து கொண்டேயிருந்தது.

எங்கும் ஒரே வெள்ளம். சில இடங்களில் நாலு அடிக்கு வெள்ளம் மேவி நின்றது. பெருகிவரும் வெள்ளத்தைக் கண்டு ஒருவரும் வெளியே போக எத்தனிக்கவில்லை.

நான் சாளரத்தின் ஊடாகப் பார்த்தேன். அதிக தூரத்தில் செத்த ஒரு நாயும் நாலைந்து கோழிகளும் மிதந்து சென்றன. இரவு அடித்த புயலுக்கு எத்தனையோ வீடுகளும் உயிர்களும் இரையாகிவிட்டன. அக்கம் பக்கத்தில் இருந்தவர்களில் அநேகர் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தனர். அடுத்த வீட்டில் ருந்தவர்களுக்கு எங்கள் அறைகளில் இடம் கொடுத்தோம்.கட்டாடிமாரும், நாவிதரும், தச்சவேலை செய்யவரும் எங்கள் வீடுதான் தஞ்சமென வந்தடைந்தனர். அவர்களுக்கும் ஏற்ற இடங்களைக் காட்டினோம். அவர்களுடன் கூடவே அவர்கள் வளர்த்த நாய், பூனை, கோழி, போன்ற பிராணிகளும் வந்து சேர்ந்தன.

இவ்வளவு சந்தழிக்குள்ளும் எல்லோரும் சேதுலட்சுமி அம்மாளை மறந்து விட்டனர். சேதுவின் தோசையைத் தின்று உடம்பெடுத்தவர்கள் கூட அவளின் உதவிக்குச் செல்லவில்லை. நான் அம்மாவிடம் ஒடோடியும் சென்று சேதுவைக் கூட்டிக் கொண்டு வருவதற்கு யாரேனும் ஒருவரை அனுப்பும்படி வேண்டினேன்.

“மகனே, இந்த அடைமழைக்குள் நான் யாரைப் போகும்படி கேட்கலாம். புயலோ உக்கிரமாக அடிக்கின்றது. நான் என்ன செய்யமுடியும்? சேதுவின் பிள்ளைகளில் வளர்ந்தவர்களும் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தாய்க்கு உதவி செய்வார்கள் தானே. நீ யப்படாதே” என்று பரிவாகப் பேசினார். எனது தாயார்.

“அதுசரி அம்மா: சேதுவின் பிள்ளைகள் வீட்டிலே இல்லை. அவர்கள் வேறு வீடுகளில் வேலைக்கு நிற்கிறார்கள்.”

“மகனே, நான் சொல்லுதைக்கேள்.: சும்மா சினைங்காதே. ஒருவரையும் இப்போது சேதுவின் இடத்துக்கு அனுப்ப முடியாது.” என்று சொல்லிக் கொண்டே சரிந்து கிடந்த எனது கம்பளித் தொப்பியைச் சரிப்படுத்தினார்.

ஆனால் மழை தொடர்ந்து பெய்து கொண்டேயிருந்தது. முன்றாம் நாள் பெரும் புயல் ஒன்று சீறி எழுந்து பட்டினம் முழுவதையும் ஒருகை பார்த்து

விட்டது. மணித்தியாலக் கணக்கில் நின்று நர்த்தனம் புரிந்த அந்தப் புயல் எத்தனையோ நாசங்களை விளைத்துவிட்டது. கடலின் இரைச்சலும், மழையின் குழறவும், காற்றின் வேகமும் ஒன்று சேர்ந்து மிகுந்த பயங்கரத்தை உண்டாக்கின. தென்னைமரங்கள் ஓலைகளுடன் சுழலும்போது எனது குடலே கலக்கமெடுத்தது. மழை சிறிது ஒயும் போதெல்லாம் புயலின் உக்கிரமும் குறைந்து கொண்டே போனது. ஆனால் மறுகணம் மேகங்கள் ஒன்று திரண்டு அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு சோனாவாரியாக மழையைக் கொட்டியது. எங்கும் பயம் குடிகொண்டது. சலப்பிரளயம் வந்து உலகத்தையே அழிக்கப்போகின்றதாம் எனப் பலர் பேசிக்கொண்டனர்.

எனக்கோ அன்றிரவு அதிக நேரமாக நித்திரை வரவில்லை. அம்மாவின் அருகணைந்து அவருடன் படுத்துறங்கினேன். அம்மா இடைக்கிடையே எழுந்து ஒழுக்குக்கென வைத்த வாளியை எடுத்துத் தண்ணீரை அப்பறப்படுத்துவாள். பின்னர் என்னுடன்வந்து படுத்துக்கொள்ளுவார்” கண்ணே பயப்படாதே. மழை இப்போது குறைந்துவிட்டது.” என்று சொல்லிக் கொண்டே என்னைப் படுத்துறங்கும்படி இதமாகச் சொல்லுவார்.

அடுத்தநாட் காலை நான் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்தபோது மழை நின்றுவிட்டது. எங்கும் ஒரே குதுகலம். மப்பு மந்தாரமாக இருந்தபோதும் மழை பெய்யவில்லை. ஆனால் ஒருவரும் வீட்டைவிட்டு வெளியே போக விரும்பவில்லை. இதற்கிடையில் வெள்ளத்தால் நேர்ந்த விபத்துக்களைப் படிக்கவேண்டும் அள்ளுப்பட்ட மதகுதைஞத் திருத்துவதற்காக வும் ஒவ்வியர்மாரும், வேலையஸ்காரரும் வீதிகளைச் சுற்றிப் பார்த்தனர். பட்டின வாழ்க்கை மீண்டும் பக்குவமட்டந்து வரலாயிற்று. வழக்கம்போலவே காலை ஒன்பது மணிக்கு நான் புத்தகப் பையுடன் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்றேன். அந்தப் பைக்குள் எனக்காக அம்மா செய்து வைத்த கணக்குகளும் பத்திரமாக ஊறிக்கிடந்தன. என்னுடன் எனது நன்பவும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்தான். அன்று நாங்கள் தினமும் சந்திக்கும் சேதுப்பாட்டியைக் காணவில்லை. பேரிச்சம்பழும்போற் காய்ந்து சுருங்கிய அவளுடைய முகத்தைக் காணும் போதெல்லாம் எங்கள் உள்ளும் பூரிப்பது வழக்கம். “சேதுப்பாட்டி சேதுப்பாட்டி எப்படி சுகம். தோசை இருக்கிறதா” என்று அவளை பரிகாசமாகக் கேட்போம். அன்று அந்த பழகிய முகத்தைக் காணவில்லை.

சின்னாஞ்சிறு கடையிருந்த அந்த இடத்தில் ஜனங்கள் கூடி நின்று ஒருவரோடு ஒருவர் குசுகுசுத்தனர். நாங்கள் அவர்களிடம் சென்று சேதுவைப் பற்றி விசாரித்தோம். சிலர் எங்களைத் திரும்பித்தானும் பார்க்க மறுத்தனர். வேறு சிலர், “குழந்தைப் பொடியளுக்கு இந்த இடத்தில் என்ன அலுவல் பள்ளிக்கூடத்திற்கு நேரமாகிவிட்டது ஒடுங்கள்” என்று உரப்பினர்.

அன்று தொடக்கம் நாங்கள் அந்தப் பக்கத்தாற் போகும் போதெல்லாம் சேதுப்பாட்டியின் கடைப்பக்கம் திரும்பிப் பார்ப்போம். ஆனால் சேதுலட்சுமி அம்மாள் அங்கு தென்படவில்லை. பாட்டியுடன் பரிசுத்துப் பேசுவது நின்றது போலவே, கிழவியின் தோசைச் சாப்பாடும் நின்றுவிட்டது.

ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்ப்பு-
இராஜ அரியரத்தினம்
ஈழகேசரி
17.07.1949.

க. இராஜநாயகன் - ஈழகேசரிப் பண்ணையில் சம்மந்தவின் அடிக்கவட்டில் முகவிழந்தவர். ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி, கலைச்செல்வி தினகரன், வீரகேசரி, ஈழநாடு சஞ்சிகைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். இவரது அவன் என்ற சிறுகதை சிறபியின் மூத்துச் சிறுகதைகள் என்ற தொகுபவில் இடம்பெற்றுள்ளது. வடக்குக்கிழக்கு மாகாண கல்வி அமைச்சு வெளியிட மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள் என்ற தொகுபவிலும் இவரது இரு சிறுகதைகள் வெளிவிட்டுள்ளன. இவரது சிறுகதைகள் எண்ணிக்கையில் குறைவாயிலும் குறிப்பிடத்தக்கவை. சமூக அநீகங்குக்கு எநிராக குரல் தந்த ஒரு முற்போக்காளர். பொத்தல், நாகதேவும் என்னும் இவரது சிறந்த சிறுகதைகள் கலைச்செல்வியில் வெளிவிடதன. தெரிந்த சொற்களைப் பயன்படுத்தி நன்மோடை உத்தியில் எழுதியவர். இவரது பிரயாணி ஈழநாடு தன் பத்தாவது ஆண்டு நிறைவேல முனிஸிட்டு நடாத்திய நாவல் போடியில் முதல் பரிசுபெற்ற இரண்டு நாவல்களில் ஒன்றாகும். மற்றையது செங்கை ஆழியானின் போராப்பிறந்தவர்கள். இவரது நாவலோ சிறுகதைகளின் தொகுப்போ எதுவும் இதுவரை வெளியிடப்படவில்லை. அண்மையில் அமராகிவிட்டார்.

வேதனைச்சுடர்

இராஜநாயகன்

“பொய்யான விபரம் எதையுமே, என்னை ஏமாற்றும் நோக்கமாக, அவள்சொல்லவில்லை” என்று சிந்தனை சிதறும் நிலையில், மற்றவர்களின் வரம்பற்ற பேச்சுக்கங்க்கு வரம்புகட்டும் தீர்க்கத்தோடு, கையிலிருந்த கடிதமொன்றைக் கிழித்துக் கசக்கி எறிந்து கொண்டே, நிதானமாக, ஆனால் கொஞ்சம் பலமாகத் தலைமை ஆசிரியை சொன்னாள்.

முறுக்கேறிய நூலிலை அறந்துவிடத் தயாராக இருப்பதுபோல, முறுக்கேறி - குடேறியிருந்த ஆசிரியை ஒருத்தி, ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து கொண்டே “வழக்கத்துக்கு விரோதமான ஒன்றைச் செய்தபோது நீங்கள் எங்களையும் கலந்து ஆலோசித்திருக்கவேண்டும் என்பதே எங்களுடைய அபிப்பிராயம்” என்று விவாதத்தை முடித்துவிடுகிற பாவனையிற் கூறினாள்.

மற்றைய ஆசிரியைகளும் அதை ஒத்துக்கொள்ளுகிற மாதிரியில், மென்னமாய், தலைமை ஆசிரியையின் பதிலுக்காக, அவள் முகத்தைப் பார்த்தார்கள்.

சாந்தமும் அமைதியும் அணிகுலகிற நிலைமையிலே தலைமை ஆசிரியை தலையை நிமிர்த்தி, “எனக்கிருக்கிற விசேஷ அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கிற அளவுக்கு என்னைப் போகவிடமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையை இன்னுமே நான் இழந்துவிடவில்லை!” என்றாள்.

மற்றவர்கள் பரபரப்படைந்து, பேசாமடைந்தைகளாயத் தலைமை ஆசிரியையே பார்த்தார்கள்.

“அவள் உள்ளத்தை உள்ளபடி சொல்லித்தான் அனுமதிபெற்றாள். நான் பார்த்த அளவிலேயே அவளது திறமையைப்பற்றி நல்லபிப்பிராயம் கொண்டுவிட்டேன். அது என் பிழையா?”

இந்தத்தடவை அனைவரும் தலைமை ஆசிரியையின் வாயையே பார்த்தபடி இருந்தார்கள்.

“எல்லா மாணவிகளும் அவளோடு எவ்வளவு அன்பாக இருக்கிறார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? அவள் ஏழையாக, பரம ஏழையாக இருக்கிறான் என்பதற்காக அவளை ஒருத்தியுமே தள்ளி வைக்கவில்லை. சாபிடிக்கிறபோதுகூட, தன்னுடைய வட்டிலையோ, கிண்ணத்தையோ அவளுக்குக் கொடுக்க ஒவ்வொருத்தியும் சண்டையிட்டு முன்வருகின்றதை நான் நேரிற் கண்டிருக்கிறேன்.”

இப்படி விளையாட்டுக் கருவிபெற்று தன் அபிலாவைஷயை நிறைவேற்றிக் கொண்ட குழந்தைபோலத் தலைமை ஆசிரியை சொல்லிக்கொண்டே போனாள்.

“சகமாணவிகள் அனைவருமே அவளிடம் காட்டும் அன்பும் மரியாதை யுமே அவளது திறமைக்கு அறிகுறி. என்னிடம் சொன்னதுபோல, ஹரிஜன் வகுப்பைச் சேர்ந்தவள் என்று, ‘வேறுவரிடமும் சொல்லக்கூடாது.’” இவ்வாறு நான் சொன்னபோது, அவள் ‘ஏன்’ என்று கேட்கும் தோரணையில் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். நான் அவளுக்குத் தாக்கமில்லாதபடி, சரஸமாய், ‘ஏன் என்று பிறகு சொல்லுகிறேன்’ என்று சொல்லிவைத்தேன்.

“இக் குறுகிய கால எல்லைக்குள் அவள் அனைவரதும் மதிப்பையும் பெற்றுவிட்டாள். இப்பொழுது அவளைப்பற்றிய உண்மையைச் சொல்வதால் மாற்றம் ஏதுவும் ஏற்படாது என்னி, ஆனாலும் பயந்துகொண்டேதான், இன்றைய பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் அவளைப் பற்றிச் சொன்னேன். உங்களிடம் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறதேயன்றி, மாணவிகளிடம் ஏதாவது மாற்றம் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.”

“தயவு செய்து அவளையும் மற்றவர்களைப்போலவே நடத்தவேண்டும் என்று உங்களை வேண்டுகின்றேன். நமஸ்காரம்.”

“நமஸ்காரம்”

*

*

*

வேகமாக, மிக வேகமாக, ஜன்னலினுடே பறந்துவந்த கண்ணாடி 'ட்மஸர்' ஓன்று, எதிரேயிருந்த சுவரில் மோதி, அடித்தளமற்ற கற்பனைபோல, உடைந்து சிதறிற்று. அதைத் தொடர்ந்து ஒன்று, இரண்டு, மூன்று..... எத்தனையோ 'ட்மஸர்'கள் சுவருக்கு ஊறு செய்து, உருவழிந்து சில்லம் சில்லமாய், மெய்ப்பொருள் காணாது உருப்படியற்றிருக்கும் சிந்தனைகள் போலச் சிதறிச் சுவரோரத்திலே கிடந்தன.

மண்டபத்தினுள்ளே, பெண்களின் கூட்டம் ஓன்று, சமநிலை கெட்டு, வீறுகொண்டோடும் பைத்தியங்கள்போல, பயப்படும் நிலையை அகங்காரம்போக்கிலிட, சாப்பாட்டு மண்டபத்தை அடுத்திருக்கும் கோப்பைகள் வைக்கும் தட்டை நோக்கி ஓடி, அதை மோதி விழுத்திப் பயங்கரமான சப்தத்தோடு அழிவு செய்தபோது மண்டபத்தின் எதிர்க்கோணத்திலே தன்னருகில் நின்ற கண்ணம்மாவைச் சரஸ்வதி பிடித்திமுத்துக் கொண்டு தன்னறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திப் பூட்டினாள்.

நல்லவேளை, தலைமை ஆசிரியை எங்கோ போயிருந்தாள். வெளியே, அகங்காரம் கொண்டவர்களின் மனத்திடைத் தோன்றிய கலவரம் பிராயமாய், அவர்களின் மனத்தையே பிய்ததுப் பிடினுகி, அடிப்பட நாகப்பாமலின் ஆணவங் கொண்ட தூஷப்புப்போல, நிதானமற்று நிலைமை கெட்டு, எல்லாப்பண்புகளிலும் எதிர்மறை தழுவி வளர்ந்து, வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

உள்ளே, சரஸ்வதியின் அறையில், வெதும்புகிற மனப்புழக்கம் அனுஷ்கமுற்சிபோல் அலைச்சல் கொடுக்க, முகத்தில் வேதனைத் தச்சுடர் நின்ற கண்ணம்மாவைச் சரஸ்வதி அனைத்து, 'இரு' என்று இருத்தினாள்.

சுயநலம் பிடித்தவர்கள்; அவர்கள் சரஸ்வதியின் அறைக்கு வெளியே வந்து நின்றுகொண்டு ஏனைமாக, எலும்பற்ற நாக்கினால் தீவிரமான புரட்சி காட்டி, உள்ளே இருக்கும் இரண்டு உபிர்களை உலைத்துவிடும் வசை மொழிகளை, சொந்தச் சரக்கைக் கொண்டு சிங்காரித்த உண்மையைத் தான், கொட்டினார்கள்.

ஏனாச் சிரிப்பினொலி திரண்டு, மண்டபத்தை அசைத்துவிடும் பலம் பெற்று, அறைக் கதவை உதைத்து ரகளை செய்யுமாறு அவர்களைத் தூண்டியபோது, ஒருத்தி, பொறுமையற்ற துணிச்சலோடு, உச்ச ஸ்தாயியிலே, "தீண்டாதாள் கண்ணம்மா ஒழிக!" என்று கோவித்தாள்.

'ஒழிக்' கோவைம் எல்லார் வாயிலிருந்தும் உக்கிரத்தோடு பிறந்து உச்சி வானைத் தொட்டது.

கண்ணம்மாவின் கொதித்த முகத்தைக் கண்டதே சரஸ்வதியின் கண்கள் உதிரம் துளித்தன. அவள் ஆவேசத்தோடு, உயிரை வெறுக்கும் நிலையிலேற்படும் பேராவேசத்தோடு, திடீரென்று கதவைத் திறந்து வெளியேவந்து, "உங்களுக்கு இப்பொழுது என்ன வேண்டும்?" என்று காளி போலக் கர்ச்சித்தாள்.

வாயடைத்து நின்ற அந்தக் கும்பலில் அத்தனை பெண்களுமே சரஸ்வதியைக்கண்டு நடுங்கினார்கள்.

திடிரென்று அமைதி கொண்டு, சாந்தம் தவழும் முகத்தோடு அவள் அவர்களைப் பார்த்து, “தயவுசெய்து போய்விடுங்கள்” என்றாள்.

வெட்கம் இரக்கமின்றிப் பிடிச்கித்தின்ன, குற்றமுள்ள நெஞ்சு தலையைத் தாழ்த்திக் குனியச் செய்ய, கூனிக்குறுகிய மனப் பண்போடு ஒருத்தியாய் ஒருத்தி போய், மறைவிடத்திலே, வேறொருத்தியோடு சேர்ந்து ஏதோ பேசிக்கொண்டாள்.

*

*

*

தலைமை ஆசிரியை வந்து தனது அறையில் நுழைந்ததுமே, கலாசாலை ‘மேட்ரன்’ அன்று மாலை நடந்த ரகளையை அப்படி அப்படியே சொல்லி வைத்தாள்.

முகமிருண்டு, நம்பிக்கை மயானத்துச் சாம்பலாய்த் தோல்வியை இடித்திடத்துக் காட்ட, கனவு நிலையில் தலைமை ஆசிரியை புறப்பட்டு, விடுதிச் சாலையை நோக்கி ஆத்திரமாய் நடந்தாள்.

சினுங்கிய மழை, வானத்தை உண்டறுத்து வந்த நிலவொளி பச்சை மரங்களுக்குப் பைசாச உருக் கொடுத்து, தலைமை ஆசிரியை நினைவில் இருளைக் குவித்து மெதுவாக நகைத்தது.

சாப்பாட்டு விடுதியைக் கட்டின்று, சயன் விடுதிக்குப் போகிற வழியிலே, பிரார்த்தனைக் கூடத்தில், ஒற்றை அகலின் சிறு வெளிச்சத்தில் இரண்டு மாணவிகள், நிற்பது தெரிந்தது. தலைமை ஆசிரியை சப்தமின்றிச் சமீபத்திற் போய்நின்று பார்த்தாள்.

அவள், சரஸ்வதி, கண்ணம்மாவின் அணைப்பில் நின்றுகொண்டு, அவள் கூறுவதைக் கேட்கலானாள்.

“மூட்ராகவே வாழப் பிறந்தவர்கள் அதை நினைத்து அழாமலிருக்கிறார்கள். புத்திசாலியாய், உலகத்துக்கும் அவர்களுக்கு தொண்டு செய்யப் பிறந்த நீ, இப்படி அழவதுதானா முன்னேற்றத்தின் அறிகுறி?”

இப்படிக் கண்ணம்மா பேசி விழ்மினாள். அவளால் அழாமலிருக்க முடியவில்லை.

தலைமை ஆசிரியை உணர்ச்சிப் பிழும்பாய் ஓடிச் சென்று இருவரையும் தழுவிக் கொண்டாள்.

“சமநிலைபெறும் போதுதான் மனிதன் தேவனாகிறான் என்று சொல்வதுபோல அவளது கண்கள் நீர் வழிந்தன்.”

ஸ்ரீகேசரி,
18.09.1949.

தியாகராஜன் எழுத்தாளர் சோ. சிவபாதகந்தரத்தின் சகோதரர் ஆவார். இவரை சிறந்ததொரு கவிஞராகவே தமிழுலகம் அறிந்துள்ளதெனிலும் ஸ்ரீகௌசியில் தரமான சிறுகதைகள் திறமைறையில் படைத்துள்ளார். அனைத்துமாமிகள் அதிகப் பீரங்களும் அன்னாரின் திறமைகளை வெளிப்படுத்தின. மெல்லிய மனித உணர்வுகளுக்கு அவர் உருவம் கொடுத்திருக்கிறார். பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர். இலக்கிய கண்டனக்காராகப் பெயர் பெற்றவர். ஆசிரிய பயிற்சி பெற்றிருந்தாலும் அவர் கிராம விதானையாராகக் கடமையாற்றினார். பின்னர் ஆசிரியத் தொழில் பார்த்தார். குழந்தைக் கவிதைகள் பலவற்றினை ஆக்கிபுள்ளார். அண்மையில் காலமானார்.

நல்ல மாமி

தியாகராஜன்

படுத்துக்கிடந்த நிலையிலேயே தலையை நிமிர்த்தினேன். பதறவேண்டும் போல இருந்தது. ஆனால், அதுதான் முடியவில்லையே. தூர்ந்து வரண்டு போன கிணறு மாதிரி இருந்தது இதயம். தூக்கக் கலக்கத்திலும், அமைதியானது நெஞ்சை அமுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

மாமியின் விம்மல் நானா திக்கையும் நடுங்கிக்கொண்டே பார்க்கச் செய்தது. நடுவிலே கட்டிலில் மாமா. கால்மாட்டிலே. பொருமிக்கொண்டு தலைவிரிகோலத்துடன் இருந்தாள் மாமி. அவரைக் காலிலிருந்து தலை வரை வெள்ளைத்துணி மூடிக்கிடந்தது. அவர்தானே போர்த்திக் கொண்டதல்ல, யாரோ போர்த்திவிட்டார்கள். இவருக்கு இந்த ஜடத்துக்கு-இனி எதுவுமே தேவையில்லை. உடம்புப் போர்வையில் இருந்து, உயிர் சிறிது நேரத்துக்கு முன்புதான் பிரிந்தது.

அவர் செத்துப்போனார்.

அது பிரேதம், ஆம் உயிரற்ற ஜடம்.

மாமி?

அவனுடைய விம்மல் கூட ஒரு நாளைக்கு நின்றுவிடவே போகிறது. ஆனால் இப்போது உணர்ச்சி உடல் யாவுமே ஓய்ந்து குழந்தை கிடந்தாள். வாய்விட்டு ஓலமிட, அலறித் துக்கத்தைக் குறைக்க அவனுக்குத் திராணி இல்லை.

தலைமாட்டிலே குத்துவிளக்கு மெதுவாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. சதிர்க்கூட்டத்தின்போது எழும்பவேண்டுமே என்பதற்காகக் கோயில் வடக்கு வீதியிலே போய்த் துண்டில் விரித்து தூங்குபவர்போல பலர் மாமாவைச் சுற்றி, பிரேதத்தைச் சுற்றித், தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர். விடியுமின்பே அவர்கள் மற்ற வேலைகளைப் பார்க்க வேண்டும். பிறகு? மாமாவைப் பற்றிய நினைவு அவர்களுக்குக் கனவாகிவிடும்.

மாமிக்கு-

அது கனவா?

அந்த ஒருவருட வாழ்விலே, அவளின் எதிர்காலத்திட்டங்களின் சட்டமாக இருந்த அவர், அவளது இருதயத்தின் பார்வையிலே முழுக்க முழுக்க

உண்மையாக இருந்த மாமா, அன்றுவரை சிரஞ்சீவியாக இருந்த மாமியின் புருஷன், இப்பொழுது பேச்சு முச்சற்று, வெள்ளைத் துணியினுள்ளே அடங்கிக்கிடக்கின்றார்

அது கனவல்ல. அப்படியானால் அது உண்மையா?

*

*

*

குத்துவிளக்கிலிருந்து ஒரு சுடர் தெறித்து எரிந்து கொண்டே கீழே விழுந்தது. மாமிகூட மெதுவாக நிமிர்ந்து மேலே சுற்றிவரப் பார்த்தாள். அவள் கண்களில் தேங்கியிருந்த ஏக்கத்தைக்காண என்னாற் சகிக்க முடிய வில்லை. நான் வேறு திசையில் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டேன்.

நானும் விழித்துக்கொண்டு அவளை, அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன், என்று அவள் அறியக்கூடாது. அறிந்தால்?

அது பழைய ஞாபகக்குவியலைக் கிண்டிக்கிளாறிச் சிறிதளவாவது அணைகட்டப்பட்டிருக்கிற சோக வெள்ளத்தை, மடைதிறந்ததுபோல ஆக்கிவிடும்.

இதேபோன்ற ஒரு இரவில், நான் தூங்கவில்லை; மாமியும் விழித்திருக்கி ராள்; மாமா சும்மா படுத்திருக்கிறார்; இந்த ஞாபகக்குவியலைக் கிளாறி னால், அது எந்த நினைவைக் கொண்டுவரும் என்று எனக்குத் தெரியும்.

அது.....

என் வாழ்க்கையின் நினைவு தெரிந்த பருவத்தில் இருந்துஆரம்பிக்கிறது.

அப்போது எனக்குத் தாய் இல்லை என்று நினைத்து நான் திடுக்கிட வில்லை.அந்தக் குறையை மாமி நிவர்த்தி செய்திருந்தாள். என்னை ஏமாற்றிக் காக்கா காட்டி உணவுட்டக் கதைகள் சொல்லி உறங்க வைக்க அவனுக்குத்தான் தெரிந்திருந்தது. அவனுடைய, இடையை அணைத்துக் கொண்டு தூங்காவிட்டால் எனக்குத் தூக்கமும் வராது.

மாமி அப்போது கன்னிப் பெண். “அவள் விவாகம் செய்துகொண்டு புருஷன் விட்டிற்குப் போனால் பிறகு என்ன செய்வாய்?” என்று என்னைப்பலர் கேலிசெய்வார்கள்.

நான் மாமியைப் பார்ப்பேன். அவள் என்னை அணைத்துக்கொள்வாள். அந்த அணைப்பிலே, நான் கேள்விக்கு விடை காணவேண்டும் என்பதை மறந்து விடுவேன். என்றாலும் மாமியின் கலியாண நாளை ஒரு பயங்கர நாளாகவே எதிர்பார்த்தேன்.

அந்த நாளும் வந்தது. மாமியைப் பெண்பார்க்க வந்தவர்கள் திருப்தியுடன் போனார்கள். அன்று நிலவிலே உணவுட்ட அழைத்துச் சென்ற மாமி “அவரைப் பார்த்தாயா?” என்று கேட்டாள்.

“பார்த்தேன் மாமி நல்லவர் போல இருக்கிறார்” என்றேன்.

அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. சிறிது நேரம் கழித்து “நல்லவர் என்று உனக்கு எப்படியா தெரியும்” என்று கேட்டாள்.

“குடுமி வைத்திருக்கிறார்: மீசை இல்லை”. என்றேன்.

அவனுடைய முகபாவத்தைக்கொண்டு, அவனுடைய உணர்ச்சிகளை அளந்தறிய எனக்கு விவேகம் போதாமல் இருந்திருக்கலாம். அல்லது நிலவிலே அவள் முகம் மறைந்திருக்க வேண்டும். மறந்துவிட்டேன்.இப்போது ஞாபகமில்லை.

கலியாணத்துக்கு நான் குறித்தார்கள். விவாகம் சிறப்பாக நடந்தேறியது. அன்றே மாமாவின் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். நானும் போனேன். அங்கே புது இடத்தைப் பார்ப்பதில் பொழுது கழிந்து, இரவு வந்தது. நேரத்தோடு மாமி எனக்கு உணவுட்டி என்னைத் தூங்க வைத்தாள்.அவள் அரவணைப்பிலே மெய் மறந்து தூங்கினேன்.

நடுநிசி. ஏதோ கனவு கண்டு விழித்தேன். எங்கும் இருள். பக்கத்திலே என்னுடைய அணைப்பிலே அகம்பட்டுக் கிடந்தது தலையணையா? கைக்கு எட்டிய தூரம் வரை தடவிப் பார்த்தேன். வெறும்பாய், தரை, அப்பால் யாரோ படுத்திருந்தார்கள். மாமியினுடைய “ஸ்பிசம்” எனக்குத் தெரியும். அது யாரோ அவள்-மாமி-அங்கு இல்லை.

அழுகை ஆரம்பித்தது.விமிக்கொண்டே சிறிது நேரம் காத்திருந்தேன் வெளியே போய் இருந்தால் வரட்டும் என்ற யோசனையில். அவள் வரவில்லை!

மாம්.....என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே வெளியே பார்த்தேன். ஆகாயம் வழக்கமில்லாத புதிய இடத்தில் தெரிந்தது. புதிய மால்கள். புதிய வீடு, புதிய புதிய

எல்லாம் வெளிச்சமாகி விட்டது. அவள் வேண்டுமென்றே என்னை ஏமாற்றி இருக்கிறாள். அழுகையின் ஸ்தாயி மாறிற்று. சப்தம் பலத்துக் கொள்ளவே பக்கத்து அறைக் கதவிலே திறப்பின் சப்தம் கேட்டது.

“திறக்க வேண்டாம்” என்று யாரோ கூறியது-அழுகையின் இடையிலே மெதுவாகக் கேட்கவே, ஆத்திரத்தோடு கத்தினேன். மாம්.....மாமி.....மாம்

விளக்கொளி வந்தது. எல்லோரும் வந்தார்கள். ஆனால் எல்லாம் புதிய முகங்கள். அவர்களுக்குள்ளே மாமியைக் காணவில்லை. பல்லவியிலாரம் பித்த அழுகை அனுபல்லவியிலேறிற்று.

“மாமி எங்கே? மாமியைக் கொண்டு வா” என்று கத்தினேன். மாமி வந்தபிறகே அழுகை ஓய்ந்தது. என்னை அலங்கார அறைக்குள்ளே கொண்டுபோய் தனக்கும் அவருக்கும் இடையே என்னை வளர்த்தினாள். வெற்றி அடைந்த பெருமிதத்தில் எப்போது தூங்கினேன், என்று தெரியாமல் தூங்கினேன்.

அடுத்த நாளைப் பற்றிய குறிப்பு என்னுடைய நினைவுப் புத்தகத்திலே பதியப்படவில்லை. அன்று அவாகனுடைய முதல் சம்பாஷணை என்னைப் பற்றியதாகத்தான் இருந்திருக்கும்?

இன்று மாமி ஒப்பாரி வைத்துக் கதறி உலகறியச் சம்பாஷிக்கிறாள். கேட்பதற்கு அவர்..... இல்லை.

சமுகேசரி,
16.10.1949.

பரணி - யாழ்ப்பானைம் இந்துக் கல்லூரியின் ஆசிரியராக விளங்கிய வை. ஏகாம்பரமூர்த்தி அவர்கள் அமைக்கின்பு புனைப் பெயர்கள் பரணி, சமுத்துறைவன் என்பனவாகும். ஏரடியூர்த்தி அவர்கள் சமுகேசரியில் சேவை, அமர இரவு ஆகிய சிறுகதைகளையும், அஸ்தமனவேளை என்ற தொடர் கதையையும் எழுதியிருக்கின்றார். மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் சங்கத்தினை ஆரம்பிக்க முன் வந்தவர்களில் ஏகாம்பரமூர்த்தியும் ஒருவர். வெவ்வேறு புனைபெயர்களில் எழுதியமையினால் இவரது எழுத்துக்களை அடையாளம் காணமுடியாது போய்விட்டது. இவ்வது அரவணையில் உருவானவர்கள் செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், து.வைத்திலிங்கம் ஆகியோராவர். அமரராகவிடார்.

அமர இரவு

பரணி

கொழும்புப் புகையிரத நிலையம் கலகலப்பாக இருந்தது. எனக்கோ எரிச்சலாக இருந்தது. நான் யாழ்ப்பானைப் பிரயாணி. ஒர் இரவு முழுவதும் புகையிரதத்தில் இருந்தே ஆகவேண்டும். நிமிமதியாயத் தூங்கமுடியாது. இல்லாத வம்புக்ஞும், வேண்டாத கதைகளும் காதில் விழுந்து மனதுக்கு வருத்தத்தைத் தரும். உடம்பே வலிக்க ஆரம்பித்துவிடும். மூட்டைப் பூச்சி களுடன் சண்டை, வேறு இருக்கவே இருக்கிறது.

வண்டி நகர ஆரம்பித்தது. “காலை மடக்குங்கள், உள்ளே போக வேண்டும்” என்ற குரலைக் கேட்டதும்தான் நிமிர்ந்து நோக்கினேன்.

ஒரு கல்லூரிக் கன்னிகை கடுகடுத்த முகத்துடன் நின்றாள். சட்டென்று காலை இழுத்துக்கொண்டேன். என் முகத்தில் அசுதான் வழிந்திருக்கும்.

அவள் மூன்று நாலு ஆசனங்களுக்கு அப்பாற் போய் உட்கார்ந்தாள். அவளுடைய கையும் புதவையின் விளிம்புந் தவிர மற்றொல்லாம் ஆசனத்தின் பிற்சாய்வால் மறைக்கப்பட்டு விட்டன. ஆனால் என் உள்ளத்தில் பதிந்து போய்விட்ட அந்தக் கணநேரத்து கடுகடுத்த முகத்தை மட்டும் எதுவும் மறைக்கவில்லையே! “வாலிப் உள்ளத்தின் சுபாவம்” என்று எனக் குள்ளேயே என்னிச் சிரித்துக்கொண்டேன்.

இருட்டிவிட்டது. திறந்த ஜன்னல்களினுடே “சிலுசிலு” வென்று இதமான தென்றல் அடித்தது.

என் கண்களுக்கு அப் பெண்மணியைக் கவனிப்பதிலிருந்து ஓய்வு கிடைக்கவில்லை. அவள் என்னைக் கவனிக்கவில்லை என்ற குறை என் மனசில் நெடுக இருந்தது.

பிரயாணிகளிற் சிலர் தூங்கிக் கொண்டும், சிலர் வம்பளந்து கொண்டும் இருந்தனர். புகையிரதம் போய்க்கொண்டேயிருந்தது.

சில சில சமயங்களில் அவளது பார்வை என் பக்கமும் வந்துபோய் என் மனங் குளிர வைத்தது.

அந்த வண்டியில், எங்கள் அறையில் வர வரச் சனக்கூட்டம் குறைந்து கொண்டு வந்தது. ஒவ்வொரு புகையிரத நிலையத்திலும் நாலைந்து பேராக இறங்கிக் கொண்டிருந்தனரே தவிர ஏறுவார் யாரையும் காணோம். மாழப்பாளம் போகின்ற தாரப் பிரயாணிகள் யாருமே இல்லைப் போலிருக்கிறது அவள் எந்த ஊருக்குப் போகிறானோ, என்னவோ, ஒரு ஸ்ரேஷனிலும் அவள் இறங்கவேபில்லை.

அடுத்தாற்போல் வந்த ஸ்ரேஷனில் மீதி இருந்த மூன்றுபேரும் இறங்கிவிடவே நாம் தனித்துப் போனோம். கொஞ்சநேரம் ஏதோ சிந்தனை யில் ஆழ்ந்திருந்தாள் அவள்.

என் உள்ளாம் படபடத்தது. இத்தகைய சந்தர்ப்பமானது என் உள்ளத்திற் பிரமை உண்டாக்கியது. யோசித்துக் கொண்டே பிற்சாய்வில் சரிந்தேன். பிறகு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. கண்ணைச் சுழற்றிக்கொண்டு வந்த தூக்கம் என்தலையை ஜன்னல் விளிம்பில் மோதிக்கொள்ளச் செய்தது.

“கலீர்” என்று சிரிப்பொலி எழுந்தது. நெற்றியைத் தடவிக்கொண்டே நிமிர்ந்து பார்த்தேன். சிரித்தது அவள் தான்! நானும் சிரித்து வைத்தேன்.

இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் கூடக் கழிந்திருக்காது. அவள் தூக்கத்தின் வசப்பட்டு மண்ணடையை மரத்தில் இடித்துக்கொண்டாள். இருவரும் சிரித்தோம்.

அவள் எழுந்து வந்தாள்; என் எதிரே உட்கார்ந்தாள். “தனியே உட்காந்திருக்கிறதென்றால் நரகவேதனையாயிருக்கிறது” என்று மெல்லச் சொன்னாள். நான் தலையை ஆட்டினேன்; சொல்ல ஒன்றுந் தோன்ற வில்லை.

புகையிரதம் போய்க்கொண்டேயிருந்தது. வெளியே கொஞ்சம் எட்டிப் பார்த்தேன். பிறைச் சந்திரன் நன்றாகத் தெரிந்தது. “நீங்கள் என்னவோ வேடுக்கை பார்க்கிறீர்கள்! எனக்காணால் குளிருக்கிறது! சாத்துங்கள் ஜன்னலை!” என்றாள் அவள். அது வெறும் வேண்டுகோளா? உரிமையுடன் வந்த உத்தரவு!

ஜன்னலை மூடிவிட்டு அவள் பக்கந் திரும்பினேன். என்னையே உற்று நோக்கிய அவள் விழிகள் சட்டென்று திரும்பிக்கொண்டன.

“நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“நீங்கள் உங்களிலும் வயசு குறைந்தவள்தானே நான் ‘நீ....’ என்று கூப்பிடுக்கள்.....” என்று புன்னகை புரிந்தாள்.

“சரிதான்! நீ எங்கே போகிறாய்?”

“யாழ்ப்பாணம்!”

“நானும் அங்கேதான் போகிறேன்!”

“சந்தோஷகரமான செய்தி” என்று இலக்கியபாணியிற் சொல்லி முறு வலித்தாள்.

அடுத்த புகையிரத நிலையம் வந்தது. எங்கள் அறைக்குள் ஒரு கிழவனும், கிழவியும் ஏறினார்கள். எனக்குத் தாங்கமுடியாத ஆத்திரம்

அவனைப் பார்த்தேன். அந்தப் பெள்ளை முகமும் ஒருகணம் இருட்டி விருந்தது.

கிழவனும், கிழவியும் எங்களாருகிலேயே உட்கார முயன்றனர். “என் பாட்டா! உள்ளேபோய் உட்காருங்களேன்; இங்கே பொறுக்கமுடியாத குளிர்காற்று அடிக்கிறது!” என்றாள் அந்த மோகினி.

நல்லவேளை அவர்கள் அவன் சொன்னதை ஒப்புக்கொண்டு உள்ளேபோய் மறைந்துவிட்டனர். அவள் பெருமித்துடன் என்னைப் பார்த்தாள். ‘அவள் பார்வையில்தான் எவ்வளவு பொருள் பொதிந்திருக்கிறது’ என்று ஆச்சரியப்பட்டேன்.

அந்த இரவின் ஓவ்வொரு நிகழ்ச்சிகளும் ஓவ்வொரு சிறு சம்பவங்களும் என் வாழ்வில் முக்கியமானவையென்றும், அவை நான் என்றுமே மறக்கமுடியாதபடி என் மனசிற் பதிந்து போய்விட்ட அமர நிகழ்ச்சிகள் என்றும் எனக்குத் தோன்றின.

எங்கள் காதல் வித்து ஊன்றப்பட்டது. இனி நமது கலியாணத்திற்கு எத்தனையோ இடையூறுகள் நேரலாம். நாம் அவற்றைத் தாண்டியாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒரு வேதனையைத் தந்தது.

எங்கள் வீட்டின் வாசற்புறம் நானும் அவனும் நெருக்கியிழத்துக்கொண்டு ஒரே ஸௌபாவிற்தான் உட்காந்திருக்கிறோம். அவள் மடியில் ஒருகுழந்தை - எங்கள் காதற் செல்வன் கண்ணயர்ந்திருந்தான். நம்முடைய கலியாணந் தான் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஓர் இடையூறுமின்றி முடிந்திருக்கிறது? என்று எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

‘ரெவிபோன்’ மனி அடித்தது. அதைக் கையிலெடுத்து ‘யார்?’ என்று கேட்டேன்.

“நான்தான் உன் சுவாமிநாதன்; என்னடா, உனக்குக் கலியாணம் முடிந்துவிட்டதாமே!” என்று என் பழைய நண்பனின் குரல் கேட்டது.

“ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாச்சே, இப்ப என்னடா புதுமையாய்க் கேட்கி றாய்?”

“நல்ல கெட்டித்தனமான கேள்வியென்று நினைப்போ? எனக்கு நீ கலியாண அழைப்பு அனுப்பாததற்கு உன்னைக் கொலை செய்தாலும் தகும்.....”

என்னடா திட்டுகிறாய்.....? நான் என் கையாலேயே உனக்கு அனுப்பினேன் “எங்காவது தபாலிற் தவறியிருக்கும்.....”

“ஒரு சாட்டுச் சொல்லித் தப்பிக்கொள்ளப்பார்க்கிறாயா? அது கிடக்கட்டும்! உன் கலியாணத்தை நான் வந்து வாழ்த்த வேண்டும். இதோ புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றேன்.....”

எனக்கு ஏனோ ஆனந்தம். அவனிடம் உற்சாகம். உள்ளே போய்க் கோப்பிக்கு கட்டளை பிறப்பித்துவிட்டு வந்து உட்கார்ந்தால், அதே

கணத்தில் வாசலுக்கு ஒரு சைக்கிள் வந்து சேர்ந்தது. அதிலி ரூந்திறங்கிய சுவாமிநாதன் என்னைப் பார்த்து இளங்கை புரிந்தான். அடுத்தபடி யாக அவனைப் பார்த்தான். அவன் முகம் குபிரென்று சிவந்தது. அவன் கண்களிற் கோபம் பொறி ஏறிந்தது.

திரும்பி அவனைப் பார்த்தேன். ஒரேதாவில் உள்ளேமறைந்து விட்டாள். அவள்.

“சுவாமி என்ன இது?” என்றேன்.

அவன் என் பக்கம் திரும்பி டேய் சினேகிதத் துரோகி என்றபோது ஏதோ அனுகுண்டு வெடித்தது போலிருந்தது.

“என்ன சொல்லேன்.....”

“சீ நாயே கேள்வி வேறே கேட்கிறாயா? சொல்லுகிறேன். கேள்..... நானும் அவனும் கல்லூரியில் ஒன்றாய்ப் படித்துக் காதலித்தோம். நாம் கலி யாணம் முடிப்பதற்கும் ஒரு தடை கிடையாது. நீ அதற்குள் நம் வாழ்வில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டுவிட்டாய். உன்னைக் கொலை செய்தாலும் பாதக மில்லை.....”

சுவாமிநாதன் சற்று முன்னால் ரெவிபோனில் இதே கடைசி மொழி களை அன்புரிமையுடன் கூறியது. எனக்கு நினைவு வந்தது. என் இதயம் வெடித்தது. சுவாமிநாதன் குரோதத்துடன் வந்து என் கையை இறுகப் பற்றினான்.

நான் திடுக்கிட்டு கண்விழித்தபோது என் கையை யாரோ உண்மையிலேயே பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்னய்யா பிரயாணிகளுக்கு இருக்கவே இடமில்லை. நீர் காலை நீட்டிக் கொண்டு நித்திரை கொள்ளுகிறீர்?” என்று அதட்டினார் என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றவர்.

கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தேன். பொழுது விடிந்திருந்தது. இன்னும் பல புதிய பிரயாணிகள் அறைக்குள் காணப்பட்டனர். தூரத்தில் யாழிப்பாணப் புகையிரத நிலையக் கட்டிடங்கள் தோன்றின.

அந்த மோகினிப் பெண் இறங்குவதற்கு ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஆ! அவ்வளவும் வெறுங் கணவு” -இலேசான ஆனந்தமும், பொறுக்க முடியாத துக்கமும் என் உள்ளத்தே குடிகொண்டன.

சுழகேசரி,
30.09.1951.

வினாக்கள் பதில் விடும் நிலை நிறைவேணும் நிலை நிறைவேணும்
வினாக்கள் பதில் விடும் நிலை நிறைவேணும் நிலை நிறைவேணும்

வ. அ. இராசரத்தினம் - ஸமேகஸரிப் பண்ணையில் உருவாகியவர். 1950இற்கும் 1957 இற்கும் இடையில் ஸமேகஸரிப் 28 சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் தோனி (1953) ஸமத்திருப் புகம் சேர்த்த உன்னதமான சிறுகதையாகும். மஞ்சரியில் பிரசமானது. செ. போகநாதனின் ஸமத்துச் சிறுகதைத் தொகுதியான வெள்ளிப் பாதசரத்திலும் இந்து கலாசார அமைச்சின் கதந்திரப் பொன்விழுத் தொகுதியிலும் மீனப் பிரசமானது. ஸமத்துச் சிறுகதைத் துறைக்குப் புதிய வனப்பும் வளரும் நிதியாக வருகிறது. கிழக்கிலங்கை முதுரைச் சேர்ந்தவர். ஆரம்பத்தில் கவிதைகள் மாத்தவர். இவரது சிறுகதைகள் பதினைந்து தொகுக்கப்பட்டு தோனி என்ற தலையில் வெளிவந்தது. அண்ணையில் இவருடைய சிறந்த எல்லாச் சிறுகதைகளும் (ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுவின்றது) ஒரு பெறுந்தொகுப்பாக வெளிவந்திருக்கிறது. ஸமேகஸரியில் இவர் எழுதிய நாவல் கொழுகொம்பு பின்னர் நூலாக வெளிவந்தது. துறைக்காரன், கிரெஞ்சுப்பறைவர்கள் இவரின் ஏணையை நூல்கள். தாகர், மாப்சான், அங்கோவ் ஆகியோரின் சிறுகதைகளை மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

தோனி

வ. அ. இராசரத்தினம்

கரு நீலமாகப் பரந்து கிடக்கும் வங்காள விரிகுடாவைப் பார்த்தவாறு எங்கள் கிராமம் இருக்கிறது. கிராமம் என்றா சொன்னேன்? புமி சாத்திர, சமூகசாத்திர நியதிப்படி கிராமம் என்றால் எப்படியிருக்குமென்று எனக்குத் தெரியாது. சோழக் காற்றுச் சரசரத்துக் கொண்டிருக்கும். தென்னை மரங்களடியிலே அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஏறக்குறைய முப்பது ஒலைக்குடிசைகள் இருக்கின்றன. ஒரு குடிசையிலிருந்து மற்றக் குடிசைக்குப் போகப் பெண்களின் தலைவகிடுபோல ஒற்றையிடப் பாதைகள் செல்கின்றன. இந்தக் குடிசைகள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துத்தான் கிராமம் என்று சொல்கின்றேன். சரியோ பிழையோ? உங்கள் பாடு.

எங்கள் குடிசைக்கு முன்னால் தென்னைமரங்கள் இரண்டைச் சேர்த்து. நீண்ட கம்பு ஒன்று எப்போதும் கட்டப்பட்டிருக்கும். அதிலேதான் தூண்டிற் கயிறுகளையும் தோனியைச் செலுத்த உதவும் சவளையும் என் தந்தையார் வைப்பது வழக்கம். அதன் கீழே தென்னை மரத்தினாடியிற் பெண்னம் பெரிய குடமொன்று இருக்கும். அந்தக் குடத்திலே தண்ணீர் எடுப்பதற்காக ஒற்றைப் பாதை வழியாக அம்மா அடுத்த குடிசைக்குப் போகும் போதெல்லாம் நானும் கூடப்போயிருக்கிறேன்.

அநேகமாகக் காலைவேளையில் அம்மாவும், அப்பாவும் வீட்டில் இருக்க மாட்டார்கள். அப்பா கோழி கூவும்போதே எழுந்து கடலுக்குப் போய்விடுவார். அம்மாவிற்கு வெளியே என்னென்ன வேலையிருக்குமோ என்றால் ஊகித்துக்

கொள்ள முடியாது. ஆனால் அம்மா வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் பண ஒலைப்பெடியில் அரிசியும், மரவள்ளிக்கிழங்கும், தேங்காயும் கொண்டு வருவதை நான் பார்த்திருக்கின்றேன். அம்மா வீட்டுக்கு வந்து சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், அப்பாவும் தூண்டிற் கயிறுகளோடும், சவளோடும் வீட்டுக்கு வந்து விடுவார்.

அப்பாவும், அம்மாவும் வீட்டில் இல்லாத நேரங்களில் என்பாடு ஒரே குஷிதான்! ஏறு வெயிலின் மஞ்சட் கிரணங்கள் சரசரக்கும் தென்னோலைகட்கூடாகவும், முகடு பியந்து கிடக்கும் எங்கள் வீட்டுக் கூரைக்கூடாகவும் துள்ளிப் பாய்ந்து நிலத்தில் வெள்ளித் துண்டுகளைப் போல வட்டம் வட்டமாக ஓளியைச் சிந்தும். அந்த வட்ட ஓளியை நான் என் கையால் மூட அந்த ஓளி என் பூருக்கையில் வீழ அடுத்த கையால் நான் அதை மறைக்க அவ்வொளி அடுத்த கையிலும் வீழ நான் கைகளை ஓளி விழுமாறு உயர்த்தி உயர்த்திக் கொண்டே போவது எனக்குப் பிடித்தமான விளையாட்டாக இருக்கும். ஆனால் கூரைக்கூடாக ஓளிபாய்ந்துவரும் துவாரம், என்னால் எட்டமுடியாத உயர்த்தில் இருக்கின்றபடியால் நான் என் விளையாட்டை முடித்துக் கொளவேன்.

குடிசைக்கு வெளியே வந்தால் அங்கே பக்கத்து வீட்டிலிருந்து என் நண்பன் செல்லனும் வந்திருப்பான். செல்லன் என்னவிட நோஞ்சான். பாய் மரக்கம்புபோல நீஸ்மாக இருப்பான். இன்னமும் ஐந்தாறு வருடம் சென்றால் அவன் தென்னைமாற்று வட்டைத் தொட்டுவிடுவான் என்று என் அம்மாகூட அவனைப் பரிகசிப்பது உண்டு.

செல்லன் வந்ததும், நான் எங்கள் வீட்டின் படலையை இழுத்துச்சாத்தி விட்டு. அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டே ஆற்றங்கரைக்கு ஓடுவேன்.

ஆற்றங்கரை வீட்டிலிருந்து அதிக தூரத்திலில்லை. வங்காளக் கடல் சிறிது உள்ளே தள்ளிக்கொண்டு வந்து ஒருசிற்றாறாக எங்கள் கிராமத்திற் கூடாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. இந்த ஒடையிற் பூரணையன்று வெள்ளம் வரும்போது தண்ணீர் எங்கள் வீட்டுமுற்றத்திற்கே வந்துவிடும்.

அந்த ஆற்றங்கரையின் ஓரமாக ஆற்றில் நீண்டு வளர்ந்த கோரைப் புற்கள் சடைத்துக் கிடக்கின்றன. அந்தப் புற்களினிடியில், நீருக்குள் ஒசை படாமல் இரு கைகளையும் கூட்டி வைத்து இறால் பிடிப்பதில் எங்கட்கும் பரம திருப்தி என்றாலும் இந்த விளையாட்டும் எங்கட்கும் அலுத்துப் போய் விடும் அதன்பின், நாங்கள் நேரடியாகக் கடற்கரைக்கே போய்விடுவோம்.

கடற்கரையிற் கச்சான் காற்றுச் சுழற்றிச் சுழற்றியடிக்கும். அந்தக்காற்றில் இராவணன் வீசைகள் எல்லாம் நிலத்திற் பட்டும் படாமலும் உருண்டு உருண்டு, பந்தயக் குதிரை போல வேகமாக எங்களை நோக்கி ஓடிவரும். அவைகளைத் தூரத்திப்பிடிப்பதற்காக நானும் செல்லனும், எங்கள் அறையிற் கட்டியிருக்கும் துண்டைக் கழற்றிக் கழுத்தை வைத்ததுப் போட்டுக் கொண்டு கோவணத்தோடு ஓடுவோம். இரண்டு முன்று இராவணன் வீசைகளைத் தூரத்திப் பிடித்தபின் அந்த விளையாட்டிலும் அலுப்பு ஏற்பட்டு விடும்.

அதன்பின்னால் நாங்கள் இருவரும், கடற்கரை வெண்மணவில், மதாளித்துப் படர்ந்து கிடக்கும் அடம்பன் கொடிகளின்மேற் குந்திக்கொள் வோம் பதைபதைக்கும் வெய்யிலில் அந்த அடம்பன் கொடி மெத்தை எங்க

ஞக்குக் “கோடையிலே இளைப்பாறிக் கொண்டும் வகைகிடைத்த குளிர்தரு” வதாகத்தான் இருக்கும். அந்தப் பட்டு மெத்தையின் மேல் வீற்றிருந்து கொண்டு, எதிரே கடவுளைப்போல ஆதியும் அந்தமும் அற்றுப் பறந்து கிடக்கும் கரு நீலக் கடலிலே, அங்கொன்றம் இங்கொன்றுமாகப் பாய் விரித்தோடும் பாய்த் தோணிக்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்போம். கடற் பரப் பிலே வெள்ளைச் சீலைப் பாய்கள் வட்ட வட்டமாக, வண்ணைத்திப்புச்சி களைப் போல அழகாக இருக்கும். அவைகளில் ஏதோ ஒன்றிற் தான் என் தகப்பனார் இருப்பார். ஆனால் எதிலே அவர் இருக்கிறார் என்று திட்டமாக எனக்குத் தெரியாது. ‘எனினும் ஏதாவது ஒரு தோணியைக் குறிப்பிட்டு, அதில்தான் அவர் இருப்பதாக எண்ணிக்கொள்வேன். அந்த நம்பிக்கையில் முகத்திற் சுள் என்றிடக்கும் குரிய கிரணங்களை நெற்றிப் பொட்டிற் கைகளை விரித்து வைத்து மறைத்துக் கொண்டு, அந்தத் தோணியையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். அந்தச் சமாதி நிலையில் என்னுள்ளே இன்பகரமான கனவுகள் எல்லாம் எழும். இன்னும் சில நாட்களில் நான் பெரியவனாகிவிடுவேன். அப்போது அப்பாவிற்குப்போல எனக்கும் ஒரு தோணி சொந்தமாகக் கிடைத்துவிடும். அந்தத் தோணிக்கு வெள்ளை வெளைரென்று, அப்பழக்கில்லாத ஒரு பாயை போட்டுக் கொண்டு நான் கடலிற் செல்வேன். ஒரு தென்னைமரத்திற்கு எழுந்துவரும் கடல் அலைகளில் என் தோணி தாவித் தாவி ஏறி இறங்கிக்கொண்டே செல்லும். எல்லாத்தோணி களையும்விட வேகமாக ஓடுவதற்காக என் தோணியின்பாய் பெரியதாக இருக்கும். அந்தப்பாய்க்குள் சோழக்க காற்றுச் சீரியடித்துக் கொண்டிருக்கையில், என் தோணி கடற்பாய்பில் ‘வீர்’ ரென்று பறந்து செல்லும். நான் பின்னணியத்திற் தலைப்பாகைக்கட்டோடு தெரியமாக நின்று சுக்கானையும் பிடித்துக்கொள்வேன். செல்லன் முன்னணியத்தில் நின்று எனக்குத் திசைகாட்டுவான். எங்கள் தோணி முன்னே முன்னே ஏறிச்சென்று கட்டசியாய்க் கடல், வானத்தைத்தொடும் இடத்துக்குப் போய்விடும். அங்கே அம்மா இராத்திரி சொன்ன கதையில்வரும் ஏழுதலை நாகத்தைக் காண்பேன்.....

தூரத்தே நான் குறிவைத்திருந்த தோணி சமீபித்து விட்டது. அதிலே என் தகப்பனார்தான் இருந்தார். தோணிகரையை அடைந்ததும் அவர் பாயைக் கழற்றிவைத்துத் தோணியை ஒடைவழியாக இழுத்துச்சென்றார். நானும் அவரோடு சேர்ந்துகொண்டேன். பிறகு நாங்கள் எங்கள் வீடிடின்முன்னாற் தோணியைக் கரையிற் ‘கொற கொற’ என்று இழுத்து வைத்தோம். அப்பா தூண்டிற் கயிறுகளை வளையப்பாக்கிச் சவுளிற் போட்டு என்னிடம் கொடுத்தார். தோணிக்குள்ளிருந்த பழஞ்சோற்றுப் பானையையும், மீன்கோர்வையையும், நங்கூரத்தையும், எடுத்துத் தோணிற் போட்டுக்கொண்டு அப்பா பின்னேவர நான் சவுளைத்துக்கித் தோளில் வைத்துக்கொண்டு சப்த சமுத்திரங்களையும் கடந்து வந்த வீராதி வீரனைப்போல முன்னே நடந்தேன்.

அன்றிரவு முழுவதும் எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. பசித்தவன் விருந்துண்ணக் கணாக்கான்பது போல நானும் தோணியைப்பற்றியே கணாக்கண்டேன். எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னாலுள்ள ஒடையில் ஐந்து புத்தம் புதிய தோணிகள் இருந்தன. நான் முன் அணியம் உயர்ந்து சவாரிக் குதிரைபோல இருந்த தோணியின்மேல் ஏறிக்கொண்டேன். வாடைக்காற் றானபடியினால் எல்லோருடைய தோணிகளும் முன்னே முடியாமற் கடரையெநாக்கியே வருகின்றன. என்னுடைய தோணி மட்டும் எரிந்து விழும் நட்சத்திரம்போலக் கனவேகமாகக் காற்றை எதிர்த்துப் போகிறது. கலங்கரை விளக்கின் ஒளிகூடக் கண்ணுக்குபுலப்படாத அத்தனை தூரத்திற்கு ஆழ் கடலின் நடுமையத்திற்கே என் தோணி போய் விடுகிறது.....

நான் திடீரென்று விழித்துக் கொண்டேன். காலையில் எழுந்தபோதுகூட எனக்குத் தோணியின் நினைவு மாறவில்லை. அன்று நான் ஒடைக்கரையில் பழுதுபார்க்க இழுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் தோணி ஒன்றைத் தள்ளிக் கொண்டு கடலிற்குப் போவது எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். அன்று நான் செல்லனையும் கூட்டிக்கொண்டு போய், இருந்த தோணியை எங்கள் பலத்தை எல்லாம் கூட்டித் தள்ளிப்பார்த்தேன். தோணி அசையமாட்டேன் என்றது. அப்படியானால் நான் தோணி விடவே முடியாதா? சப்த சமுத்திரங்களையும் என்னால் தாண்டமுடியாதா?

நான் கவலைப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கையில் ஒடையில் முருக்கு மரத்துண்டு ஒன்று மிதந்தவந்தது. அதைக் கண்டதும் எனக்கு ஒரே சந்தோஷமாகப்போயிற்று. ஆம்: எனக்கென்று ஒரு தோணி கிடைத்துவிட்டது! அந்த முருக்கங்கட்டையை முன்னாலும் பின்னாலும் “கொடுவாக்கத்தி” யினால் செதுக்கி உள்ளே குடைந்து தோணி ஒன்றைச்செய்தேன். பின்னர் அந்தத் தோணியிற் செல்லனையும் ஏற்றிக்கொண்டு என் ஆசை தீருமட்டும் ஒடையில் தோணிவிட்டு விளையாடினேன்.

மதியம் திரும்பிவிட்டது. என் தந்தை கடலிலிருந்து திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தார். அவர் தோணிவிட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்த என்னைக் கண்டதும் “அட பயலே! தோணி விடுறியா? அப்படி யெண்டா நாளைக்கு வா” என்றார்.

அதைக்கேட்டதும் எனக்குச் சந்தோஷம் தாங்க முடியாமற் போயவிட்டது. ‘சரியப்பா, நாளைக்கு நானும் வருகிறேன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே சவுளைத் தூக்கிக்கொண்டு முன்னால் நடந்தேன். பெரிய தோணியிற் போகப் போகிற ஆனந்தத்தில் என் முருக்கந் தோணியை மறந்து விட்டேன்.

②

அன்றிரவு எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. தென்னோலைச் சரசரப்பும் சில் வண்டுகளின் கீச்சுக் குரலும் எனக்குக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தன. படுக்கையிற் புரண்டுகொண்டே ஆனந்தகணவுகள் கண்டுகொண்டிருந்தேன். கடைசியாய் எங்கோ ஒரு சேவல் கூவிற்று. அதைத் தொடர்ந்து எங்கள் கிராமத்துச் சேவல்கள் எல்லாம் போட்டி போட்டுக் கொண்டு கூவின. அம்மா எழுந்து கைவிளக்கைக் கொழுத்திக்கொண்டு சமையல் செய்யத் தொடங்கினாள்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இருந்த குடிசைகளிலிருந்து ஒருவர் மற்றவரைக் கூவி அழைக்கும் சப்தம் கேட்டது. கடைசியாய் அப்பாவும் எழுந்து “தம்பி டேய்” என்று என்னை எழுப்பினார். நான் சுட்டினை போல வளைந்து நெளிந்து உட்கார்ந்திருந்து கொண்டேன். இரா முழுவதும் தூக்கம் இல்லாததினாற் கண் இமைகள் கல்லாய்க் கனத்து அழுத்தின. ஆனாலும் உற்சாகத்தோடு எழுந்திருந்தேன். அப்பா சோற்றுப்பானை நிறையத் தண்ணீரை ஊற்றி எடுத்துக் கொண்டு, நங்கரம் தூண்டிற்கயிறுகள் சகிதம் வெளிக்கிளம்பினார். நானும் சவுளைத் தோணில் வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன்.

படலையைத் திறந்து வெளியே வந்ததும் முகத்தில், வாடைக் கடுவை ஊசி குத்துவதுபோலச் சளீர், சளீர் என்று அடித்தது. எனக்கு உடம்பெல்

லாம் நடுக்கம் எடுத்தது. மேல்துண்டை முகத்தை வளைத்துக் கட்டிக் கொண்டு, முன்னால் விறு விறு என்று நடந்தேன். தூரத்தே குடிசைக்குள் இருந்த அகல்விளக்குகள் இருளைக் குத்தென்று குத்தின.

ஒடைக்கரையை அடைந்தபோது ஆறு பரமாந்தருவின் சீடர்கள் கண்ட ஆற்றறைப்போலத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. கண்டல் இலைகள் பொட்டுப் பொட்டென்று ஆற்றில் விழுந்து எங்கே போகிறோம் என்ற பிரக்ஞஞேய யற்றவெண்ணாம் போய்க் கொண்டிருந்தன. கோரைப் புற்களின் மேலே சிலந்தி வலைபோலப் பனிப்பாலம் மொய்த்துக் கிடந்தது.

அப்பா கரையிலிருந்த தோணியை ஒடையிலே தள்ளினார். அதற்குள் வேயே சோற்றுப் பானையையும், மற்றைய சாமான்களையும் வைத்தார். உடனே தோணியை ஆற்றிலே விட்டுவிட்டுக் கோரைப் புற்களினையில் “அத் தாங்கை” வீசி இறால் பிடிக்கத் தொடங்கினார். நான் வெடுவெடுக்கும் குளிரில் வள்ளத்தின் முன்னணியத்தில் ஒடுங்கிப்போய்க் குந்திக் கொண்டிருந்தேன். கிழக்கே கூரையில் தொங்கும் புலிமுகச் சிலந்தியைப் போல வான்த்தில் விடவெள்ளி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. இன்னமும் கீழே கிழக்கு வெளுக்கத் தொடங்கியது.

பறிநிறைய இறால் பிடித்ததும் அப்பா வள்ளத்தில் ஏறிக்கொண்டார். வள்ளமும் சமுத்திரத்தை நோக்கி ஓட்டத்தொடங்கின்று, பலாரென்று விடிந்த போது வள்ளம் நடுச் சமுத்திரத்தையே அடைந்து விட்டது. அப்பா நங்கூரத்தைத் தண்ணீரில் ஏறிந்து விட்டுத் தூண்டிலில் இறாலைக் குத்திக் கடலில் ஏற்றந்தார். நானும் தூண்டில் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன். சமுத்திராதேவி, நிர்க்கத்தியான தன் குழந்தைகளைத் தன் அலைக்கரங்களை ஏறிந்து ஏற்றிது தாலாட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

வெயில் ஏறி ஏறிக் கொண்டே வந்தது. முதுகுத் தோலை உரித்து விடுவது போலச் சளீரென்று அடிக்கும் வெயிலுக்கு ஆற்றாமல் அப்பா தன் சட்டையிற் கடற் தண்ணீரை அள்ளி அள்ளி ஊற்றிக் கொண்டேயிருந்தார்.

மதியத்தை அண்மியபோது நாங்கள் ஜந்து “கருங்கண்ணிப்பாறைகள்” பிடித்துவிட்டோம். என் உடையைப்பைக் கண்டு எனக்கே திருப்தி ஏற்பட்டு விட்டது. அந்த திருப்தியில் பழஞ்சோற்றைக் கரைத்துக் குடித்த தண்ணீர் எனக்குத் தேவாமிர்தமாக்தான் பட்டது. வயிறு நிறைந்ததும் நங்கூரத்தைத் தூக்கி வைத்துத் தோணியைத் திருப்பத் தொடங்கினோம். வள்ளம் ஓடிக் கொண்டிருக்கவியில் என் மனம் பகற் கணாக் காணாத் தொடங்கியது. இந்தப் பத்துக் கருங்கண்ணிப் பாறைகளைக் கண்டதும். அம்மா சந்தோசப் படுவா. பக்கத்துப் பட்டினத்துச் சந்தைக்கு அதைக் கொண்டு போனாற் பத்து ரூபாய்க்கு விற்கலாம். சந்தையிலே. எதிர்வரும் பொங்கலுக்காக கழகம் பூப் போன்ற பச்சையரிசியும், பாசிப்பயறும், சர்க்கரையும் முட்டி நிறையப் பாலும் வாங்கிக் கொள்ளலாம். எங்கள் வீட்டுத் தென்னைமரத்தின் கீழே புதுப்பானை களக்களக்கென்று பொங்கும் போது நான் புதுவேட்டியை உடுத்துக் கரும்பைக் கடித்துக் கொண்டு.....

வள்ளம் கரையை அண்மித்து விட்டது. கடற்கரையிலே புத்தம் புதிய பைசிக்கிளிற் சாய்ந்தவாறு ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார். குரிய கிரணங்கள் பைசிக்கிள் தகடுகளின் மேற்பட்டு ஜோலித்தன. அப்பா ஏதோ மந்திரச்சக்தியாற் கட்டுண்டவரைப் போலத் தோணியை அங்கே திருப்பினார்.

தோணி கரையை அடைந்ததும், மீன்களை எல்லாம் பைசிக்கிள்காரரிடம் போட்டுவிட்டுத் திரும்பவும் வீட்டை நோக்கித் தோணியை விட்டார்.

எனக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது:

தோணி வந்து கொண்டிருக்கையில் நான் கேட்டேன். ‘ஏன் அப்பா மீன்களை எல்லாம் அங்கே போட்டுவிட்டு வருகிறீர்கள்?’

அப்பா சொன்னார் அவர் தான் நம் முதலாளி. இந்தக் தோணி எல்லாம் அவருடையதுதான். நாம் மீனைப் பிடித்து அவருக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டும்.

“நமக்குக் காக தரமாட்டாரா?”

“நம் கடனிலே கழித்துக் கொள்வார் விலையை. நமக்குச் சாப்பாட்டிற் காக மேலும் கடன் தருவார்.”

“அப்படியானால் நாம் ஒரே கடன்காரனாகத்தானா இருக்கவேண்டும்?”

“என்னமோ அப்பா; நானும் தலை நரைக்கு மட்டும் உழைத்துவிட்டேன் கடனை இறுக்க முடியவில்லை. நமக்கென்று புதிதாக ஒரு தோணி வாஸ் கலும் முடியாது.”

“எல்லாத் தோணிகளும் அந்த முதலாளியுடையது தானா அப்பா?”

“ஆம், ஒடைக்கரையில் இழுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் எல்லாமே அவருடைய தோணிகள்தான்”

வள்ளும் ஒடைக்கரையை அடைந்து, விட்டது. நாங்கள் தோணியைக் கரையில் இழுத்து வைத்து விட்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தோம். என்னுள்ளே ஒரு பயங்கரமான உண்மை புலனாகியது. இந்தத்தோணி எனக்குச் சொந்த மில்லை. ஆம் தூண்டிற்காரனுக்குத் தோணி சொந்தமில்லை. அப்படியே உழுபவனுக்கு நிலம் சொந்தமில்லை. உலகில் உழைப்பவனுக்கு எதுவும் சொந்தமில்லை.

அன்றிலிருந்து தோணி எனக்கும் கனவுப்பொருள் ஆகிவிட்டது. எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு உழைத்து ஆகக் குறைந்தது ஒரு தோணியாவது சொந்தமாக வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். அதனின் மீன் பிடித்தாற் சந்தையிற் கொண்டுபோய் நம் இஷ்டத்திற்கு விற்கலாம். பொங்கலுக்குக் கரும்பும், பயறும், பச்சையரிசியும் சர்க்கரையும் வாங்கலாம்..... முதலாளிக்குப் பிடித்த மீனை எல்லாம் கொடுத்துவிட்டு வெறுங்கையோடு வரத்தேவை மில்லை.....

நாட்கள் கடந்து விட்டன. நான் பெரியவனாகிவிட்டேன். சொந்தத்தோணி இன்னமும் வெறும் கனவாகவே இருந்து வந்தது. தகப்பனார் வாழ்ந்துவரும் அதே பாதையிற் தான் என் வாழ்வும் போய்க்கொண்டிருந்தது. இந்த வாழ்வில் எனக்கு நேர காலத்தில் கல்யாணமும் முடித்து வைத்து விடவேண்டும் என்பது அம்மாவிற்கு ஆசை.

ஒருநாட் சாயந்திரம் ஒடைக்கரையில் இராட்டினத்தில் நால் மறுக்கிக் கொண்டிருந்தேன். மேலே நீலனிறமான ஆகாயம் ஒடையின் தெளிந்த

தண்ணீரிலும் விழுந்து பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒடை முகத்துவாரத் தில் இருந்த மணற்றீவிற் கடற்புட்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வந்து விழுந்து கொண்டிருந்தன.

“தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்” என்று வீட்டுக்குப் போன அம்மாவை இன்னமும் காணவில்லை. எனக்குத் தாகமாயிருந்தது. வீட்டுப் பக்கம் திரும்பி பார்த்தேன். கனகம் செம்பிலே தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள்.

கனகம் எங்கள் கிராமத்துப் பெண்தான். நீரின் இடைமட்டத்தில் ஆடம் பாசிக்கொடியைப்போல எப்போதும் மென்மையாக ஆழிக்கொண்டுதான் அவள் நடப்பாள். கற்பாரில் நிற்கும் செம்மீனைப் போலச் செக்கச் செவே லென்று அழகாக இருப்பாள். வண்டிலே மின்னும் கிளிஞ்சல் போல இருக்கும் அவள் கன்களை இன்றைக்கு முழுவதுமே பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

அவள் அருகால் வந்தபோது, “கொஞ்சந் தண்ணீதந்திட்டுப் போறியா” என்று கேட்டேன் நான்.

கனகம் ஒன்றும் பேசாமல் என்னிடம் செம்பை நீட்டினாள்.

நான் தண்ணீரைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அம்மாவும் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார். அம்மாவைக் கண்டதும் கனகம் ஏதோ செய்யத்தகாத் காரியத்தைச் செய்தவள் போல வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு போய் விட்டாள்.

அம்மா சொன்னார் “என்ன வெட்கமாம் அவளுக்கு. நாளைக்கு அவளைத் தானே கல்யாணம் முடிக்கப் போகிறாய்.”

“போ அம்மா எனக்கென்று ஒரு தோணி இல்லாமல் எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம்.” என்றேன் நான்.

“ஏண்டா அவள் அப்பாவிடம் ஒரு தோணி சொந்தமாக இருக்கிறது. அதை உனக்கே கொடுத்து விடுவார். அவர்” என்றாள் அம்மா.

நான் யோசித்தேன். எனக்குக் கலியாணத்திலோ, கனகத்திலோ அக்கறை இல்லாவிட்டாலும் தோணி கிடைக்கப் போகிறதே! தோணி மட்டும் கிடைத்துவிட்டால், என உழைப்பின் பயனை நானே அனுபவிக்க முடியும். என் குடும்ப வாழ்வும் இன்பமாகவே இருக்கும்.....

அதன் பிறகெல்லாம் நான் கனகத்துடன் தைரியமாக நெருங்கியே பழகி ணேன். மனோகரமான மாலை வேளைகளில், ஒடைக்கரையில் இழுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் தோணி மூலையில், குந்திக் கொண்டு நானும் கனகமும் எவ்வளவோ கதைத்திருக்கிறோம். கனகம் எப்போதுமே தங்கள் தோணியைப் பற்றிப் பெருமைப் பட்டுக் கொள்வாள். அந்தத் தோணி அவள் தகப்பனாரின் சொந்தமாக இருக்கிறபடியாற்தான், கனகம் நல்ல சேலை கட்டி இருக்கிறாளாம். கையிற் தங்கக் காப்பு போட்டிருக்கிறாளாம் “அவள் என்றைக்குமே அப்படி இருக்க வேண்டும்” என்று என் மனதுக்குள் எண்ணிக் கொள்வேன்.

ஆனால் இரண்டு வாரததுள் அந்தத் துக்கரமான செய்தி கிடைத்தது. கிராமமே ப்ரபரப்பு அடைந்தது. கனகத்தின் தந்தை மீன் பிடிக்கப் போனவர் புயலில் அகப்பட்டு மாண்டு போனார். தோணியும் திரும்பி வரவில்லை.....

என் இதயத்தில் சம்மட்டியடி விழுந்தது போன்று இருந்தது எனக்கு. பாவம் எனக்குத்தான் சொந்தத் தோணி இல்லை என்றாற் கனகத்துக்குக் கூடவா இல்லாமற் போகவேண்டும்?

இரண்டு முன்று நாட்கள் கழித்துக் கனகம் கடற்கரைக்கு வந்தபோது அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கவே என்னால் முடியவில்லை. அவள் கண்கள் கலங்கிப்பிருந்தன. என்னைக் கண்டதும் அழகை பொத்துக் கொண்டு வந்து விட்டது. அவளுக்கு. விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினாள். என் முடிபிற் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டு கனகம் என்னிடம் எதை எதிர்பார்த்தாள்?

கனகத்தை மடியில் வைத்துக் கொண்டே நான் என்னினேன். என்னிடமோ தோணி கிடையாது. இந்த நிலையில் அவளை நான் சுகமாக வாழ்விக்க முடியாது. என் தகப்பனாரைப்போல நானும் தலை நஞரக்கும் வரை உழைத்து, உழைத்துச் சாக வேண்டியதுதான். என்னோடு சேர்ந்து கனகமும் ஏன் சாக வேண்டும்? பாவம் கனகம.....

எனவே கனகத்தை யாராவது சொந்தத் தோணியுள்ள ஒருவனுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்து விட வேண்டும். என் கண்முன்னால் அவள் அழகான சேலையும் தங்கக் காப்பும் அணிந்து கொண்டு என்றென்றைக்கும் ஆனந்தமாக வாழ வேண்டும். அவள் வாழ்வதான் எனக்கும் ஆனந்தம்.....

நான் என்னியது சரியாகப் போயவிட்டது. அமாவாசை யன்றிரு, புங்கைமற்றின் கீழே இருந்த வைரவ கோயிலிடியிற் கனகத்துக்கும் செல்லவுக்கும் கல்யாணம் நடந்தது. கல்யாணத்தன்று பேசிப் பார்க்கவே எனக்குக் கண்ணீர் வந்துவிட்டது. என் கைமேல் இருந்த அரும் பொருள் இன்னொருவனுக்குப் போய்விட்டது..... ஆனாலும் என் கண் முன்னால் அவள் ஆனந்தமாகவே வாழ்வாள். செல்லவிடம் ஒரு தோணி இருக்கிறது. அவன் என்னைப் போல கடன்காரன்ல்ல. செல்லனோடு கனகம் என்றென்றைக்கும் ஆனந்தமாக வாழ்டும். எனக்கென்று தோணி ஒன்று கிடைக்காமல் நான் எந்தப் பெண்ணின் வாழ்வையும் பாழாக்கப் போவதில்லை.....

ஆனால் இன்னமும் தோணி எனக்குக்கணவுப் பொருளாகவே இருக்கிறது. அதனால் என்ன? உயர்ந்த கணவு செயல்மிக்க நனவின் ஆரம்பந்தான். எப் போதாவது ஒரு நாளைக்குக் காலம் மாற்தான் போகிறது. அன்றைக்கு எனக்கு மட்டுமல்ல. என் நண்பர்கள் எல்லோருக்குமே சொந்தத் தோணி இருக்கும். எங்கள் தோணிகள்சப்த சமுத்திரங்களிலும் சுதந்திரமாய்ச் சென்று மீன்பிடிக்கும். அந்த மீன்களை சந்தையிற் பகிரங்கமாக விற்போம். விற்ற பணத்திற்குச் சந்தையில் அரிசி வாங்குவோம். அரிசி வாங்கும்பணம் என்னைப் போன்ற உழைப்பாளியான ஒருவனுக்கு நேரடியாகக் கிடைக்கும். அப்போது உழைவனுக்கு நிலமும் சொந்தமாக இருக்கும் அல்லவா?

சமுகேசரி,
20.12.1953.

புதுமைலோனின் இயற்பெயர் வி.கே. கந்தசாமி, வி.கே.கே. என்ற பெயரிலும் சிறுக்கைதகள் எழுதியுள்ளார். ஈழகேசரிப் பண்ணையில் வார்ந்தவர். சுதந்திரன். ஆனந்தன். ஜக்கியதீப் போன்ற பத்திரிகைகளில் நிறையலே எழுதியுள்ளார். இவரது அழகு மயக்கம் என்ற சிறுக்கைத் தால் என்ற இந்திய சஞ்சிகையில் மறுபிரகாரம் செய்யப்பட்டது. பின்னர் விவேகியிலும் மறுபிரகரமானது. ஈழகேரியில் மட்டும் 15 சிறுக்கைதகள் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் ஏமாற்றும் நெடுங்கைத்தயாரும். புத்தன் பரிசு, மாகந்தி, கொதமி என்பன இதிகாசக் கடைகளாகும். வரதர் வெளியிட்ட ஆண்தன் பத்திரிகையின் இணை ஆசிரியராக வளங்கினார். தாலி இவர் எழுதிய நாவல். சிறந்த பேச்சாளர். ஒரு கால கட்டடத்தில் யாழ்ப்பாண மேடைகளில் இவரது பேச்சுக்கள் மக்களை ஆக்கிரிமித்திருந்தன. கசங்கிய தோஜா, அன்பு மகன் அன்பரசிக்கு தாயின் மணிக்கொடி என்பன இவரது வெளிவந்த நால்கள். செங்கை ஆழியான இவரது சகோதரர். ஓயவுபெற்ற அதிபரான புதுமைலோலர், மாளித்தின், மெலலிய நிரந்தர உணர்வுகளுக்குத் தம் படைப்புக்களில் முக்கூட்டு வழங்கியுள்ளார். எனிமையும் வித்தியாசமுமான உரைநடை இவருடையது.

கொதமி

புதுமைலோலன்

2000 வருடங்களுக்கு முன்பு.....

முன்றுக்கு மாளிகை: மங்கும் வெயிலுக்கு “அற்புத ஓவியம் போல மின்னலிட்டுக் கம்பிரமுடன் உலகைப் பார்த்தபடியிருந்த அம்மாளிகை வாழ்வு ஓர் இன்ப வீடு; துயரமென்பது அனுகமுடியாத இடம் யான்! சொகுசு அதிகாரம், எதையும் செய்யும் ஆற்றல் இங்கேயின்டு! சிரிப்புண்டு! கேளிக்கையுண்டு! சாக்கஸமுண்டு! சல்லபூமுண்டு! இன்பத்தை நீராக்கிப்பருகுபோம்; அதிலே நீச்சலடிப்போம். ஆணால் மனம் துயரத்தைக் கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை. ஏழ்மை எமது எதிரி மட்டுமல்ல, காணவும் விடோம்? கண்டால் எம் கண் பார்வை காததூரம் தூரத்திலிடும், எனப் பேசாமற் பேசியது.

அம் மாளிகையில்.....!

இரத்தினக் கம்பளங்கள்; அழகு வர்ண ஓவியக் கலைசிற்பங்கள்; கருந்காலி மேசைகள், கதிரைகள், கண்ணாடி பிரோக்கள், தொடவே கூசும் பணத்தின் பவிசுநிறை அழகு சாதனங்கள், அழகு கட்டியபடி இருந்தன. பணமெனும் பண்டிதன் அழகெனும் இலக்கியத்தை, ‘மாளிகை’ எனும் பெயரிய காலியத்தைக் கலை யாக்கியிருந்தான்!

அங்கே.....!

அம்மாளிகையின் சொந்தக்காரன் வாழ்ந்தான்; அவன் பெயர் ஆலாலசுந்தரன். சிவபக்தி அளவுக்கு மீறியுண்டு என்பதுமட்டுமல்ல; அடிக்கடி ‘சிவா சிவா’ எனக் கூறியே எத்தும் செய்யவன். மாளிகையிலே அந்தப் பணக்காரனுடன் ‘மனைவி’ என்ற பெயரில் ஒருத்தி வாழ்ந்தாள்; ஆணால்

கால்பிடிக்க, கைபிடிக்க, சாமரம்வீச, பானம் பருக்கப் பல பாவையர்களைக் காணலாம்! பணம் தந்த 'நிலை' அந்தப் பணக்காரனை 'பலிசு' காட்டியது; 'மயக்கம்' காட்டியது! மதுவிலும் மங்கையிலும் மயங்கினான்; மயக்கத்தை விட அவனாலியலவில்லை; முடியவில்லை. நூறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தாலும் அவனிடமிருக்கும் செல்வத்தில் ஓர் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குகூடச் செலவுபடாது. அத்தனை அதிக பணம் அவனை நாடியது. அந்த ஊரின் அரசனிலும் பார்க்கச் செல்வன்; அரசன் கூட அவனி லடக்கமெனில் பொருந்தும் வார்த்தையே.-

மாளிகையிலோர் இரகசிய சுரங்கம்! அங்கே முடை பல அடுக்கப்பட்டிருந்தன. அவை அரிசியல்ல; தானிய வகைகள் அல்ல - அத்தனையும் தங்கக் கட்டிகள்!

வாழ்வின் ஒவ்வொரு செக்கணையும் அனு அனுவாக இன்பத்துக்காகச் செலவு செய்வதே ஆலாலசுந்தரன் தொழில். தொந்தியின் பூரிப்பு உணவின் சத்தையும் கண்களின் செம்மை, மதுவின் பருக்கையும்; முகத்தின் வீக்கம், இன்ப இரவுகள் விழிப்புடன் கழிந்தன என்பதையும் சினிமாபோற் காட்டும்..... அவனிடம் சிந்தனைக்கிடமில்லை - சிரிப்பிலேதான் ஒவ்வொரு அனுஞ்சரமும் கழிகிறதே! அம்மாளிகையும் அங்குள்ள மங்கையரும் மதுவும் அவன் உலகம் - வெளியே ஓர் உலகம் உண்டு என்பதையே அவனறியான்; அறிய நேரமில்லை,-

ஒரு நாள்-

சுரங்கத்தைத் திறந்தான். தங்கக்கட்டிகள் கட்டிய முடைகளின் அடுக்கைப் பார்த்தான்! என்னாச்சரியம்!..... தங்கக் கட்டிகள் ஒன்றுமே கிடையாது; அம் முட்டைகளில் 'சாம்பல்'... ஒரே சாம்பலமட்டும்தான் கட்டியபடியிருந்தது.

தலையில் கைவைத்தான்; துண்பமென்ற தன்மை அன்று தான் அவன் மனதில் குடிவுந்தது. கண்கள் நீரை நிறைத்தன.....!

சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி, மனதிலே துண்பப் புயல்வீச உட்கார்ந்திருந்தான் ஆலாலசுந்தரன்.

ஒட்டிய உயிரும், கூனல்முதுகும், அரையிலே கந்தலும், முகத்திலே துயரச்சாயலும், கஞ்சிக்கும் வழியற்று பசி பசி என்ப பகலெல்லாம் சுற்றிவிட்டுப் பலன் காணாது கட்டாந்தரை பாயாக ஆகாயம் கூரையாக மழையும் வெயிலும் விருந்தாளியாக - இது ஏழ்மையின் வீடும் வாழ்வும் - என்பதற்கு அத்தாட்சி காட்டுவதுபோல ஒரு கூட்டம், மாளிகையைச் சூழ ஆகியிருந்தால்.....தாமம் தலைகாக்குமே; காத்திருக்குமே; கண்கெட்ட பிறகு குரிய நமஸ்காரம்.....மரணம் சம்பவித்த பிறகு மருந்து ஊட்டல்.....பயனற்ற பிதற்றல்கள்.....யான்மட்டும் வாழ எண்ணினேன் - ஏமாந்தேன்!

அன்று அவளிட்ட சாபம் தானோ! ஆம்! ஏழையின் கண்ணீர் கூரிய வாள் மட்டுமல்ல; எதையும் செய்யும் ஆற்றல் கொண்டதுதுான்!

'கீஸா கெளதமி' - அவளது பெயரிதுதான்: பரம ஏழை; தனிமையின் ஏக' பிரதிநிதி. ஏழ்மை அவளை வதக்கியது, வாட்டியது, சக்கையாக்கியது.

ஆனால் இளமையும் பருவமும் சேர்ந்த ஒரு நல்ல ரோஜா. அவள் தந்தையும் தாயும் அவளை அனாதையாக்கிவிட்டு வான் வீடு போய்விட்டனர். அதனால் அவள் உலகைப் பார்த்து வேலை கேட்டாள்; கிடைக்கவில்லை. ஆலாலசுந்தரனை நாடி வந்தாள்; நயந்து இரந்து; ‘ஜயா!’ என்றாள்!

ஒரு நீண்ட கட்டிலில் படுத்திருந்தபடி, யாழ் ஒலியை ஒரு மங்கை இன்னிசை செய்ய; காலை இரு மங்கையர் வருடல் புரிய; தலையை ஒரு தையல் மடியிலேற்றிச் சாமரம் வீச; பக்கத்தே யிருந்து பானத்தை - மதுவை - பாவை யொருத்தி பருக்கியபடியிருக்க; ஆலாலசுந்தரன் ஆனந்த சயனத்தில் உட்காந்திருக்கும் போதுதான் கீஸா கெளதமி ‘ஜயா!’ என்றாள்.

யாரது? என ஆலாலசுந்தரன் கேட்ட ஒலியில் அதிகாரம் சப்தித்தது.

கீஸா கெளதமியின் உடல் ஒரு முறை நடுங்கியது; மனம் திக்கென அடித்தது.

‘ஜயா! யான் ஓர் அனாதை’ என்றாள் கெளதமி.

அனாதையை அனாதையென்றால் அர்த்தம்: விளங்கச் சொல்லடி என்றாள் அவன்.

‘பசிதானையா எனது தோழன். சாப்பிட்டு இரண்டு நாட்கள். ஏதாவது கூலிவேலையாவது தந்தால் செய்து வருவேன். தாங்கள் தான் இந்தப் பரதேசியைக் காப்பாற்றவேண்டும்’ என இரக்க ஒலியேழக் கெளதமி கேட்டாள்!

ஆலாலசுந்தரன் ஒரு முறை தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான்! போதையும் அவன் தன்மையும் அக் கண்களிலே நிழலாடின; அந் நிழலிலே கெளதமியின் பால் வதன் ஒளி அழகு காட்டியது. அவன் ரசனை, வேட்கையுடன் அவனுடலைப் பார்த்தது. எழுந்து தூஷப்புடன் உட்காந்தான்!

‘உன் பெயர்?’ என்றாள்.

‘கீஸா கெளதமி’

‘வயக்?’

‘பதினாறு’ பால் பீப்

வயக் பதினாறு. அழகி. இளமையின் வண்ணவடிவு, நல்லது....! அவனது மன் அரங்க நிகழ்ச்சியிது.

‘இங்கே வா’

சமீபமாகப் போனின் கெளதமி.

‘உட்கா’

தயங்கியபடி நின்றாள் கெளதமி.

பரவாயில்லை; இங்கே உட்கார் எனத் தன் கட்டிலைக் காட்டினான் ஆலாலசுந்தரன், ஆவலுடன்.

திகைப்படின் கல்போலக் கெளதமி நின்ற கொண்டிருந்தாள்.

“இன்றிலிருந்த நீ அநாதையல்ல, என் ஆசைப்பொருள்! இனி நீ ஏழையல்ல, என் இன்ப ஏந்திமை! நீ பசியுடன் உலவவேண்டியதில்லை. என்

பசிக்கு ஓர் இன்ப உணவு! கூலி வேலை உன் அழகுக்கு யான் தருவேனா, தாலியற்ற என் ஆனந்த மனைவிகளில் நீயும் ஒருத்தி.....வா பெண்ணே வா..... என வாய் வழக்கம் போல் பெண்களிடம் பேசும் சில வார்த்தைகளை நாடகபாணியில் கூறியபடி பார்த்தான்!

கௌதமி திகைத்தாள்! உடலெல்லாம் பல ஆயிரம் ஊசி சேர்ந்து குத்திய வலி! உளமெல்லாம் சுற்றி வீசும் குறாவளியின் ஒலி! அறிவெல்லாம் அனலயேறியும் ஆழ் சமுத்திரச் ‘சூழி’!.....!

நிமிர்ந்தாள்..... சிரித்தாள் அது கோபநகை! பக்கத்தே பல பாவையர். அவர்களில் யானும் ஒருத்தி. பெரிய பசிகாரன்..... ‘பணம்’ செய்யும் பவிசு.....! ஆகாகா! என்ன துணிச்சல! என்ன அக்கிரமம்! என்ன வேகம்!

மதுநரயை எரித்த கண்ணகி ஒரு பெண்-எனது இனம் தானே. கற்பைப் பொற்புடன் காப்பாற்றினாள்; அதனால் உண்டான அநீதிமறைவு - நீதி உயர்வு.... கௌதமியின் உளம் சிந்தனையை இப்படிப் பின்னியது.

கௌதமி ஒரு ‘கண்ணகி’ ஆணாள்!

“ஐயா! என இரந்தேன்-” அதற்கு அணையவா என்கின்ற பதரே! பாவையர் மனம் மண்கட்டியல்ல உதிர். அது வைரித்த உருக்கு இரும்பு. கற்புநெறி பிறழு முடியாதவள் தான் ‘பெண்’. அந்த இனம் யான். பசியால் வாடி வதங்கி மரண மடைந்தாலும் மாசுடன் வாழாவ் ‘நல்லவள்’. தன் உடல் பெரிதல்ல மானமேபெரிது எனக் கௌதமி பார்த்த பாரவை பேசியது. “உணரும் காலம் வெகு தூரத்தில்லை; அக்கிரமம் அனந்த காலம் வாழ்வதில்லை. துரோகம் நிலைத்து நிற்க வலியற்றது. இன்று உன்னால் உணரமுடியாது. உன் பணம் மறைப்பிடுகிறது. ஆணால்; உன் வீழ்ச்சி அதன் பாதாள வீழ்ச்சிதான்..... மனித உடல் போர்த்த மிருகமே உணர்வாய் அன்மையில்.....” எனக் கௌதமி படபடப்புடன் பேசினாள்; படாரெனத் திரும்பிப் போனாள் போய்விட்டாள்.

ஆகாகா எனச் சிரித்தான் அவன். அவனது போதைநேரமாதலால், கௌதமி ஏசியது கூட ஏதோ ஒரு ரசனையாக விருந்ததே ஒழிய, ஆத்திரம் தரவில்லை.....!

கௌதமியின் சாபம் தானா? பசிக்கு ஒரு கவளம் உணவு கொடாது என் தன்மையைல்லவா காட்டினேன்.....! ஆம்! அவளிட்ட சாபமேதான்; என்று என்னக் கோவை சமூல ஆலாலகுந்தரன் உட்காந்திருந்தான்.

*

*

*

ஒரு குச்ச வீடு. ஊரின் ஒதுக்குப் புறமாக விருந்த அவ்வீட்டைத் தட்டினான் ‘கமல வண்ணன்.’ அக் குடிசை கௌதமியினதுதான்!

‘யரர்?’ என்றாள் கௌதமி.

‘யாரா?’ என்றாள் கமலவண்ணன்.

ஓலையால் செய்யப்பட்டிருந்த குடிசைக் கதவைத் திறந்தாள் கௌதமி.அப்போது குடிசை முன்பு உள்ள ‘சந்திரனைக்’ கண்டதால் ஆகாயச் சந்திரன் மேகச் சேலையால் போர்த்துக் கொண்டான்!

‘பார்த்தாயா கெளதமி?’ என்றான் கமலவண்ணன்.

‘எதைக் கூறுகிறீர்கள்?’

அங்கே பாரேன்! ஆகாயத்தில் ஒரு ‘கெளதமி’.....!

‘ஆகாயத்திலா.....?’

‘உன்முக வழகின் பிம்பம் தானே ஆகாயமதி!’

‘போங்கள்’ என்றாள் கெளதமி. அதில் அன்பும் ஆவலும் வஜ்ஜையும் கிறுக்கும் பின்னிக்கிடந்தன.

கெளதமியின் பின்னலைப் பிடித்துத் தன் முகத்துடன் ஒற்றியடி; கமலவண்ணனும் கெளதமியும் குடிசையுள் புகுந்து அங்கே கிடந்த ஒரு பாயின் மேல் உட்கார்ந்தனர்.

குடிசையின் இருளை ஓட்ட முயன்ற குப்பி விளக்கு கறையான் துளைத்த ‘அழகு’ செய்த ஓட்டடைக்கூரை கமலவண்ணன் கண்களில் பட்டன. வெகுவேகமாகக் கமலவண்ணன் அகத்திலே தன் சுகத்தின் மேன்மை தோற்றியது!

அவனகத்திலே.....!

மாளிகை-குடிசை; செல்வாம்-ஏழ்மை, பசி-சீரணமில்லாமை; இன்பம், துன்பம்; சுகம், துக்கம் என்ற எதிர் எதிர்த் தன்மைகளையிட்டு விடுகதை பின்னியது. அதை மாற்ற வழி? என்னிக் கொண்டிருந்தான் கமலவண்ணன்! கமலவண்ணால் முடியும்; முடியும். ஆனால் தந்தை சம்மதிப்பாரா?

‘ஓகோ! எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்கத் திட்டமிடுகிறீர்கள்?’ எனச் சிந்தனையைக் குழப்பினாள் கெளதமி.

எமது மணம் பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன் கெளதமி. இன்னும் உன்னை இக்குடிசையிலே குந்தியிருக்க விடுவதா? இன்றே தந்தையிடம் கேட்ட விடுகிறேன் ஒரு முடிபு.....என்றான் கமலவண்ணன்.

‘உங்கள் தந்தை இந்தப் பராரியை ஏற்கமறுத்தால்.....’

யானும் உன் இனம் ஆகிவிடுவேன். ‘கெளதமி.....’

கெளதமியின் உள்ளத்திலே, துருவப் பகுதிப் பனிக்கட்டியை இட்டது போலக் குளிர்ச்சி.....!

*

*

*

கமலவண்ணன் ஆலாலசுந்தரர் பெற்றெடுத்த செல்வப் புதல்வன். ஆனால் குப்பையில் குன்றிமணிபோல; பெரிய மாளிகையில் பிறந்தாலும் மனிதனாக இருந்தான் கமலவண்ணன். தந்தையின் குணங்களில் அனுங்கடை இல்லாத தூய்மையுடன் திகழ்ந்தது ஆச்சரியம்தான். புத்திரனாயிருந்து தந்தையைத் திருத்துவது முடியாது என்பதாலோ கமலவண்ணன் தன்பாடும் தானுமாகவிருந்தான்; அறிவுக்குரிய புத்தகங்களுடன் தன் காலத்தை நன்றாவும் அமைதியாகவும் மகிழ்வாகவும் கழித்து வந்தான்.

மாலை யொன்றில் கடற்கரையிலமர்ந்து ஆகாயச் செந்திற அழகுக் கோலத்தைப் பார்த்தபடியிருந்த அவளைக் கெளதமி வருகை திசைமாற்றிற்று. ஏழ்மையும் இளமையும் ‘அழகு’ செய்து கிடக்கும் பருவ எழிலைக் கண்டான் கமலவண்ணன். கெளதமியும் கண்டாள். பார்வைகள் ஸ்பரிசித்தன. உள்ளங்கள் பினைப்புற்று உறவாடன. காதல் உயிருடன் உறவாட ஆரம்பித்தது. மாளிகையையும் குடிசையையும் காதற் பாசம் ஒன்றுசேர்த்தது. ஆனால் ஆலாலசுந்தரர் சம்மதிப்பாரா? .

தங்கக் கட்டிகள் ‘சாம்பல்’ ஆக மாறியதால் மனமெல்லாம் அக்கினிச் சுவாலையாக ஆலாலசுந்தரர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவரது அளவிலே அன்றுதான் துயரத்தை உள்தில் கீறிக்கிடந்தது. பெருமுச்சக்கள் ஒன்றையொன்று தூரத்திய படி ஓட்டப் பந்தயம் செய்து கொண்டிருந்தன.

அந்நேரம் ஆலாலசுந்தரனின் அன்பு மகன், கமலவண்ணன் உள்ளுழைந்தான். தந்தையின் வதன் வாட்டத்தைக் கண்டான்; துயரடைந்தான்; கேட்டான்.

ஆலாலசுந்தரர் கூறினார் துயரத்தை, சிந்தனை ரேகைமுகமெல்லாம் கீறிலிட உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த கமலவண்ணன் தந்தையைப்பார்த்துப் பேசினான்.

அப்பா! தங்கம் சாம்பலாகிவிட்ட காரணம் ஏதோ ஒரு சாபம்தான். யாருக்கோ நாம் செய்த துரோகந்தானியிப்படி நடந்துள்ளது. முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளைவு என்பது பொய்யாகுமோ? மெலியாரை வலியார் வருத்தின், வலியாரைத் தெய்வம் வருத்துமென்பது அாத்தமுள்ள வார்த்தைத்தானே! என்னவாயிருக்குமென எண்ணிப் பாருங்கள்..... அன்று நீங்கள் கீஸா கெளதமியை.....எனப் பேசி முடிக்கவில்லை கமலவண்ணன்.

கமலம்! நீ கூறுவதிலும் உண்மையுண்டுதான். வயிற்றுப் பசியுடன் இரந்து வேலை கேட்ட உத்தமியை யான் பெருமையுடன் நடத்த வில்லைத்தான்! அதற்கு இப்போது என் செய்வது..... என்றார் ஆலாலசுந்தரர்.

“மன்னிப்புக் கேளுங்கள்”

“கேட்டால் சாம்பல் தங்கக் கட்டியாகுமா”

“ஆகலாம்”

கெளதமியை மரியாதையடன் வரவேற்றார் ஆலாலசுந்தரர். அன்றே ‘சாம்பல்’ மூட்டைகள் தங்கக்கட்டிகளாயின. அதனால் ‘கெளதமி’ யின் பெருமையின்னும் மெருகு பெற்றது.

கெளதமிக்குச் சன்மானம் ஆகக் கமலவண்ணனின் காதலை நிறைவேறச் செய்து; தன் மருமகளாக்கியும் விட்டார் ஆலாலசுந்தரர்.

பங்களாவிலே பழைய மதுக் கேளிக்கைகள், மங்கையர் மானப் பறிப்புகள் இப்போதில்லை. அது நாட்டின் முக்கிய முதுகெலும்பு ஆக மிளிர்ந்தது. ஏழைகளுக்கு ஆறுதல் தரும் ஒப்பற் வீடாக ஆயது. கெளதமி அப்பங்களாவில் கால்வைத்த அன்றே சாம்பல் தங்கக் கட்டியாகியது. அதுபோலப் படாடோபம், அதிகார மமதை சாம்பலாயின.

ஆலாலசுந்தரர் அன்பு உள்ளங் கொண்ட உத்தமராகநடமாடினார். நாடு அவரை மதித்தது; பெருமைப்படுத்தியது.

திகதித் தாள்கள் சில உதிர்ந்தன-. மேல்மாடியிலேயுள்ள பக்கச் சுவரைப் பிடித்தபடி கொதுமி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

ஏழ்மையிலே குழந்து, துயரம் ஆழந்து வேதனையில் வாழந்து கொண்டிருந்த வாழ்க்கையும்; பின்பு பங்களாவிலே மகிழ்வுடன் தன் உயிர்ச்சிலை கமலவண்ணன் பக்கத்திலே உறவாடி உளம்கிழ வாழும் வாழ்க்கையும் கொதுமியின் உளத்திலே ஓயியமாகிக் கொண்டிருந்தன.

அப்போது, கமலவண்ணன் கொதுமியின் பின்புறமாக வந்து; அவளது கண்களைப் பொத்தினான்.

உளம் தொட்ட கமலவண்ணன் தானே உடல் தொடழுடியும். அறிந்த பழகிய கரங்கள் தானே!

மௌனமாக விருந்தாள் கொதுமி.

வெல்லமாகக் கண்ணத்தில் தட்டினான். அந்தத் தட்டிலிருந்த மென்மை அன்புடன் உளத்தையும் தட்டியது..

திரும்பினாள் கொதுமி. பின்பு; அன்பு செய்யும் ஆனந்தம், வாழ்வின் பிடிப்பு அங்கே உறவாடின்.

“கொதுமி! என்ன கடுமையான எண்ணச் சுழல் சூழநின்று கொண்டிருந்தாய்?”

“எண்ணச் சுழலா? என் வாழ்வு சுழியிட்டது.”

“விளங்கக் கூறேன்”

“ஏழ்மையும் செல்வமும் ‘காதல்’ என்னும் அழுத்தால் சேர்ந்தன; அந்த எண்ணம்தான் என் உளத்திலே சுழியிட்டது.”

“அதுமட்டுமல்ல கொதுமி, தந்திரமும் எமது காதலை வாழுச் செய்தது.”

“தந்திரமா?”

“நீயறியமாட்டாய். உனக்கே தெரியாது; கேள். இருந்தாப்போல் அப்பாவின் செல்வத்தின் அஸ்திவாரமாகச் சுரங்கத்திலேயுள்ள தங்கக்கட்டியாக்கியதே. யாவும் என் தந்திரமே. இரவுடன் இரவாகத் தங்கக்கட்டிகளை அப்பறப்படுத்தி விட்டு அங்கே சாம்பஸ் முட்டைகளை அடுக்கினேன். பின்பு உன் வருகையின் போது திரும்பவும் தங்கக்கட்டிகளையங்கே சேர்த்தேன். அதனால் தானே ‘என் தங்கம்’ நீ என் மார்பு அணியாக முடிந்தது” எனக் கமலவண்ணன் கூறினான்.

“அன்பு சேர்ந்து உறவாட முடிந்ததற்கு அந்தத் தந்திரம் வாழ்க! கெளதமியின் வாய்க்கறவில்லை; மார்பு பூரித்துத் தாழ்ந்த தன்மை கூறியது.

கெளதமியும் கமலவண்ணனும் வாழ்வை அன்பு என்ற உயர்பாதைவழிச் செலுத்தி இனபம் என்ற மலர் மனத்தை ருசித்துக் கீட்டந்தனர். அன்பின் மறுமதிப்பு; இரத்தப்படைப்பு- குழந்தை - பிறந்தது.

‘பத்மசேகரன்’- குழந்தைக்குக் கொடுத்த நாமம். கமலவண்ணன், கெளதமி, பத்மசேகரன்.....மூவரும் மறுவலுடன் வாழ்வின் தன்மை மட்டுமே மிளிர வாழ்ந்தனர்.

* * *

அன்பினுச்சியில் துயரம் சேர்ந்தால் மனிதன் பொறுமையிழக்கிறான். கைலாவுக்காகக் கயல் பைத்தியமான காரணம் யாது? காதலுச்சியின் பிரிவு வேதனை. எந்த விடயமும் உச்சிவரை சென்றால் உச்சிமகிழ்வுதான்- தவறினால் அதன பாதாள வீழ்ச்சிதான்.

அது போல--.

இது அன்புப் பூரிப்புடன், பத்மசேகரனின் புன் சிரிப்பில் புது வாழ்வு மலர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தம்பதிகள்; தளர நேர்ந்தது; வேதனையின் சுழியில் சிக்கிப் புரள நேர்ந்தது.

பத்மசேகரன் மரணமானான்!.

அன்றிலிருந்து கமலவண்ணன் படுத்த படுக்கையானான். கெளதமி நடைப் பின்மானாள்.

குழந்தையைத் தூக்கியபடி வீடு வீடாகப் போனாள். மரணத்தை மாற்றும் மருந்து உண்டா? குழந்தை இறந்ததால் கெளதமியின் மனம் பேதலித்து விட்டது என மனித மனங்கள் இரங்கின. குழந்தையைத் தோளில் போட்டபடி பலரையும் நாடினாள் கெளதமி. தன் குழந்தை உயிர்பெற வேண்டும் என்ற கடைசி ஆசைதான் கெளதமியை அலையச் செய்தது.

“ஒரே ஒரு வைத்தியனால்தான் குழந்தையை உயிர்ப்பிக்க. இயலும்” என்றான் ஒருவன். ‘யார்?’ என ஆவலுடன் விசாரித்தாள் கெளதமி,

“கெளதம் புத்தர்”என்றான் அவன். புத்தரைநாடி வேகநடை போட்டாள் கெளதமி.

காடு பல. சுற்றி; இயற்கை ஆசிரியன் போதனையில் போதம் கண்டு; ஞானம் எனும் பேரறிவுடன் புத்தன் அரசமர நிழல் ஒன்றில் உட்கார்ந்திருந்தான். தோளிலே இறந்த குழந்தையுடன் கெளதமி கெளதமன் முன் வந்து நின்றாள்.

“பெண்ணே; என்ன வேண்டும்” என்றார் புத்தர்.

“ஜூயா! இவன் என் ஒரே புத்திரன்; பத்மசேகரன். மரணமாகி விட்டான். எப்படியும் உயிர் பெற அருள் செய்யுங்கள்!” என்றான் தாழ்மையுடன் கெளதமி.

புத்தர் செய்த முறுவலில் உண்மை கட்டியமிட்டது. இயற்கையின் நீதி ஒளி செய்தது. வாழ்வின் மையம் தளிர் விட்டது.

புத்தர் மௌனத்தைக் கலைத்தாள் கெளதமி.

“உங்களால் முடியாவிட்டால் யாரால் முடியும்?” என்றாள் கெளதமி.

“முடியும்; முடியாது..... இரண்டு வார்த்தைகளிலுள்ள ‘மனித அர்த்தம்’ புத்தர் மனதில் ஊஞ்சலாடின்.”

“பெண்ணே! என் மருந்துக்கு ஒரு பிடி கடுகு வேண்டுமே”

இதோ பெற்று வருகிறேன் ஜூயா! எனக் கெளதமி வேகமுடன் பேசினாள்; எதிலே ‘இயலும்’ என்பது கட்டியமிட்டது.

கடுகு பெற்றுவரக் கெளதமி திரும்பினாள். புத்தர் பேசினார்:

“பெண்ணே! அந்த ஒரு பிடி கடுகு வாங்கும் வீட்டில் ஒருவருக்காவது குழந்தை; புருஷன்; தாய்; தகப்பன் அல்லது சிநேகிதன் இறந்திருக்கக் கூடாது. மரணமே காணாத வீட்டில்; மரணமே யறியாத மனிதனிடம் வாங்கி வா. அந்தக் கடுகுதான் நான் செய்யப்போகும் மருந்துக்கு வேண்டியது” என்று புத்தர் கூறி முடித்தார்.

கீஸா கெளதமி தோளிலே குழந்தையின் உடலைச் சார்த்தியபடி வீடு வீட்டாக நுழைந்தாள். ஒரு பிடி கடுகு கொடுக்க யாரும் தயங்க வில்லை. ஆனால்; மரணமறியா மாந்தரோ வீடோ ஒன்றுமில்லை. யாவரும் பழைய துயர்த்தால் தலையில் கைவைத்து அழுதனர் ஒழிய மகிழ்வுடன் கடுகு தர முன்வரவில்லை.

‘இருந்தவர் சிலர்; இறந்தவர் பலர்; -ஒருவரும் இறக்காத வீடு இல்லவே இல்லை!’

கெளதமி நமிக்கையிழந்து, தளர்ச்சியுடன் தெருவோரமொன்றில் உட்கார்ந்தாள். அப்போது மாலையும் மாய்ந்து இரவு குழந்தது.

தெருவோர விளக்குகள் ஏறிந்தன. பாரென அணைந்தன. இரவின் அந்தகாரம் குழந்தது. கெளதமிக்குப் புதுப்பாடம் புரிந்தது. ‘ஒளிவிட்ட விளக்கொளி இருளிடுவதும் உண்மைதான்; இதுதான் மனிதரது வாழ்வுநியதி’.

‘மலரும் வாழ்வு மங்குவது நியதி. வாழும் மனிதன் மரிப்பது நியதி. மரணம் என்பது எல்லோருக்குமுள்ள ஒரு நியதி. அதில் தப்ப முடியவே முடியாது. சுயநலக்காரி யான்! சுயநலம் விட்டால் மரணபாதை கூட மலர்ப் படுக்கையாகுமே!’ என்றெல்லாம் கெளதமியின் அறிவு போதனை செய்தது.

புத்திர வாஞ்சலையென்ற திரை கெளதமியின் முன்பு இருந்தது. துன்ப ஏந்திமூடியானாள். அறிவு எனும் கத்தி அத்திரையை வெட்டியது. உண்மையைப் புரிந்தாள்!

உடனே பிள்ளையின் பிணத்தை அடக்கம் செய்தாள். அறிவுக் கண்ணைத் திறக்கச் செய்த புத்தரை நாடி ஒடினாள்.

புத்தரினடியில் வீடி வீழ்ந்தாள். புத்தன் பேசினார். உண்மை அங்கு விளக்கொளி செய்தது.

“மானிடர்களின் வாழ்வு சஞ்சலம் மிக்கது. காலத்தில் குறுகியது. கூட்டம் மிகுதியாகவுள்ளது. எந்த பெழியினாலும்; மரணத்திலிருந்து தப்பமுடியாது. வயது நிறைந்த பின்பு மரணம் வந்தேயாகும்; பினியும் கொணரும். வாழும் பிராணிகளின் இயற்கைத் தத்துவமிதுதான். பழுத்த பழும் மரத்திலிருந்து இன்றோ நாளையோ விழும். அதுபோல மனிதனும் இன்றோ நாளையோ இறக்க வேண்டும். மட்பாண்டம் உடைவது இயல்பு. அதுதான் மனித வாழ்வுமாகும். இளமையிலுள்ள சரி, முதுமையிலுள்ள சரி, கெட்டிக்காரனாக விருந்தாலுள்ள சரி, பைத்தியக்காரனாக விருந்தாலுள்ள சரி, அறிஞனாயிருந்தாலுள்ள சரி, யோகியாயிருந்தாலுள்ள சரி, எல்லோரும் மரணதேவனின் கட்டளைக்குப் பணிந்து தான் ஆகவேண்டும். ஆக்கழும் அழிவும்-தேய்வும் வளர்ச்சியும்- இந்த உலகத்தின் நியதி; ஞானிகள் அதற்கு வருந்துவதில்லை. அமுவதினாலோ துயரப்படுவதினாலோ மனிதன் சாந்தி பெற முடியாது. அப்படிச் செய்தால் கவ்டந்தானதிகரிக்கும். நினைப்பது நடவாது: ஏமாற்றமடைவது உலகத்தின் சாதாரண சம்பவம். நூறு வருடம் ஒருவன் வாழ்ந்தாலும் அதற்கு மேல் வாழ்ந்தாலும் கடைசியில் சுற்றத்தாரர் விட்டுப் பிரிந்து மரணமடையத்தான் வேண்டும். சாந்தி வேண்டுமானால் மனிதன் துயரப்படுவதை விடல் வேண்டும். பிறரைக் குறை சொல்வதைத் தாவிரிக்க வேண்டும். அவா என்ற முள்ளை எவன் பிடுங்கி எறிந்து விட்டானோ, எவன் சாந்தி என்னும் நிலையை அடைந்த விட்டானோ, அவனே தன்யனாவான்; சாந்தி மனிதனாவான்”

புத்தர் போதனையில் கெளதமி உண்மையை யுனர்ந்தாள்; வாழ்வுமையத்தை அறிந்தாள். புத்தனின் நல்ல சிஷ்டையை ஆணாள்!

கெளதமியிடம் மகிழ்வும் துயரமுமில்லை.

ஆணால்-

“சாந்தி” உண்டு.

சுமுகேசுரி,
25.04.1954.
02.05.1954.

குறமகள் ஈழத்தின் முத்த பெண் எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். வள்ளிநாயகி இயற்பெயர். நல்ல மேடைப் பேச்சாளர். ஈழத்தின் பத்திரிகைகள் பலவற்றிலும் இவரது சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. ஆனந்தவிகடனில் அகதி இடப்பெயர்வைப்பற்றி சிறுகதையொன்று வெளிவந்தது. பலராலும் பாராட்டப்பட்டது. புலம்பெயர்ந்து மேலைநாடு ஓன்றில் உள்ளார்.

போலிக் கொரவம்

குறமகள்

பூம! பூம! பூம!.....

“இந்தப் பண்டார எஞ்சின் வந்தாலும் வந்தது. மனிதரை நித்திரை கொள்ள விடுகிறதா. இந்த விடியற் காலையில்?” என்று முனுமுணுத்தவாரே குடிசையின்றும் வெளியே வந்தான் வைரவன். தோட்டத்தில் நின்ற என்னைக், கண்டதும் “என்ன தங்கச்சி! நான் சொல்லவது பிழையா?” என்றான.

“இல்லை! இல்லை! அதிருக்கட்டும், டேசனுக்குப் போக வேண்டாமா?” என்று கேட்டேன். “இதோ பறக்கிற கப்பல். வேகத்திற் போகிறேனே” என்றவாறு சென்றான்.

எனக்கு வைரவனைக் கண்டால் ஒரே சிரிப்பு. அவன் அகராதியே தனி. எங்கள் ஊருக்கு ‘செல்’ எஞ்சின் வரத் தொடங்கிய காலத்தில் தன் குடிசைக்கு முன் வந்து நின்று வேடிக்கைபார்ப்பான். சில நாட்களில் அவனுக்குச் சலிப்பு ஏற்படவே அதற்குப் ‘பண்டார எஞ்சின்’ எனப் பெயரும் வைத்துவிட்டான். நான் காரணம் கேட்ட போது, என்ன தங்கச்சி, எம். ஏ. படித்து விட்டு ஏ.பி.சி.டி.பில் பெயில் விடுபவர்களைப் போலிருக்கிறீர் எனக் கூறி காரணத்தையும் சொன்னான். மார்க்கிரிமாத விடியற்காலையில் பக்தர்கள் சங்கூதித் துயிலெலழுப்புவது போல இதுவும் செய்கிறதாம். இதைக் கேட்டால் யார் தான் சிரிக்க மாட்டார்.

அன்று வரும் விசேட வண்டியில் என் தோழி தர்மா வருவதாகக் கடிதம் போட்டிருந்தாள். இணைப்பிரியா நன்பிகளாய்ப் பலவருடம் ஹாஸ்டல் வாழ்க்கை நடத்திய நாம், சித்தியடைந்தோமென்ற அரசினரின் ஒரு சொல்லால் பிரிக்கப்பட்டோம். இப்போது அவன் ஓர் ஆசிரியை. நான் ஓர்

ஆசிரிய மாணவி. எமது கடிதப் போக்குவரவும் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து அற்றே போய்விட்டது.

வாழ்க்கை எவ்வளவு விசித்திரமானது! எத்தனையோ பேரைச் சந்திக்கிறோம், அறிகிறோம், பழகுகிறோம், நேசிக்கிறோம், அப்புறம் பிரிகிறோம், பிரியும்போது கவல்கிறோம். நம்மைப் பிரிப்பது ‘விதி’ என்று ஒரு கண்காணாத பொருள்மீது வசைமாரி பொழிகிறோம். நாளாவட்டத்தில் எல்லாம் மறந்து விடுகிறது. ஆம்! மறதி!! ஆண்டவன் சீவராசிகஞ்சுகு அளித்த அருங்கொடையாம். அது இல்லாவிட்டால் இன்று நாம் ஒவ்வொருவரும் பைத்தியங்களாக உலாவுவோமாம் இத்தாரணிமீது. நல்ல வேடுக்கை! ஆனால் மறுக்க முடியாத உண்மை.

இரண்டு வருடங்களின் பின் நேற்று தர்மாவிடம் இருந்து ஒரு கடிதம் வந்து என்னை ஆச்சரியக்கடலுள் ஆழ்த்திவிட்டது. பக்கம் பக்கமாக எழுதித்தள்ளும் தர்மா எனக்கெழுதிய கடிதம் இதோ.

“இராசாத்தி!”

அலைந்த மனதிற்கு ஆறுதல் தேட வருகிறேன் உம்மிடம். நானை எக்ஸ்பிளிநேஷன்க்கு ஆளனுப்பிவைக்கவும். இச்சித்திரை விடுதலை என் சித்தத்தைத் தெளியவைக்குமென நம்புகிறேன்.

‘தர்மா’

ஏன் இப்படி விரக்கி தோன்ற எழுதியுள்ளாள். தந்தை தாயரின் அருந்தவப் பெண்; ஆசைக்கொரு அண்ணா. செல்வத்துள் நீந்துபவன். குணக்குன்று, முற்போக்குவாதியவள். ஆனால் தீவிர வாதியல்ல. நாமெல்லாம் உலகத்தைச் சீர்திருத்தும் பேர்வழிகள் போல வாதாடும்போது ஒரே கேள்வி போட்டு எம்சிந்தனையைக் கிளரிவிடுவாள். “மனிதன் குழலை ஆருகிறானா? குழல் மனிதனை ஆளகிறதா?” சிக்கலான பிரச்சனை. ஏன்? அவன் சொல்வதும் சரிதான். பள்ளி வாழ்க்கையில் சமுதாய முன்னேற்றத்தைப் பற்றி வீரப்பிரதாபம் பேசி, குன்றிலிட தீபம் போல் பிரகாசிப்போ மென்ற பல சோதகிகள், இன்று பரந்த உலக வாழ்க்கையிற் புகுந்ததும் தம் கொள்கைகளையெல்லாம் காற்றிற் பறக்கவிட்டு, குடத்தினுன் தீபம்போல் இருக்கிறார்கள். அதுதான் குழலின் வன்மை.

தர்மா, ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் ஆற்றலுடையவள். எவ்வித உணர்ச்சியையும் கட்டுப் படுத்தும் அடங்கிய சுபாவும் உள்ளவள். ஆனால் இக் கடிதம்..... என் தர்மா....?

இதோ! வைரவன் பெட்டியுடன் பின் தொடர, என் தங்கை ரதியின் கையைக்கோத்தவாறே வந்து கொண்டிருந்தாள் தர்மா. நானும் அம்மாவும் வாசலுக்கு விரைந்தோம். “பட்டணத்துத் (தங்கச்சியைப் பாருமன். எப்படிச் சுருண்டுவிட்டது?” என்றான் வைரவன். அட்டா, கம்பனின் காவிய தர்மாவா இவார்? அழகு பொழிந்த முகமானது வாடிச் சோபையிழந்திருந்தது. கண்களைச் சுற்றிக் கருவட்டம். சுருங்கச் சொன்னால் மிகக் கேவலமான நிலையிலிருந்தாள்.

“இதென்ன கோலம்!” என்றாள் அம்மா.

“கையீனமாக இருந்தேன்” என்றாள் வழைமையான புன்முறுவலுடன். வந்த ஆரவாரம் இரண்டு நாட்களில் அடங்கியது.

அன்று..... நாமிருவரும் வீட்டுக்குள் இருந்து கடந்த நாட்களை ஒவ்வொன்றாக நினைவுடித் திருவிளையாடல்களையும் அதற்குக் கிடைத்த தண்டனைகளையும் எடுத்துச் சொல்லிச் சிரிக்க, அதை ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர் அனைவரும்.

தபால்! ஓடிச்சென்று பெற்றுக்கொண்டேன். எனக்கு என் பயிற்சிக் கலாசாலைத் தோழி புஷ்பாவும், தர்மாவுக்கு அவளைண்ணாவும் எழுதிப்பிருந்தனர். புஷ்பா ஒரு தீவிர முற்போக்குவாதி. இப்போதுள்ளுந்திருக்கும் புரட்சி வீரரைப் பின்பற்றியுவன். “மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மட்மையைக் கொள்ளுத்துவோம்” என அடிக்கடி பாடுவான். அவனுடைய அன்னா சுகவீனமாக ஊரிலே வந்து நிற்பதாகவும் இருவரும் ஒருநாள் என்னிடம் வருவதாகவும் எழுதியிருந்தாள். இதைத்தர்மாவுக்குச் சொல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவளைக் காணவில்லை. தேடிச் சென்றேன். வீட்டின் பிற்புறமிருக்கும் மாமர நிழலிலே கரத்தில் கடித்ததை வைத்தபடி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் சோகமே எனக்குத் தெரியாத புதிராக இருந்தது.

“தர்மா!” நீர் தேங்கிய விழிகளுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“என்ன சேதி?”- மெளனம். “என்னிடமும் மறைக்கிற்றா?”

“உம்மிடம் சொல்லத்தானே வந்துள்ளேன், இராஜாத்தி!”

“அப்படியாயின் சொல்வதுதானே” நீண்டநேர மெளனம். தொடர்ந்து ஒரு பெருமுச்ச. அதைத்தொடர்ந்து,

“இராசாத்தி, நான் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றினேன் சிறிதுகாலம். அது உமக்குத் தெரியும். “கள்வர்களும் கயவரும்” நிறைந்த இவ்வகைல் பெண்கள் முன்னேற வழியில்லைத்தான். எனினும் என் திடசித்தம் என்னை ஞேர்க்கையைக் கடமையாற்ற வைத்தது. இந் நிலையில் என் எதிர்லாச் சிக்கல் எழுந்தது. அப்பாவோ தன் பணப் பெருமை குலப் பெருமை பெருமை இவ்வளவையும் காத்துக்கொள்ளத் தன் மாபெரும் செல்வத்தைச் சீதனமாகப் பணயம் வைத்து அலைந்து திரிந்தார். அன்னாவும் நானும் சீதன வழக்கத்தை விட்டுவிடுமாறு வாதாடினோம். அவர் கேட்டால்தானே. உலகில் பணக்காரப் பெற்றோர் இருக்கும் வரையும் ஏழைப் பெண்களுக்குக் கதிமோட்சமேது? கரும்பு தின்னக் கொடுத்து, கூலியும் கொடுத்துபோல, பெண்ணையும் கொடுத்து பொன்னையும் கொடுத்துப் பெருமையை நிலைநாட்ட எம்தாய் தந்தையர் இருக்கும்போது; வரத்தசனை வாங்குகிறார்களே வாலிபர்கள்; என நாம் எப்படி அவர்களைக் குற்றங்காட்டலாம்..... ஆம், அப்பா உயரப் பறக்க ஆசைப்பட்டார். ஆனால் இப்போது.....

கடைசியாக ஒரு பெரியவர் தன் மைத்துனனுக்கு விவாகம் ஒழுங்குபண்ண வந்தார். மாப்பிள்ளை பெரும்பதவியிலிருப்பவராம். சீதனம் எழுதப்பட்டது. விவாகப் பதிவும் நடந்தேறியது. சுந்தரம்.... அதுதான் என் சுந்தரின் பெயர். சட்டத்தின் முன் சதிப்பிகளானோமாகையால் எம் காதல் வளர்ச்சிக்குச் சமூகம் இடம் கொடுத்தது. இன்ப நினைவுகள், தேனூறும் மொழிகள், எதிர்காலத் திட்டங்கள். இப்படியே முன்று மாதம் ஆகாய வீதியில் உலாவிவந்தோம்.....

விவாக நாள் குறிப்பதற்காக வெளியே சென்றிருந்த அப்பா கடுங் கோபத்துடன் வீட்டுக்கு வந்து அண்ணாவை அழைத்தார். ஏதேதோ சொன்னார். இருவரும் வாக்குவாதம் செய்தனர். அப்போது நானும் சுந்தரும் உள்ளே பேசிக்கொண்டிருந்தோம். ‘தங்கச்சி’ என்ற அப்பாவின் இட முழுக்கக் குரலைக்கேட்டு வெளியே வந்தோம்.

“இதென்ன பழக்கம்? எதற்கும் ஒர் அளவு வேண்டும்” என்றார் கடுமையாக. நான் திடுக்கிட்டேன். சுந்தர் அவமானத்தால் குன்றிப்போனார். அண்ணா குனிந்த தலை நிமிரவேயில்லை. ஆத்திரத்தால் துடித்த இதழுடன் சென்று விட்டார் சுந்தர். எவ்வளவு நாட்கள் நாம் இப்படித் தனிமையில் பேசியிருக்கிறோம். அப்பாவுக்கும் தெரியுமே. அவருக்கு என் நேர்மையில் அசாத்திய நம்பிக்கை. அப்படியானால் ஏன் இப்படி?.... துக்கத்தால் குழுறினேன். “தங்கச்சி!” என்றார் அப்பா. ஆகா! என்ன பரிவு, என்ன கனவி!

“நீ அவனை மறந்துவிடு”....

என் மனதில் திரைப்படம்போல் ஒடிக்கொண்டிருந்த அவளது நிகழ்ச்சிகளில் இந்த இடம் என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது. மனக்கலக்கத்தை வெளியில் காட்டாதவாறு அவனைப் பார்த்தேன். சொல்வதையும் மறந்து வான் வெளியை ஊறுத்துபோல வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். மிதமிஞ்சிய துக்கத்தினால் போலும் ஒரு சொட்டுக் கண்ணிராவது வரவில்லை. அவள் முகமே வரண்டு இருண்டுவந்தது. அச் சோக சித்திரம் என் மனதைக் கலக்கி என் கண்களிலும் நீரை வருவித்தது.

ஆலைச் சங்கு அலறியது. ஆகாய விமானம் இரைந்தது. நடுப்பகல் 12 மணி. “நிம்மதியாயிருந்த ஊருக்கு யாரோ கண்ணாறு போட்டுவிட்டான்கள்” என்றவாறே தன் குடிசைக்குள் நுழைந்தான் வரவான். சிலைபோல் இருந்த அவள் கரங்களைப் பற்றிச் சுய நினைவுக்குத் திருப்பினேன்.

....இராசாத்தி! இது எனக்கு ஒரு பெரும் அதிர்ச்சி. அப்பாவாக ஒரு நாள் சுந்தரைப் பிடித்துவந்தார் - இவர் தான் உன் கணவரென்றார்- சட்டத்தின்முன் சதிப்திகளாக்கினார் - அன்பு வளர் ஆதர வளித்தார் - பின் ‘மறந்து விடு’ என்கிறார். நினைத்த போது நேசிப்பதற்கும் நினைத்த போது நீக்குவதற்கும் என் இதயத்தை ஒரு சிலைக்கு ஒப்பிட்டார் போலும், அப்பா.

“அப்பா!” என அலறி வீழ்ந்தேன். சுந்தர் தன் அந்தஸ்துக்கும் பெருமைக்குமேற்ற வேலையிலில்லையாம். அந்தப் பெரிய மனிதர் தன்னை ஏமாற்றி விட்டாராம். அவன் பணமில்லாதவனாம். அதையறிந்தவடன் அப் பெரிய மனிதர் மீது பழிவாங்கும் நோக்கமாக விவாகத்தை நிறுத்த யோசித்தார். நான் கெஞ்சினேன், அழுதேன், அடம்பிடித்தேன்; பயளில்லை. அண்ணாவோ மெல்லவும் விழுங்கவும் முடியாது தினறினான்.

மறுநாள் அப் பெரிய மனிதர் அழைக்கப்பட்டார். அப்பா முழங்கு முழங்கென்று முழங்கினார். அவரும் தன் கெளரவத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே. இடி இடியென்று இடித்தார். இம் முழக்கத்திற்கும் இடிக்கும் எங்காவது மழை பொழிந்து தானே ஆக வேண்டும். ஆம்! என் கண்களிலிருந்து மழை மழையாகப் பொழிந்தது. இருவரில் ஒருவராவது விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. பெரிய மனிதர்களால்லவா? எப்படி

விட்டுக்கொடுப்பார்கள்? கெளரவும்... அது போய்விடுமே. அதைக் காப்பாற்ற எம் இன்ப வாழ்க்கைக்கு ஈமக்கடன் செய்தனர்.

அண்ணாவுக்கோ மனப் போராட்டம். எனக்கோ உயிர்ப் போராட்டம். சுந்தருக்கோ.....

விவாகமொன்றில் யார் முக்கிய பங்கு எடுக்கிறார்களோ அவர்களின் அனுமதியின்றியே விவாகப் பேச்சும் முற்றுப் பெற்றது. அப்படியே விவாக ரத்திற்கும் நாள் குறிக்கப்பட்டாயிற்று.

இதையறிந்ததும் பதைபதைத்து ஓடிவந்தார் சுந்தர். இருவரும் என்ன செய்வது, என்ன பேசுவது? என்று தெரியாது திணையினோம். கடைசியாகக் அவர் தயங்கிக் கொண்டே “தர்மா! அப்படியானால் வா, நாம் கண்காணாத இடத்திற்குச் சென்று விடுவோம்” என்றார்.

ஆனால் நான் இருவருடைய நிலையையும் பூரணமாக அறிந்திருந்தேன். அதாவது பெற்றாரை, உற்றாரை உறவினரை, அவர்கள் கெளரவத்தை மீறி ஒன்றும் செய்யமுடியாத பேர்கள், கோழைகள் நாம். இருபது வருடத்திய பாசம் மூன்று மாதக் காதலின் திண்மையை “மெலிய வைத்து விட்டது. மனமும் மனமும் ஒன்றிய பின் பணம் அவசியமில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

ஆகவே “சுந்தர்! மனைவி இறந்தால் இன்னொரு மனைவி. கணவனிறந்தால் இன்னொரு கணவன். காதலன் கைவிட்டால் வேறொரு காதலி. இந்த முறையில் செல்லுகிறது உலகம். ஆனால் உற்றார் பெற்றாரை இமந்தால் மீண்டும் பெற முடியாது. என்ன மறந்து விடுங்கள் உங்களுக்கு பிடித்த-அது இயலாது-சுற்றந்தவர்கள் விரும்பும் ஒருத்தியை மணந்து இன்பமாக வாழுங்கள்”. என்றேன். எப்படித்தான் இதைச் சொல்ல முடிந்ததோ?

“இதுதான் உன் முடிவா?” என்றார் ஏக்கத்துடன்! “ஆம்” என்றேன் உறுதியாக. அவர் சென்றுவிட்டார். இராசாத்தி! கோழைகள் காதலிக்கக் கூடாது. காதலிக்கவே கூடாது. காதல் உலகத்தை எட்டிப் பார்க்கவே அருக்கதையற்றவர்கள். வெகு வெகு தூரம்.

“வீட்டாரின் கைப் பொம்மைகளாக ஆட்டி வைத்தபடியெல்லாம் ஆழனோம். எந்தக் கைச்சாத்து ‘இன்பு’ பூங்காவிற்கு அழைத்துச் சென்றதோ அதே சைச்சாத்து எம்மைப் பிரித்துத் துன்பக் கேளிக்குள் ஆழ்த்திவிட்டது. எங்கோ மறைந்து விட்ட சுந்தர் நோயாளியாக ஒரு வைத்தியசாலையில் இருந்ததைக் கண்டு அவரது நண்பன் அவரை ஊருக்கு அனுப்பிவைத்துள்ளான். என அண்ணா எழுதியுள்ளார்” என்றாள், கைக்குள் முகத்தைப் புதைத்து விழிக் கொண்டே. நான் என்செய்வேன்? மன நோய்க்கு மருந்தேது? இயன்றவரை தேறுதல் கூறினேன். அதன் பின் அடிக்கடி வெளிபிடங்களுக்கு - கேளிக்கை கொண்டாட்டங்களுக்கு - அழைத்துச் சென்றேன். குழந்தை மாற்றத்தால் உடல் நிலையிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது.

இராசாத்தி! இன்ப காலத்தில் என்ன மறந்தாலும் உனக்கு துன்பம் வரும் நேரத்தில் என்ன நினை. அந்த நினைவே உனக்கு ஆறுதல்

தரும்” என்று நினைவுமலில் எழுதினாயே, அது எவ்வளவு தூரம் பலித்துவிட்டது என்று அடிக்கடி கூறுவாள்.

அன்று.... “அக்கா!, புஷ்பாக்கா வாறா” என்று ஓடினாள். இரதி என் பயிற்சிக் கலாசாலைத் தோழி எப்படி என்று பார்ப்பதற்கு விழுந்து ஓடினாள் தர்மா. கதவன்தையில் புஷ்பாவின் அண்ணாவுன் மோதிக் கொண்டாள். எல்லோரும் சிரித்தனர். நாணம் மேலிட தயவுசெய்து மன்னிக்க வேண்டும்” என்று நிமிர்ந்த தர்மா மோதின்தால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியினால் மயங்கிக் கீழே சாய்ந்தாள். அவனுக்கு முதலுதவி அளிக்கப்பட்டது. பிரமை பிடித்தவள் போல் உட்கார்ந்திருந்த புஷ்பாவின் அண்ணாவை நான் கவனிக்கவில்லை. சிறிது நேரம் சென்றது.

“சந்தர்” தர்மாவின் வாய் முன்னுமுனுத்தது.

“என்ன சொல்கிறாள்” புஷ்பாவின் கேள்வி.

“பாவம் அவள் வாழ்க்கையில் ஒர் ஏமாற்றம். அவள் காதலன் தான் சந்தர்.” என்றேன்.

புஷ்பா உடனே தர்மாவை உற்று நோக்கிவிட்டு. அதிசயத்துடன் தமையனைப் பார்த்தாள். அவர் “ஆம்” என்ற குறியில் தலையை அசைத்தவாறு கைக் குட்டையால் கண்ணைத் துடைத்தார். நான் விழித்தேன்.

‘என் அண்ணாதான் சந்தர்’. என்று புதிரை அவிழ்த்தாள் புஷ்பா.

என்ன அதிசயம்! இலங்கையின் ஒரு முலையில் கூடினார்கள். பிரிந்தார்கள். அமைதியை நாடி மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள். இன்னொரு மூலையில் மீண்டும்.... இதுதான் விதியா? அல்லது பரிசுத்த தூய்மையான அன்பின் பிரதிபலிப்பா?

விழியம் விளங்காது திகைக்குத் தெரு தங்கைக்கு விழியம் விளக்கப்பட்டது. அவர் மனம் இவ்வாவு பாகாய் உருகுமென நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏன்? அவரும் அத்தந்தையரின் கூட்டத்தில் ஒருவர் தானே.

“என்னாலானவற்றைச் செய்கிறேன். கவலைப்பட வேண்டாம்” என்றார் அப்பா. அவர் பேச்சுக்குத்தான் “அப்பீல்” கிடையாதே.

நாட்கள் நகர்ந்தன. கை மாதமும் வந்தது. கை பிறந்தால் வழிபிறக்கும் என்பார்களே. என் தந்தையின் முயற்சியின் பலன் தர்மாவுக்கு வழி பிறந்து விட்டது. என் கையில் சிரஞ்சீவி சுந்தரத்தினதும் சௌபாக்கியவதி தர்மநாயகி அவர்களினதும் திருமண அழைப்பிதழ். திருமணத்திற்கு வேண்டிய வேலைகளை ஆயுத்தம் செய்யத் தொடங்கினேன். கெளரவும் உடைய தலைவர்களைப் பார்க்க இது ஒரு அரிய சந்தர்ப்பம் அல்லவா?

ஸ்ரீகோசரி,
01.05.1955,
08.05.1955.

சழத்தின் சிறந்த கவிஞராக மதிக்கப்படும் இ. அம்பிகைபாகன் என்ற அம்பி ஆரம்பத்தில் நல்லதாரு சிறுக்கதை ஆசிரியராக விளங்கியுள்ளார். சமூகேசரியில் பதினொரு சிறுக்கதைகள் வரையில் எழுதியுள்ளார். வின்டுரானக் கட்டுரைகள் நிறைய எழுதியுள்ளார். மருத்துவர் கீற்றியாக வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் ஒன்றை எழுதியுள்ளார். அந்தப் பாலை இவருக்குபகும் தந்த சிறுகாவியமாகும். இவரது கவிதைகளின் தொகுதி “அம்பிகைதைகள்” அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது. இன்று புலம் பெயர்ந்து அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்கிறார்.

நழுவிய பழம்

இ. அம்பிகைபாகன்

கிளைகள் ஏறிந்து விழுதுவிட்டுப் பரந்து நின்ற அந்த ஆலமர் நிழலிலே இராமு நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனது முகத்தில் சாந்தம் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது. மரத்திலிருந்த பழங்களை அருந்திக் களித்த பறவைகளின் கும்மாளங்கள் கூட, அவனது நிம்மதியைக் குலைக்கவில்லை.

இராமுவின் செமானுக்குச் சொந்தமான வயல்கள் எல்லாம் அறுவடை ஆகிக் கொண்டிருந்தன. சட்டெரிக்கும் வெய்பிலையும் பார்க்காது தொழிலாளர்கள் வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அங்கே இருந்த வயல்களில் அன்று வேலையில்லை. அந்த வயற் சொந்தக் காரணின் மகள் குஞ்சரத்திற்கு அன்றுதான் கல்யாணம்.

வயல் வரம்புகளில் ஓய்யாரமாக ஓடிஓடி வந்தாள் அஞ்சகம். அவள் குஞ்சரத்தின் தங்கை. ஆறு வயசுதான் இருக்கும். வயலின் அருகே வந்ததும் தன் கையிலே இருந்த காகித உறையை பின் பக்கத்தே வைத்துக் கொண்டு இராமன்னா வந்தாரா? என்று ஒரு வேலையாளர் கேட்டாள்.

‘அமாம் வந்தார். அதோ ஆலமரநிழலிலே தூங்குகிறார்’ என்றான்.

அஞ்சகம் நன்றியறிவிப்பது போன்று புன்னகை செய்துவிட்டு குதித்து விழுந்து ஒடினாள் ஆலமரத்தை நோக்கி. தொழிலாளர்கள் சிலர் நையாண்டியாகப் பேசிக் கொண்டார்கள் என்பது அவளுக்கு விளங்கி யிருக்காது.

ஆலமரநிழலிலே வந்ததும் நிழலின் அருமை விளங்கியது குழந்தைக்கு. அப்பப்பா! என்று கொண்டு இராமுவிடம் சென்றாள்.

“ராமன்னா! ராமன்னா!! பதில் இல்லை. அவள் யோசித்தாள். குறும்புப் புத்தி வந்தது. சாய்ந்து அவன் காதிலே ராமன்னா” என்று சுத்தமிட்டாள்.

அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்தான். அவள் ‘சிரி சிரி’ என்று சிரித்தாள்.

“அஞ்சகம், இவ்வெய்யிலிலே எதற்காக இங்கு வந்தாய்?” என்றான் அவன்.

“அக்கா உங்களுக்குச் சிற்றுண்ட அனுப்பினாள்”

“என்ன இந்த வேளையிலா?”

“இல்லை, காலையிலே தந்தாள். நீங்கள் இங்கே வரும்போது கொடுக்கச் சொன்னாள்.”

“கல்யாணம்.....”

ஆம் முடிந்தது. எல்லோரும் அத்தான் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள்.

“இவ்வண்ணம் சொன்னவள் கையில் இருந்த காகித உறையை அவனிடம் கொடுத்தாள். அம்மா வீட்டில் தேருவாள். நான் போய் வாரேன்” என்ற அவன் சிட்டுக் குருவிபோல் பறந்தோடினாள்.

அவன் மனம் துடிதுடித்தது. சிந்திக்க மறுத்தது.

காகித உறையுள் என்ன இருக்கிறது என்ன இருக்கிறது என்று கூட அவன் பார்க்கவில்லை. பழைய சம்பவங்கள் எல்லாம் அவன் மனதில் சமூன்று சிந்தனையை கிண்டிக் கிளற ஆரம்பித்தன.....

*

*

*

கமக்காரன் மகனான இராமுவுக்கு இரு சகோதரிகள் இருந்தனர். தகப்பனார் உள்ள வயல்நிலம் அத்தனையையும் ஒற்றிக்கு வைத்து விட்டு, இரு பெண்களின் பாரததையும் ஒரே மகனான இராமநாதன் தலையில் சுமத்தி விட்டுப் போய்விட்டார். சிறுபராயத்திலே தாயை இழந்த இராமநாதனுக்குச் செய்வதென்னவென்று தெரியவில்லை.

அவருக்கு அப்போது வயது இருபது. சகோதரிகளை அவன் சிறிய தகப்பன் விட்டுக்கு அனுப்பி அவர்களுக்கு ஆகவேண்டிய செலவுக்குத் தான் பணம் கொடுப்பதாக வாக்கவித்தான்.

ஒற்றியிருந்த வயல் நிலம் எல்லாம் மீட்கப்பட்டால் அவனுக்குக் கவலையே இல்லை. ஆனால் அதுதான் இயலாத காரியமாயிற்றே.

ஒற்றிக்குப் பணம் கொடுத்திருந்த முதலாளி - இல்லை. அவரும் ஒரு கமக்காரன்தான். - அடுத்த கிராமத்தவர். இராம தன்னுடன் பத்து வருட காலம் சம்பளமின்றி வேலை பாரததால் காணி, நிலம் எல்லாம் மீட்டுக் கொடுக்கலாம் என்றார். வேறு எதுவித விமோசனமும் இல்லை என்று கண்ட இராம, அதற்கு உடன்பட்டான்.

அங்கேதான் இராமநாதனின் வாழ்வில் ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டது.

அந்த மனிதர் மிகவும் நல்லவர். அவரது மனைவி அதிலுஞ் சிறந்தவள். அவர்களுக்கு உள்ள நிலங்களையும் கவனிக்க பல வேலையாடகள் தேவையாக இருந்தனர். அவர்களை எல்லாம் மேற்பார்வை செய்வதே இராமுவின் வேலை.

இராம ஒரு வேலைக்காரன் என்று அவர்கள் கருதவில்லை. ஆனால் வேலைக்காரன்ல்லாத ஒருவன் என்பதையும் இராமுவால் நம்ப முடியவில்லை.

வயலிலே வேலை செய்பவர்களை மேற்பார்வையிட்ட பின் ஆலூமரத்தடியில் தங்குவது இராமுவின் வழக்கம். அம்மரத்தண்டை இராமுவைப் போல் பலர் வந்து சேர்வார்கள். அருகாமையில் இருந்த வயலின் சொந்தக்காரன் தொழில் செய்யும் வேளை அவனுக்கு மகள் குஞ்சரம் உணவு கொண்டு வருவாள். அவளுடன் கூடவே குஞ்சரத்தின் தங்கை அஞ்சகமும் வருவாள்.

அம்மரத்தடியில் இராமுவும் குஞ்சரமும் பல தடவைகள் தனியே சந்தித்தார்கள். நாளுஞ் சந்தித்த அவர்கள் எத்தனை நாட்கள் தான் பேசாதிருக்க முடியும்? ஆனால் இருவரின் கண்களும் பேசிக் களித்தன.

அவன் மீது அவனுக்கு ஏதோ ஒரு கவர்ச்சி இருந்தது. அது அவன் நெஞ்சிலே முளைத்து வளர்ந்து வந்தது. பேசத் தொடங்கிய பின் அவனைப் பற்றிய கவலைகளை எல்லாம் அவன் அறிந்து கொண்டாள்.

அவனுக்காக அவன் மனம் இரங்கியது. பரிதாபப்பட்டது. அன்பு அரும்பியது.

அவனும் அவனுடன் தாராளமாகப் பேசினாள். ஆசையுடன் பழகினாள்.

அது அவனது மனதிலே அரும்பிய அன்பை வளர்த்தது.

அவனது பேசுவார்த்தைகளில் ஒரு சுவையை அவனும் அனுபவித்தான். இரசித்தான். அவனது மனதிலே அரும்பி வளர்ந்த அன்பு துளிர்த்து வளர்வதை அவன் அவதானித்தான். வளர்த்துப் பின் வேதனைப்பட அவன் விரும்வில்லை. அன்பைக் கிள்ளிவிடவும் அவன் துணியவில்லை. அன்பை வளர்த்து வந்தான்.

அவன் மனம் நம்பிக்கை பெற்றது. ஆனால் உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. இன்புமான எதிர்காலத்தை எண்ணிக் கனவிலே காதல் வெறியிலே அவன் வாழ்ந்தாள்.

இத்தனைக்கும் அவன் தனது மனதில் புதைந்து கிடந்த உண்மைகளை அவனுக்கு வெளியிட்டது கிடையாது. அவனது மனதில் இத்தகைய எண்ணாம் வளர்கின்றது என்பதை உணர்ந்தபின்பும் அதைக் குறித்துப்பேச அவன் தெரியம்பெறவில்லை.

இவ்வேளையிலேதான் குஞ்சரத்தின் கல்யாணப் பேச்சு உச்சநிலை எய்தியது. அதன் பின்புதான் அவன் துடித்தாள். மனம் வெடித்துத் தளர்ந்தாள்.

“ராமு, நான் உங்களைத் தவிர வேறு எவ்வரையுமே மனங்செய்யப் போவதில்லை” என்று அவன் பேசி முடித்த போது அவனுக்கு நெஞ்சிற் குண்டு வெடித்தாற் போன்றிருந்தது.

“குஞ்சரம்..... என்ன சொன்னாய்” என்றான். அவன் பேச்சுத் தளரவில்லை. மனம் நிலைகுலையவில்லை.

“ஆம் அது உண்மை. சத்தியம்”. என்றாள் அவன்.

“குஞ்சரம் என்னுடன் ஒரு நாளாவது பேசாமல் இப்படித் தீர்மானித்தாயா?”

“உங்கள் மனதை அறியாமலா தீர்மானித்தேன்? இத்தனை நாளும....”

“இத்தனை நாளும..... நான் சற்றுச் சந்தேகப்பட்டேன். நீ பேசாத காரணத்தினால் நான் பேசத் தயங்கினேன். ஆனால் இன்று பேசியே ஆகவேண்டுமெல்லவா? கல்யாணம் என்றால் ஏதோ சுலபமான விஷயம் என்றா எண்ணுகிறாய். உண்மையில் என்னிலை இன்று மிகவும் கஷ்டமானது. தனியே வாழ முடியாதவன். இரு வயது வந்த சகோதரிகளின் பாரத்தையும் சுமக்கின்றேன். காணி நிலம் அத்தனையும் ஒற்றி. கையில் செம்புச் சல்லியும் இல்லை. இந்நிலையிற் கல்யாணமா?”

“அன்பு, இரக்கம் பருவத்துடிப்பு எனக்கும் இருக்கின்றன குஞ்சரம். உணர்ச்சி அற்ற பொம்மை அல்லநான். எனினும் அன்பும் ஆசையும் உள்ள ஒருவரை மனந்து கொள்ள இது சமயமல்ல. இந்த அன்பு யாரோ ஒருவர்தான் வைக்கலாம் என்றும் நம்புவதில்லை. அது சரி என்பதை நானும் எண்ணுகின்றேன். காலமும் சந்தர்ப்பமும் ஏற்படும் போது இந்த அன்பு பலர் மேல் படிந்து விடுவதும் இயல்பு.”

“குஞ்சரம் நீ என்னை மன்னித்துவிடு. உண்மை அன்பிருந்தால் நான் கேட்பதற்கு நீ இனாங்குவாய்” என்று நிதானமாக ஆனால் தளதளத்துக்குரலில் கேட்டான் இராமு.

அவன் கண்கள் நீரூற்றாக மாறின. உதடுகள் உயிர்பெற்றுத் துடித்தன.
“இராமு உங்கள் விருப்பம் போல் நடந்து கொள்ள நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால்.....”

“ஆனால்?....”

“நான் வேறு ஒருவரையும் கல்யாணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன். அது முடியாது”.

“என்ன சொன்னாய் உன்னைக் கவர்ந்தவன் மறுத்தால் நீ காட்டு மல்லிகை போன்று வீணில் உதிர்ந்து மடிவதா? வாழுப் பிறந்தவள் வாழ்வில் வரும் இன்னல்களைப் பொறுமையுடன் சகிக்க வேண்டும். என்றோ ஒருநாள் வாழ்வு மலர்ந்து கமழும்.”

“குஞ்சரம் மறுக்காதே. உன் அன்புக்குரிய இராமு மேல் ஆணை. நீ இந்தக் கல்யாணத்துக்கு மறுப்புக் கூறாதே. என் மீது உனக்குள்ள அன்பு உண்மையும் தூய்மையும் உள்ளதாயின், உன் தகப்பன் விருப்பத்திற்கு மறுப்புக் கூறாதே. எமது அன்பு தெய்வீகமான அன்பாக என்றும் வாடாத பேர்ன்பாக இதயத்திலே கீதம் பாடி வாழ்வில் இன்பத்தைக் காட்டும். என்றிலையை உணர்ந்த நீ “முற்றும் அறிந்து அதனால் இரங்கி அன்பு கொண்ட நீ” என் அனபான வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி எனக்கு மனச்சாந்தி அளிக்கமாட்டாயா?....”

அவன் எதிர்வார்த்தை பேசவில்லை.

இருவரும் கலங்கிய கண்களுடன் பிரிந்தனர்.

ஆலமரம் பழுத்த இலைகளை உதிர்த்துத் தூய்மையான அன்பு பிறந்த மரத்தடியை பொன்மயமாக்கியது.

*

*

*

நினைவுச் சுழலிற் பழைய நினைவுகளின் சிந்தனை ஊற்று வெந்தீராக வடிந்து கண்களினுடாக வெளியே உதிர்ந்தது. அஞ்சுகம் கொடுத்துச் சென்ற உறையின் மேலே முத்தயனை ஏழத்தில் இருந்த அந்த வாழ்த்து - சுந்தரம், குஞ்சரம் தம்பதிகளின் நல்வாழ்த்துக்கள். - அவன் மனதிலே சாந்தியை உண்டாக்கியது. அந்தச் சாந்தியிலும் கூட, ஒரு துடிப்பு இருந்தது!

மரத்திலிருந்த பறவையினம் தம் பிடியினின்றும் நழுவிய பழங்களை யிட்டுக் கவலைப்படாமல் தவறாத பழங்களை தேடிப் புசித்துக் கும்மாளையிட்டன.

சழகேசரி,
16.09.1956.

கசின் - சமூகேசரியிப் பண்ணையில் உருவானவர். 1947இல் இருந்து 1957 வரை சமூகேசரியில் சிறுகதைகள் தொடர்கதைகள் எழுதியுள்ளார். பதினான்கு சிறுகதைகள் சமூகேசரியில் வெளிவந்துள்ளன. க.சிவகுருநாதன் இயற்பெயர். சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்தவர். முதலில் ஒரு கட்டுரை ஆசிரியராக விளையில் வளர்ந்தத் கண்டெடுத்த கடிதங்கள் ஆகிய இரு நாவல்களும் காதலும் என்ற பெயரில் நாளைக வெளிவந்துள்ளன. நிதானபுரி, கறபகம், சொந்தக்கால், தேடிவந்த செல்வம் ஆகிய நான்கு குறுநவல்கள் அடங்கிய தொகுதிபாக நிதானபுரி வெளிவந்துள்ளது. நிதையைச் சிறுகதைகள் எழுதியிருந்தும் இன்னும் நாலுருப்பெறவில்லை. கசினின் சிறுகதைகளிலும் நாவல்களிலும் கருப்பொருளாகக் குடும்ப உறவுகளோ முக்கியம் பெற்றன. அவருடைய கதைகள் காதலும் காமமும் துக்கமுமாக இருக்கும். யதார்த்தப்பண்பு விரவிக் காணப்படும் புதிய உத்திகள் இவர் எழுதிதின் சிறப்பாகும். இளைமையாகவும் குவியாகவும் கதை எழுதும் கசின் என்பது வல்லிக் கண்ணனின் மதிப்பீரு. அவரது கதைசொல்லும் பானி சிக்கவின்றி ஒழுங்காகி அமைந்துள்ளதால் சாதாரண வாசகரை அவராற் கவர முடிகின்றது என்பது கனக செந்திநாதனின் கருத்து.

செய்ந்நன்றி

கசின்

எங்களுடைய நாளாந்த வாழ்க்கையில் ‘எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம். உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு’ என்று இளைமையிலே படித்த குறள் மனதிலே தோன்றி ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் உறுத்திகொண்டிருக்கிறது. இது சிறப்பானதொரு கீழ்த்தேசப் பண்பாடாகும்.

இந்தச் செய்ந்நன்றியைப் பற்றி எனக்குப் பல சந்தர்ப்பங்களில் பெரிய விசாரம் ஏற்பட்டதுண்டு. செய்ந்நன்றி என்பதன் சரியான பொருள் அவரது மனச்சாட்சியைப் பொறுத்ததுதானா? இதோ இந்தக் கதையைக் கேளுங்கள்.

கிரகங்கள் எல்லாம் தாம் இருக்கும் வீட்டுக்கு ஏழாம் வீட்டை நோக்கும். சனியின் நோக்கு தீமையையும், குருவின் நோக்கு நன்மையையும் விளைவிக்கும். என்பது சோதிட சால்த்திரத்தின் பொதுவிதி. கிரகங்களின் சம்பவம் இப்படியிருக்க மனிதர்களின் நோக்கமும் நோக்கினவின் தன்மைக்கேற்ப நன்மையோ தீமையோ விளைவிக்கும். எனது நோக்கம் நன்மையோ தீமையோ நோக்கப்பட்டவர்களுக்கு விளையாவிட்டாலும் வாசகர்களுக்கு ஒரு கதையை கூறக் கூடிய அளவு ஒரு நன்மை விளைவித்திருக்கிறது.

நான் இலங்கையின் வடபுகுதியிற் கூறாய்க்குளம் என்ற இடத்தில் வசிக்கின்றேன். இப்பகுதி அடர்ந்த காடுகளை உடையது. அரசாங்கம் இப்பகுதிக் காடுகளை அழித்து வீடுகளை அமைத்து ஏழைச் சனங்களுக்குக் கொடுத்து வருகின்றது. காடுகளை அழிக்கவும் வீடுகளைக் கட்டவும் பெருந்தொகையானோர் வேலை கொள்ளப்படுகின்றனர். இங்கே உள்ள தொழிலாளர்களுக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் வரும் தபால்களை விநியோகிப்பது எனது கடமையாகும். எனது வேலை ஒவ்வொரு நாளும் நாலு மணிக்கு முழுந்துவிடும்.

எனக்கு சிறு வயது தொடக்கம் நாவற்பழத்தில் ஒரு ஆசை. நாவற்பழம் இங்கே காட்டில் கிடைக்கும் ஒரு பழம். எனது குடிசைக்கும் அருகே உள்ள பாடசாலைக்கும் இடையே உள்ள எல்லை வேலியில் ஒரு பெரிய நாவலமரம் நின்றது. அந்த நாவல் மரத்தில் நிறையப் பழங்கள் இருந்தன. நான் எனது வேலை முடிந்ததும் நாவற்பழம் தின்பதற்காக நாவல் மரத்தில் ஏறினேன். இந்த நாவல் மரத்தில் இருந்து கொண்டு மேற் கூறிய கிரகங்களைப் போல பாடசாலையின் ஜன்னல்களைப் பார்த்த போதுதான். இந்தக் கதையின் வித்துத் தோன்றியது.

கூறாய்க்குளம் பாடசாலையிற் படிப்பிக்கும் சின்னத்தங்கம் என்ற ஆசிரியை பொதுப் பார்வைக்கு ஒரு சின்னத்தங்கம்தான். கிட்டப் போய்க் கூர்ந்து பார்த்தால் கண்கள் சிறிது விசாலமானதாகவும் ஒட்டி உலர்ந்த உடலை உடையவளாகவும். தோற்றமளிப்பாள். ஒரு பெண் உயிர் வாழ்வதற்கு எந்தாவு தசை வேண்டுமோ அதற்குச் சிறிதும் அதிகமில்லாமல் அமைந்த தசையையும் எவ்வளது உயரம் இருந்தாற் குற்றம் என்று சொல்லாமல் இருப்பார்களோ அவ்வளவு உயரத்தையும் தங்களிற் மேனியையும் பருவ எழிலையைடையவள் சின்னத்தங்கம். அவளது முழு உடலையும் நோக்கி ஒரு குறிப்புச் சொல்ல வேண்டுமானால். அவளுடைய கண்களிற் பரிதாபகரமான இரத்தல் நோக்குடைய பார்வை தோன்றுவதைக் காணலாம். அவள் எவ்ரோடும் சகசமாக்குப் பழகுவார். அந்நியரோடும் கூச்சமின்றி நடமாடுவார். நடனம், கூத்து ஆகியவற்றை அந்நியரின் மத்தியிலும் மானவருக்குக் கூச்சமின்றி செய்துகாட்டிக் கற்பிப்பாள். இவை எல்லாவற்றையும் பொதுவாக நோக்கும் ஒருவர் சின்னத்தங்கம் ஆசிரியைத் தொழிலுக்கேண்டும் படைக்கப்பட்டவள். இல்லற வாழ்க்கை வீட்டு மனைவியாக விருக்கக் படைக்கப்பட்டவள்ளுள் என்று கூறக்கூடும். அவளுடைய அதிகாரிகளும் உடன் ஆசிரியர்களும் “அவளோரு இளம்” கெட்டிக்கார ஆசிரியை என்ற அளவிற்குப் பழகினர்.

எங்கள் கந்தோருக்கு அன்மையிலிருந்த பண்டசாலையை இரவிற் பொன்னுத்துரை என்ற ஒரு வாலிப்பன் காவல் காத்துவந்தான். பொன்னுத்துரை யாழ்ப்பாணத்திற் பெரிய இடத்துப் பையன். இளமையில் தந்தையிறக்கலே, படிப்பை குழப்பிக் கொண்டு காவாலியாகத் திரிந்தவன்.

அவனின் உறவினர் யாரோ அழைத்து வந்து இந்த வேலையில் சேர்த்துவிட்டனர். அவன் தன் சம்பளத்தை எடுத்துத் தானே செலவழித்து வந்தான். காவற்கார வேலை பார்ப்பவனைனிலும் கண்ணியமானவன் போல் வாழ்ந்து வந்தான். கண்ட கண்ட கூட்டங்களிற் சேராமல் மிடுகாகத் திரிந்தான். நாணயஸ்தனாகப் பழகினான். ஒரு முரட்டுப் பிடிவாதமும் அவனிடம் இருந்தது. அதிகாரிகளும் அவனைக் கண்ணியமாக நடத்தினர். எல்லாரினதும் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமுள்ளவனாகப் பழகினான்.

அவனுக்கு ஒருநாள் இரவு பாம்பு கடித்துவிட்டது. உடனே அலறிக் கொண்டு மயங்கி விழுந்து விட்டான். அவனுக்கு இங்கே யாருமில்லை. நான் உடனே அருகேயுள்ள கிராமத்தில் ஒரு வண்டி பிடித்து அவனை ஏற்றிக் கொண்டு பத்து மைல் தூரத்தில் உள்ள விடுதி வைத்தியரிடம் கொண்டு சென்றேன். இரண்டு வாரம் சம்பளமற்ற லீவும் எடுத்துக் கொண்டு இரவும் பகலும் நித்திரையின்றி அவனைச் சுகப்படுத்திக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தேன். இதை அவனுக்குச் செய்த நன்றியாக நான் கருதவில்லை. எனது கடையாகக் கருதிச் செய்தேன். இச்சம்பவத்தின் பின் அவன் என்னுடைய சிரேகிதனாகப் நெருங்கிப் பழகினான். உண்மையிலே நாங்கள் இருவரும் உற்ற நன்பர்களாக விளங்கினோம்.

சின்னத்தங்கம் என்ற ஆசிரியை நாங்கள் இருவரும் வசிக்கும் குடிசைக்கு எதிரில் சிறிது தூரத்தில் தனது தாயோடு வசித்து வந்தாள். அவனது வீட்டுக்கு நான் மாலை வேளையிற் போவது வழக்கம். அனேகமாக எட்டு மனி வரையிலும் அங்கேயே இருப்பேன். அவர்கள் துணையின்றித் தனியே இருந்தமையினால் அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து கொடுப்பேன். விறகு பிளந்து கொடுப்பேன். தண்ணீர் அள்ளிக் கொடுப்பேன். கடையிற் சாமான் வாங்கிக் கொடுப்பேன். நான் ஒரு நாளைக்குப் போகாவிட்டாலும் அவர்கள் என்னைக் கூப்பிடுவார்கள். நல்ல பண்டஞ் செய்தால் எனக்குத் தராமல் விடமாட்டார்கள்.

அவர்களோடு நான் அந்நியோன்னியமாகப் பழகுவது பொன்னுத் துரைக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் கெட்டவர்கள் அவர்களோடு நீ அதிகம் பழகக் கூடாது. உனது நல்ல பெயரும் அழிந்து போகும் என்று எனக்குச் சொல்லுவான். நான் என்ன இருந்தாலும் பெண்கள் துணையற்றவர்கள்: நல்ல பெயரைப் பார்த்து மனிதனாகப் பிறந்தவன் இத்துணை உதவியாவது செய்யாதிருப்பதா? சொல்கிறவர்கள் சொல்லட்டும் என்று சொல்வேன்.

உண்மையில் அவர்களோடு பழகுவதாற் குசுகுசு கதைகள் பரவியதோடு கந்தோரில் அதிகாரிகளும் என்னோடு ஒரு மாதிரிப் பேசினர். சின்னத்தங்கத்தின் பழகக் வழக்கமும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. தான் ஒரு இளம் பெண் என்ற நினைப்பும் அவனுக்கு இருந்தாகத் தெரிவில்லை. அவள் ஆசிரியை. நான் ஒரு தபார் சேவகன். எங்கள் இருவரையும் சமூகம் இலேசில் தொடுத்துக் கதையாது. அவளுடன் சாடைமாடையாக இதை விளக்கினால் அவள் பட்டிக்காட்டுச் சனங்கள் பலதும் பேசுவார்கள் என்று எனக்குச் சுடச்சுடக் கொடுப்பாள். அவள் என்னை ஒரு “அநாகரிகப்பூண்டு” என்று நினைக்கப் போகிறானே என்று நான் மேலே ஒன்றும் பேசுமாட்டேன்.

நான் தனியே பழகினால் குசுகுசு கதைகள் மேலும் மேலும் பெருகும் எனக் கருதிப் பொன்னுத்துரையையும் சின்னத்தங்கம் வீட்டுக்கு அழைப்பேன். பொன்னுத்துரை அனேகமாக வரமாட்டான். சில சமயங்களில் எனது

வற்புறுத்தலுக்காக வருவான். அவன் ஒரு சங்கோசப்பிராணி: வந்தாலும் அவர்களோடு கலகலப்பாகப் பேசமாட்டான். ஒரு முலையில் ஊமைபோல் இருந்து விட்டு அவர்கள் தரும் தேநீரையும் சாப்பிட்டுவிட்டுச் சாட்டுக்கு இரண்டொரு கதை சொல்லிவிட்டு வருவான். அவன் சும்மா சொல்லும் கதைகளில் பல கருத்தும் இருப்பன போலத் தோன்றும்.

சின்னத்தங்கமும் தாயும் என்னையும் பொன்னுத்துரையையும் எங்கள் வரலாறு முழுவதையும் கேட்டு வைத்திருந்தனர். நான் ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தவனாகையால் என்னோடு சகசாகவும் பொன்னுத்துரை செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்தவனாகையால் அவனோடு கண்ணியமாகவும் நடந்தனர். அவன் காவற்கார வேலை பார்ப்பவனாயினும் பெருந்தொகைச் செல்வத்திற்கு உரிமையுடையவன்: சந்தர்ப்ப கோளாறினால் இவ்விதம் இருக்கிறான் என அவர்களுக்குத் தெரிந்தமையாலும் அவன் இனிமையாகப் பழகுவதாலும் அவனோடு மிகவும் கண்ணியமாகவும் சின்னத்தங்கமும் தாயும் பழகினர். தாங்கள் என்னைப் போல் ஏழையெனச் சொல்லிக் கொள்வார்கள்.

என்னுடன் சின்னத்தங்கத்தின் வீட்டிற்கு வந்து பழகிய பொன்னுத்துரை நான் இல்லாத சமயங்களிலும் சில சமயம் போய்வருவான். எப்படியெனினும் என்னைப் போல் அவர்களுடன் நெருக்கமாக அவன் பழகவில்லை. அன்றியும் அங்கே அவன் சென்று வருகின்ற ஒவ்வொரு சமயமும் அவர்களில் ஒரு குறை கூறிக்கொண்டெ வருவான். தினமும் அவர்களைப் பற்றி ஒரு குறையாவது கூறாவிட்டால் அவனுக்குப் பொழுது போகாது. அவன் வழக்கமாகக் குறை கூறி வந்தாலும் வர வர அவர்களுடன் பழக்கம் கூடிக் கொண்டு வந்தது. அவனுக்கு பகலில் வேலை கிடையாது. சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் பகல் முழுவதையும் சின்னத்தங்கம் வீட்டிலேயே கழித்தான் என்று கூறினும் அதிலே தவறேதுமில்லை.

என்னோடு சின்னத்தங்கம் என்ன, தாய் என்ன இருவரும் சமமாகப் பழகினார்கள். பொன்னுத்துரை சின்னத்தங்கத்தோடுதான் சிறிது பேசுவான். தாயோடு சிறிதும் பேச மாட்டான். நாட்கள் செல்லச் செல்ல சின்னத்தங்கத்துடன் அதிகமாகப் பழகி வந்தான். சமுகம் என்னை விடுத்து அவனைப் பற்றிக் குசுகுசுக்கத் தொடங்கியது. சிலர் என்னை சாடைமாடையாக விளவத் தொடங்கினர். நான் அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் ஒரு போதும் பொருந்தி வராதென்று கண்டிப்பாகக் கூறிவந்தேன்.

ஒரு சனிக்கிழமை எனக்குச் சிறு காய்ச்சல், தலையிடி வேறு பெரிய வருத்தமாக வரப் போவதற்கு ஆரம்பம். நான் சைக்கிளில் சென்று ஜந்து மைல் தூரத்தில் இருக்கும் வைத்தியசாலையில் மருந்து வாங்கிவரும் படி பொன்னுத்துரையைக் கேட்டேன். பொன்னுத்துரை தான் இரவில் நித்திரை விழிப்பதால் பகலில் நித்திரை கொள்ள வேண்டும் என்று கண்டிப்பாக மறுத்து விட்டான்.

ஆனால் அவன் நித்திரை கொள்ளவும் இல்லை. அன்று பகலைச் சின்னத்தங்கம் வீட்டிலேயே கழித்தான். சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் சின்னத்தங்கத்துடன் பேசும் அரிய வாய்ப்பை நழுவவிடக் கூடாது என்று தானே எனக்கு மருந்து வாங்க மறுத்தான் எனத் தோன்றியது. எனினும் என்மனம் இதைப் பூரணமாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

ஒருநாள் பொன்னுத்துரைக்குச் சத்தி, காய்ச்சல். நான் மருந்து வாங்கிக் கொடுத்துத் தேறியிருந்தான். சாப்பிட மனமில்லை. சின்னத்தங்கத்தின் தாய்

இதையறிந்து வந்து பார்த்து விட்டுச் சென்று இரசம் வைத்துக் கொண்டு வந்து தந்தாள். இரசத்தோடு நானும், சின்னத்தங்கத்தின் தாயும் நெருக்கியதாற் சிறிது சாபிட்டான். சில நாள் இரசமும் சோறு கறிகளும் சின்னத்தங்கத்தின் தாய் கொண்டு வந்து தந்தாள். இந்தக் கடனை எப்படித் தீர்க்கப் போகிறேன் என்று பொன்னுத்துரை என்னிடம் இடையிடையே சொல்லிக் கொள்வான். இன்னும் வேறு சில சிநேகிதர்களிடமும் தான் வருத்தமாயிருந்த பொழுது அவர்கள் பத்தியக்கறி வைத்துத் தந்த கடனைத் தான் எப்படித் தீர்ப்பது என்று சொல்லிப் பிரலாபித்தான்.

எனக்கு இது பெரிய அதிசயமாகப்பட்டது. இது ஒரு பெரிய விடயமாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. நாங்கள் அவர்களுக்குச் செய்த உதவிகளுக்கு அவர்கள் செய்ததை எடுத்துப் பேசுவதே நல்லதாக எனக்குப் படவில்லை.

இச்சம்பவங்களுக்குப் பிறகுதான் நான் நாவல் மரத்தில் ஏறியிருந்து பாடசாலை ஜன்னலுக்கு ஊடாக காணாத ஒரு காட்சியைக் கண்டேன். அந்தக் காட்சி என்னைப் பெரிய ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது.

சின்னத்தங்கம் பாடசாலை விட்டபின் தனது சில வகுப்புகளுக்கு மேலதிகமாக மாலையில் படிப்பது வழக்கம். இது பொன்னுத்துரைக்கு அவர்களோடு பேசுவதற்கு ஒரு அருந்தருணம். நான் பார்த்த பொழுது வகுப்பு களையும் அனுபவிட்டு இருவரும் தனியே பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பொன்னுத்துரை சின்னத்தங்கத்தின் தலையிலே தொட்டு ஏதோ கூறினான். சத்தியஞ் செய்தான் என்று ஊகிப்பதுதான் சிரி. இன்னும் வேறு சில காட்சிகள்..... நாவல் மரத்தில் ஏறியிருந்த கிரகத்திற்கு ஏழாமிடம் என்பது அவர்களுக்குக் கெரியாது.

அதுவரை நடந்து வந்த சம்பவங்களும் அன்று நான் கண்ட சம்பவமும் என்னைக் குழப்பியது. நான் அன்று இரவு அவனைக் கேட்டேன். அவன் அவர்கள் செய்த கடமையை மறக்க முடியாது. சின்னத்தங்கம் தன்னை விவாகம் செய்யும்படி கேட்டான். நான் அவர்கள் நன்றியை நினைத்து ஆழம் என்று சத்தியஞ் செய்து கொடுத்துவிட்டேன். எதை மறந்தாலும் நன்றியை மறக்கலாமா? என்று சொன்னான். எனக்கு அவன் சொன்னது பகிடியோ வெற்றியோ என்று கூடத் தெரியவில்லை. மற்றச் சிநேகிதர்களுக்கும் தனது செய் நன்றியைப் பற்றியும் தனது தியாகத்தைப் பற்றியும் பெருமையாகக் கூறினான். அதுதோடு என்னோடு இல்லாமல் அவர்கள் வீட்டிலேயே வசிக்கவும் தொடங்கிவிட்டான்.

சின்னத்தங்கத்தின் தாய், தனது மருமகன் காவல் வேலை பார்த்தாலும். பெரிய சொத்துக்காரன் என்று சிலருக்கும், சம்மதியாவிட்டால் இருவரும் தற்கொலை பண்ணுவைம் என்றுகள் என்று வேறு சிலருக்கும் சொல்லித் திரிகிறான்.

நான் செய்ந்நன்றி என்றதன் பொருள் பிடிப்பாமல் தவிக்கிறேன். அதுவுமல்லாமல் என்னோடு சின்னத்தங்கம், தாய், பொன்னுத்துரை ஆகிய மூவரும் காரணம் எதுவுமின்றிப் பேசாமல் விட்டு விட்டார்கள். இதுவும் செய்ந்நன்றிதானோ தெரியாது.

செய்ந்நன்றியே நீ வாழ்க.

ஸ்ரீகேசரி,
23.09.1956.

சிற்பி - இவரின் இயற்பெயர், சி. சரவணபவன். ஓய்வுபெற்ற அதீபர். சிறுகதை ஆசிரியர். கலைச்செலவில் என்ற சஞ்சிதைகள் நடத்தியதன் மூலம் இலக்கியத்திற்குப் பெரும் பங்களிப்பிச் செய்தார். அறுபதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியிருள்ளார். கலைமகள், கலைச்செலவில், முடிகேளி, வீரகேளி, தினகரன், சிந்தாமணி முதலான பத்திரிகைகளில் இவருடைய சிறுகதைகள் வெளிவர்ந்திருக்கின்றன. இவரது சிறுகதைகளின் தொகுப்பு நிலவும் நினைப்படும் என்பதாகும். உனக்குக்கக் கண்ணேன் என்பது இவருடைய நூலும் பெற்ற நாவல். கலைச்செலவில் மூலம் இன்று பிரபலப்பான எழுத்தாளர்களாக விளங்கும் செம்பியன் செல்வன், செங்கை அழியான், செயோகநாதன், செ. கத்ரிகாமநாதன், துறைவன் பராஜாசிங்கம் முதலானவர்களை இனங்காட்டி வளர்த்தவர். முந்துச் சிறுகதைத்துறையின் முன்னோடி எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து முந்துச் சிறுகதைகள் என்ற தொகுப்பினை முதன் முதல் வெளிவிட்டதன் மூலம் நமது இருப்பினைத் தமிழகம் அறிய வைத்தவர். முற்போக்கான சிந்தனைகளும் நடத்தைக்கஞ்சமுள்ளவர்.

பழக்கமில்லை

சிற்பி

எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே வெளி. ஆனால் சிறுசிறு பற்றைகள் ஆங்காங்கு தெனப்பட்டன. படைப்புக் கடவுள் சோம்பலாய் இருந்த போதுதான் அந்த இடத்தைப் படைத்திருக்க வேண்டும். அவ்வளவு வரண்ட பிரதேசமாக அங்விடம் இருந்தது. கோப வெறி பொங்கி வழிவதைப் போன்று ஆகாயத்திலிருந்த நெருப்புக் குடத்திருந்து அக்கினிக் குழம்பு ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது. தீக்குளிக்கும் ஒருவனின் உணர்ச்சியுடன் நான் எனது மோட்டார் சைக்கிளைச் செலுத்தினேன். பறவைகளின் ஒலி எனது காதைக் குளைத்தது.

காட்டுக் கந்தோர்ப் பகுதியில்தான் நான் வேலை பார்ப்பது. வருடத்தில் முக்கால் வாசிப் பகுதியும் காடுகளில்தான் என வாழ்க்கை. மிருகங்களுடனும் மரங்கெடுகளுடனும்தான் பழக் வேண்டும். அதற்காக அரசாங்கம் கொடுத்த கொழுத்த சம்பளத்தை விட்டுவிட இலேசில் மனம் இல்லை.

இடமாற்றலாகி அன்றுதான் முதன் முதலாக அவ்விடத்திற்குச் சென்றேன். பெயர் என்னவோ இப்போது நினைவில்லை. திருகோணமலையிலிருந்து ஏழாவது மைல் வரை இருக்கலாம். மூல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் திரிந்த அந்த வெட்ட வெளியிலேயே என் வாழ்க்கை கழிய வேண்டுமா என்று நினைத்த போது என் நெஞ்சம் துணுக்குற்றது. எத்தனையோ பெரிய அடர்த்தியான காடுகளில் எல்லாம் நான் முன்பு இருந்திருக்கின்றேன். ஆனால் அங்கெல்லாம் நாடு நகரங்களில் இருந்து பலர் வருவார்கள் மிருக வேட்டைக்கு. ஒரு பாவழும் அறியாத மிருகங்களை என்ன கையில் ஒப்படைப்பது நாகரீக வளர்ச்சி பெற்ற நமது மக்களின் முக்கிய பொழுது போக்கு. அவர்களுடன் நானும் சேர்ந்து ஒரு மாதிரியாக நேரத்தைக் கழிப்பேன். ஆனால் இங்கு யார் வரப் போகிறார்கள். வேட்டையாடுவதற்கு? வாலாட்டிக் குருவிகளையும் கிழட்டு நரிகளையும் வேட்டையாடுவதற்கு யாரா வது வருவார்களா?

அரசாங்கத்தால் கட்டப்பட்ட “உத்தியோக மாளிகை” இன்னும் என்கண்களில் தென்படவில்லை. சைக்கிள் சென்று கொண்டிருந்தது.

திட்டரென ஒரு பேய்க் காற்று புழுதியெல்லாவற்றையும் என் முகத்தில் வாரியடித்தது. நான் தின்றிப் போனேன். சிறிது நேரத்தில் என் மாளிகையை அடைந்தேன். பாலைவனத்துப் பசுந்தரை அது. ஏதோ காட்டு மரங்கள் நன்கு செழித்து வளர்ந்திருந்தன. அதனருகே எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன் அங்கிருந்த உத்தியோகத்தார் அவற்றை அங்கு வளர்த்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவற்றின் பலனை அவர் அனுபவித்திருக்க முடியாது. அது வரைக்கும் அந்தப் பேர் வழியையே அங்கு விட்டு வைத்திருந்தால் அரசாங்கம் தூங்குகின்றதாகவல்லவா அர்த்தம். நான் ஓரளவுக்கு கொடுத்து வைத்தவன்.

ஏழூட்டுக் குடிசைகள் சுற்றிவர இருந்தன. அவை காட்டுத்துறையின் தொழிலாளர்களது இருப்பிடங்களாகும். அங்கிருப்பவர்கள் எனது மேற்பார்வையில் வேலை செய்ய வேண்டியவர்கள். ஆமாம்: நான் தனிக் காட்டு ராசாதான்.

என் வண்டியின் சத்தம் அவர்களை ஒருங்கே வரச் செய்தது. மனிதர்களா அவர்கள் பார்க்கவே யமொக இருந்தது. சுடலைகளுக்குப் பக்கத்தில் இரவிலே நடமாடுவதாகச் சொல்லப்படுகின்ற உருவங்களைப் பற்றிச் சிலர் வர்ணிப்பார்களல்லவா? அவற்றைப் போன்றிருந்தனர். எலும்புக்கும் சதைக்கும் இடையில் அகப்பட்ட உயிர்கள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. இவர்களைக் கொண்டு நான் எப்படி என் தொழிலைச் செல்வனவே செய்து முடிப்பது?

நாட்கள் சில கழிந்தன. புதிய சூழ்நிலைக் கேற்றவாறு என் மனதைப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டேன். இடைக்கிடை மரங்களடர்த்தியற்ற சிறுசிறு காடுகள்: மற்றப்படி எங்கும் வெளிதான். ஆனால் என் மேற்பார்வையின் கீழ் ஒரு பரந்த பிரதேசமே இருந்தது. ஆனால் வேலையோ அவ்வளவு கல்டமல்ல. காலையில் இரண்டு மணித்தியாலம். பின்னேரத்தில் இரண்டு மணித்தியாலம் தான் வேலை. சில நாட்களில் இதுவும் இல்லை. நானும் என் பங்களாவுந்தான்.

எப்போதாவது அரசாங்கத்திலிருந்து ஏதாவது விசாரித்து எழுதுவார்கள். என் மனதில் தோன்றுபவற்றை நானும் உடனுக்குடன் எழுதிவிடுவேன். என்னைக் கேட்பதற்கு யார் இருக்கிறார்கள்?

எனது வாழ்க்கைக்குத்தொழிலாளர்களுக்கு ஆச்சிரியத்தைக் கொடுத்தது. சிறிது சிறிதாக என்னுடன் நெருங்கிப் பழக்கத் தொடங்கினார்கள்.

இதற்குமுன் அங்கிருந்தவர்கள் என்போன்றோர்ல்லவாம். தொழிலாளர்கள் எப்போதும் வேலை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். உத்தியோகத்தார்களின் பிரத்தியேக வேலைகள், காட்டுத் திரவியங்கள் சேர்த்துக் கொண்டு வர வேண்டும். வைரமுள்ள மரங்களை வெட்டி அவற்றை துரை சொன்ன இடத்துக்கு கொண்டு சேர்க்க வேண்டும். அவர்கள் சிந்திய வியர்வை எல்லாம் பணமாக உறைந்து “துரையின்” பையை நிரப்பின. இத்தனை செய்தாலும் சம்பளம் ஒழுங்காகக் கொடுப்ப மாட்டாது. பாவம் அவர்கள்தான் என்ன செய்வார்கள்? “துரைக்கு” எதிராக அவர்களால் என்ன செய்துவிட முடியும்?

இந்த விபரங்களை எல்லாம் அவர்கள்தான் எனக்குச் சொன்னார்கள். என்னைப் படைக்கும் போது இறைவன் மறவாது என்னுள்ளே இரகசியமாக வைத்த நெஞ்சை இந்த விபரங்கள் தொட்டு அசைத்தன.

முன்னிலும் பார்க்க அதிக சுதந்திரம் அவர்களுக்குக் கொடுத்தேன். கொடுத்த சுதந்திரத்தை அவர்கள் நன்கு பயன்பெற்றினார்கள். ஒய்வு நேரங்களில் சேனைச் செய்கையில் ஈடுபட்டார்கள். எப்போதாவது அவர்களது நிலையைப் பார்த்து வானம் எப்போதாவது கண்ணீர் வடிக்கும். அப்போதெல்லாம் அவர்கள் மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதிப்பார்கள்.

இப்படியே நாட்கள் கழிந்தன. அவர்களுடைய பயிர்பச்சை எல்லாம் காற்றில் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தன. உழைப்பின் பெருமித்ததுடைய அவர்களும் நன்கு காவல் செய்தனர். ஒரு நாள் திடீரென்று எங்கிருந்தோ காட்டு மிருகங்கள் வந்தன. எல்லாம் நாசமாகி விட்டன. பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளை அநியாயமாகப் பறிகொடுத்தனர்.

பெற்ற வயிறு பற்றி எரிவதைப் போன்ற உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்பட்டது. அவர்களது முகத்தில் துக்கத்தின் சிறு சாயலாவது காண வேண்டுமே. விசித்திரி மனிதர்கள் அவர்கள். அவர்களுடைய மனப்போக்கே தனி. பிறந்த நாள் தொடக்கம் இப்படியான வாழ்க்கைதான் வாழ்ந்தார்கள். ஆண்டிற் கொருமுறை அவர்களுடைய உடைமைகளில் ஏதாவதொன்றைக் காட்டு விலங்களுக்குப் ‘பரிசா’க்க கொடுப்பது அவர்களது வழக்கம் போலும்!

எனது ஊரிலே கால காலத்தில் மழை பெய்யாவிட்டால் கொடும்பாவி கட்டி, ஊரையே ஒப்பாரி வைக்கச் செய்யார்கள். மழை சிறிது அதிகமாகப் பெய்தாலோ ‘கடவுளுக்குக் கண்ணில்லையா?’ என்று கூடக் கேட்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். ஆனால் இங்கு அவர்கள் மரங்களுடன் வாழ்ந்த படியால் அவர்களுடைய உணர்ச்சியும் செத்துவிட்டது.

முற்றும் துறந்த முனிவரைப் போன்று விருப்பு, வெறுப்பற் வாழ்க்கை வாழ்கிறார்களே! அவர்கள் எல்லோரும் இப்படித்தான் இருப்பார்களா? அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறையைப் பற்றி மேலும் அறியத் தொடங்கினேன்.

ஒரு இளம் பெண்ணின் வாழ்க்கை எனக்குப் பேரதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. உடலைப் போர்த்தியிருந்த தோலைக் கிழித்துக் கொண்டு வர முயன்று கொண்டிருந்த எலும்புகள், எலும்பையும் தோலையும் சேர்த்து முடியிருந்த பழைய சேலையின் கிழிசல்கள் மூலம் இளமைப் பேய் அவளைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது!

சில நாட்களாக அவள் கணவனுக்குச் சுகமில்லை. அதனால் வேலைக்கும் வரவில்லை. “சேனை”யும் அழிந்து போயிற்று. ஆனால் என்னிடம் ஒரு முறையாவது இதைப் பற்றிக் கூறவில்லை. மற்றவர்கள் அவர்களுக்கு கொடுத்த உணவுதான் அவர்கள் இருவரையும் இது வரை காப்பாற்றியது. அந்தச் சிறு கூட்டத்தினிரிடையே தான் எவ்வளவு ஒற்றுமை. என்னிடம் சொல்வதற்கு அவர்களின் தன்மானம் தடுத்திருக்கலாம்!

என்றாலும் நான் சும்மா இருக்கவில்லை. நான் உதவி செய்யச் சென்ற போது அவள் ஒரேயடியாக மறுத்தேவிட்டாள். ஒரு வேளை என்னைச் சந்தேகித்திருப்பாளோ!

இல்லை: பின்பும் என்னுடன் சாதாரணமாகத்தான் பழகினாள். தேவையான நேரத்தில் தயங்காது என்னிடம் வரும்படி கூறிவிட்டு நானும் சென்று விட்டேன்.

சில நாட்களின் பின் அவளாகவே என் ‘பங்களா’வுக்கு வந்தாள். அவள் கணவனுக்கு வருத்தம் சிறிது அதிகமாகி விட்டதாம். யாரோ ஒரு நாட்டு வைத்தியரிடம் அவனைக் கொண்டு செல்வதற்கு எல்லோரும் ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டு இருந்தார்கள். சிறிதளவு பணம் இப்போது அவளுக்குத் தேவை. வேறு வழி இல்லாததால் என்னிடம் வந்ததைப் போன்று இருந்தது. அவள் பேசிய பேச்சு.

நான் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

அவள் வந்த போது நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அடுத்த அறையில் பணம் இருந்தது. அவர்கள் எல்லோர் மேலும் எனக்கு நல்ல நம்பிக்கை.

“நீயே சென்று, வேண்டிய பணத்தை எடுத்துக்கொள். சாப்பிட்டு முடிந்த பின் நானும் வந்து விடுகின்றேன்” என்றேன். அவள் சிறிது தயங்கினாள். “எடுத்துக் கொண்டு போ. எதற்கும் கவலைப்படாதே.”

சாப்பிட்டு முடிந்தவுடன் நான் அடுத்த அறைக்குச் சென்றேன். ஜம்பது ரூபா இருந்த இடத்தில் நாற்பத்தி ஜந்து ரூபாயும் அப்படியே இருந்தது. ஜந்து ரூபாயை மாத்திரம் எடுத்திருந்தான்.

உலகம் தெரியாதவளாக இருக்கிறானோ! கொஞ்சம் அதிகமாகவே பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு போனாலென்ன! வைத்தியர் அதிக தொகை கேட்டால் மறுபடியும் என்னிடமல்லவா ஓடிவர வேண்டும்!

நான் அவள் விட்டை அடைந்த போது எல்லோரும் புறப்படுவதற்குத் தயாராயிருந்தனார். ஆவலை அடக்க முடியாது அவளிடம் கேட்டேன். “ஜந்து ரூபாய் மட்டும் போதுமா?” என்று.

“ஜந்து ரூபாவுக்கு மேல் எனக்கு என்னத் தெரியாது. என்னிப் பழக்கமும் இல்லை”

“அப்படியானால் கையிலகப்பட்ட அத்தனை நோட்டுக்களையும் கொண்டு வந்திருக்கலாமே?”

“அது கூடப் பழக்கமில்லை” இல்லாமையின் ஏக்கத்திலிருந்து எழும்பிக் குதித்த இந்தச் சொற்களிலிருந்து தெறித்த இரக்தம் என் உடலை நன்றாக்கி வேர் முளைத்தது போன்று நான் அசையாது நின்று விட்டேன்.

சுமகேசரி,
25.11.1956.

என்.கே. இருக்நாதன் - சமூகேசரி, பொன்னி, சுதந்திரன், தினகரன், வீரகேசரி, தினக்குரல் முதலான பத்திரிகைகளில் சிறுகதைகள் எழுதியிரண்டார். முற்போக்காளர் அணியைச் சேர்ந்தபோர். அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக எழுதுபவர். பிரசாரவாடை அதிகம் என இரசிகமணி கனகசெந்தி குறிப்பிடுவோர். இவரது சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக நிலையிலே பேசுவோம் வெளிவிண்டதது. அண்மையில் வேறு பல சிறுகதைகளைக் கொண்டதாக தசமங்கலம் என்ற சிறுகதைத்தொகுதி வெளிவிண்டுள்ளது. சாதிப் பிரச்சினையையும் இனப்பிரச்சினையையும் கருவாகக் கொண்டு எழுதியிரண்டார்.

இலட்சிய நெருப்பு

என். கே. இருக்நாதன்

குடிசையிலே, தெய்வியிடைய தலையை தடவிக் கொடுத்த முருகனுடைய முரட்டுக் கரங்கள், அவள் வாழ்வு முழுவதற்கும் ஏற்படக்கூடிய இனப் துன்பங்களையெல்லாம் துணைக்கரங்களானதற்கு அறிகுறியாக கிராமத்துக்கு வடக்கே கொலு வீற்றிருக்கின்ற பிள்ளையார் கோயிலில் ஒருநாள் அதிகாலையில் மணிசசத்தம் கேட்டது. கலியாணமென்ற விவகாரத்தையே யறியாத அந்தத் தெய்வத்தின் திருச்சந்திதியில் நிழல் கொடுத்து உதவுகின்ற வேப்பமரத்தின் கீழ், உள்ளப் பெருக்கோடு நின்ற தெய்வி தலை குனிந்து கொடுக்க, ஜயர் நீட்டிய மஞ்சள் கயிற்றைவாங்கிக் கண்களில் ஒற்றி கொண்டு அவளது கழுத்தில் முடிந்து நிபிர்வதற்கிடையில் சிரிப்புத் தாங்க முடியாத முருகன், எல்லாவற்றையும் மறந்து அவளது பட்டுப் போன்ற கண்ணத்தில் தட்டிவிட்டான். இந்த வேடக்கையைத் தங்கள் கடந்த கால நினைவுகளோடு நினைந்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பூசாரியாரும் பாரியாரும் வாய்விட்டுச் சிரித்த சம்பவம், முருகன் தட்டியதனால் சிவந்து போன தெய்வியின் கண்ணத்தை மேலும் கண்றிச் சிவக்கச் செய்ததோடு மட்டும் நில்லாமல். முருகன் என்ற ஆண் மகனைக் கூடத் தலைகுளிந்து கொள்ளச் செய்து விட்டது.

*

*

*

“அதுதான் முருகா, வைக்கிற இடத்திலே வைக்க வேண்டும். ஆட்டுக்கு வைத்த அடியைத் திருப்பித் தெய்விக்கே வைத்து விட்டாயே: அதுவும் இவ்வளவு கெதியில்!” என்று சொல்லிவிட்டு முத்துப் பாரியார் தெய்வியைக் குறும்புத்தனமாகப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

நாலைந்து நாட்களுக்கு முன்பு தெய்வி தனது ஆட்டுக்கு அடித்த சம்பவமும். “அதை வைக்கிற இடத்திலே வைக்க வேண்டும்” என்று அவள் துடுக்குடன் பேசியதும் அப்போதுதான் முருகனுக்கு நினைவு வந்தது.

“எப்பதான் என்றை கையிலே சிக்குவா என்னு பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்ப வளமாக வந்து மாட்டிக் கொண்டு....” என்று இழுத்த படியே அவளை ஒருக் கண்ணாற் பார்த்துச் சிரித்தான் அவன்.

“போதும் விருங்க: உங்க வீரப்பிரதாபத்தை அப்புறம் நடத்துங்க!” என்று சற்றுக் குறும்புடன் சொல்லிவிட்டு தெய்வி தலையைக் குனிந்து வலது காற் பெருவிற்ரால் நிலத்தைக் கறிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தக் குறும்புத் தனத்திற்கும் நானத்திற்கும் தனனை அடிமையாக்கிக் கொண்ட முருகன் பூசாரியார். கையிலே விழுதியைக் கிள்ளி எடுத்துக் கொண்டு காத்து நிற்பதையும், பரியாரியார் உள்ளம் பூரித்து நிற்பதையும் கவனிக்காமல், அவளையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இந்தச் சம்பவம் நடைபெற்றுச் சில நாட்களின் பின்னர், காலவெள்ளம், தெய்வியின் ஆத்தையை எங்கோ கண்ணாக்கெட்டாத பிரபஞ்சத்துக்கு அள்ளிக் கொண்டு போய்விட்டது. படுக்கையில் விழுந்து ஆழுமாத காலத்துக்கு மேலாகியும் கூட ‘என் கண்ணாவைத் தனியே விட்டுப் போகமாட்டேன்’ என்று தொண்டையில் அடைத்துக் கிடந்த ஆத்தைக் கிழவியின் உயிர்ப் பறவை கம்பீரமாக இறக்கை விரித்துப் பறந்தோடிவிட்டது. அவளுக்கு, இந்த உலகத்திலே இனி என்னதான் வேலை. யாரால்தான் கவலை?

தெய்வியின் கண்களிலிருந்து முட்டிப் பெருக்கெடுத்துப் பிரவாகித்து வந்த கண்ணீர் வெள்ளத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவதில் முருகன் எடுத்துக் கொண்ட பிரயாசை கிழவிக்கும் தெய்விக்குமிடையில் உறுதியோடு நின்ற அன்புப் பின்னப்பை புலப்படுத்திற்று. முருகன் மரமேறித் தடித்துப் போன தனது வலிய கரங்களால் அவளது கண்ணீரத் துடைத்தான்.

வாழ்க்கை என்பது அழுது கொண்டு நிற்கின்ற இருள் படர்ந்த பாதையோடு மட்டும் முடிகின்ற காரியமா என்ன? அது இருளிலிருந்து நிலவுக்கும் நிலவிலிருந்து இருஞ்குமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நிழவிலிருந்து வெயிலுக்கும் வெயிலிலிருந்து நிழவுக்குமாக மாறிக்கொண்டிருந்தது. கோடையில் இருந்து மாரிக்கும் மாரியிலிருந்து கோடைக்குமாகச் சமுன்று கொண்டிருந்தது.

கோடை.....!

*

*

*

நுங்கும் நுரையுமாக நிறைந்து வழியும் கருப்ப நீர் குடத்தைத் தலையில் வைத்து ஒரு கையால் தாங்கிய வண்ணம், அதை எச்சிற் படுத்த வெராக்கிய சிந்தையுடன் துரத்தி வரும் காக்கைச் சனியனை ஓட்டுவதற்காக

மறுகையால் குழுக்க கொப்பு ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு பங்குனி மாதத்துப் பதைப்பதைக்கும் வெயிலில் கணுக்கால் புதையும் கரி மணலில் நடந்து வரும்போது தெய்விக்கு அந்த வேதனை தாங்காமற் கண்ணீர் வந்துவிட்டது. குழுக்கொப்பை பிடித்திருந்த கையால் முந்தானையை எடுத்துக் கண்ணிரைத் துடைப்பதற்கிடையிற் காகம் தன் கைவரிசையைக் காட்டிவிட்டது. தட்டித் தின்பதையே தொழிலாகக் கொண்ட அந்தப் பறவை மூச்சுப் பிடித்துக் கொண்டு குடத்தின் விளிம்பிலே ஒரு முறை உந்திக் குதறிய போது குடம் உதறிக் குலுங்கி, அவன் கழுத்து உள்ளே அழுங்கி விட்டதைப் போல் சுளுக்கிவிட்டது.

‘ஐயோ, என்ன பிழைப்பு இது?’ என்று வாய்விட்டு அழ வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு.

அழாமல் வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர்தான் அவன் பிள்ளைப் பெற்ற வீட்டுக்குள்ளிருந்த தூட்குப் பாயை எடுத்தெறிந்து விட்டு வெளியே வந்தாள். சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனாற் பச்சைப்பிள்ளைத்தாச்சி, சாணைக் குழந்தையை ஒடுக்கிடத்திலே தடுக்கில் வார்த்தி இரண்டு பக்கமும் குடித்தலையணை வைத்து அணைத்து முத்த குழந்தைகள் இரண்டையும் காவலுக்கு வைத்து விட்டு ‘இதோ ஒடியங்நுட்டறேன்!’ என்று சொல்லி வந்திருக்கிறாள். இன்னும் புன் ஆறாத் உடல் நாலு போதல் கொண்டது ஒரு முட்டியானால், அதைப்போல எட்டு முட்டி கொள்ளும் குடம் நிறைந்த கருப்பநீர்ச் சுமை அந்தப் பச்சை உடலை ‘உம்’ மென்று கொதித்துக் கொண்டிருக்கின்ற அந்தக் கரிமணலில் நசித்துப் பொசுக்குகிறது.

உயிர் துடிக்கிற வேதனை கூட அவளுக்குமுக்கியமல்ல. குடிசையிலே கிடத்திவிட்டு வந்த பச்சைக் குழந்தையின் நினைவு..... அது நங்ஹா நங்ஹா என்று பிஞ்சுக் குரலில் அழுவதாகப் பிரமை.

உண்மையிற் குழந்தை அப்பொழுது அழுதுகொண்டு தானிருந்தது!

தொட்டிலில் நடுவே கல்லூரலை நிறுத்தி, அதற்குள்ளேயே வேர்களையும் பட்டைகளையும் போட்டு இடித்துக் கொண்டிருந்த முத்துப் பரியாரியாரின் காதில் குழந்தை அழுத சத்தம் விழுந்த போது சிறிது நேரம் அதைக் கவனிக்காமல் இருந்தார். வர வர அழுகைச் சத்தம் உச்சத்துக்குப் போய் கொண்டிருந்ததனால் குழந்தைக்கு ஏதோ வயிற்று வலியோல இருக்கு என்று எண்ணியபடியே விபுதியை எடுத்து நெற்றி நிறையப் பூசிக்கொண்டார். ஒரு துண்டை எடுத்துத் தலையில் முண்டாசாகக் கட்டிக் கொண்டார். ஒரு சால்லையையும் எடுத்து அரையில் வரிந்து கட்டிக் கொண்டார். ஒரு துண்டை எடுத்து ஏற்றைத் தோலில் போட்டுக் கொண்டே வெளியில் வந்தார். மருந்துப் பெட்டியைத் திறந்து ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு அதைத் தன் கக்கத்துக்குள் வைத்துக் கொண்டு தெய்வியின் குடிசையை நோக்கி நடத்தார்.

குடிசையை நெருங்கிய போது தெய்வியும் வந்து சேர்ந்தாள். “என்ன உங்கை, பிள்ளை அழுகுது?” சுமை பொறுக்காமல் பற்களைக் கடித்த வண்ணம் கேட்டுக் கொண்டு, பரியாரியார் திறந்துவிட்ட படலைக் கூட உள்ளே நுழைந்தாள்.

“முதல் இதை ஒரு கையிட நயிந்தை!”

பரியாரியார் கக்கத்துக்குள் இருந்த மருந்துச் செப்பை எடுத்துப் பத்திரமாகத் தின்னையில் வைத்துவிட்டுக் கருப்பநீர்க் குத்துக்கு கையைக் கொடுத்தார். அதை இறுக்கி வைத்ததும். இருவரும் உள்ளே ஓடினார்கள்.

அங்கே.....

அழுத குழந்தையைத் தேற்றுவதற்காகப் போச்சியில் கரைத்து வைத்த பனங்கடிட் தண்ணீரைப் பருக்க முயற்சில் எடுப்பத் தூண்று வயதுப் பையன் அந்தக் குழந்தையின் மூக்கிலும் வாயிலும் கொட்டி வைத்திருந்தான். குழந்தை மூச்சுத் தினறிக் கொண்டிருந்தது. இந்த அவல நிலையிலும் கூட போச்சியைத் தானே பிடித்துப் பருக்க வேண்டுமென்று இரண்டாவது குழந்தை செய்த அடாத்தில் சீலை துணியெல்லாம் தாறுமாறாக் கிட்டித்தது.

“ஜேயோ, இது என்ன?” குழறியபடி மண்டையில் அடித்துக்கொண்ட தெய்வி குழந்தையைத் தூக்கினாள். என்றை ராசா என்று அழுத் தொடங்கிவிட்டாள். பரியாரியார் நிதானத்துடன் குழந்தையை அவளிடமிருந்து வாங்கினார். தோளில் இருந்த துண்டை எடுத்து அதன் மூக்கிலும் வாயிலும் வழிந்த பனங்கடிட் தண்ணீரை இலேசாகத் துடைத்துக் கொண்டு “சீ அழுதே தெய்வி, குழந்தைக்கு ஒண்டுமில்லை - அது கணைச்சுப் போச்சு! இந்துப் பாலைக் கொடு!” என்றார்.

“என்றை ராசா இங்கவாணை; இந்துப் பாலி உடன்னை எங்கை விட்டுட்டுப் போனவள்?” என்று அங்கலாய்த்தபடியே குழந்தையை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

அவளுடைய கண்களிலிருந்து உருண்டு விழுந்த நீர்த்துளியின் உஷ்ணத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத குழந்தை, உடலை நெளித்துக் கொண்டே மார்பைச் சுலைத்தது.

*

*

*

நாலைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னர் குடிவெறியில் நிகழ்ந்த அசம்பாவிதங்களினால், முருகன் தனது உடலிலும் உள்ளத்திலும் பட்ட அடியின் வேதனை தாங்காது குடிசையிலே தனிமையாக இருந்த போது இரவோடு இரவாக அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி வந்த தெய்வி. தனது அப்பன் தினமும் குடித்துவிட்டுச் சாமங்கழிந்த வேளையில் வந்து தன் தாய்க்கு உதைத்த வேதனை நிறைந்த கதையைச் சொல்லிக் குடிப்பவர்களில் தனக்குள் வெறுப்பைக் காட்டிய போது அவன் அதை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை.

புதுமோகமாக இருந்தாலும் சரி, தெய்வியின் இலட்சியத்தில் தானும் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்றிருந்தாலும் சரி, இன்பத்திற்கிறங்கிப் போயிருந்த அந்தக் கண நேர உற்சாகத்தில். “இனி மேல் நான் கள் அருந்தமாட்டேன்! என்று தெய்விக்குக் கைபோட்டுக் கொடுத்தது மட்டுமல்லாமல் கள் இறக்கவும் மாட்டேன்!” என்றும் சபதம் செய்து கொண்டான்.

தோட்டம் செய்வதற்கு முருகனுக்கு சொந்தத்திலே நிலமில்லை. இரண்டொரு வருடம் குத்தகைக்கு நிலம் எடுத்து பயிர் நட்டான் அது பயனாரிக்கவில்லை. நிலச் சொந்தக்காரனோடும் ஒத்துவரவில்லை. எனவே

மன்வெட்டியை ஒரு முலையில் போட்டுவிட்டு, கத்தியை நன்றாகத் தீடி ஒரு தலைநாரை முடிந்து கொண்டு மறுபடியும் பணமூந்திலே ஏறத் தொடங்கினான். பணமரத்திலிருந்து அவன் கள் இறக்கவில்லை. முடியிலே காரச் சண்ணாம்பத் தடவி பாளையிலிருந்து சொட்டும் போதே அதில் உள்ள மதுப்பொருளை அழித்துவிட்டு - இனிமையான கருப்பநீராக இறக்கினான்.

இறங்கிய கருப்பநீரையெல்லாம் பெரிய பெரிய ஒலைக் குடுகுகளில் ஊற்றித் தாக்குத்தழியின் இருபிறத்திலும் போட்டுத் தானே தாக்கி வந்தான். அவனுக்குத் தெய்வி மேலே உயிர். அதனால் குடத்திலே ஊற்றித் தானே சுமக்கிறேன் என்று அவன் கேட்டபோதெல்லாம் மறுத்துவிட்டான். ஆனால் இந்த ஆசையும் மோகமும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் நின்று பிடிக்கும்? அவனே எல்லாக் கஷ்டங்களையும் அனுபவிப்பதற்குத் தெய்வி மட்டும் விடுவாளா? அப்பா! எத்தனை பயங்கரத் தொழில்! வானை முடிசூக் கொண்டிருக்கிற கொப்பில்லாத மரங்களிலே ஏறி இறங்குவதுடன் நில்லாது இறக்கிய கருப்பநீரைக் காவிக் கொண்டு வருவதற்குக்கூட அனுமதிப்பாளா?

“எங்களுடைய செப்புக் காசிற் கூடக் களிம்பு கிடையாது: அது தங்கம் தண்ணீரைக் காசிசிக் கல்லாக்கியது! - வேர்வையைப் பொன்னாக்கியது!” என்று தெய்வி அடிக்கடி பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்வது என்னவோ உண்மைதான். என்றாலும் அதற்காக அவன் அடையும் கஷ்டங்கள்..... பாடுகள்.....

காலையிலிருந்து இரவுவரை பெரிய பெரிய கட்டைகளையெல்லாம் கானலாய் அடுப்புக்குள் தள்ளி ஏரித்து அந்த அக்கினிச் சுவாலையிலே தானும் வெந்து கருப்பநீரைப் பாணியாக்கி பாணியைப் பணங்கட்டியாக்குவதென்றால் முடிகிற காரியமா? எறும்பிலிருந்து காகம், கோழி, உட்பட நாய், பூனை வரை எல்லாப் பிராணிகளிடமிருந்தும் பாதுகாத்து அதை விற்றுப் பணமாக்கினாற் கை நிறைவதில்லை. குடிசைத் தொழில்களை அரசாங்கம் பாதுகாக்கிற வேடிக்கையைவிட பணங்கட்டி காய்ச்சுகின்ற வீடுகளிலும் தேநீருக்காகச் சீனி வாங்குகின்ற இலட்சணம் மிகப் பெரிய வேடிக்கை. பணங்கட்டித் தொழிலுக்கு உள்ள மதிப்பு அவ்வளவு.

தெய்வி சென்ற மாதம் பிள்ளைப் பெற்றுக் கிடந்த போது அவனைப் பார்ப்பதற்கு அண்டை அடுத்த வீட்டார்களும் குற்றத்தார்களும் வந்தார்கள். அவர்கள் வழக்கப்படி வெற்றிலை, பாக்கு உட்பட அரிசி, காய் பிஞ்சை எல்லாம் கொடுத்துவிட்டுப் போனார்கள். அப்படி வந்தவர்களில் ஒருத்தி வீரனுடைய மனவை கண்ணி.

அவன் அத்தனை பெரிய நகைகள் எதுவும் அணிந்திருக்கவில்லைதான். என்றாலும் நல்ல புடைவை உடுத்திக் கொண்டு கச்சிதமாக வந்திருந்தாள். அரிசிப் பெடியை இறக்கி வைத்து மடியிலிருந்த பத்து ரூபாய் நோட்டையும் எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டுப் போனாள்.

அவன் கணவன் வீரன் கள் இறக்கி விற்கின்றான். “அப்படி இப்படி” ஒன்றும் பணம் புரளாவிட்டாலும் வேளைக் கஞ்சியோடு, உடு துணிக்கும் குறைச்சவில்லை. நல்லது கெட்டது என்று ஒரு காரியம் வரும் போது கொடுத்துவல ஜந்து பத்து ரூபாய் இருக்கிறது.

ஆனால் தெய்வியோ.....?

அவன் கலியாணந் செய்து ஜந்து வருஷங்களாகி விட்டன. அவன் வாழ்க்கைபிலே கண் முன்னேற்றமெல்லாம் மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயாகவிட்டதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. பிள்ளைப் பெற்ற பெண் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டு எழும்புவதற்கு வேண்டிய சாமான்கள்தான் ஒன்றும் இல்லை என்றாலும் அதை அன்றன்று வாங்கப் பண்மாவது வேண்டாமா?

குழந்தைகளுக்கு வேளாவேளைக்கு உணவுக்கு வழியில்லை. நல்ல துணிமணி கிடையாது. தலைக்கு வார்க்க என்னைய் கூட இல்லாததால் அவர்கள் பரட்டைத் தலைகளோடு திரிந்தார்கள்.

முருகன் மழையென்று புயலென்று பாராமல் ஓழிந்த வேளைகளிற் கூலிப் பிழைப்பிற்குப் போனான். உழைப்பாளிகளின் பரம்பரையிலே வந்த அவனுக்கு எந்தத் தொழில்தான் தெரியாது வேலியடைப்பு, கதியால் வெட்டு, வீடு வேப்ச்சல்.....

திருவாளர் வேலுப்பிள்ளை வீட்டிலே கலியாண ஆழவாரம் அமர்க்களப் பட்டது. அவருடைய செல்வமகள் அன்னலட்சுமிக்குக் கலியாணம்!

வேலுப்பிள்ளை செல்வாக்குள்ள மனிதர். சிறந்த சமூக சேவையாளர், காந்தி பக்தர், அந்தக் கிராமத்திலேயுள்ள சனசமூக நிலையத்தின் தலைவர். மது ஓழிப்புப் பிரசார சபையின் நிர்வாகசபை அங்கத்தவர்.

கலியாணம் வெகு ஆடம்பரமாக நடைபெற இருந்ததால் நண்பர்கள், உறவினர்கள் நேரத்தோடேயே வந்து கூடி விட்டார்கள். மணப்பெண்ணுடைய அன்னைன் முருகானந்தம் தன் மனைவி தேவியடிடன் கொழும்பில் உள்ள தன் சினேகித்ரகளையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

இங்கே முருகனுக்கு வேலை கிடைத்தது. வேலுப்பிள்ளை முத்துப் பரியாரியாருக்கு தூர்த்து உறவு. எனவே தான் பரியாரியாரின் சிபார்சின் பேரில் பந்தல் போடுவது. செத்தை அடைப்பது போன்ற வேலைகளைச் செய்யும் பொறுப்பு முருகனுக்குக் கிடைத்தது.

வெளி முற்றத்தில் உள்ள வேலைகள் எல்லாம் முடித்துவிட்டு, கொல்லைப் பக்கமாக விழுந்து கிடந்த செத்தையைச் சீர்பண்ணப் போன முருகனுடைய கண்களிலே அந்தப் பக்கமாக இருந்த அறையொன்றில் நாலைந்து பேர் இருந்து கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த முருகன் திடுக்கிட்டுப் போனான்.

அங்கே ஆண்களும் பெண்களுமாக இருந்தவர்கள் கொழும்பு நண்பர்கள். அவர்கள் எந்தவித கூச்சநாசசமுமின்றி, விவஸ்தையு மின்றிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆமாம் உயர்ந்த ரகக் குடிவகைகள்!

*

*

*

முருகன்களும் தெய்விகளும் இலட்சிய நெருப்பிலே விழுந்து பொசுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். முருகானந்தங்களும் தேவிகளும் அதன் அனலிலே குளிர் காய்கிறார்கள்.

ஆழகேசரி,
09.12.1956.

சுயா - ஈரோசெரியில் ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். இவரின் இயற்பெயர். ச. நல்லையா ஈழத்துச் சிறுகதைத்துறையில் முதன் முதலாக சிறுகதை எழுதியவர்கள் சுயா, ஆனந்தன், பாணன் என்பார்கள். ஆனால் சுயா கவனிப்புக்கள்ளாகாதனமக்குக் காரணம் அவருடைய சிறுகதைகள் ஆழமாக சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கையாளாமெயாரும். 1936ஆம் ஆண்டு அன்னைபின் கட்டணையும் அதுதான் என்ற சிறுகதையுடன் ஈரோசெரியில் ஆரம்பித்து 1957 வரை முப்பத்தெட்டுச் சிறுகதைகள் வரையில் ஈரோசெரியில் எழுதியுள்ளார். ஆண்டுமூலில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார். தமிழாசிரியர். யாழ்ப்பாணத் தமிழில் பல நகைச்சுவைக் கட்டுரைகளைக் எழுதியுள்ளார். மிக எஸ்ராகத் தொழிற்சாலை செய்திகளைக் கதையாகக் கூறிவிடுவார். தினகரனில் ரவ்நிதிரன் என்ற தொடர் கதையை எழுதியுள்ளார்.

சவுக்குமரத்து மனி

சுயா

என் மைத்துனன்; ஒரு நாட் காலை படுக்கையிலிருந்து எழுந்ததும் ‘நான் தான் ராஜா’ என்று உரத்த சத்தமிட்டான். அப்புறம் தொடர்ந்து இரண்டு முன்று நாள் இப்படியே சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான். நாலாம் நாட் காலை ஆகைக் காணவில்லை. இந்தப் பைத்தியக்கார ராஜாதன் இராச்சியத்தைத் தேடிக் கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டார். அவரைக் கண்டு

பிடிக்கும் பொறுப்பு என் தலையில் விழுந்தது. எனக்குத்தான் வேலையென்ன? பத்திரிகைகளுக்கு ஏதும் எழுதி. அவர்கள் தயவிற் சீவிப்பவன் தானே! ராஜாவைத் தேடும் சாக்கில், எனக்கும் ஏதும் எழுத அகப்படவுங் கூடுமென எண்ணியவனாய்ப் பைத்தியக்கார ராஜாவைத் தேடிக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டேன்.

இரண்டு மூன்று நாட்களாக நான் இந்தப் பைத்தியக்கார ராஜாவைத் தோத இடமே கிடையாது. யாழ்ப்பாணப் பகுதி முழுவதிலுமே சல்லடைபோட்டுத் தேடியதில் எனக்கே பைத்தியம் பிடித்து ‘நான் தான் ராணி’ என்று சொல்லிக் கொள்ளக் கூடிய சலிப்பான நிலையில் நான் சுன்னாகத்தையடையும்போதே இரவு பத்துமணி சமயமிருக்கும். இந்த நிலையிலும் கூடத் தென்மாட்சியிலிருந்து சுன்னாகத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த சில குழை வண்டிக்காரர்களிடம் இந்த ராஜாவைப் பற்றி நான் விசாரித்தேன். அவர்கள் நான் தேடும் ராஜாவைத் தாங்கள் புத்தாரிலுள்ள வண்ணாத்திப் பாலத்தடியில் கண்டு விலகி வந்ததாகத் தகவல் கொடுத்தார்கள். அலுப்பையும் களைப்பையும் பாராமல் உடனேயே ராஜாவைப் பின் தொடர்ந்தேன். வண்ணாத்திப் பாலத்துக்கருகிலிருக்கும் சவுக்கந் தோப்பை நான் அடைந்த போது இரவு பன்னிரெண்டு மணியிருக்கும் கால்கள் ஒன்றோடொன்று பின்னத் தொடங்கி ‘அப்பால் ஒரு அடி கூட எடுத்து வையோம்’ எனச் சண்டித்தனம் செய்தன. வயிற்றுப் பசியும் கால்களோடு கூடசு சேர்ந்து கொண்டது. சோர்ந்து போய், ஒரு சவுக்குமரத்தடியில் சாய்ந்தபடி கால்களை நீட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்தேன். இந்த இடம் எனக்குப் புதிது. சுற்றிவர இருந்த பற்றைக் காடுகளும், பரந்த வெளியும் என்னவோ மாதிரி எனக்குத் தோன்றினாலும் அந்தப் பிரதேசத்திலிருந்து வந்த மனோகரமான காற்று மாத்திரம் என்ன அறியாமலேயே எனக்குச் கக்மான தூக்கத்தைக் கொண்டு வந்துவிட்டது.

இந்த நிலையில், எவ்வளவு நேரம் இருந்தேனோ தெரியாது. தூரத்தே, இடிக்கும் குரவில் ஒரு சத்தம் கேட்டது. கேட்கவும், திடுக்கிட்டுக் கண்ணை விழித்துப் பார்த்தேன். பெரிய தீப் பந்தத்தைக் கையிற் பிடித்தபடி, ஒரு உருவும் என்னை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. ‘யாராக இருக்கலாம் ஒரு வேளை நான் தேடும் ராஜாதானோ? அப்போனால் நான் கேட்ட சப்தமென்ன? அது என் மனப்பிரேமமொயிருக்குமோ? எதற்கும் கிட்டவரட்டும்’ என்று பலதையும் எண்ணியவாறு அமர்ந்திருந்தேன்.

அப்பாடா! இப்போது நினைத்தாலும் நடுங்குகின்றது. இருளெல்லாம் ஒன்று திரண்டு உருவெடுத்தாற் போன்ற நிறம்; அரைப்பனை உயரம்; கோரப் பற்கள்; சிவந்து முன் பிதுங்கிப் பனங்காயாலு பருத்த விழிகள் இவ் வகைத் தோற்றுக்களோடு ஒரு உருவும், கையிலே திப்பந்தம் பிடித்தபடி என்முன் வந்து கோபத்தோடு என்னை முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது. இந்த நிலைவரத்தில் எந்த மனுவனுக்குத்தான் பேசத் துணிவு வரும். என்றாலும் விட்டுக் கொடாமல் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, “நீ யார்? உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டேன்.

இப்படி நான் கேட்டதும் அந்த உருவத்துக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. கண்களில் அனற்பொறி பறக்கக் கோபச் சிரிப்பொன்று சிரித்துவிட்டு நான் கேட்க வேண்டியதை நீ கேட்கிறாயா? என் வசிப்பிடத்தில் வந்திருந்து கொண்டு, என்னையே இப்படிக் கேட்கும் மனதுப்பதரே! நீ யார்? ஏன் இங்கு வந்தாய்? ஒடிப் போகிறாயா இல்லையா?” என்று கோபத்தில் உரத்துக் கத்தியது அது. இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டதே என் பஞ்சபுலன்களும் ஒடுங்கிவிட்டன. என்றாலும் விட்டுக்கொடாமற் கேலியாகச் சிரித்து விட்டு,

“உனது இடமா இது? இதற்கு ஏதேனும் உறுதி சாதனம் வைத்திருக்கிறாயா? அல்லது குடியிருக்க நிலமில்லாதவர்களுக்கு அரசினர் காணி விநியோகம் செய்கின்றார்களே, அந்தச் சட்டத்தின்படி இந்த இடத்தை நீ பெற்றுக் கொண்டு அதிகாரம் பண்ணுகிறாயோ?” என்று கேவியாகக் கேட்டேன். நான் இப்படிக் கேட்டதும் அந்த உருவத்துக்கு தானாகச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. அது ஏளனமாகச் சிரித்துவிட்டு,

“நீ சிரியான ஆள்தானப்பா? என்னைப் பற்றி நீ கேள்விப்பட்டதில்லை யாக்கும். அறிந்தால் எனக்குச் சிரமம் வைக்காமலே உன் உயிரை விட்டிருப்பாயே!” என்று கூறிவிட்டு அது என்னை முறைத்துப் பார்த்தது. நான் தணிந்த குரலில்,

“ஏன் அண்ணே கோபிக்கிறாய்! நானோ இந்த இடத்துக்குப் புதிது. உன் சமாச்சாரம் எனக்கெப்படுத் தெரியமுடியும்? கொஞ்சம் சொல்லேன். கேட்கலாம்! ஒரு வேளை இப்பிராந்தியத்தில் உப்பு விளைகின்றதல்லவா? அதற்கு நீ காவலாளியோ?” என்றேன். என்றதும் அந்த உருவும் “ஏய் அதிகப் பிரசங்கி! நிறுத்த உன் பேச்சை; என்னைச் சுவக்கு மரத்து முனி என்று மனுஷர்கள் சொல்லுவார்கள். எனது இந்த இடத்துக்கு பகலில் கூட மனுஷர்கள் வர அஞ்சுவார்கள்; நீ என்னடாவென்றால் அர்த்த சாமத்திற் கூடப் பயமில்லாமல் வந்து என் இடத்தில் இருந்து கொண்டு என்னையே கேவி செய்யப்பார்க்கிறாயே!” என்றது கோபத்தோடு.

“சுவக்குமரத்து முனி” என்று தன் பெயரைச் சொன்னதும் என் உயிரே போய்விடும் போலிருந்தது. என் கண்முன்னாலேயே பூமி கழன்றது. வகை தெரியாது மாட்டிக் கொண்டு விட்டேனே என்று பயந்து நடுங்கினேன். என்றாலும் வந்தது வரட்டும் என்று ஒருவகை அசட்டுத் துணியு கொண்டவனாக,

“அடே! முனியண்ணாவா நீ! ஏதோ முனி முனி என்கிறார்களே: அதை ஒரு முறை கண்ணாற் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று எனக்கு அதிக நாளாக ஆசை. இப்போது நீயே என்னைத் தேடி வந்து காட்சி தருகிறாயே! ஏன் முனியண்ணே! உன்னை எல்லோரும் துஷ்டன் பொலலாதவன். கொலைகாரன் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் ஆளைப் பார்த்தால் அப்படி ஒன்றும் பொலலாதவன் போலத் தெரியவில்லையே! உன் முகத்தைப் பார்த்தால் நீ மிகவும் சாதுபோலத் தெரிகிறாய்” என்று கொஞ்சம் முகமன் வார்த்தையில் இறங்கினேன் முகமன் வார்த்தையில் உலகத்தைப் படைத்தவரே மயங்கியவரென்றால் இந்த முனி அதற்கு விலக்காக முடியுமா? என் முகமன் வார்த்தையைக் கேட்டதும் முனி தானாகவே இறங்கி வந்தது: அதற்கு உச்சி குளிர்ந்து விட்டது.

“அப்படிச் சொல்லு தம்பி எல்லோரும் எண்ணுவது போல் நான் அவ்வளவு துஷ்டன்ஸல்ல; என்னைக் கண்டதும் மனுஷர்கள் பயத்தால் இறந்து போகின்றார்களே தவிர நான் அவர்களை ஒன்றாஞ் செய்து விடுவதில்லை. பழி ஓரிடம் பாவும் ஓரிடமென்பது போலப் பழியை மாத்திரம் என்மேற் போடுகிறார்கள். இது அநியாயமா இல்லையா? நீயே சொல் பார்க்கலாம்” என்றது முனி. பின்னர் அது என் பதிலையே எதிர்பாராமல்,

“தம்பி! நீ தனியாக வந்திருக்கிறாயா? அல்லது யாரும் பெண்களையும் கூடக் கூட்டி வந்திருக்கிறாயா?” என்று நானும் கணவிலும் கருதாத ஒரு கேள்வியை என்னிடம் கேட்டது. நான் வியப்போடு, “என்ன அண்ணே

இப்படிக் கேட்க்கின்றாய்! ஏதோ மனதில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய் போலிருக்கே” என்று கேட்கவும், அது சொல்லிற்று.

“தம்பி! இப்படி நான் கேட்டேனேயென்று நீ கோபித்துக் கொள்ளாதே. ஒருவேளை நீயும் மற்றவர்களைப் போல இருப்பாயோ என்று எண்ணிவிட்டேன். நான் இப்படிக் கேட்பதற்குக் காரணமில்லாமலில்லை. சொல்லுகிறேன் கேள்! வெள்ளையர்கள் இலங்கைக்கு வருமுன் தொட்டே நான் இந்த இடத்தில் வசித்து வருகின்றேன். சவுக்கு மரத்து முனி என்றாலே எல்லோருக்கும் நடுக்கும். பகலில் கூட யாரும் இந்த வழியால் வரப் பயம்படுவார்கள். இப்போழுதென்னவென்றால் காலம் தலைக்மூக போய்கிட்டது. இப்போது மனுஷர் என்னைக் கொஞ்சங்கூடச் சாட்டை செய்கிறதில்லை. நான் ஒருவன் இங்கே இருக்கிறன் என்பதை மருந்துக்குக் கூட நினையாமல், இரவென்றும் பகலென்றும் பாராது, காதல் வீலை புரிவதற்கு மனுஷர் என் ஆனுகைக்குட்பட்ட இந்தப் பிரதேசத்தை உபயோகிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இரவில் அவர்கள் ஓட்டிவரும் கார்கள் போடும் சத்தம் என் காதுகளைத் துளைக்கின்றது. அவர்களின் காதுகளின் வெளிச்சம் என் கண்களை ஏறக்குறையக் குருடாக்கிவிடும் நிலைபரத்துக்குக் கொண்டு வந்து விட்டது. இப்போது சில நாட்களாக நான் ஒரு இரவாவது நிம்மதியாகத் உறங்கியதே கிடையாது. இந்த நிலைபரத்தில் இனி என்னால் இங்கே ஒரு கணங் கூட வசிக்க முடியாது தமிழி: இப்போதுகூட எங்கேனும் கூட எனக்கு வசதியான ஓர் இடத்தைத் தேடிப் பிடிப்பதற்காகத்தான் போய் வருகின்றேன்” என்று விசிந்தோடு சொல்லிவிட்டுச் சிறிது நிறுத்தியது முனி. அப்போதுதான்,

“ஓன்றும் விளங்கவில்லையே அண்ணே! கொஞ்சம் விபரமாகச் சொல்லேன்” என்னவும், அது பெருமச்சு விட்டுக் கொண்டு, “சொல்லுகிறேன் கேள்! சில நாட்களுக்கு முன் ஒரு சட்டை தொப்பிக்காரன் இரு இளம் பெண்களுடன் இங்கு வந்தான். பெண்கள் புத்தகமும் கையுமாக இருந்த படியால் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போன வழியில் இவனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட பெண்கள் என்றுதான் என்னுகிறேன். ஆசாமி பொலிஸ் வேடத்தில் காணப்பட்டான். இங்கே வந்து அவன் நடந்து கொண்டவைகளை எப்படிச் சொல்லுவது?

“அவனுக்கு இந்த இடமும் புதிதல்லத் தமிழி: அவன் முன்பு பலமுறை சிலருடன் வந்திருக்கிறான். ஒரு நாள் அர்த்த சாமத்தில் வேறு இருவருடன் இவனும் இவன் கூட்டாளி ஒருவனும் வந்திருங்கினார்கள்: இவன் கூட்டாளியின் நடை உடைபாவனை எல்லாம் அவன் ஒரு மது பரிசோதகராய் இருக்க வேண்டுமெனக் காட்டின: அந்த நள்ளிரவில்கூட அதோ தெரிகின்றனவே தென்னை மரங்கள்! அவைகளையே அண்ணார்ந்து அண்ணார்ந்து பார்த்துக் கொண்டே போனான். பெண்களைப் பார்த்த போது ஆசிரியைகள் போல எனக்குத் தோன்றிற்று. இந்த இடத்தில் இனி நான் எப்படி நிம்மதியாக குடியிருக்க முடியும்? சொல்லு பார்க்கலாம்! இந்த இடத்தை விட்டு எங்கேனும் கிளம்பிவிடுவதெந்த தீர்மானித்துவிட்டேன். இடத்தைத்தான் இன்னும் கண்டுபிடிக்கவில்லை” என்று கூறி முனி தன் கதையை நிறுத்தியது. முனி கதையை நிறுத்தியதும் நான் அதைப் பார்த்து,

“முனி அண்ணே! இனி நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். நீ இந்த இடத்தைவிட்டுக் கிளம்பவும் வேண்டாம். நான் எல்லாம் பார்த்துக் கொள்கின்றேன். நீ உன் பழைய இடத்திலேயே நிம்மதியாய் வாழலாம்” என்று நான் அதற்கு அபயங் கொடுக்கவும், அது ஆவலோடு என்னைப் பார்த்து;

“சொல்லு தம்பி சொல்லு: நிச்சயமாக உன்னால் அப்படிச் சொல்லமுடியுமா? அப்படிச் செய்தாயானால் உனக்கு கோடி புண்ணிய முண்டு. நான் பழகிய இந்த இடத்தில், ஒரு நாளைக்காவது நிம்மதியாகத் தூங்க வேண்டும். உன்னாற் செய்ய முடியுமா?” என்று அழாக் குறையாகக் கேட்கவும் நான் என் சட்டைப் பையிலிருந்த என் பேனாவை உருவி.

“முனி அன்னா இந்தா என் ஆயுதத்தைப் பார்! இது சுக்குலாயுதத்திலும் பார்க்கச் சுக்கிவாய்ந்தது: உன் குலாயுதத்திற்கு இந்தப் பிராந்தியத்திலுள்ளவர்களதான் அஞ்சாவர்கள். எனது இந்தச் சின்ன ஆயுதத்துக்கோ உலகம் முழுவதுமே நடுங்கும். இது அமெரிக்காவிற் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட ஒரு வகை நவீன ஆயுதம். துஷ்டநிக்கிரகம் சிவ்ட பரிபாலனத்துக்கென்றே இதை நான் வரவழைத்திருக்கின்றேன். இதை நான் ஓட்டத் தொடங்கினோனோ. அப்பறம் எல்லாருக்குமே பயம் தொட்டுவிடும். உனக்காக ஒரு முறை இதை நான் ஓட்டப்போகிறேன்; முடிவை இருந்து பார்!” என்று விட்டு நான் என் வழியிற் போக எழவும் அது என்னைத் தடுத்து நிறுத்தி.

“தம்பி தனியாகப் போவாயா? அல்லது நானும் கொஞ்சத் தூரம் துணைக்கு வர்ட்டுமா? வழியில் ஏதும் சின்னங்கு சிறுசு கண்டுவிட்டால் உன்னை மிரட்டவும் பார்க்கும்” என்று சொல்லவும், நான் சிரித்துவிட்டு. “எனக்கு ஒன்றுக்கும் பயமில்லையன்றேன்! உன்னைக் கண்டு மிரளாதவன் சின்னங்கிறிக்கனுக்கா மிரளப் போகின்றேன்” என்றுவிட்டு நடையைக் கட்டினேன்.

இந்தச் சம்பவத்தின் பின் பைத்தியக்கார ராஜாவின் நினைவையே மறந்துபோய் விட்டேன். வழிமழுவதும் முனி சொன்ன சமாச்சாரங்களே என் மூளையைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தன. ‘அந்த துஷ்டனுக்கும் வேறொருவனுக்கும் இந்தக் காடு பிருந்தாவனமாக இருந்து வருகின்றது. அப்பறம் சில நாட்களுக்குப் பின் அதே பேர்வழி பள்ளிக்கூடப் பெண்களையும் ஏமாற்றியிருக்கிறான். அவசரம் இவர்கள் யாரெனக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். கண்டு பிடித்து மேலும் மேலும் இவ்வகை அக்கிரமங்கள் நடைபெறாது தடை செய்ய வேண்டும்’ என்றிந்தவாறு நான் என்னிக் கொண்டு நடக்கையில் இருட்டில் ஒரு சத்திரத்தின் மூலையில் இருந்து ‘நான்தான் ராஜா’ என்ற குரவெழுந்தது. நான் பூனை போற் பதுங்கிப் பதுங்கி அல்லிடத்தையடைந்து என் ராஜாவின் கையைப் பற்றினேன். பற்றவும்.

“யாரடா! விடு கையை: நான்தான் ராஜா” என்று கொண்டு அவன் திமிறினான். கண்ணத்தில் ஒன்று வைத்து,

“நடவெடா வீட்டுக்கு” என்றதும், அவன் பயந்து போய்.

“அத்தானா? என்னை அடியாதேயுங்கள்: வருகிறேன்” என்று விட்டு வளர்த்த நாய்க்குட்டி எஜமானைப் பின் தொடர்வது போல என்னைப் பின் தொடர்ந்தான். என்றாலும் “நான்தான் ராஜா” என்று சொல்லவதை மாத்திரம் அவன் நிறுத்தவில்லை.

ஸ்ரீகேசரி,
03.02.1957.

அமுத்து இலக்கிய வரலாற்றில் எஸ். பொன்னுத்துரை மிக முக்கியமானவர். கரு, நடை, உத்தி, கறுசென் என்பொவற்றில் சிறுகதைத்துறைக்குப் புதிய பரிமாணங்களை வழங்கியவர். பட்டதாரி. முற்போக்கு அனியிலிருந்து பிரிந்து நற்போக்கு என்ற அணியைத் தனித்து நடத்தியவர். ஆனந்தபேதினி, பிரசண்டிவிகடன், காதல், ரஸிகன், கல்கி, சரஸ்வதி முதலான துமிழக் சங்கிளக்களிலும் முத்துப் பத்திரிகைகள் யாவற்றிலும் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். தேர் என்ற சிறுகதை முத்தின் உன்னதுமான சிறுகதைகளில் ஒன்று இவரது பல படைப்புக்களில் பாலுணர்வு மிகுந்திருக்கும். தீ. சடங்கு, வீ, நன்விடைதோய்தல் என்பன இவரது நூல்கள். பலவேண்பெயர்களில் நிறைய எழுதியுள்ளார். இன்று அவைஸ்தரேவியாவில் வசிக்கும் எஸ். பொ.புலம்பெயர்ந்த முத்து எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து பணியும் பணியும் என்ற தொகுப்பினை வெளியிட்டுள்ளார். விமர்சகர். இளம் எழுத்தாளர்கள் பலருக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கியவர்.

நிலவில் நடந்தது

எஸ். பொன்னுத்துரை

இலங்கையின் “ஸ்கெட்டலந்தர்” என்று பெயர்பெற்றவர்கள் யாழ்ப் பானத்து மக்கள். அவர்களுடைய சிக்கனமும் கண்டிப்பு வாழ்க்கையும் அப்படி. ஆனால் சிறாச்சாலையிலிருந்து விடுதலையான கைத்தகளைப் போன்று யாழ்ப்பானத்தைவிட்டு வெளியிடங்களுக்கு உழைக்கச் செல்லும் வாலிப்பகள் கட்டறுத்த காலை மாடுகளைப்போல் திரிவதில் என்ன மந்திரமும் மாயமும் இருக்கிறது என்பதை நான் அறிய மாட்டேன்.

என்ன இருந்தாலும் என்னுடைய பெற்றோர்களோ புத்திசாலிகள். நான் என்னுடைய படிப்பை முடித்துக் கொண்டதும் எனக்கு ஒரு உத்தியோகம் பெரிது என்று அவர்கள் கருதவில்லை. யாழ்ப்பானத்தில் பெயருக்குக் கூட மலையோ ஆறோ கிடையாது. இதன் காரணமாகத்தான். அங்குள்ள எல்லோருக்குமே உத்தியோக மோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு விதிவிலக்காக எனக்கு என் தந்தை மணம் முடித்து வைத்ததில் அவருடைய சாணக்கியம் கலந்திருக்கின்றது. நான் சொல்துள்ள குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். நான் உத்தியோகம் பார்க்கப் போகிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு, குடும்பத்தின் கௌரவத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்பதுதான் அவர்களுடைய கவலையாக இருந்தது. எங்கள் கிராமத்தில் படித்து உத்தியோகம் பார்க்கக் கொழும்புக்குச் சென்றவர்கள் “காதல் கீல்வ” என்று சொல்லிக் கொண்டு, “ஹா” பெயர் தெரியாத பெண்ணைத் தங்கள் மனைவிமார்களாக அமைத்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறார்கள். அவர்களைத் தறுதலை என்று என்னுடைய தந்தை வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் திட்டியிருக்கின்றார். எனக்கு “முடிச்சு”ப் போட்டு வைக்காது உத்தியோகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தால் எங்கே நானும் அவர்களுடைய பாதையில் சென்றுவிடுவேனோ என்ற பயம். என்மீது அவ்வளவு அவநம்பிக்கை என்று சொல்லிவிட இயலாது. ஆனாலும் எத்தனையோ மிதித்த இடத்துப் புல்லுச் சாகாத அப்பாலிகளே நிலை தடுமாறியிருக்கும் பொழுது.....

பெரியோர்கள் நிச்சயித்த பெண்ணை, சாதகப் பொருத்தம் பார்த்து சுப வேளையில், அம்மி மிதித்து, அருந்ததி காட்டி, தாலிகட்டி, என் மனைவியாக

ஏற்றுக் கொண்டேன். கல்யாணமான ஆறு மாத காலத்திலேயே எனக்கு மனைவியின் நடச்தத்திரப் பயனாக நிச்சயமாக உத்தியோகம் கிடைக்கும் என்று ஜோதிடர் சொல்லியிருந்தார். எப்படியோ அவருடைய வாக்குப் பலித்தது. எனக்கு நாலாம் மாதமே உத்தியோகம் கிடைத்தது. என்னை மட்டக்களப்புப் பகுதிக்கு விவசாய அதிகாரியாக நியமித்தார்கள்.

நான் மட்டக்களப்புக்கு வந்து சேர்ந்தேன். வசதியான ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு குடியும் குடித்தனமுமாக வாழலாம் என்பதுதான் முதலில் ஏற்பாடாக இருந்தது. ஆனால் அதற்கிடையில் என்மனைவி 'தாயாக' அவசரப்பட்டுவிட்டாள். தலைச்சன் முன் பின் தெரியாத இடத்தில் எப்படித் தனியாக வாழ்வது? பிரசவம் எல்லாம் முடிந்த பிற்பாடு யோசிக்கலாம். இப்பொழுது மாப்பிள்ளை உத்தியோகத்தில் கவனத்தைச் செலுத்தட்டும் என்று எனக்குப் பெண் தந்த மாமியார் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார். முப்பதினாயிரம் ரூபா வரத்தசணையாகத் தந்தவள் அல்லவா? எப்படி எதிர்த்துப் பேச முடியும்? அதன் பலன் இப்படி மாறும் என்று எனக்கு ஒருவருமே முன் கூடிடச் சொல்லவில்லை.

அன்று போசன் விடுமுறை. நமது நாட்டிற்குச் சுதந்திரம் கிடைத்தத்தில் உள்ள நன்மை தீமைகளை நான் ஆராயப் போவதில்லை. ஆனால் அதன் பிரதிபலனாக ஒவ்வொரு பெளர்ன்மையையும் விடுமுறை நாளாக மாற்றியிருக்கிறார்கள். விசாகப் பெளர்ன்மை என்றால் அதன் சிறப்பே வேறு. வீதியெல்லாம் பிரமாதமான பந்தல்கள், சோடனைகள் எல்லாம் இடம் பெற்றிருக்கும். இவற்றைப் பார்த்து மகிழ்வதிலேயே பொழுது போய்விடும். காலையில் "கிரிபத்" சாப்பாட்டிற்கு என் பெளத்த நண்பர்கள் என்னை அழைத்திருந்தார்கள். ஆனால் காலையில் எழுந்திருந்து பல்லைக் கூடத் தேய்க்காமல் என்னவெல்லாமோ யோசனைகளில் ஆழந்திருந்தேன். என் உள்ளத்திலே அமராவதியின் சிந்தனைகள் அலையுண்டன.

இந்தப் பட்டிக்காட்டில் பெண்களுக்குச் சில சமயங்களில் எவ்வளவு துணிச்சல் வந்து விடுகின்றது. "துரை" இந்தப் பெளர்ன்மையில் உங்களை எதிர்பார்ப்பேன். சென்ற பெளர்ன்மை உங்களுக்கு சூராற்றத்தைத் தந்திருக்கலாம். நான் கோழை. உங்களுமீது சந்தேகம் கொண்டவள்ளல். உங்களை நான் நம்பாது வேறு யாரை நான் நம்புவேன்? உங்களைக் காணத் தவியாகத் தவிக்கிறேன். இந்தப் பெளர்ன்மை வீண் போகாது என்று இலக்கியமல்லவா எழுதியதுபியிருக்கிறாள். "லிப்ஸ்டிக்" நாகரீகம் நுழையாத இந்தக் கிராமத்துப் பெண்களின் உள்ளத்திலேதான் உருவம் பெறாத கவிதைகள் எத்தனை கும்மாளம் போடுகின்றன?

மாமாங்கப் போடியார் மிக நல்ல மனிதன். சொன்ன சொல் மீறவே மாட்டார். நேர்மை என்றால் அவ்வளவு நேர்மை. அழுர்வமாகக் குடிப்பழக்கம் உண்டு. உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் மாணவர்களே காதற் கடிதங்கள் எழுதத் தொடங்கவிடும் இந்தக் காலத்தில் அவர் கட்டைப் பிரமங்காரியாக வாழ்ந்து வந்தது எனக்குப் புதுமையாக இருந்தது. இந்தப் பகுதியில் போடியார் என்று சொன்னால், 'நான், ந்' என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு அதிக வயதைக் கூடக் கவனிக்காமற் பதினாறு வயதுக் கண்ணியைக் கொடுக்க முன் வருவார்களே! இதைப் பற்றி நான் அவர்களிடம் கேட்டு அறிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டதுண்டு. ஆனால் ஜார் வம்பு நமக்கு ஏன் என்று பேசாமல் இருந்துவிட்டேன். அவர் தன்னுடைய உயிரையெல்லாம் மருமக்களின் - அக்கா பிள்ளைகளில் - வைத்திருந்தார். அவர்களுடைய அன்பினாலே உலகத் துன்பங்களை எல்லாம் மறந்தார். முத்த பெண்ணுக்கு கல்யாணமாகிவிட்டது. அந்தக் கிராமத்திலேயே நீல

புலன்களைக் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒருவனுக்குக் கட்டிக் கொடுத் திருந்தார். இரண்டாவது பெண்தான் அமராவதி. ஆங்கிலமும் கொஞ்சம் படித்திருக்கிறாள். பட்டினம் சென்று தையற் கலையிலும் தோச்சி பெற்றிருக்கிறாள். ஒரு உத்தியோகத்தனை கல்யாணம் செய்துகொள்ளச் சகல யோக்கியாம்சங்களும் அவள் பெற்றிருக்கிறாள் என்பது அவளது கெட்டியான நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கையின் பயணாகத்தான் அவர் தன் மருமகனுக்கு ஒரு உத்தியோக மாப்பிள்ளையை வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் பிரம்மாவின் எழுத்துப்படியோ என்னவோ நான் இந்தப் பகுதிக்கு விவசாய அதிகாரியாக வந்தேன்.

விவசாயம் சம்பந்தமாகத்தான் எனக்கும் மாமாங்கப் போடியாருக்கும் இடையில் முதலில் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவர் தன்னுடைய கிழக்கு மேட்டுக் காணிக்குத் தன்னீர் பாய்ச்சுவது சம்பந்தமாக பேட்டி கண்டார். நான் மிகுங்கொண்றும் காட்டாமல் உடனேயே அவருடைய கோரிக்கையைக் கவனித்தேன். நான் வேலையை முடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்பும் சமயம் தங்கள் வீட்டிற்கு அவசியம் வந்து போக வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். நானும் அவருடன் சென்றேன்.

நமது உத்தியோகத்திற்கு அரசாங்கம் மாதா மாதம் சம்பளம் தருகின்றது. இதனை வேளாண்மைக்காரர் அறியாததைப் போல ‘கிம்பளம்’ தர முன் வந்துவிடுவார்கள். இதை இலஞ்சம் என்று நான் வர்ணனை செய்தால் என் வர்க்கத்தினருக்கு மூக்கிற்கு மேலே கோபம் வந்துவிடும். ‘அது சந்தோஷம்: நாங்கள் கேட்காமலே அவர்கள் தருகின்றார்கள்’ என்றுதான் அவர்கள் விளக்கம் தருவார்கள். இந்தக் கிம்பளதைப் பண்மாகப் பெற்றுக் கொள்வதில் எத்தனையோ அசென்கரியம் இருக்கின்றது அதை நெல்லு, கோழி, கோழியம், இத்தியாதிப் பொருட்களாக இருக்க வேண்டும் என்று என்னுடைய முன்னோடிகள் இந்த வேளாண்மைக்காரர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த மாழுலைத் தருவதற்காகத்தான் மாமாங்கப் போடியார் தன் வீடிற்கு அழைத்திருக்கிறார் என்பதை நான் நன்றாக அறிவேன்.

‘வீட்டை அடைந்ததும்; ‘பிள்ளை, அமரி ஜயாவுக்கு வாங்கி வைத்த சாமான்களை எடுத்து வா!’ என்று சொன்னார்.

என் போடியார்? என்னையும் மற்றவர்களைப்போல என்று தப்புக்கணக்கு போட்டுவிட்டார் போவிருக்கிறது. இதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது. நான் நேர்மையாக ஊழியம் செய்ய விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் தரும் சம்பளமே எனக்குப் போதும்.

போடியார் வாழ்க்கையில் இது ஒரு புதிய அனுபவமாக இருக்க வேண்டும். அவர் அப்படியே மலைத்துப் போனார். என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. நான் கடைசி தங்கள் வீட்டில் விருந்து சாப்பிட்டாவது செல்ல வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினார். மறுத்துச் சொல்ல அவர் அனுமதிக்கவேயில்லை. வேண்டாவெறுப்பாக நின்றாலும், அந்த அமராவதியைக் கண்டதும்.....

“சேற்றில் மலரும் செந்தாமரைக்கு” ஏதேதோ உவமை தேடுகின்றீர்களே! இந்த அமராவதிதான் அந்தச் செந்தாமரை. ஒரே பார்வையில் என் உள்ளத்தை அப்படியே உலுப்பிலிட்டாள். எனக்கு நெப்போலியனுக்கிறுந்த நெஞ்சுறுதியுண்டு என்று பெருமைப் பட்டிருக்கின்றேன். ஆனால் இந்த

மங்குளிப் பெண்ணை நான் வாட்டலூவில் சந்திக்க நேர்ந்து விட்டதோ என்று நினைக்கலானேன். மோகம் என்பது சபல மனிதரின் உள்ளத்தை உறிஞ்சும் அட்டை. அந்த அட்டை என் உள்ளத்தில் ஊர்வதை உணரலானேன். இல்லாதவனும் உள்ளவனும் சந்தித்த கதையாகி விட்டது.....

அன்றிலிருந்து ஏதாவது சாட்டு வைத்துக் கொண்டு மாமாங்கப் போடியார் வீட்டுக்குச் செல்லத் தலைப்பட்டேன். விழியோடு விழி பேசிற்று இள நகைகள் கலந்தன. கழிதங்கள் தூது சென்றன. அப்புறம்?

(2)

சென்ற பொசன் விடுமுறைக்கு மாமாங்கப் போடியார் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். என் அதிட்டம் என்றே சொல்ல வேண்டும். மாமாங்கப் போடியார் நல்ல குடிவெறியில் படுத்துக்கிடந்தார். “வாருங்கள் ஜயா!” என்று வரவேற்றந்துடன் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து படுத்துவிட்டார்.

வீட்டிலிருந்த பாட்டி அந்த ஜயாவும் வந்திருக்கும் பொழுது இவன் இப்படிச் செய்கிறானே! “பிள்ளை, நீ ஜயாவுக்குச் சாப்பாடு கொடு” என்றாள்.

அமராவதி எனக்கு உணவு பரிமாறினாள். அவனுடைய அழகையெல்லாம் நான் பருகிக் கொண்டிருந்தேன். குனிந்து பரிமாறிய போதெல்லாம். அவனுடைய கனமான மூச்சு என்மீது முட்டி மோதியது. இந்திரன் அகலிகை மீதும் விசுவாமித்திரன் மேனகை மீதும் இச்சைப்பட்டதில் என்ன தவறு? கற்பைப் பற்றி வானளாவப் பேசுபவர்கள் எல்லாம் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்காக கையாலாகாத பேர்வழிகள், தனிமையும் இளமையும் அழுகும் சேருமிடத்தில் நிச்சயம் மன்மதன் தன்னுடைய மலர்க் கணையுடன் நிற்கின்றான். நான் அந்த மலர்க்கணையால் அவள் பக்கமாக வளைக்கப்பட்டேன். உடம்பில் விஷம் ஏறுவதைப் போன்று அவளைப் பற்றிய ஆசைகள் என் உள்ளத்தில்.....

தவழ்ந்து வந்த தென்றல் மேசை மீது இருந்த குப்பி லாம்பை அவித்து விட்டது. சாரளாத்தின் வழியாக உள்ளே நுழைந்த நிலவோளி அவள் மீது விழுந்தது..... நீல மணிமாடத்து நெடியதொரு சாரளாத்தை தொட்டுத் தடவி வந்து தோயும் நிலாப் பிழம்பை, ஈட்டி எடுத்து இடைசூற்றிச் சேலையென, ஒல்கி நடக்கும்.... கனவுப் பெண்ணைப் போலத் தோன்றினாள். என் உடம்பு பூராகவும். இனம் தெரியாத வலிப்பு.

அவள் கையைத் தொட்டு என் பக்கமாக இழுத்தேன். இப்படியான சந்தர்ப்பத்தை எத்தனை காலமாக எதிர்பார்த்திருந்தேன்! ‘அமரி’ என்று தீடயம் ஒலித்தது.

அவள் உடல் கைகளுக்கிடையில் துவண்டு கிடந்தது. அவள் கனமான மூச்சு விட்டாள். அவனுடைய குரலில் நடுக்கம் காணப்பட்டது. அவள் மெதுவாச் சொன்னாள்....

“பாட்டி ஏதாவது நினைத்துக் கொள்வார்கள். முதலில் சாப்பிடுங்கள். நான் இதோ விளாக்கேற்றி வைத்துவிடுகிறேன். அப்புறம் எல்லோரும் தூங்கியதும் நாம் அந்த மரத்தடியில் சந்திப்போம்..... விளக்கு ஏற்றப்பட்டது.

“அமரி! என் இதயத்தில் இன்றிரவு விளக்கேற்ற மறுக்கமாட்டாயே?” அவள் முறுவலித்தாள்.... முன்னேற்பாட்டின் படி மரத்தடியில் சந்தித்தோம்.

“அமரி!”

“நான் எவ்வளவு பாக்கியசாலி? நான் உங்கள் சொத்து என்னைக் கைவிட்டு விடாதீர்கள்.”

அசட்டுப் பெண்ணே! முழங்காலளவு நீரிலே நின்று கொண்டும் அது நீர் நிலை என்று நம்ப மறுக்கும் மாணப் போலவல்லவா காட்சி தருகின்றாய். என் இதயமெல்லாம் நிறைந்து நிற்கும் நீ வானத்திற்கு ஒரு நிலா என்பது தான் நியதி. அது போல ஒரு ஆணுக்கு ஒரு பெண்தான் இருக்கிறாள்.

இப்படி என்னவெல்லாமோ பிதற்றிக் கொண்டிந்தேன். காதல் சுரம் சில சமயங்களில் சன்னியாக மாறிவிடுகின்றது. அதன் வேகத்தில் என்ன பேசுகின்றோம் என்பதை அறியாமல் ஏதேதோ பிதற்றிக் கொண்டிருப்போம்.

பெளர்ன்மீ இரவு, பயிர்களைத் தழுவி வரும் தென்றல். தனிமையில் ஆணும் பெண்ணும்! ஒழுக்கமாவது நெறியாவது!

“அமரி” என்றழைத்து அணைத்துக் கொண்டேன். வேண்டாம், நமது தாய் அன்பைக் களங்கப்படுத்த வேண்டாம். இந்த இரவெல்லாம் உங்களுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதே சகல இன்புமாக இருக்கிறது. வீண் வேட்கைகளுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டாம்.

“என் மீது உனக்கு நம்பிக்கையில்லையா?”

அவள் மௌனமாகத் தலையைக் கவிழ்ந்து நின்றாள். நான் அவளுடைய தலையை நிமிர்த்தி நிலாவொளியில் பார்த்தேன். அவளுடைய கண்களில் நீர் தேங்கியிருந்தது. அந்தக் கண்ணீர் துளிகள், காதல் வேகத்தில் உந்தப்பட்டு. தங்கள் வாழ்க்கையை நரகமாக்கிக் கொண்ட ஆயிரம் பெண்களின் சோகக் கதையை ஒரே கணத்தில் சொல்லி முடித்தன.

மனச்சாட்சி என்னை உறுத்தியது. பல நூற்றுக்கணக்கான மைகளுக்கப்பால் என் காதலைத் தன் இதயத்தில் புதைத்து வைத்திருக்கும் என் மனைவி இதயத்தில் இரகசியம் பேசினாள்.

“போய்ப் படுத்துக் கொள் அமரி.”

அதற்கு மேல் எனக்கு அங்கு நிற்கப் பிடிக்கவில்லை. நான் படுக்கைக்குச் சென்றேன். படுக்கையா அது? அக்கினி மீது உறங்குபவனைப் போன்ற தவிப்பு.

*

*

*

அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னர் அவளை மறந்து விடுவதாகத்தான் இருந்தேன். ஆனால் பெண்கள் சாமர்த்தியசாலிகள். நமது இதயக் கதவைப் பட்டி வைத்திருப்போம். மனைவியைத் தவிர வேறு யாரும் அதில் வாசம்

செய்யக் கூடாது என்பதற்காக. ஆனால் அவர்கள் கள்ளச் சாவியால் அதை எப்படியும் திறந்து, திருட்டுத் தனமாக வாசம் செய்ய ஆரம்பித்து விடுகிறார் கள். அந்தக் கள்ளச் சாவிதான் அவள் அனுப்பிவைத்துள்ள கடிதம்.

“உங்களைக் காணாது தவியாத் தவிக்கின்றேன். இந்தப் பெளர்னையில் வீண் போகாது.”

காமம் என்பது வெளவாலைப் போன்றது. பகல் நேரத்தில் இதயக் குகையில் தலைக்கூகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இரவில் சந்தர்ப்பம் என்ற இரரதேடி அலைகின்றது.

இப்போதுதான் மாமாங்கப் போடியாரும் வந்து சென்றிருக்கிறார். நிச்சயம் போகத்தான் வேண்டும்... நெறியாவது, கற்பாவது, மண்ணாவது? மனித குலத்தைப் படைத்த கடவுள் ஏன் ஆண், பெண் என்ற இருபாலாரைப் படைத்தான்? அப்படித்தான் ஆணையும் பெண்ணையும் படைத்த ஈஸ்வரன் ஏன் காமத்தைப் படைத்தான்?

*

*

*

ஜூயா என்று அழைத்த என் வாயால் மகனே என்று அழைத்துச் சொல்கிறேன். இவ்வளவு பெரிய இடத்துச் சம்பந்தம் என் அமரிக்கு வருமென்று கணவிலும் நான் நினைக்கவில்லை. அவள் கார்த்திகை நட்சத்திரக்காரி. மாப்பிள்ளை வீடு தேடி வருவான் என்றுதான் சாதகம் சொல்லும், ஆனால்.....

அமரியும் உங்க கண்களுக்குச் சாதாரணமான பெண்ணாகத் தான் தோன்றும். ஆனால் அவள் என் உயிர். என் இன்பங்களை எல்லாம் கடலைக்கு அனுப்பித்தான் என் அக்கை குழந்தைகளை வளர்த்தேன். நாங்கள் சொத்துள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தவங்க அப்பா இறந்து போகவே என் அக்கையைக் கட்டிய மச்சான் குடும்பத் தலைவனானான். நானும் அப்பொழுது சிறிச். அதுதான் அவன் முழுவதையும் பார்த்து வந்தான். அவன் புறத்தியானுமல்ல. ஒன்றுக்குள் ஒன்று. அவன் எங்க வழிகாட்டியாக, எங்க குடும்பத்தை இன்னும் மேல் நிலைக்குக் கொண்டுவருவான் என்று பரிழரனாக நம்பியிருந்தோம். ஆனால் நம்பி மோசம் போனோம். என் அப்பன் விட்டுச் சென்ற சொத்து அவ்வளவுவற்றையும் குடியிலேயே செலவு செய்தான். என் அக்கையைக் கொடுமைப்படுத்தினான். எனக்கு முத்தவனாக இருந்த படியால் ஒன்றும் தட்டிக் கேட்க முடியவில்லை. இதையெல்லாம் பார்த்து அழுது அழுது உக்கினாள் என் அக்கை. கடைசியில் வாழ்ந்து கெட்டது போதும் என்று நினைச்சோ என்னவோ. இந்தக் குழந்தையை - அமரியைப் பெற்றதும் தன் கடனை எல்லாம் தீர்த்து கொண்டு போகின்றோம் என்ற நிம்மதியிடன் செத்துப் போனாள். மரணப் படுக்கையில் அமரியையும் அவளுடைய அக்கையையும் தந்து ஒப்பு வாங்கினாள். அவள் அப்ப சொன்ன வார்த்தைகளை இன்டைக்கும் மறக்கமாட்டேன். தும்பி! நீதான் இதுகளுக்குத் துணை. நீ தான் இதுகளுக்கு தாயும் தந்தையும். அவர்களை அப்பனிடம் மட்டும் கொடுத்து விடாதே. இதுகளை உன்னால் பார்க்க முடியாது என்றால் இதுகளின் கழுத்தை நெரித்துக் கொன்று விடு. இதுகளின் அப்பனின் முகத்தில் மட்டும் காட்டிவிடாதே அந்தப் பாவியின் கண்கள் பட்டாலும் இதுகளுக்கு நரகம்தான் கிடைக்கும். உன்னை நம்பித்தான் நான் சாகின்றேன். இதுகளை மாமிக் கொடுமைக்கும் ஆளாக்கி விடாதே. இந்த வரத்தை நீ கட்டாயம் அருளவேண்டும். இரண்டு உசிர்களின் வாழ்வும்

தாழ்வும் உன்னுடையதே. இதுகளைத்தான் என் அக்கை சொல்லிச் செத்துச்சு. ஆறு மாத காலத்திலேயே அந்தப் பாவி இன்னொரு பெண்டாட்டியுடன் எங்கேயோ போய்த் தொலைந்தான். விட்டது சனி என்று சுமக்க முடியாத சுமையுடன் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினேன்.

“அவன் விட்டுச் சென்ற முதிசும் ஆக இரண்டு ஏக்கர் நிலந்தான். இருபத்திரண்டாவது வயதில் அந்த இரண்டு ஏக்கரில் உழைத்து நான்கு சீவன்களுக்கு சோழம் போட்டு மிச்சமும் பிடிக்க வேண்டியிருந்தது. மிகவும் பாடுபட்டு உழைத்தேன். விவாகமே வேண்டாம் என்று பீசம் விரதம் பிடித்தேன். பட்டதற்குப் பலன் கிடைத்தது. நான் இன்று போடியாராக இருக்கி ரேன். என் முத்த மருமகனுக்குக் கல்யாணமும் செய்து, மனது குளிரச் சீரும் செய்தேன். இப்பொழுது இருப்பது அமரி ஒருத்திதான். அவளையும் உங்க கைகளில் ஒப்படைச்சுவிட்டேன். எண்டால் என் கடமை முடிஞ்சிகிடும். நிம்மதியாகச் சாவேன்.”

மாமாங்கப் போடியாரின் கண்களில் நீர் மல்கியிருப்பதை நான் அவதானித்தேன். என் பதிலுக்காகக் காத்திருப்பவராகக் காணப்பட்டார். இங்கே ஒரு மனித தெய்வம் வாழ்நாள் பூராகவும் தியாகம் செய்து அபூர்வமாக வளர்த்த இன்மலர். அதை ஒரே நிமிசத்தில் கசக்கியெறியத் துடிக்கும் அரக்கனான நான் பக்கத்தில் நின்றேன். எனக்கு மட்டும் ஒரு மனைவி இல்லாமல் இருந்திருந்தால்..... அத்தகைக்கு மீசை முளைத்தால் சித்தப்பா என்ற ஆராய்ச்சியில்லவா ஈடுபட்டிருக்கின்றேன்?

நான் விளையாட்டு என்று நினைத்திருந்தேன். எங்களில் எத்தனையோ பேர் காதலை கடற்கரை மண் விளையாட்டு என்று நினைக்கின்றோம்? உண்மையில்காதல் என்பது மனிதன் அமரனாவதற்குச் சிலையெடுப்பதுதான் காதல் மனித வாழ்க்கையில் ஒரேயொரு முறை ஏற்படும் ஏழுச்சி. தத்துவ விசாரம் என்னை நெரிசலாக மொய்த்துக் கொண்டது. சன்னல் வெளியே என் பார்வையைச் செலுத்தினேன். அங்கு அமராவதி நின்று கொண்டிருந்தாள். அவனுடைய கண்களை நேருக்கு நேராகச் சுந்திக்கும் துணிவு எனக்கு ஏற்படவில்லை. அவள் உள்ளத்தில் வாஞ்சை என்ற பால், என் உள்ளத்தில் வஞ்சகம் என்ற விழெம், இரண்டும் கலந்தால்? பால் விழமாக மாறிவிடும். அவள் விலைபோகாத பண்டமாகி விடுவாள்.

“எல்லாம் ஆண்டவன் இஷ்டப்படியே நடக்கும். அமரியின் நல்ல குணத்திற்கு அவள் எண்ணம் ஈடேறும்” நான் ஏதோ சொல்லி வைத்தேன்.

அவளை உத்தியோகக்காரனின் மனைவியாகத் தகுந்தவளாக வளர்த்து வந்தேன். மேலும் ஏதோ சொல்வதாக இருந்தார். ஆனால் அதற்கிடையில் அமராவதி குறக்கிட்டாள்.

“கண்ணகி அம்மன் கோயிலில் பூசை மனிசுட கேட்டுவிட்டது மாமா! உங்களுக்கு நேரமாகவில்லையா”

அவர் வெளியேறிய பின்னர் அவள் என்னெல்லாமோ பேசினாள் என் உள்ளம் ஓன்றிலுமே பதியில்லை. சாப்பாடு ஆயிற்று. படுக்கையில் புரண்டேன். நித்திரை கொள்பவனைப் போல் பாவனை செய்தேன்.

சிறிது நேரத்தில் எல்லோருமே தூங்கவிட்டார்கள். மாமாங்கப் போடியாரின் குறட்டைச் சத்தம் நன்றாக கேட்டது. அமராவதி மாமரத்தடிக்குச் செல்வது நிலவொளியில் நன்றாகத் தெரிந்தது. இந்தப் பெளர்னையி வீண்போகாது!

அவள் உள்ளத்தில் எவ்வளவு ஆசை? எவ்வளவு நம்பிக்கை?

“நான் தாலி கட்டிய மனைவி ஊரில் இருக்கின்றாள். நான் கூடிய சீக்கிரமே தந்தையாகப் போகின்றேன்” இந்த உண்மையை அவளிடம் சொல்லி விடலாமா? என் மனச்சாட்சி தன் இரும்புக் கரங்களினால் என்னுடைய தொண்டையைப் பலமாக அழுக்குவதைப் போன்று அவஸ்தை.

நான் எழுந்து அவளிடம் சென்றேன்.

“அமரி!”

“இந்தப் பெளர்ணமியை நான் ஒரு மாத காலமாக எதிர்பார்த்திருந்தேன். அங்று என் மீது கோபமா? பெண்களுக்கு கற்புத்தானே அணிகலம்? அதனால்தான் நான் உங்கள் உள்ளம் நோகும்படி நடந்திருக்கலாம். நீங்களில்லாத நானா? உங்களை நம்புகின்றேன்?”

என்னை அணைத்துக் கொண்டாள். அவனுடைய உடலின் வெப்பத்தை அனுபவித்தேன்.

இந்தப் பெளர்ணமி வீண் போகாதா?

அவள் வெட்கத்துடன் முகத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

“என்னை மன்னித்துவிடு அமரி. நீ நிரம்பவும் நல்லவள். ஆகவே இந்தப் பெளர்ணமியும் வீண் போக்டும். உனக்கு விவாகம் நடந்தேறும் மட்டும் எல்லாம் அமாவாசை இரவுகளாகவே இருக்க்கட்டும்.”

நான் வெறிபிடித்தவனைப் போல அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியேறினேன். அவள் சிறிது தூரம் பின் தொடர்ந்தாள். அப்புறம் அவனுடைய விம்மல் சத்தமே என்னைப் பின் தொடர்ந்தது.

*

*

*

கண்ணகி அம்மன் கோயில் குஞக்தி நடைபெறுகின்றது: அமராவதி என்ன செய்வாள்? என்னைப் போன்ற புல்லுருவிகள் நாட்டில் நல்ல மனிதர்களென்று நடமாடும்வரை, நாட்டிலே இன்னொரு கண்ணகி தோன்றவே மாட்டாள்.

இந்த விசாகப் பெளர்ணமி தினத்திலேதான் சித்தார்த்தர் புத்தராக வேண்டும் என்ற வெறியுடன். தன் அழுகு மனைவி யசோதரையையும் அன்புக் குழந்தை ராகுலனையும் விட்டுப் பிரிந்து, சந்தியாசம் வாங்கிக் கானகம் ஓடினார். “கட்டைப் பிரமச்சாரி” என்ற வேசம் புனைந்த நான் என் வேடத்தைக் கலைத்தெறிந்து விட்டேன். யாழ்ப்பாணத்திலே உள்ள என் மனைவியும் அவள் வயிற்றிலேயே வளரும் என் குழந்தையும் என்னை அழைத்தார்கள். என் உள்ளத்திலே புத்தரானேன்.

சுழகேசரி,
14.07.1957,
21.07.1957.

இ. நாகராஜன் ஆழகேசரிபி பண்ணையைச் சேர்ந்தவர். ஆழகேசரியில் இவர் எழுதிய முதற்கதை இரவு (1955) அதன் பின்னால் பதின்மூன்று சிறுக்கதைகள் வரையில் ஆழகேசரியில் எழுதியுள்ளார். திவரது சிறுக்கதைகளின் தொகுப்பு நிறைவேலா. இவர் ஆழக்ரின் புகழ்பூர்த் தமிழ்நாட்டு புத்தாநி. கூத்தாடி எனும் இரண்டு சிறுகாவியங்களை எழுதியுள்ளார். நான்காவது தமிழ்ராம்பிரி மாநாட்டை ஒட்டி நடத்தப்பட்ட கலிதைப் போட்டியில் பரிசில் பெற்றவர். யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் ஆரம்ப உருப்பினர். அமரராகவிடார்.

வாழ்வளித்த விலங்கு

நாகராஜன்

வெளியே ஒரே இருள். காரிருளின் ஆதிக்கத்தை உள்ளே நுழைய விடாமல் விரட்டிக் கொண்டிருந்தது அந்த ஒளிவிளக்கு. என் இதயத்தைக் கவ்விய வேதனை இருளை மட்டும் அதனால் விளக்க முடியவில்லை.

முடிவற்ற சிந்தனை அலைகள் நெஞ்சக் கடல்மீது மிதந்தன. பல்களிக்கு வெளியே தெரியும் தென்னாங்கு சோலையை நோக்கினேன். உயர்ந்த அம்மரங்கள் இருளின் பிடியில் கரு உருவங்களாகத் தெரிந்தன. அந்தத் தோற்றுத்தை அர்ததமற்றுத் துழாவிக் கொண்டு நிலை குற்றி நின்றன எனது விழிகள். திலரேன் வீசியை கருங்கார்று பல்களியுடே வந்து எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கை அனைத்தோடோடு மேசை மீது விழுந்து கிடந்த காதிதக் கற்றைக்களையும் நிலத்தில் தள்ளியது. கையில் இருந்த தீப் பெட்டியினால் விளக்கைப் பொருத்தினேன். இருள் மண்டிய அல்வித்தில் ஒளி மீண்டது. நிலத்தில் வீழ்ந்த காகிதங்களை மேசை மீது வைக்கையில் எனது விழிகள் அந்தக் கலியானப் பத்திரிகையில் மீண்டும் படர்ந்தன.

ஒருமுறையா, இருமுறையா? பன்முறையிடத்ததினால் நெட்டுருவாகி உள்ளத்தில் வேதனையைச் சூழ வைத்த அந்தப் பத்திரிகையை மீண்டும் ஒருமுறை வாசித்தேன்.

“நிகழும் 1956 ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 27ஆம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை காலை பத்து மணியளவில் வரும் சிங்க லக்கின சுப முகர்த்தத்தில் எனது ஏக புத்திரன் திருநிறைச்செல்வன் சந்திரனுக்கும் கண்டி கோமாளி வத்தைத் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த சண்முகம் அவர்களின் புத்திரி சரஸ்வதிக்கும்....”

இதற்கு மேல் அதனை என்னால் வாசிக்க முடியவில்லை. இரும்புத்துண்டின் பள்ளாக என் கைகளை உறுத்தியதால் தொடர்ந்து வாசிக்காது ஆசுவாசத்துடன் மீது வைத்து விட்டேன்.

“எநு கல்யாணப் பத்திரிகை என்கிறீர்? அதை இரும்புத்துண்டின் கனமென்று உவமானஞ் செய்கின்றீர்” என்றெல்லாம் பலர் கேட்பது என் செவிகளிற் தெளிவாகக் கேட்கின்றது. அவர்களுக்கு என்னையும் எனது கடந்த கால வாழ்க்கை முறையையும் இலட்சிய தாபனத்தையும் விவரிக்காத வரை உண்மை வெளிவராது.

*

*

*

“சந்திரன் ஒரு பைத்தியம்”

“இல்லை அவன் ஒரு பெண் பித்து”

அவனை நன்றாகக் கவனியுங்கள்! உடையைப் பார்த்தீர்களா? கசங்கிய ஜிப்பா. கசங்கிய வேட்டி, காடுபற்றிய சிகை, இராப் பகல் வித்தியாசமின்றிக் கண்ட கண்ட இடங்களில் எல்லாம் திரிகிறான். இதைத் தவிர வேறு என்ன அத்தாட்சி வேண்டும். அவன் ஒரு பைத்தியம் தானே.

இவை சிலர் என்னையும் பைத்தியகாரனையும் ஒப்பிட்டுக் கண்ட வாதம்.

“நிச்சயமாக: அவன் ஒரு பெண் பித்து! கண்ட கண்ட பெண்களையும் கவனிக்கிறான். காறு குறிப்பாக அவர்களைப் பார்க்கிறான். அவனது தனியறையில் ஏராளம் பெண்களின் படங்களே மண்டிக் கிடக்கின்றன. இது ஒருவகைப் பெண் பித்துத் தானே.”

இது முந்தியவர்களைப் பிந்தியவர்கள் எதிர்க்கும் பிரதிவாதம்.

அந்த வாதப்பிரதிவாதங்களுக்குக் காரணம்? நான் ஒரு சித்திரக் கலைஞராக இருப்பதுதான்.

நிலா மலர்ந்த இரடி, அந்திக் கடற்கரை. அழகு மலர்க்கா. இவற்றிடையே நேரம் தெரியாது அழுந்திக் கிடப்பவன் நான்.

அழகிய பெண்களையும் சிற்பங்களையும் கூர்ந்து கவனிப்பேன். அவற்றை எனது தூரிகையினாற் சித்திரமாக்கி தனியறையில் மாட்டியிருக்கின்றேன்.

இந்த வெறியின் உந்தலில் எனது உடலையோ, குழந்தெலையையோ நான் கவனிப்பதில்லை. நிலத்துள் புதைக்கப்பட்ட விதை கற்பாறைகளின் கடினத்தைக் கண்டு வேரோடாமல் விடுவதில்லை. எனது கலை வளச்சிப்படைய வேண்டுமானால் சமூகத்தின் கண்மூடித்தனமான முடிவைக் கவனிக்கழுதியுமா?

சமூகம் ஒன்றை நினைத்து விட்டதனால் தன்னுடைய என்னத்தைச் சாதித்துவிடப் பின் நிற்பதில்லை. எனது வாழ்வின் இலட்சியத்திற்கு இணைந்து சென்ற பெற்றோர்களின் இதயத்தில் வேதனைப் புயலைப் புகுத்திவிட்டார்கள். அதன் கலக்கலில் எழுந்த துர்நாற்றும் என்மீது மோதிப் படிந்தது.

“பிரமச்சாரி சத மற்கடம்” அதாவது கலியாணமாகாத ஒரு வாலிபன் நூறு குரங்குகளுக்குச் சமம். உங்கள் மகனின் இந்நிலையைத் தவிர்க்க வேண்டுமானால் உடனடியாகக் கல்யாணம் செய்து வைக்கவும் என்று பெற்றோரின் வேதனையைத் தீர்க்கும் வழியையும் உபதேசித்தது சமூகம்.

இதனை நிறைவேற்ற அப்பா துடித்தார். சாம, பேத, தான் தண்டமெனும் சகல உபாயங்களையும் கையாண்டு செயலிழந்தார்.

அம்மா மாத்திரம் ஓய்ந்துவிடவில்லை. அவள் மௌனப் போராட்டம் ஆரம்பித்தாள். நான் தட்டிக் கழித்துக் கொண்டே வந்தேன். எனது உறுதி இறுக இறுக அவர்களின் வேதனை பெருகியது. அந்த அன்னையின் நெஞ்சுக் குன்றிலிருந்து பிரவாகித்து வரும் சோக நதியை விழியிலிருந்தம் நிறுத்துவதற்கு “உங்கள் எண்ணப்படி செய்யுங்கள்” என்றேன்.

அதன் பலன்? அதுதான் இந்தக் கல்யாணப் பத்திரிகை. குற்றம் சுமத்தப்பட்டவனை நீதிமன்றத்துக்கு இழுத்துச் செல்லும் விலங்காக என்முன் விரிந்து கிடக்கிறது.

*

*

*

நீண்ட நேர சிந்தனைக்குப் பின் உறங்கிவிட்டேன். “சந்திரா! விடிந்து இவ்வளவு நேரமாகியும் தூக்கமா? எழுந்திரு இப்போது புறப்பட்டால்தானே இன்று மாலை ஆறு மணிக்காவதுல் கண்டியை அடையலாம்” என்ற அம்மாவின் குரல் என்னை விழிக்கச் செய்தது.

கண்ணாலும் மனதாலும் காணாத பெண் வீட்டுக்குச் செல்வதற்கு மோட்டார் வண்டிகள் இரண்டு சோடிக்கப்பட்டு வாசலில் நின்றன.

விளையாட்டுப் பொம்மைக்குப் பிள்ளைகள் அலங்காரம் செய்வது போன்று என் நண்பர்களில் இருவர் எனக்கு அலங்காரம் செய்தனர். புறப்படுகையில் “அட சந்திரா! புதுமணப் பெண்ணுன் வந்ததும் உனது இலட்சியம் எங்கே என்று பார்ப்போம்?” எனக் கேலி செயதான் ஒருவன். அவனைப் பார்த்து முறுவலித்தேன். எனது முறுவலை இன்பத்தின் கிளாச்சி என்று அவர்கள் கருதியிருக்கலாம். அவர்களுக்கு எங்கே தெரியும் அது துண்பத்தின் பிரதிபலிப்பென்று. அது என் இதயத்தை மூடும் நிரையல்லவா?

வண்டிகள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. வீதியின் இருமருங்கிலும் இயற்கை தன்னை விந்தையாக அழகு படுத்தியிருந்தாள். சாகப் போகிறவன் தான் விரும்பியதை அனுபவிக்கத் துடிப்பது போன்ற துடிப்பு என்னுட் புகுந்து பெருமுச்சாக கிளம்பி வெளிவந்தது.

மாலை ஆறு மணிக்கு பெண் வீட்டையடைந்தோம். புது மாப்பிள்ளையையும் கூட்டத்தினரையும் வெகு விமரிசையாக வரவேற்றனர். கலையழகு சொட்டும் வகையிற் பந்தல் அலங்காரிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே பொருத்தப்பட்ட மின்சார வெளிச்சம் அழகுக்குமெருகடியது.

மாப்பிள்ளை வீட்டாரினை உபசரித்த பின்னர் சிரமபரிகாரத்துக்கு இடம் கொடுத்தனர். மாப்பிள்ளை என்ற வகையில் எனக்கொரு தனியறை கிடைத்தது.

*

*

*

தனிமையும் அமைதியும் வேண்டினேன். தனிமை கிடைத்தது. பிரயாணத்திலும் மற்றவர்களின் உரையாடலிலும் என்னை மறந்திருந்தேன். மீண்டும் தனிமையிற் சுழன்றோடத் தொடங்கியது சிந்தனை.

வட்டத்தைச் சுற்றிச்செல்லும் செக்கு மாட்டைப்போல் மீண்டும் எனது எதிர்கால வாழ்வைச் சுற்றி அது வீறுநடை போட்டது. இந்தச் சிந்தனையின் சுற்றியிலே புதிய சிக்கலானது உளி போல் இதயப் பாறையைக் குடைய ஆரம்பித்தது.

அந்த மணப்பெண் தன் உடமைகளை எல்லாம் என்னிடம் ஒப்புவித்து இன்பத்தைக் கூறு போட்டனுபவிக்கத் தானே வருகிறாள். சதா கலையென்று மதுவை மாந்தி வாழ்வின் புற இன்பங்களை மறந்து செல்லும் என் பார்வையில் அவள் தென்படுவாளா? அவனுக்குப் போதிய திருப்தியை என்னால் அளிக்க முடியுமா? அன்னை தந்தையின் திருப்திக்காக “ஆம்” என்ற எனது குறிக்கோளைத் தளர்த்தினேனே தவிர இதயத்தை ஆக்கிரிமித்த எல்லாவற்றையும் துறந்துவிட்ட தயாரில்லை.

புதிய சிக்கலுடன் எனது கடமை எதுவென விளக்க வந்தது. அதைத் தட்டிக் கொண்டே உள்ளத்தில் நீக்கமற நிறைந்திருந்துக்கும் கலைத்துவம். கெம்பி நீங்கியது. இந்தத் தனியறையில் இன்னுமிருப்பேணாயின் உண்மையில் நான் பைத்தியம் பிடித்தவனாகிவிடுவேன் என்ற உண்மை துலங்கவே எழுந்து வெளியேறினேன்.

அப்போது நேரம் இரண்டு மணியிருக்கும் அபரப்சத் தேய்பிறையின் ஒளிக் கற்றைகள் உதிர்ந்து மலைநாட்டின் வனப்பில் களங்கம் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் களங்கத்தில் தன்னை அழுதுகாட்ட முடியாத விதவையாக விளங்கினாள் மலைமங்கை.

திக்குத் திசை தெரியாது கால்கள் இழுக்கும் திசையில் நடந்து கொண்டிருந்தேன். “சோசோ” வென்று வீணை மீட்டிக் கொண்டு ஓடும்நந்தி நெடும் பாம்பின் தோல்போல மினுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சிறிது தூரம் சென்றிருப்பேன். குறுக்குப் பாதையொன்றின் வழியாக வந்த உருவும் ஒன்று என்முன்னே விடுக்கென வந்து நான் நோக்கிச் செல்லும் திசையிலேயே சென்றது. அதன் தோற்றத்திலிருந்து அது ஒரு பெண்தான் என்பது திட்டமாக எனக்குப் புலனாகியது.

இந்த அகாலத்தில் ஒரு பெண்! எங்கு செல்கிறாள்? தனிமையில் அதுவும்.....

நமக்கேன் வீண் கவலை? இல்லை அது யார்? எங்கே செல்கிறாள் என்பதையெல்லாம் அறிய வேண்டுமென்ற ஆவல் தலைதாக்கிற்று. ஆகவே அவளைத் தொடர்ந்தேன். அந்த ஆராய்ச்சி மேல் எனது இதயத்திற்கும் அமைதி கிடைக்கலாமல்லவா?

சிறிது தொலையில் ஒரு வீடு தெரிந்தது. அந்த வீட்டுக்குச் செல்லும் பாதையில் அப் பெண் இறங்கினாள். நான் மறைந்து அவள் பின்னாலேயே சென்று கொண்டிருந்தேன். அகன்று வளைந்திருந்த சம்புப் பற்றைகளும் வளைவுகளும் பின்னால் வருபவரை முன்னால் செல்பவருக்கு காட்டிக் கொடுக்காமலிருந்தன.

அந்தப் பெண் அதனுள் நுழைந்தாள். அது வீட்ல்ல. ஒரு கோவிலின் விக்கிரகத்து முன் தேங்காய் உடைக்கும் கல்லில் ஒரு வாலிபன் உட்காந்திருந்தான்.

ஒட்டித் தாடி வளர்ந்து முதுமை தட்டிய வேஷமாக காட்சியளித்தது அவன் வதனாம்.

நான் கவர் மறைவில் மறைந்து கொண்டேன். உள் நுழைந்த பெண் பேசினாள்.

“குமார் என்னைப் பலி கொள்ளச் சந்திரன் என்பவன் வந்து முகாமிட்டு விட்டான். ஏற்கனவே நாம் திட்டமிட்டப்படி எங்கள் காதற்செடி அரும்பிய நதிக்கரைக்குச் செல்வோம். அந்த அருவியிலேயே விழுந்து மறு பிறப்பிலே ஒன்று சேர்வோம்” என்றாள் அப்பெண்.

என் தலை சுழன்றது. ஆயிரம் சம்மட்டிகள் கொண்டு என் தலையில் யாரோ தாக்குவதாக இருந்தது. என் முதுகிலே ஏற்றிவிடப்படவிருக்கும் இந்தப் பனுவா? எரிமலையாகமாறி நிற்கிறது. என் வாழ்வுக்கு விலங்கிட வந்த அவனுக்கு நான் விலங்கா? என்ன உலகமிது! சமூகம் ஒருவருக்கு மட்டுமல்ல எத்தனையோ பேருக்கு ஒன்றாக விலங்கிட்டுவிட்டது? மாறுபட்ட கருத்துடைய ஒவ்வொருவரையும் ஒன்றாக இணைத்து வாழ்வை ஒரே வரண்ட பாலைவனமாக்கி விடுவதுதான் அதன் முடிவா?

பொங்கி வரும் உணர்ச்சிக் குழுமலுடன் கோவிலுக்குள் நுழைந்தேன். திட்டத்தை நிறைவேற்ற வெளிக் கிளம்பிய இருவரும் அடிப்பட்ட சிட்டுக்கள் போல் நடுங்கினார். நான் மெதுவாகக் குமாரின் தோளிற் கையை வைத்தேன். மின்சாரம் தாக்குண்டவன் போன்று பின்னடைந்தான். நான் சொன்னேன்.

“உங்கள் வாழ்க்கையை வேறுபடுத்திக் காதலைச் சாக்கிக்க விரும்பாத சந்திரன் நான்தான்....” சரஸ்வதி மயங்கி விழுந்தாள். குமார் ஒடிச் சென்று தண்ணீர் கொண்டு வந்து அவள் முகத்தில் தெளித்தான். அவனின் ஆயாசம் தீர்ந்தது. நான் தொடர்ந்தேன்.

“உங்கள் இருவர் வாழ்வுக்கு மட்டுமல்ல விருப்பமற்ற என்னை இசையச் செய்து இவ்விவாகத்தை ஒழுங்கு செய்கின்றனர். எல்லோரையும் தலையிட எண்ணினர். உங்களின் காதலின் புனிதத்தினால் விலங்கை உடைத்து விட்டர்கள். நான் என்றுமே இதற்கு இசைந்தது கிடையாது. உங்களுக்கு வாழ்வும் எனக்கு இலட்சியமும் கிட்ட வேண்டும். அதுதான் எனது பூரண விருப்பம். நீங்கள் அவசரத்தினால் எந்தத் தூர் முடிவுக்கும் வர வேண்டாம். உங்கள் நல்வாழ்வுக்கு நான் வழி செய்கின்றேன்.” என் சொற்கள் அவர்களுக்கு வாழும் நம்பிக்கை ஊட்டின் அவர்கள் இருவரின் முகங்களிலும் அமைதி நிலவியது. இனிமேல் தற்கொலை செய்யமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டானது.

* * *

உற்சாகமாக மறுநாள் விவாகத்துக்குச் செயல் புரிந்து கொண்டிருந்த அனைவரையும் நித்திராதேவி பற்றி கொண்டாள். எங்கும் மரண அமைதி. எனது அறைக்குள் சென்று இக்கடித்ததை எழுதினேன்.

அன்புள்ள பெற்றோர்களே!

என் குறிக்கோளை எதிர்த்து சமூகம் தந்த போலி உபதேசத்தினால் என் வாழ்வுக்கு விலங்கிடவிருந்தீர்கள். அங்கே கொண்டு வந்த விலங்கு எனக்கு மட்டுமல்ல மணப் பெண்ணாக வரவிருந்த சரஸ்வதிக்கும், அவள் காதலன் குமார் என்ற இளைஞருக்கும் என்பதை நீங்கள் உணரத் தவறி விட்டார்கள். இன்றிரவு உண்மையை நான் நேரடியாக அறிந்து கொண்டேன். உங்கள் அன்புக்காக எனது இலட்சியம் பாதையினின்றும் நான் விலகி வழி நடக்கலாம். ஆனால் புனித அன்பினாற் பின்னக்கப்பட்ட இரு இளம் உள்ளங்களை நான் வெட்ட விரும்பவில்லை நீங்கள் நானை மணவீடு நடத்தி மகிழ்வே எண்ணியிருந்தீர்கள். நானை இந்த மணவீடு பினவீடாக மாறி அனைவருக்கும் தீராத அவமானம் ஏற்பட்டிருக்கும். அந்த மணவீடு மணவீடாக வேண்டும். எனது மனமும் மகிழ வேண்டும். அதுதான் என் பேரவா. நானை வரவிருக்கும் சுப முகர்த்தத்தில் சிறகொடிந்த பற்றவைகளாக துடித்துக் கொண்டிருக்கும் குமாருக்கும் சரஸ்வதிக்கும் வாழ்வளியுங்கள்.

நான் வருகின்றேன். என்வரை வாழ்வு ஏகப்பரந்தவெளி. அந்தப் பரந்த வெளியில் நிம்மதியாக நான் உலவ முடியும். இயற்கையின் அமைதியிலேயே கலையைப் பற்றிய சிந்தனையில் இலயித்து இன்பம் நுகர்வேன். வெறுமனே வாழ்வைக் கழித்து விடுவேன் என்று நீங்கள் வருந்த வேண்டாம். கால தேவியின் அருளினால் எனக்கு வருமானமும் கிடைக்கும். என்னைப் பொறுத்து நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். தோந்த பயிற்சியின் பின் நான் உண்மைக் கலைஞராக முழு மனிதனாக வாழ்வேன்.

அன்பு,
சந்திரன்.

கழித்தை பார்வை தெரியுமிடத்தில் வைத்துவிட்டு வெளியேறினேன். கருமுகில்களுடன் தேய் நிலவ கண்ணாம் பூச்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஒளியோடு போட்டியிட்டுக் கொண்டு கீழ் கோடியில் வெளுப்புத் துண்டு சுடர் விட்டது. அந்தச் சுடரை வரவேற்று வந்தனம் கூறச் சேவல் குரல் எடுத்தது.

நான் கண்டிப் புகைவண்டி நிலையத்தை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொ! இந்த மலைப் பாதைகள் தாம் எத்துணை அபாயம் நிறைந்தவை. பல முடுக்குகள், திருப்பங்கள், பள்ளங்கள், மேடுகள், அனைத்தும் வந்து வந்து குறுக்கிடன. எனது உள்ளாம் மட்டும் எங்கள் நாட்டு வீதி போல் நீண்டதாக இலட்சியக் கோடாக இருந்தது.

நின்று திரும்பிப் பார்த்தேன். மலை முகட்டில் அந்த மணவீட்டு ஒளிவெள்ளாம் என்னைப் பார்த்து சிரிப்பது போலிருந்தது. பாவம் விடிந்து விட்டால் அது எதற்கோ! அதற்கெங்கெ தெரியும்!

ஸ்ரீகேசரி,
15.09.1957.

டொமினிக் ஜீவா - சமூக அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராகப் பேண தூக்கியவர்களில் முக்கியமானவர் ஈழத்தின் முதல் சாகித்தியப் பரிசினை 1961 இல் தனது சிறுகதைத் தொகுதியான தண்ணீரும் கண்ணீரும் தொகுதிக்காப் பெற்றவர். இவரது சிறுகதைகள் பாதுகை, சாலையின் திருப்பங்கள், வாழ்வின் திரிசனங்கள், தண்ணீரும் கண்ணீரும் ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளாக வெளிந்துதான்கள். தாமரை, சரஸ்வதி ஆகிய தமிழக முற்போக்குப் பத்திரிகைகள் அவரின் பத்தினை அடனைகளாக வெளியிட்டுள்ளன. இவரது சிறுகதைகள் ஜூம்பது அன்றையில் டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுகதைகள் என்ற பெரில் வெளிவந்துதான்கள். இவரது சிறுகதைகள் சிங்களத்தில் மொழிபேர்க்கப்பட்டு “பத்திரி பிரகுத்திய” என்ற பெரில் வெளிவந்திருக்கின்றது. மல்லிகை என்ற சஞ்சிகையை முப்படி வருடாங்களாக நடாத்தி வருகின்றார். அதன் மூலம் ஈழத்து இலக்கியத்திற்குச் செழுமை சேர்த்துள்ளார். மல்லிகைப் பந்தல் என்ற வெளியிட்டின் மூலம் பல நூல்களை அச்சுவாக்களைமேற்றியுள்ளார். ஈழத்தில் எழுத்தையே வாழ்வாகவும் தொழிலாகவும் கொண்ட ஒருவர் ஜீவாதான்.

தேர்தல் விழா

டொமினிக் ஜீவா

அப்புக்காத்து - அம்பலவாணரை உங்களுக்குத் தெரியுமோ, இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது!

உங்களுக்குத் தெரியாவிட்டாலும் பாதகமில்லை. இந்த மது ஒழிப்பு மகாசங்கத் தலைவர் அம்பலவாணருக்கு அறிமுகம் அவசியமில்லை. அப்படி அவசரப்பட்டு அறிமுகப்படுத்த முந்திக் கொள்வது அதிக பிரசங்கித் தனமாகும். அவருடைய கீர்த்தி திக்கெட்டும் பரவியிருந்தது. பட்டணக்கரையில் இருந்து பட்டிக்காட்டு எல்லை வரை, கிராமத்துச் சந்தையில் இருந்து ஒலி பெருக்கியின் அலைகள் எட்டமுடியாத சில தீவுப் பகுதி கோடிவரை அவர் புகழ் விரிந்து பரந்து கிடந்தது. கூரையில் பிடிப்பட்ட ஊட்டமுள்ள பூசனிக் கொடியைப் போல, எங்கும் வியாபித்திருந்தது. அவருக்கிருந்த மிகப் பெரிய செல்வாக்கால் அடிக்கடி கட்டுரை உருவத்தில் பவனி வந்து கொண்டிருப்பார். இடைக்கிடையே அவரது புகைப்படமும் முன் பக்கத்தில் அச்சாவது உண்டு. போராமை பிடித்து சிலர் காக்காய் பிடிக்கத் தெரிந்தவர் என்று கேலி செய்தார்கள். நன்றாகச் செய்யட்டுமே! இதென்ன அவரது தோலுக்குள்ளா புகுந்துவிடும். வாழத் தெரியாதவர்கள் இவர்களுக்கு வேற்றன் வேலை?

இரட்டைநாடி உடம்பு, கிராப்புத் தலை, திருநீறு பூசப்பட்ட பரந்த நெற்றியிற் சந்தனப் பொட்டு, முக்குக்கண்ணாடி, கழுத்தில் இடைக்கிடை மின்னி மறையும் தங்கச் சங்கிலி, பக்கத்தில் நிற்பவர்களை பூஞ்சோலைக்குள் புகுத்தி விடும் சுகந்த அத்தர்மணம். இவ்வாறான அலங்காரங்கள் இருந்தாலும் அவர் என்னவோ காந்தி பக்தர்தான். கதர் தான் உடுத்துவார். புத்தப்பகவான் ஞான ஒளி பெற்ற அரசங்களிற்குக் கிளையொன்றை இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்தவள் சங்கமித்திரை. இது சரித்திர வரலாறு. ஆனால் காந்தி கண்ட ஒளியை - மது ஒழிப்பை, ஈழத்து மண்ணிலே ஊன்றி, அதைத் தழைத்தோங்கச் செய்த ஒரேயோரு பெருமை ஒருவருக்குண்டென்றால் அது நமது “பெரியார்” அப்புக்காத்து அம்பலவாணரைத்தான் சாரும்.

அவர் நிறம் என்னமோ அப்படி இப்படித்தான். ஆனால் குணத்தி வென்றாலோ அவர் ஒரு தங்கக்கம்பி. தனது பெயருக்கு முன்னால் அந்த “அப்புக்காத்து” என்ற தொழிற் பெயரைச் சேர்த்துக் கொள்ள அவர் ஆதியிற் படாதபாடு பட்டதுண்டு. ஈற்றிலே அவர் வெற்றியே பெற்றுவிட்டார். அக்காலத்திலேதான் அவருக்கு இலக்கிய வட்டாரத்து நன்பர்களின் தொடர்பும், ஏற்பட்டது. சிறிது காலம் இலக்கியத்தை இறுகப் பற்றிப் படித்துக் கொண்டார். அவின் புகழ் வளர்ச்சி என்னமோ மது ஒழிப்பிலே தான் ஆரம்பித்தது ஆனால் மொழிச் சிக்கலிலேதான் அது உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. மொழிச் சிக்கலினால் அவர் மேலும் பிரபலமடைந்தார். ஆனால் நிலைமைகளும் குழ்நிலைகளும் தலைவர்களின் சந்தர்ப்பவாதமும் அவர் கொஞ்சகாலம் வெளியே தலைகாட்ட முடியும் நிலைமை. இதே மொழிச்சிக்கலும் அவரை ஒரேயடியாக அழக்கவிட்டன. இருந்தும் அவின் சாதகப்பலன் விசேடமாகத்தான் இருந்தது. அப்பொழுது அவருக்குச் சாதகப் பிரகாரம் “வெள்ளித்தசை” நடந்து கொண்டிருந்தது. தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகும். செய்வதெல்லாம் வெற்றியாகும் என்று ஞானசுந்தரக் குருக்கள் குறிப்பிட்டது ஓரளவுக்கு உண்மைதான் போலும் மொழிச்சிக்கல் ஒப்பந்தத்திற்குப் பிறகும் மன்னன் தலை நிமிர்ந்து விட்டார் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்! அவருக்குப் பின்னால் சக்தி மிகுந்த பெரும் படை ஒன்றுண்டு. பழைய பெருச்சாளி சிவசண்முகம் தொடக்கம் ஆன்றாடம் காய்ச்சி சின்னத்தமிழி வரையில் அவருடைய அணியிலே திரண்டிருந்தனர். அவர் கைக்குள் அவர்கள் அடங்கியிருந்தனர்.

அப்புக்காத்து அம்பலவாணிருடைய பெருமையும் பிரபலமும் தெரிவதற்குரிய காலம் வேகவேகமாக நெருங்கி வந்தது. அவரும் அந்தக் காலத்தை ஆவலுடன் காத்திருந்தார். காலம் நெருங்கியது தேர்தல் வந்தது.

பட்டணத்து நகரசபைத் தேர்தல் நெருங்கியேவிட்டது.

உயர்திரு அம்பலவாணிரும் அவருடைய சகாக்களும் வீதியிற் போவோர் வநுவோரைப் பார்த்து புன் சிரிப்புச் சிரித்து வைத்தனர். சிலர் கும்பிடு போட்டனர். தேர்தல் காலங்களில் என்னென்ன வேடிக்கையான உபசாரங்களை எல்லாம் ஸ்ரீமான் பொதுஜனம் அவர்களுக்குக் கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவு மரியாதையையும் குறைவின்றிச் செய்து வைத்தனர்.

அப்படியானவதந்தியை நாம் இங்கே மறந்து விட முடியாது. அப்புக்காத்து அம்பலவாணிருடைய ஆதரவும் உதவியும் யாருக்குக் குண்றால் கிடைக்கிறதோ அந்த அபேட்சகர் நிச்சயம் எதிரிகளை மீசையில் மண் ஓட்ட வைத்து விடுவார் என்ற உண்மை தெரிந்த நடைமுறை வதந்திதான் அது.

பல புதிய புதிய கார்களெல்லாம் அம்பலவாணர் வீட்டுக்கு முன்னால் காவல் கிடந்து சென்றன. சிலர் அவரை போடி கண்டனர். போடி கிடைக்காமல் திரும்பியவர் பலர். பட்டணத்தில் எந்த மூலை முடுக்குச் சங்கதியும் அவர் காதுக்கு எட்டிவிடும். அவரது துணைவர்கள் மிகவும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கினர். தேர்தல் குழ்நிலையை ஆராய்ந்தனர். தேர்தல் முடிவுக்கு ஒரு வாரம் இருக்கும் பொழுதே பட்டணத்து தலைவிதி நிரணயிக்கப்பட்டுவிட்டது. மேயரையும் தெரிந்து விட்டனர். எல்லா ஏற்பாடுகளும் கனம் அம்பலவாணர் தலைமையிலே ஏற்படுத்தப்பட்டன. அவர் ஆலோசனையின் பேரில்தான் செய்யப்பட்டன. தேர்தலுக்கு முதல்நாள்: மாலை நேரம்.

அன்று பட்டணத்து முற்றவெளியிலே தேர்தல் கூட்டம் ஏற்பாடாகி இருந்தது. பலர் தங்கள் கருத்துரைகளைத் தெரிவிக்கப் போகின்றனர். இலங்கும், ஊழலற்ற நகரப் பிதாக்களைத் தெரிந்தெடுக்கப் பல பெரிய மனிதர்கள் பொது மக்களை வேண்டிக் கொள்ளப்போகின்றனர். மிகவும் வேடுக்கையான சங்கதிதான். ஏனெனில் பட்டணத்தைப் பொறுத்த விஷயத்தில் பொது மக்கள் எவ்வளவு ஆர்வம் காட்டனர்? எத்தனை உற்சாகம் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை அந்தப் பிரமாண்டமான சனத்திரள் எடுத்துக் காட்டுகிறதே.

பொதுக் கூட்டத்திற்கு நேரம் நெருங்கிவிட்டது. பட்டணத்து பெரிய வீதிகளைத் தாண்டிக் கொண்டு புதிய “ஹ்சன்” காரோன்று பறந்து கொண்டிருந்தது. அதற்குள் வெகு ஹாயாகச் சாய்ந்திருக்கும் பேர்வழி வேறுயாருமல்ல. பட்டணத்து நிர்வாக ஊழல்களைக் களைந்து எறிய முன் முயற்சி எடுத்து அல்லும் பகலும் அதற்காக உழைக்கும் நமது மதிப்புக்குரிய அப்பலவானர் அவர்கள்தான். கூட்டத்துக்குத் தலைமைதாங்கப் போகிறார். சந்திமுனையில் இரண்டு அநாமதேயங்கள் குடிவெறியில் ஆடிஆடி வந்து கொண்டிருந்தனர். “கிரீச.... ச்” கார் ஓர் குலுக்குக் குலுக்கி நின்றது. டிரைவர் மாணிக்கத்தின் திறமையான சாதுரியத்தால் அவர்கள் இருவரும் மயிரிமையில் உயிர் தப்பினார்கள்.

அம்பலவானர் எட்டிப் பார்த்தார். அவர் முகத்தில் கோபம் கொப்பித்தது. “லோ காஸ்ட் நாயகன்! குடிசைப் போட்டு நோட்டிலே மிருகம் மாதிரித் அலையுறாங்கள்!” வார்த்தைகளை வெறுப்புடன் வாய்க்குள் முனு முனுத்தார். கார் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அவர் முனுமுனுத்த வார்த்தைகள் அந்தத் தொழிலாளிகளின் காதுகளில் விழவில்லை. ஆம்: விழவேயில்லை. அவர்களும் கூட்டத்துக்குத்தான் போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

கார் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அம்பலவானர் சாந்தமலைந்தார். மாலை இனங் தென்றல், காற்றின் குழுகுழுப்பு. அவர் கோபத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தணித்தது. ஆற்றியது. திடெரென்று எதையோ நினைத்துக் கொண்டவர் போல, “இந்தா மாணிக்கம்!” என்று குரல் கொடுத்தார்.

“என்னங்கா.....” காரை ஓட்டியபடி, சிறிது தலையைத் திருப்பிக் கேட்டான் மாணிக்கம்.

அம்பலவானர் ஒரு கணம் யோசித்தார். கூட்டத்துக்குப் போனதும், காரை எடுத்துக் கொண்டுபோய். நான் சொன்னதைச் செய்து விட்டு வா! - பத்திரம்! தான் சொல்ல வேண்டியதைச் சரியாக சொல்லி விட்டேனோ என்ற சந்தேகத்தில் மாணிக்கத்தின் முகத்தைக் கார்க் கண்ணாடுக்குள் கூர்ந்து பார்த்தார் அப்புக்காத்து.

“நீங்க ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம், ஜயா, நான் எல்லாம் செய்து முடிக்கிறேன்” என்று பல்வியமாகச் சொல்லித் தலையை ஆட்டினான் மாணிக்கம்.

மாணிக்கம் பாவம், ஒரு ஏழை, அப்பாவி, வாயில் விரலை வைத்தாற் கடிக்கக் தெரியாத சாது. எந்த விஷயத்திலும் தானுண்டு. தன் காரியமுண்டு

என்று நினைக்கும் கபாவம் உள்ளவன். சானக்கியம் என்பது அவனுக்குத் தெரியாததொன்று. தொப்பி பிரட்டும் அரசியல் தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாத, இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் அதிசயப்பிற்கு அதனாலேதான் பல ஆண்டுகளாக “அப்புக்காத்து அம்பலவாணின்” காரோட்டியாக வேலை செய்ய முடிந்தது. ஆனால் அம்பலவாணர்க்கும் அவன் மீது ஒரு தனி அன்பு. சில தலைவர்கள் புத்திசாலிகளைவிட நம்பிக்கை கொள்பவர்களைத்தான் அதிகம் விரும்புவார்கள். ஏனெனில் புத்திசாலிகள் கேள்வி கேட்பார்கள். நம்பிக்கை உள்ளவர்களோ, அடிமைகளைப் போல, நடந்து ஜ்யாவின் கால்களைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவார்கள். இதே எண்ணத்தை மனதிற் கொண்டுதான் தனது வேலைக்காரர்களைப் பொறுக்கி எடுப்பார் அம்பலவாணர். இப்படியாக கண்டெடுக்கப்பட்ட மகத்தான் மாணிக்கம்தான் நமது அப்பாவி மாணிக்கமும்.

கார் முற்றவெளியை அடைந்தது. ஓரே ஆரவாரம்! இதற்குள் மாணிக்கத்தின் காதுக்குள் தலைவர் அம்பலவாணின் குச குசப்பும் நடந்தேறியது.

ஏழூழகளின் தொண்டர்களும் பாட்டாளிகளும் பாட்டாளிகளின் தோழர்களுமான பல நகரசபை அபேச்சர்கள், எதிர்கால நகர பிதாக்களாகத் தும்மை எண்ணிக் கொண்டு காரியமாற்றும் மக்களின் தொண்டர்களான வைர மோதிர மென்றாக் அப்புக்காத்து அம்பலவாணரை ஆரத்தழுவி வரவேற்றனர். கைலாகு கொடுத்து மேடைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அவர்களின் எதிர்காலம் அவரின் விதித்திரமான இந்த முளையில் இருப்பது அனைவருக்கும் தெரியும். குறிப்பாக அபேச்சர் அத்தனை பேருக்கும் நன்றாகத் தெரியும்.

அம்பலவாணர் அப்புக்காத்துத் தொழில் என்னமோ அப்படி, இப்படி என்றாலும் திறமையான பேச்சாளர். எலிகளைக் கூட புலிகளாக்கும் வன்மை மிக்க மந்திரசக்தி அவர் பேச்சுக்குண்டு. உவமானங்களையும் குட்டிக் கதைகளையும் நகைச்சுவை வெடிகுண்டுகள் என்ற நினைப்பில் எதிரிகளை மிகவும் கீழ்த்தரமான பாணியில் கிண்டலாகப் பேசிப் பேசி தன் பேசுக்குச் சூடு ஏற்றுவதில் அவருக்கிணை அவரேதான்!

அவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். ஒலிபெருக்கியில் பெரிதாக ஒலிக்கும் அவருடைய குரலைத் தவிர, வேறு சத்தமேகிடையாது. அந்த மாபெரும் மக்கள் கூட்டத்தை செம்மறி ஆட்டுக் கூட்டமாக மாற்றிவிட்டார். தொடர்ந்து பேசினார்.

“ஒரு கதை” புனைக்கதையல்ல, உண்மைக்கதை. அதன் கதாபாத்திரத்தின் பெயர் கந்தையா இப்போதும் வடமாராட்சியில் உயிருடன் உள்ளார். இது கேட்டுப் புளித்துபோன கதைதான். பல மேடைகளில் அந்தக் கதை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் பட்டணத்து மேடைக்கு அக்கதை புதிது.

கந்தையா ஒரு நித்தக் குடியன். அதுவும் தேர்தல் காலமென்றால் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இப்படியானவனைத் திருத்தி மனிதனாக்கிய தனிப்பெருமை கொண்ட “அம்பலவாணப் புராணம்” தான் அக்கதையின் சுருக்கம். இதில் எவ்வளவு உண்மை, பொய் இருக்கிறதோ யாருக்குத் தெரியும்! அவர் கதை சொல்லுகிறார். மக்கள் கதை கேட்கிறார்கள். அவவளவுதான்.

கந்தையின் முக்கிய கட்டம் நெருங்குகின்றது. மகுடிக்குக் கட்டுப்பட்ட நாகத்தைப் போல அவர் குரலுக்கு மக்கள் கட்டுப்பட்டிருந்தனர்.

கந்தையா இந்தக் குடி கெடுக்கும் குடியை விட்டு விட்ட மகத்தான் செய்தியை வர்ணித்தார். மக்கள் தங்கள் வாக்குகளைக் கள்ளுக்கும் சாராயத்துக்கும் கூப்பன் அரிசிக்கும் விற்றுவிடக் கூடாது. மனச்சாட்சிப்படி நடக்க வேண்டும். அப்போதுதான் நாடுதிருந்தும் என்றும் போதித்தார். இந்தக் கூட்டத்தில் கந்தையா சொன்ன ஒரு முக்கிய சங்கதி அவர் நினைவுக்கு வந்தது.

பேச்சைத் திருப்பினார். ‘இவ்வளவும் கலபமாகக்கிடைத்த வெற்றியல்ல’ நான் பலமாக அவனிடம் வாதித்தேன். ‘கந்தையா! சென்ற காலம் எப்படியிருந்தாலும் அதை மறுத்துவிடு’ குடியின் தீமையை நீ இப்போது ஒப்புக்கொள்கிறாய். இப்பொழுது நீ பாதி மனிதன்தான் இன்னும் முழு மனிதனாக வா! பழக்கத்தை விடுவது கொஞ்சம் கடினம்தான். ஆனால் துணிவுடன் மனதைத் திட்டம்பண்ணிக் கொள். மனிதனாக வந்து விடலாம். நீயே இதை தீர்மானித்துக் கொள் என்றெல்லாம் சொன்னேன். அப்போது கந்தையா என்ன சொன்னான்.....?

மெளனமானார். ஒரே நிசப்தம். கடலை கொறிக்கும் சத்தம் கூடக் கேட்கவில்லை. கூட்டத்தினர் களிமண்ணாகிவிட்டனர். அதிலே தனக்கு வேண்டிய எந்த உருவத்தையும் உருவாக்கிக் கொள்ளலாம் என்று அவருக்கு நன்கு தெரிந்து விட்டது.

சில வினாடிகள் ஆழந்த மெளனம். ஒரு தடவை கூட்டத்தைச் சுற்றிக் கண்ணோட்டம் விட்டார். வெற்றி முறுவதுடன் உணர்ச்சிப் பிரவாகத்துடன் மறுபடியும் கூட்டத்தைப் பார்த்துக் கேட்டார். அவர் இதயத்திலிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

கந்தையா, என்ன சொன்னார்?..... சுடுகாட்டு அமைதி எங்கும் நிறைந்திருந்தது. நிசப்தத்தின் நிறைவு அங்கு நிலவியிருந்தது.

கூட்டத்தைப் பரபரப்புடன் விலக்கிக் கொண்டு மேடையருகே அவசரம் அவசரமாக வந்தான் மாணிக்கம். கீழ் முச்சு மேல்முச்சு வாங்கி சற்று நிதானமடைந்து உரத்த குரலில் சொன்னான்:

“ஜயா! உயிர் போனாலும் நீங்க தாற் சாராயப் போத்தலுக்கும் காக்கக்கும் வோட்டுப் போடமாட்டார்கள் என்று சொல்லச் சொன்னான் கந்தையா”

அடுத்தநாள். அப்புக்காத்து அம்பலவானர் ஆதரித்த அபேட்சகர்களில் பலர் கட்டுப் பணமிழந்தனர்.

சுழகேசரி,
17.11.1957.

கே. டானியல் - ஈழத்தில் புகழ்பூர்த்த நாவலாசிரியர் அடக்கி யொடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைக்கான குரலாக அவரது எழுத்துக்கள் அமைந்துள்ளன. பஞ்சமர், கோவிந்தன், தண்ணீர், டானியல் குறுநாவல்கள், போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர், கானல், அடிமைகள் என்ன அவர் நாவல்கள். தலதிக் திறுக்கைதைப் போட்டியில் அவரது அங்காளியம் என்ற சிறுக்கை பரிசில் பெற்றது. அதன் பின்னர் சிறுக்கைதையில் பிவேசித்தார். ஈழகேரியில் 1955இல் மொளிக்கா என்ற தனது முதற் சிறுக்கை தொடக்கம் 1958 வானம் வெருந்தது வரை மொத்தமாக பதினான்கு சிறுக்கைகளை எழுதியள்ளார். சிற்பியின் ஈழத்துச் சிறுக்கைகள் தொகுதியில் இவரது உபிட்டவரை என்ற சிறுக்கை இப்பிடித்துள்ளது இவ்வகைக் கலைக்கும் வெளியிடான் கதந்திர இலங்கையின் தொழில் சிறுக்கைகள் என்ற தொகுப்பில் இவரது வள்ளி என்ற சிறுக்கை வெளிவந்துள்ளது. டானியலின் சிறுக்கைகள் தொகுத்து பாளியல் கைதைகள் என்ற பெயரில் வெளிவந்துள்ளது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் விடுவிற்காகப் புனைக்கைகளை எழுதியுள்ள டானியல் ஆழம்பகாலத்தில் முடிநம்பிக்கைக்கும் எதிராகச் சிறுக்கைகளைப் படைத்துள்ளார். முற்போக்காளர் யாழ்பானச் சமூக அமைப்பும் பேச்சு வழக்கும் இவரது படைப்புக்களில் ஆழவண்மைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அமர்ராகவிட்டார்.

வானம் வெந்தது

கே. டானியல்

சங்கரப்பிள்ளையாரின் கண்களில் இருந்து நீர் ஆறாப் பெருகி ஓடியது.

தொய்ந்து சுருங்கிப் போய்விட்ட தாடைகளை வெளிறிப் போய் உள் எலும்பின் உருவ அமைப்பை அப்படியே வெளிக்குக் காட்டும் மரத்துக் கரங்களால் அழுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டே அந்த மனிதர் விமமிக் கொண்டிருந்தார்.

“கந்தா.....!”

கந்தனை அழைத்து எதை எல்லாமோ பேசுவதற்கு முயன்றவரின் வாய் விக்கல் முனகல்களுக்கிடையே தின்றியது.

பெருவெள்ளம் எப்படி அத்துமீறி ஓராயிரம் வரம்புகளையும் வாய்க்கால் களையும் எல்லைகளையும் உடைத்துப் பாய்ந்து கடலுடன் சங்கமமானதோ, அதைப்போலச் சங்கரப்பிள்ளையின் விக்கல், முனங்கல் பீறிட்ட வார்த்தைகள், கண்ணீர் இவைகள் யாவும் சங்கமமாகிக் கொண்டன.

பாவம், கிழு தட்டிப்போய் விட்ட அந்த எத்தனை மன உளைவு!

மின்னல்! அடிவானத்தின் எங்கோ முழுக்கம், மழைத் தூற்றலும் அள்ளிக்கொண்டு சோவென்று காற்று! சங்கரப்பிள்ளையின் மனதிலே பெரிய குறைவளி! அது அவரை பின்னோக்கித் தள்ளிச் சென்றுவிட்டது; பல ஆண்டுகளுக்கு அப்பால் பின்தள்ளிவிட்டது.

*

*

*

பொன்னிக்கு அழகையும், ஆத்திரமுமாக வந்தது. துலாக்கொடியைப் பிடித்துத் தாழ்த்தி ஒருவாளி தண்ணீர் அள்ளிய குற்றத்திற்காக இத்தனை தண்டனை! அவள் பிறவாமற் பிறந்துவிட்டாள் அது அவளை அழவைத்தது.

“பொன்னி உன்னையாரடி தண்ணி அள்ளச் சொன்னது?”

“வந்து..... வந்து நயினார்.....”

“என்னடி வந்து வந்து! மற்றவளையட்டைச் சொன்னா அள்ளி ஊத்தி விடமாட்டாளவையா?”

“இல்லை நயினா..... இனிமே நான்.....”

“போதும் நிறுத்தடி! தாழ்ந்த சாதியில் பிறந்து, கிணத்திலே தண்ணி அள்ள வந்திட்டாள். உன்னை மேற் சட்டையும், கீழ்ச் சட்டையும், போட்டுக் கொண்டு இஞ்சை வரவிட்டா நீ என்னடி செய்வாய்? நாளைக்கு வாங்கிலை ஏறி உட்காந்து படிக்கவும் பாப்பாய்! நாயள். கழுதையள்! கொஞ்சம் இடம்விட்டா தலையிலை சவாரி விடப் பாத்திடுவியள்.....”

“சட்டம்பியார்.....!”

பலமான இந்த அதட்டல் பின்வாங்கிலிருந்து பீறிட்டு எழுந்தது. கணபதிப்பிள்ளைச் சட்டம்பியார். திடுக்கிட்டுப் போய்விட்டார். ஒரு கணம் செயலிழந்து விட்டார். பதினைந்து ஆண்டுகாலமாக அந்தப் பள்ளிக் கூடத்துச் சள்வாதியாக வாழ்ந்து வந்தவரை நோக்கி முதல் முதலாக ஓர் எச்சரிப்பென்றால் அவருக்கு அதிர்ச்சி வராதா என்ன?

“யாரடா அது? என்னடா மாணிக்கம்?”

“ஏன் சட்டம்பியார் நாய், கழுதை என்று பேசுகிறீர்கள்?”

“பேய் மாணிக்கம், என்னடா அது? பேய், என்னைக் கேட்கிறத்துக்கு நீ, யாரடா? வாடா இங்கே!”

“மாணிக்கம் மிடுக்காக எழுந்த வந்து உபாத்தியார் முன்பு மார்பை நிமிர்த்திக் கொண்டு” நின்றான்.

“பளார..... பளார..... பளார.....”

மாணிக்கத்தின் முதுகிலே முன்று அறைகள்!

மாணிக்கம் அப்படியே மரமாக நின்றான்.

பொன்னிக்கு அழகை மீறிட்டு வந்தது. ஐயோ அடிக்காதேயுங்கோ? என்று கத்திவிட்டாள். அவளின் பிஞ்ச மனம் விம்மியது.

“மடையன்”

பள்ளிக்காகப் பரிந்து பேச வந்திட்டான். சாதி கெட்டவன்! பெரியவனா வந்தா நாளைக்குப் பள்ளியைக் கலியாணமே செய்துடுவான் போல பேசுகிறானே! அந்த மடைச் சங்கரப்பிள்ளை வளர்த்த வளப்பின் இலட்சணம்.....?

சிங்கத்தின் கர்ச்சனைக்குப் பின் அமைதி நிலவும் காட்டைப்போல் அந்தச் சிறு பாடசாலை சொற்ப நேரம் ஓசையில்லாச் சூனியமாகிவிட்டது.

*

*

*

பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, சின்னஞ்சிறு வயதிலே, அந்தப் பிஞ்ச முதுகிலே பட்ட மூன்று அடிகளால் உப்பிக் தடித்த வடுக்கள் என்றோ மறைந்து போய் விட்டன. ஆனால் அவனின் மனதிலே அது ஆழப்பதிந்து அவனுடன் சேர்ந்தார்போல் வளர்ந்துவந்து விட்டது. அவன் வளர்ந்து விட்டான். பெரியவனாகி விட்டான். சிவந்த மேனி. எடுபான உடல். இதமான பேச்சு இத்தனையும் சேர்ந்த வாலிபனாகி விட்டான்.

பொன்னியும் வளர்ந்துவிட்டான். பஞ்சப்பசியின் எடுபுக் குழந்தையாக இருந்தும் காலத்தின் வேகம் அவனை வளர்த்தெடுத்து விட்டது. சாதி கெட்ட கந்தனின் மகள் என்பற்காக அவள் அழகாக இருக்க கூடாதெனபதென்ன நியதி! எட்டாவது வகுப்பை முடிக் கொண்டு சங்கரப்பிள்ளையின் நில புலன்களை உழுது பயிரிடுவதில் மாணிக்கத்திற்கு வெட்கமாயிருக்க வில்லை.

தென்னாந்தோப்பை அடுத்துள்ள கந்தனின் குடிசை இருக்கும் தோப்புக்குக் கிழக்கெல்லை வரையிருந்த தரிசு நிலம் மாணிக்கத்தின் கைபடவே பொன்னாகக் கொளித்தது.

வயல் நிலத்திற் சதா கிடந்து பூமியின் இரகசியத்தை அறிந்து வந்த மாணிக்கத்திற்கும் பொன்னியை மணிக்கொரு தடவை பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

பொன்னிக்கு மாணிக்கத்திடம் பெருமதிப்பு. அவனை எந்தவேளையிலும் அவள் ஏங்க விடுவதில்லை.

*

*

*

“பொன்னி!”

“ம.....!”

“பொன்னி.....!”

“என்னவாம்”

“பொன்னி, உபாத்தியாயர் தந்த அடியை நான் இன்னமும் மறந்து போகவில்லை. அது என் நெஞ்சத்தில் உறைந்திருக்கிறது. அந்த உறைப்பு.....”

“அதைப்பற்றி எல்லாம் இப்போது என்ன பேச்சு! சின்ன வயதிலே இப்படி எத்தனை நடக்கிறது.”

“பொன்னி ஆண்டவன் சாட்சியாகச் சொன்னேன், இந்தப் பூமிமாதா மீது சத்தியம் வைத்துச்சொல்கிறேன். நான் ஒரு தாழ்ந்த சாதிப் பெண்ணைத்தான் கல்யாணம் செய்யப் போகின்றேன்.”

“ஏனாக்கும், கொஞ்ச நாளுக்காவது இந்தப் பூமியிலே உயிரோடிருக்க விருப்பமில்லையா?”

“பொன்னி, இந்த மாணிக்கத்தை நீ என்னவென்று நினைச்சுட்டாய்! மாணிக்கம் நினைத்ததைச் செய்து முடித்துப் போட்டே - மறுகாரியம் பார்ப்பான். பொன்னி சத்தியமாய் சொல்கிறேன். நான் உன்னைச் சுட்டமறையிற் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போரேன். அன்றைக்கு நீ துலாக்கொடியைப் பிடிச்சுதுக்காக உன்னை மிருகமென்று திட்டனார்களால்லவா? அவர்கள் கண்களுக்கு முன்னே, நீ என் மனைவியாக கொடியைப் பிடித்து தண்ணிர் அள்ளத்தான் போகின்றாய். இந்த..... அம்மன் மீது சத்தியம்!”

பொன்னி அப்படியே அசந்து போய்விட்டாள். அவள் கண்களுக்கு நேரே ஓராயிரம் மின் வெட்டுகள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். கண்களை இறுக முடிக் கொண்டு அப்படியே நின்றுவிட்டாள். சுருங்குகின்ற இமை மூடப் புருவக் குழிகளிற் கண்ணீர் பனுக்கி நின்றது.

உலகம் இருண்டு போய்கிடந்தது. வெறும் குனியமாக் கிடந்தது. “வாக் வாக்” என்றே கத்திக் கொண்டே வான் வீதியில் மிதந்து சென்ற வக்காப் பறவைச் சோடுமை நிறமாகத் தெரிந்தது.

தூரத்தில் எங்கோ நரிகளின் உவளை குமைந்தெழுந்தது காற்றலைகளுடன் மிதந்து வந்தது.

*

*

*

ஊரெங்கும் ஓரே பரபரப்பு! நிலப்பிரபுகள், பழம்பெரும் பணக்காரர்கள், பரம்பரைத் தமிழர்கள் மத்தியில் எல்லாம் எத்தனையோ விதமான பேச்சுக்குள்!

அங்குமிங்குமாகப் பெரிய மனிதர்கள் கூட்டங்கள்!

நடக்காதது நடந்துவிட்டது! வானமே இடிந்து மனித இனத்தை நோக்கி வருவதைப் பார்த்து ஏங்கிநிற்கும் நிலை.

துழித்த மீசைகள், உருவிடப்பட்ட கரங்கள், தீப்பொறி பறக்கும் விழிகள், இழுத்துச் செருகப்பட்ட கொடுக்குகள்!

சாதிகெட்ட நாய் பள்ளியையும் கூட்டிக் கொண்டு ஓடிப் போய்விட்டான்.

“அயோக்கியப் பயல்!”

கந்தனும், கந்தனைச் சேர்ந்தவர்களும் ஏங்கிப் போய் வெளியே ஒரு அடி கூட எடுத்து வைக்கமுடியாமற் குழம்பிலிட்டார்கள். ஏது நடக்குமோ என்ன ஆருமோ?

சுப்பையர் அந்த ஊரின் பெரிய மனிதர். விரல் அசைந்தால் அந்த ஊரே கூழன்றாடும். கூத்துக் கொட்டகைகளிலே, திருவிழாக்களிலே சுப்பையரும் அவர் சகாக்களும் இல்லையென்றால் அவை விழாக்களாகவே இருப்பதில்லை. சுப்பையர் குழுவினர் அவ்விடத்தைச் சுற்றி கண்களை மேலெலிந்து நோட்டம் பார்த்தாற் போதும் கூட்டம் கப்பிப்பாகிலிடும். குறுக்கும் நெடுக்குமாகக் கயிற்றுக்குள் கட்டிப் பஞ்சமர்களுக்கெனப் பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் எல்லைக் கூடாக மட்டும்தான் சுப்பையர் ஒரு தடவை வலம்வருவார். விளையாட்டுக்குத்தானும் ஒரு பஞ்சமக் குழந்தையின் காலோ கையோ உள்ளே வந்து விட்டால் சுப்பையர் அப்புறம் மனிதனேயில்லை. ஒரு தடவை எல்லைக் காப்பிலே தூக்க மயக்கத்திற் காலை நீடிப் படுத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு குழந்தையின் கால்களிற் சுப்பையின் கைப் பொல்லு இலாவகமாக விளையாடியதன் பலாபலன், பாவம் அந்தக் குழந்தையின் காலே சொத்தியாகப் போய்விட்டது. சுப்பையர் மேல் நடவடிக்கை எடுக்க இந்த மனிதர்கள் யார்?

“மாணிக்கம் பொன்னியைக் கூட்டிக் கொண்டு ஓடிவிட்டான்” என்ற கதை கேட்டதுதான் தாமதம். “அவன் கூட்டிக் கொண்டு ஓடினானா? பள்ளி அவரைக் கூட்டிக் கொண்டு ஓடி விட்டாள் என்று சொல்லுங்கள்” என்று கத்தி விட்டார் சுப்பையர்.

*

*

*

“சங்கரப்பிள்ளை இந்தப் புதிய கைங்கரியத்தை உன் கையாலேயே தொடங்கிவை!” என்ற சுப்பையின் உத்தரவுக்குப் பணிந்து மாணிக்கத்தின் தந்தை சங்கரப்பிள்ளையார் கந்தனின் குடிசைக்குள் தன் திருக்கரங்களா லேயே தீ மூட்டி வைத்தார்.

பட்டப்பகலில் தீ மூட்டல்! அக்கினியின் கோர நாக்குகள் வானத்தைத் தொட்டேழுந்தன.

சேரியில் ஆரவாரம்! கூக்குரல்! பிரலாபம்!

முயல் பதுங்கியிருக்கும் பற்றைக்குத் தீ மூட்டிவிட்டு கம்பு தடிகளுடன் முயலின் வருகைக்காக கண்களைக் கூர்மையாக வைத்துக் கொள்ளும் வேட்டைக்காரரைப்போல அந்தச் சேரியை குழந்து பலர் நின்றனர்.

அத்தனை பேரும் சுப்பையாவின் கையாட்கள், பிறவாமற் பிறந்து விட்டவர்களை ஆளவந்த தெய்வங்கள்.

இரண்டு மாத காலத்தின் பின் ஒரு நாள் மாணிக்கம் பொன்னி சகிதமாக ஊருக்கு வந்துவிட்டனர்.

அங்கே அவர்களாற் காணமுடிந்தது வெறும் சாம்பல் மேடுதான். பொன்னி கோவென்று கதறிவிட்டாள்.

எங்கோ ஜந்து மைலுக்கப்பால் அந்தச் சேரிப் பூச்சிகள் சென்றுவிட்டார்கள் என்ற தகவலை மட்டும் இலேசாக அறிய முடிந்தது. சகல தகவல்களையும் பொறுப்புடன் அவர்களிடம் சொல்லி வைக்க அங்கு யார் இருக்கிறார்கள்!

பொன்னியையும் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு மிகவும் துணிச்சலாக மாணிக்கம் தனது வீட்டு வாயிற்படி தாண்டி உள்ளே போய்விட்டான். பெற்று வளர்த்த தாய் தந்தையரை ‘மாமிசம் தினினிகள்’ என்று எந்த மகன்தான் என்னுவான்? மாணிக்கத்தின் வீடு அன்றுஅமைதியாகக் கிடந்தது.

சுப்பையர் இரவோடு இரவாக வந்து போனதைத்தவிர அங்கு வேறேந்தப் புதுமையும் நடக்கவில்லை. சுப்பையர் இத்தனை தூரத்துக்கு மாறிவிட்டது. மாணிக்கத்துக்குப் பெரும் ஆச்சிரியத்தைத் தந்தது. இரண்டு வாரங்களின் முன்பு இந்தப் பகுதிக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட காந்தியடிகளின் அஸ்தி ஊர்வலத்திற்கு அவர் தலைமை தாங்கியதன் பெறுபேறுதானோ என்னவோ!

இன்பமோ துன்பமோ என்றநிய முடியாத ஒரு வித சூனிய நிலையிலேயே மாணிக்கத்திற்கும் பொன்னிக்கும் சாப்பாடு முடிந்ததன் மேல் அசதியாக வந்தது.

தந்தை சங்கரப்பிள்ளையின் கரங்களால் இரண்டு கவளம் சோற்றை அன்பாகப் பெற்றுப் பொன்னிக்குக் கொடுத்துப் பரிமாறும் போது அவன் இந்த உலகிலேயே சுவர்க்கத்தைக் கண்டுவிட்டான். சுவரிலே மாட்டப்பட்டிருந்த கருணை வள்ளல் காந்தியடிகளின் படத்திற்கு முன்னின்று ஆனந்தக் கண்ணிருடன் கரங்கூப்பி விட்டுப் படுக்கைக்குச் சென்ற மாணிக்கமும் பொன்னியும் எப்படித் திடீரெனத் தூங்கி விட்டார்களோ!

இரவின் மௌனத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு சேவல்கள் சிறகடித்துக் கூவின. அம்மாள் கோவில் நோக்கி நாய்கள் குரைத்தன. காகங்கள் கரைந்தன: குருவிகள் கீச்சிடுப் பறந்தன. பனிப் போர்வையைக் கிழித்துக் கொண்டு குரியனின் ஒளிக்கிரணங்கள் உலகினை ஊடுஞ்சிப் பார்த்தன.

அம்பாள் கோவில் கிணற்றிலே இரவு இரண்டு பிணங்கள்! அவர்களின் கைகள் வலம் இடமாக ஒன்றோடொன்று கட்டப்பட்டிருந்தன!

ஒன்று மாணிக்கம். மற்றது பொன்னி!

கிணற்றுக் கட்டிலே ஒரு கடிதம்!

“நாங்கள் தற்கொலை செய்து கொள்கின்றோம்” என்று வரையப்பட்ட கடிதம் சாட்சி.

ஊருக்கெல்லாம் அது!

*

*

*

சங்கரப்பிள்ளையரின் மனத்திரையில் பசுமையான காட்சிகள் பல தெரிந்தன. அத்துடன், இரண்டு நாட்களுக்கு முன் வயல்வெளியிலே தேடுவாற்று மயங்கி விழுந்த காட்சியும் இலேசாகத் தெரிந்தது.

“என்னைத் தூக்கி வந்து பக்குவமாகப் பார்த்து எனக்கு உயிரளித்தவன் கந்தன்தான்” என்று எண்ணிப் பார்க்கும் போது அவருக்கு மனசு எப்படியோ இருந்தது.

இலேசாக முனங்கிக் கொண்டே அவர் கண்திறந்தார். கந்தனும், கறுப்பியும் தனக்காகக் கண்விழித்துக் காத்திருப்பதை அவரால் உணரமுந்தது.

“கந்தா.....!”

“என்னங்க நயினார்”

“கறுப்பி, கொஞ்சம் பசிக்குது.....”

“கந்தா சோறில்லாவிட்டா பழந் தண்ணியாவது.....”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே அடுக்களைக்குப் போன கறுப்பி கஞ்சிக் கலையத்துடன் திரும்பினாள்.

“கந்தா..... மழை வெளித்துட்டா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே கஞ்சிக் கலையத்தை வாங்கியவர் எதையோ எண்ணிக் கொண்டு கலையத்தைப் படார்ரென்று நிலத்தில் வீசியடித்தார்.

கந்தனும் கறுப்பியும் திடுக்கிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

பள்ளன் வீட்டில் இந்த எண்ணம் அவருக்குக் கடைசி காலத்திலும் தலை தூக்கித்தான் நின்றது. பிரபுத்தவ சுபாவும் ஒரு தடவை மனித உணர்வையும் மேலி நின்றது. அது இலகுவில் விட்டுப் போகக் கூடியதா? படுக்கையிற் சரிந்து கொண்டே அவர் அழுதுவிட்டார். மனித சுபாவும் வந்துவிட்டது. அதனால் அழுதார்.

வலக் கரத்தை அகல நீட்டினார்.

கஞ்சிக் கலையத்தாற் கிதறிக்கிடந்த சோற்றுப் பருக்களைத் தடவித் திரட்டி எடுத்துக் கொண்டு செல்லித்துப் போன முகட்டிலேயிருந்த துவாரத்தினுடாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“கந்தா, வானம்? வெளுத்துவிட்டதடா” இனி மழை இல்லை.....

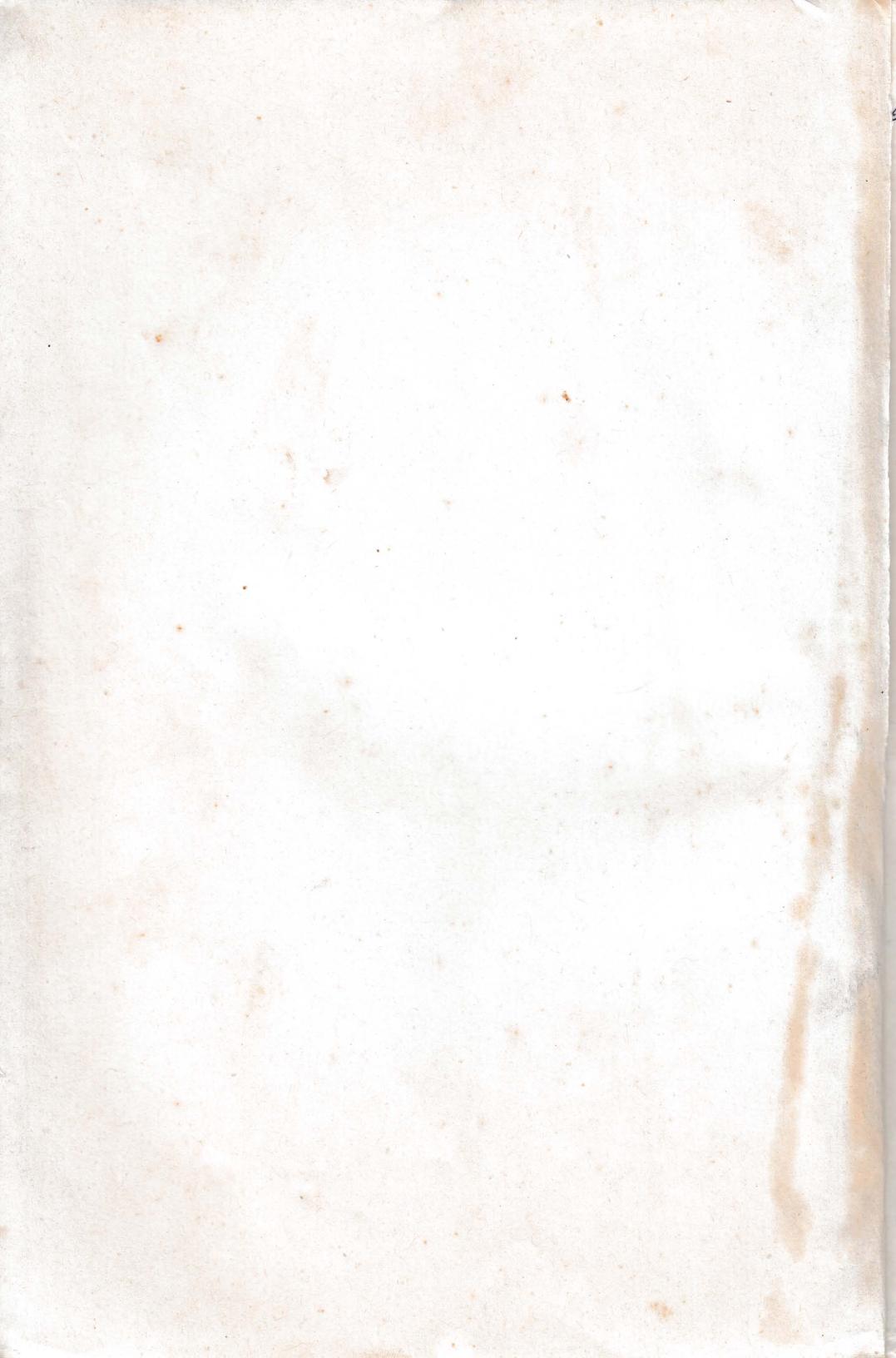
இப்படித் தெளிந்த குரலிற் சொல்லிக் கொண்டே, சோற்றுப் பருக்கைகளை முகவாய்க்கு நேராகக் கொண்டு சென்ற அவரது கரம் சோர்ந்து போய். மார்புன் அழுந்திக் கொண்டது.

அவரின் சிரம் சரிந்து விட்டது!

பக்கத்துச் சுடலையிலே கூவைகள் இரைந்தன. நரிகளும் ஊளையிட்டன. அந்த இரைச்சலுடனும் ஊளைச் சத்தத்துடனும் கந்தனும் கறுப்பியும் வைத்த குரல்கள் சங்கமமாயின.

ஈழகேசரி,
27.04.1958.

கல்வி, பண்பாட்டுவால்கள் விளையாட்டுத்துறை அமைச்சர்
வடக்கு கிழக்கு மாகாணம்
திருக்கோணமலை